

'பதிவுகள்' 25 கட்டுரைகள் (தொகுதி மூன்று)

"அனைவருடனும் அறிவினைப் பகிர்ந்து கொள்வோம்"

"அனைவருடனும் அறிவினைப் பகிர்ந்து கொள்வோம்" என்பதைத்தாரக மந்திரத்துடன், எழுத்தாளர் வ.ந.கிரிதரனை ஆசிரியராகக்கொண்டு மார்ச் 2000 ஆம் ஆண்டிலிருந்து வெளியாகும் இணைய இதழ் 'பதிவுகள்' (பதிவுகள்.காம்). 'பதிவுகள்' இணைய இதழில் வெளியான கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் மற்றும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மின்னூற் தொகுப்புகளாக வெளியாகும். இது அவ்வகையில் வெளியாகும் மூன்றாவது கட்டுரைத்தொகுப்பு.

'பதிவுகள்.காம்' வெளியீடு!
அக்டோபர் 2020

உள்ளே

1. நவீன பெண் கவிஞைகளும் பெண்ணியமும் - - நவஜோதி ஜோகரட்னம் (இலண்டன்) -
2. கொடு மனக் கூனி தோன்றினாள் முனைவர் மு. பழனியப்பன் (இணைப்பேராசிரியர் ,மா. மன்னர் கல்லூரி புதுக்கோட்டை) -
3. தமிழ் வளர்ச்சியில் வலைப்பூக்கள் - முனைவர். துரை. மணிகண்டன் , உதவிப் பேராசியர், தமிழ்த்துறை, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக கல்லூரி,பெரம்பலூர் -
- 4.“நாவல் ராணி வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாள்” - முனைவர் சி. சேதுராமன், இணைப் பேராசிரியர், மா.மன்னர் கல்லூரி, புதுக்கோட்டை -
5. என் ஆதர்ஸம் என் ஆசான் என் நண்பன் - பொ. கருணாகரமூர்த்தி (பேர்லின்) -
- 6 .கனடியத் தமிழ் சினிமா! உறவு: கனடியத் தமிழ் திரைப்படவரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனை! - - குரு அரவிந்தன் -
8. பிரஞ்சு சினிமா: வஞ்சிக்கப்பட்ட பெண்ணின் மௌனகீதம்- 'கில்லீசின் மனைவி' - எம்.கே.முருகானந்தன் -
9. ராஜா ராஜாதான். -- பொ.கருணாகரமூர்த்தி, பெர்லின் -
10. A.N.KANTHASAMY: a rationalist of a fine order by K.S. Sivakumaran
11. (மீள்பிரசுரம்) நான் ஏன் எழுதுகிறேன்? அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி -
12. சிங்கப்பூர் தமிழிலக்கியத்தில் அடையாள அரசியல் (எழுத்தாளர் ஜெயந்தி சங்கருடன் உரையாடல்) - கே.பாலமுருகன் (மலேசியா) -
13. மீள்பிரசுரம்: மனக்கண் முடிவுரை! - அ.ந.கந்தசாமி -
14. எமிலி ஸோலா: வழுக்கி விழுந்த வடிவழகி 'நானா' மூலம் வையத்தைக் கலக்கிய நாவலாசிரியர்! பிரெஞ்சுப் பேனா மன்னர்களின் ஒப்பற்ற ஜோதி எமிலி ஸோலா! - அ.ந.கந்தசாமி-
- 15.'தெனியானின் பார்க்கப்படாத பக்கங்கள்' இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்ட பக்கங்கள் மீதான மார்க்சிய ஒளிவீச்சு - முனைவர் ந.ரவீந்திரன் -
16. அவ்வை சண்முகமும், நாடக கலையும் - - சுதர்சனம் கணேசன் -
- 17.முனைவர் பால சிவகடாட்சத்தின் சரசோதிமாலை ஒரு சமூக பண்பாட்டுப் பார்வை சோதிடமாலைக்கு ஓர் மாலையா? - த.சிவபாலு -
18. கிரேக்க நாடகாசிரியர் ஹோமர் அவர்கள் எழுதிய ஒடிசி பற்றிய சுருக்க வரைவு. - முனைவர் ஆர்.தாரணி -
19. திரும்பிப்பார்க்கின்றேன்: ஈழத்திலிருந்து ஒலித்த இலக்கியக்குரல் மல்லிகை ஜீவா - முருகபூபதி -
- 20 .திரும்பிப்பார்க்கின்றேன்: சமரசங்களுக்குட்படாத படைப்பாளி - பாரதி இயல் ஆய்வாளர் தொ.மு.சி.ரகுநாதன் - முருகபூபதி -
21. ஜோ.டி.குருசும் ஹேமமாலினியும் ஜெயமோகனும் - - யமுனா ராஜேந்திரன் -
22. ஏ.ஜே.கனகரத்னா: பத்துறை இணைவுப் பார்வையை நோக்கி - - யமுனா ராஜேந்திரன் -
23. சங்ககால இலக்கியங்களில் அறிவியல் சார்ந்த பதிவுகள் - நுணாவிலூர் கா. விசயரத்தினம் (இலண்டன்)-
24. தொல்காப்பியர் காட்டும் ஐந்திணைகளின் அமைப்பும் அவற்றின் எழிலும் - -நுணாவிலூர் கா. விசயரத்தினம் (இலண்டன்)-
25. தமிழ் 2010 கருத்தரங்கில் டாக்டர் கலாம் ஆற்றிய உரை - கி.பென்னேஸ்வரன் -

1. நவீன பெண் கவிஞைகளும் பெண்ணியமும் - நவஜோதி ஜோகரட்னம் (இலண்டன்) -

மங்கையராகப் பிறப்பதற்கே - நல்ல
மாதவம் செய்திட வேண்டுமம்மா

என்று பாடினார் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை. ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால் உலகம் அறிவிலோங்கித் தழைக்கும் என்றும், கற்பு நிலையை ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுவில் வைப்போம் என்றும், பாரதத்தில் புதுமைப் பெண்கள் தோன்ற வேண்டும் என்ற விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தினார் பாரதி. பாரதிதாசன், கவிமணி தேசிய விநாயகம்பிள்ளை, பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம் போன்றவர்களின் கவிதைகளில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் நிறைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

தமிழரின் முதற் காவியமான இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தில் முதற் பெண்ணியக் குரல் எழுப்பப்பட்டதாக கருதுவதை காண முடிகிறது. மன்னன் அவையில் மறுத்துப் பேசுவதும் இ உண்மையை உரைத்து நிற்பதுவும், சுட்டெரிக்கும் தூரியனாக சுட்டுவிரல் நீட்டி 'தேரா மன்னா' என்ற ஆவேசக் கண்ணகியாகி புது உருக் கொண்டவள் மன்னனிடம் மன்றாடாமல், வேண்டி நிற்காமல், சரிக்குச்சரி பேசியவள் கண்ணகி என்று காவியம் விளம்புகிறது.

ஆண் நோக்கில் எழுதப்பட்டு வந்த பெண்ணின் விடயங்களைக் கலைத்து தன் நோக்கில் எழுதுவதாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன பெண்ணியக் கவிதைகள். சமூக நியதிகள் பொதுவாக ஆணுக்குச் சாதமாகவே உள்ளன. இவற்றை எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய நிலைமைகள் பெண் கவிஞைகளுக்கு சவாலாக உள்ளது. தம் உணர்வுகளை படைப்பாக வெளிப்படுத்துகின்ற உரிமை கூட பல இடங்களில் பெண்களுக்கு மறுக்கப்படுகின்றது. பெண்ணின் வாழ்வு திருமணம் முடிந்த பின் முழுமையுற்றதாகக் கருதப்படுகின்றது. பெண்ணுக்கான சுதந்திரம் சில இடங்களில் மறுக்கப்படுகின்றது. ஆண் எவ்வகையிலும் கட்டுப்படாதவனாய் சுற்றித் திரிகின்றான். ஆனால் இல்லற வாழ்வில் பெண் நசிந்து போகின்றாள்.

பெண் மொழியை ஆண்கள் வரையறுத்த வார்த்தைகளிலேயே சித்தரித்துப் பேசிவிடுவதுண்டு. அத்தகைய மொழிகளில் பெண்ணியல் அனுபவிக்கும் அடையாளங்கள் ஆணின் கவிதைகளில் வெளிப்படும் விதம் மாறுபட்டே காணப்படுகின்றது. வாழ்க்கைச் செயல்களிலிருந்தே கவிதையின் உன்னத தளம் உருவாகிறது. காதல், காமம், புணர்ச்சி போன்றவற்றால் கசக்கின்ற கனமான வலிகளை பெண் அனுபவிக்கின்றாள். பெண்ணின் பார்வையில் தான் தனது உடலின் துடிப்புக்களையும், வேட்கைகளையும், ஆழங்களையும் இயல்பாகவும், நுண்ணியமாகவும் வெளிப்படுத்த முடியும். ஆனால்

இத்தகைய உடலால் உணர்கின்ற உணர்வுகளை படைப்பிலக்கியத்தில் உலாவவிடுவது தவறானது என்று சமுதாயம் கூறுகின்றது. குறிப்பாக உடல் சார்ந்த விடயங்களை எழுதும்போது அவர்கள் இழிவானவர்களாக நோக்கப்படுகின்றார்கள். அப்படியான பல தடைகளைத் தாண்டித்தான் பெண் தன்னைச் சார்ந்த பிரச்சனைகளை வெளிப்படுத்தி வருகின்றாள்.

இன்றைய தமிழ் இலக்கிய உலகை நாம் பார்க்கும்போது பெண்ணியம் என்பது முதன்மையாக உலகந்தழுவிய ரீதியில் உச்சரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. பெண்கள் விடுதலை, சம உரிமை, சுய சிந்தனை இதிலிருந்து ஆரம்பமாகும் பெண்ணியம் பொது நிலையிலும் சிறப்பு நிலையிலும் சமூகத்தில் பெண் என்பவள் சரிபாதி என்ற பெண்ணியத்தைப் பற்றிப் பேசுவதாகும்.

ஈழத்தில் 1923 ல் மங்களம்மாள் ஆரம்பித்த 'தமிழ் மகள்' என்ற பத்திரிகையில் இருந்துதான் பெண்களின் அரசியல் குறித்த எழுத்துக்கள் அரும்பத் தொடங்கின. இதே போன்று மலையகத்திலும் மீனாட்சியம்மாள் கோகிலம் சுப்பையா ஆகியோர் மலையக மக்களின் அரசியல் குறித்துப் போராடிய பெண்மணிகளாவார். எனினும் 1980 களில் ஈழத்துப் பெண்களின் எழுத்துக்கள் புதிய உத்வேகத்தோடு வெளிவரத்தொடங்கின. குறமகள் (வள்ளிநாயகி), அன்னலட்சுமி ராஜதுரை, கமலினி போன்றோரைத் தொடர்ந்து சிவரமணி, சன்மார்க்கா, றங்கை, ஒளவை, ஊர்வசி, அனார், மைத்திரி, ரேணுகா, சுல்பிகா போன்ற கவிஞைகளின் வருகை புதிய நம்பிக்கையை எழுப்பியுள்ளது. புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலும் மதனி, கோசல்யா, றஞ்சினி, சாரங்கா, றஞ்சனி, நிலா, நளாயினி, வேதா போன்ற பல கவிஞைகளைக் குறிப்பிடலாம்.; இதே போன்று தமிழ் நாட்டிலும் மாலதி மைத்திரி, சுசந்தி சுப்ரமணியம், குட்டிரேவதி, ரிஷி, வெண்ணிலா, சல்மா, சுகிர்தராணி, லீனா மணிமேகலை, உமா மகேஸ்வரி, கனிமொழி, இளம்பிறை போன்ற பல குரல்களும் சற்று வித்தியாசமாக ஒலிப்பதை பார்க்க முடிகிறது.

80 களின் பின்னர் தொடங்கும் கவிதைகள் பெண்ணியம், தலித்தியம்இ ஏகாதிபத்தியம், உலக மயம் எனப் பரந்து செழித்து வளர்வதை அவதானிக்க முடிகிறது. தான் வாழும் சூழலின் தாக்கத்தால் உருவாகும் பிரத்தியேக பிரச்சனைகளே இன்றைய பெண் கவிஞைகளின் படைப்புக்களின் பாடுபொருளாக உள்ளன. தங்களின் வாழ்வின் சந்தித்த கசப்பான அல்லது இனிமையான அனுபவங்கள், மற்றவர்களின் துன்பங்களை தனதாக்கும் வேதனைகள், தங்களின் வலிகள்இ ஏக்கங்கள், அழுகைகள், விம்மல்கள் போன்ற பல்வேறு சுமைகளை பதிவு செய்கின்ற ஊடகமாக கவிதையைக் கையாளுகின்றார்கள். பெண் என்பவள் இத்தகைய தன்னைச் சார்ந்த விஷயங்களை வெளிப்படுத்துவது அவசியம்.

இதனை ஹெலன் சிசு என்னும் பெண்ணியச் சிந்தனையாளர் இப்படிச் கூறுகின்றார்:

“உன்னையே நீ எழுது. உன் உடம்பின் குரல்களுக்கு செவிசாய். அப்பொழுதுதான் வகுத்துரைக்க முடியாத உனது நனவிலி மனத்திலுள்ள மூலவளங்கள் எல்லாம் பொங்கிப் புறப்பட்டு வரும். எழுத்துலகில் இன்னும் லிங்கமைய மரபில் பெண்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட குணங்கள் தூக்கி எறியப்படாமல் இருப்பது வெட்கப்படத்தக்க ஒன்றாகும். பெண் அவளுக்கே உரிய பொருட்களையும் அவளுக்கே உரிய உறுப்புக்களையும் ஆழமாகப் புதையுண்டு முத்திரையிட்டுக் கிடக்கும் அவளது உடம்பு சார்ந்த மிகப் பெரிய ஆட்சிப் பரப்பையும் மீண்டும் அதி வலுவோடு திரும்பப் பெற வேண்டும். தன்னைத் தானே தணிக்கை செய்வதிலிருந்து கட்டாயமாக விடுதலை பெறவேண்டும்.”

காலத்தின் கட்டாயமாக பல பெண்கள் தற்போது வீறு கொண்டு எழுதத் தொடங்கியுள்ளார்கள். அமைதியான வாழ்க்கையில் இருந்தவர்களை சுனாமி அலைகள் தாக்குவதுபோல காலம் அவர்களின் வாழ்க்கையை பிய்த்து எறிந்ததின் வலியின் குளறல்கள் பலரின் கவிதைகளில் வதைத்திருப்பதைப் பார்க்கமுடிகிறது.

“நான் கவிஜெயாகப் பிறக்கவில்லை
சம்பவங்களின்
நினைவுகள்
ஓயாத அலைகளாய் இதயச் சுவர்களில்
முட்டி மோதியதால்

சுற்றி நிகழ்ந்தவைகளைப்
பார்த்த பின்பு
எழுத மட்டுந்தான் முடிந்தது.
ஓயாத வலியால் இதயத் துடிப்பு நின்றுவிடாமல்
நிறுத்தி வைக்க ஒரு நிவாரணமாய்
இந்த எழுத்துத் தேவைப்படுகிறது”

என்று தன் உள்ள உணர்வுகளை எழுத்தில் விதைக்கிறார் பாமதி அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து.

ஈழத்தில் இடம்பெற்ற இனப்போராட்டத்தின் பாதிப்புக்கள் குண்டுவெடிப்புக்கள் அதனால் சிதறிய உடல்கள்... அந்தக் கொடிய சதைத் துண்டங்களைத் தாண்டி திசைகள் மாறி அகதிகள் என்ற முகவரியோடு அடையாளப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது அவர்கள் வாழ்க்கை. போர்ச் சூழலும் புலம் பெயர் வாழ்வும் மற்ற எவருக்கும் ஏற்படுத்தாத அனுபவங்களை ஈழத்துப் பெண்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. யுத்த நெருக்கடியில் காலாதிகாலமாக பெண்ணின் உடல் பலாத்காரம் செய்யப்படுவது தொடர்கிறது.

ஆண்களை விட பெண்களே உளவியல் ரீதியாகப் பாதிக்கப்படுகின்றனர். பெண்கள் இன்றும் வன்புணர்ச்சியால் வதை செய்யப்படுகிறார்கள். இந்தப் பிண வலிகள் இன்று பெண் கவிதைகளில் அப்பிக் கிடக்கின்றன.

நளாயினி தாமரைச் செல்வன் (சுவிஸ்) சாட்சி என்ற கவிதையில் இத்தகைய வலியை புதைத்திருக்கிறார்.

என் வழக்கு
ஒத்தி வைக்கப்பட்டது
வாய்க்குள்
துணி அடைத்து
கைகளை
துவக்கின் பிடியால்
அடித்து முறித்து

.....
சரிந்து விழுந்தேன்
முட்புதர் பற்றையுள்.
மெல்லிய உணர்வை
முட்புதருள் வைத்தே
காமத்தால்
பலாக்காரம் செய்தனர்
வழக்குத் தொடர்ந்தேன்
ஒத்தி வைக்கப்பட்டது

.....
உடல்வதையின்
ஆள்மன
பச்சையின் தளும்பும்
சாட்சியம் போதாதாம்
எனக்கு நடந்த
கொடுமையின் கோரத்தை
கண்ட காட்சி
யாராவது வாருங்கள்
மீண்டும் என்னைக் கூண்டினுள் வைத்து
வார்த்தையால்
வன்புணர்வு செய்து
என்னைக் கொல்ல.

போரின்போது வேல்தாங்கி மடிந்த மகனை மடியில் கிடத்தி பெருமை கொண்ட தாயின் போர்வீரத்தை கேள்விக் குறியாக்கி போருக்கும் வன்முறைக்கும் எதிராகக் குரல் கொடுக்கிறது ஒளவையின் கவிதை..

இதயத்தை இரும்பாக்கி
மூளையைத் துவக்காக்கி
நண்பனை பகைவனாக்கி
என்னிடம் திரும்பினான்
இராணுவ வீரனாய் என் முன் நின்றான்
என் மகன்.
ஊட்டி வளர்த்த அன்பும் நேசமும்
ஆழப்புதைய
ஆடித்தான் போனேன்.

நண்பனைச் சுட்டுவிட்டு வந்து
வீரம் பேசினான்
தியாகம் பற்றி ஆயுதம் பற்றி
எல்லைப் புற மக்களைக் கொல்வதைப் பற்றி
நிறையவே பேசினான்.

இப்போது நான் மௌனமாக இருந்தேன்.
மனிதர்கள் பற்றி விடுதலை பற்றி
மறந்தே போனான்.

இப்போது நான்
தாயாக இருத்தல் முடியாது
என்று தோன்றுகிறது.
துரோகி என்று
என்னையே புதைப்பானோ
ஒரு நாள்?

ஈழத்தில் இதுபோன்ற பல்வேறு நிகழ்வுகளின் தாக்கங்கள் ஈழத்தில் மட்டுன்றி;இ மற்றும் புலம்பெயர்ந்த நவீன பெண் கவிஞைகளின் மத்தியில் புதிய பரிணாமங்களை தோற்றுவித்திருக்கின்றன. இத்தகைய தாக்கம் தமிழகத்து இலக்கிய உலகின் பெண்ணியச் சிந்தனைகளிலும்; பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இவ்விதமான கவிதைகளை நவீன கவிதைகள் பற்றிப்பேசும் பெண்ணியச் சிந்தனையாளர்கள் எவராலும் புறந்தள்ள முடியாது. இனி எதிர்கொள்ளும்; காலங்களிலும்; பல்வேறு தளங்களின்;

பெண்களின் பாதிப்புக்கள் பெண் படைப்பாளிகளால் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். இப்போது அரசியல்இ விஞ்ஞானம், கல்வி, வர்த்தகம், கலை போன்ற பல்வேறு துறைகளில் தமது திறமைகளை வெளிப்படுத்தி மிளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் பெண்கள். அவற்றினூடாக அவர்களுடைய மனம், அறிவு, உழைப்பு, தியாகம், மனஉணர்வு ஆகிய பல்வேறு வடிவங்களை முன்நிறுத்திப் படைப்புக்கள் வெளிவரவேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன்.

navajothybaylon@hotmail.co.uk

பதிவுகள், ஆகஸ்ட் 2010 இதழ் 128

2. .கொடு மனக் கூனி தோன்றினாள் - முனைவர் மு. பழனியப்பன் (இணைப்பேராசிரியர் ,மா. மன்னர் கல்லூரி புதுக்கோட்டை) -

தமிழ்க் காப்பியங்களில் கம்பராமாயணத்திற்குத் தனித்த இடம் உண்டு. கம்பனின் தன்னலமற்ற, தன்னிகரற்ற படைப்பாகக் கம்பராமாயணம் விளங்குகின்றது. வால்மீகி ஆக்கிய வடமொழியின் முலத்தின் சார்பினைக் கம்பராமாயணம் பெற்றிருந்தபோதும் அது மொழி பெயர்ப்பாகவோ, அல்லது தழுவலாக மட்டும் அமையவில்லை. அதனைத் தாண்டி அது தனிப்பெரும் படைப்பாக முலத்திலிருந்து செம்மைப்பட்டதாக, தமிழ் இலக்கணச் சூழல் வாய்ந்ததாக, தமிழ் இலக்கிய நெறிப்பட்டதாகக் கம்பரால் படைக்கப் பெற்றுள்ளது. இக்காப்பியத்தில் பல பாத்திரங்கள் அழியா இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. கற்போர் மனதில் கம்பராமாயணப் பாத்திரங்கள் நீங்கா இடம் பெறுகின்றன. இவ்வகையில் குறிக்கத் தக்கப் பாத்திரமாக விளங்குவது கூனி என்ற பாத்திரமாகும்.

கூனி என்கிற பாத்திரம் தனக்குரிய ஒரு பங்கினை இக்காப்பியத்தில் ஆற்றியபோதும் பல இடங்களில் அது நினைக்கப்படுகிறது. கம்பராமாயணத்தின் அடிப்படைப் போக்கையே மாற்றி நிற்பதில் இப்பாத்திரத்திற்குக் குறிக்கத்தக்க இடம் உண்டு. இதன் காரணமாகவே இப்பாத்திரம் இராமன், சீதை, இராவணன் போன்றோர் மனதில் அழியா இடம் பெற்றதாக நிற்கிறது.

இவளின் அறிமுகத்தைக் கம்பர் ஒரு சிறப்புடன் எடுத்துரைக்கிறார். கம்பராமாயணத்தில் கூனி அறிமுகமாகிற ஒரு காட்சி இடம் பெறுகிறது.

*இன்னல் செய் இராவணன் இழைத்த தீமைபோல்
துன்னருங் கொடுமனக் கூனி தோன்றினாள்
(மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம் பாடல் எண் 47)*

மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம் என்னும் படலத்தில் கூனி இவ்வாறு அறிமுகம் செய்யப்படுகிறாள். மந்தரை என்பது கூனிக்கு அமைந்த மற்றொரு பெயராகும்.

இராவணன் என்ற பாத்திரம் அறிமுகப்படுத்தப்படாத நிலையில், காப்பியத்தின் எதிர் பாத்திரமாக விளக்கப் போகிற இராவணனைக் கொண்டு இங்கு கூனி அறிமுகம் செய்யப் பெறுகிறாள். இராவணன் என்ற காப்பிய எதிர்பாத்திரத்தினால் காப்பியத்தில் ஏற்பட்ட மாறுபாடுகளுக்கு ஒத்த நிலையில் மாறுபாடுகளை விளைக்கப் போகிறவள் இந்தக் கூனி என்பதால் இவளை இராவணனுக்கு ஒப்பு வைத்துக் கம்பர் இங்கு அறிமுகப் படுத்தியுள்ளார்.

குறிப்பாக இன்னல் செய் இராவணன் இழைத்த தீமை என்று கம்பர் காட்டியிருப்பது இராவணனையும் காப்பியத்தின் முன்னிலையிலேயே அறிமுகப்படுத்திவிடுவதாகவும் அமைந்து விடுகின்றது. இராவணன் இழைத்த தீமைகள் பல என்றாலும் குறிக்கத் தக்க ஒரு தீமை என்ன என்று ஆராய்ந்தால் சீதையை அவன் கவர்ந்தமையே ஆகும். இராமனுக்கு உரிய அவளை இராவணன் கவர்ந்து போகின்றான். இந்த அடிப்படை தீமையே அனைத்துத் தீமைகளுக்கும் முலமாகி விடுகின்றது. இது போன்றே இராமனுக்கு உரியதாக ஏற்கப் பெற்ற அரசாட்சியை இராமன் அடையவிடாமல் கூனி தடுக்கப் போகிறாள் என்ற காரணத்தினாலேயே இங்குக் கூனியும், இராவணனும் ஒரே நிலையில் காப்பியத்தில் கம்பரால் அறிமுகம் செய்யப்பெறுகின்றனர்.

மேலும் பல இடங்களில் கூனியும், அவளின் தீமையும் காப்பியத் தலைமைப் பாத்திரங்களான இராமனாலும், சீதையாலும் நினைக்கப் பெற்றுள்ளது. இராமன் சுக்ரீவனுக்கு அரசினைத் தந்து அவனுக்கு அரசியல் ஆற்றும் திறத்தை எடுத்துரைக்கின்றான். அப்போது கூனியின் நினைவும் அவளுக்குத் தான் செய்த தீமைக்கு, அவள் மாற்றாக செய்த தீமையை எண்ணிப் பார்க்கிறான் இராமன்.

சிறியர் என்று இகழ்ந்து நோவு செய்வன செய்யேல் மற்று இந்
நெறி இகழ்ந்து யான் ஒரு தீமை செய்தலால் உணர்ச்சி நீண்டு
குறியது ஆம் மேனி ஆய கூனியால் குளவு தோளாய்
வெற்றியின் எய்தி நொய்தின் வெந்துயர்க்கடலில் வீழ்ந்தேன்.

(அரசியற்படலம் 12)

இப்பாடலில் கூனியைப் பற்றிய செய்திகளை இராமன் சுக்ரீவனிடத்தில் எடுத்துரைக்கிறான். கூனியைப் பற்றிய அறியாத சுக்ரீவனுக்கு அவளின் உருவம் முதற்கொண்டு, அவளுக்குத் தான் இழைத்த தீமை முதல் அவளுக்கு அதற்கு மாற்றாக செய்த தீமை வரை அனைத்தையும் இராமன் இந்த இடத்தில் பகிர்ந்து கொள்ளுகின்றான்.

சிறிய வயதில் குறியது ஆக மேனி வளைந்திருந்த கூனியின் முதுகில் மண் உருண்டைகளை வில் முலமாக வீசி விளையாடியதால் அவள் கோபப் பட்டு இருக்கிறாள். இந்தக் கோபம் காரணமாகவே அவள் எனக்கு வரவேண்டிய அரசாட்சியை மாற்றிடத் திட்டம் போட்டு வென்று விட்டாள். எனவே சுக்ரீவனே சிறியவர் என்று நினைத்து யாரையும் இகழாதே. அவர்கள் நோகும்படி செய்யாதே என்று இராமன் அறிவுரை பகர்கின்றான். கூனியின் உடலுக்குச் செய்த சிறு துயரம் இராமனைப் பதினான்கு ஆண்டு காலம் கானகத்திற்கு விரட்டி விட்டது. விரட்டியது மட்டும் இல்லாமல் பதினான்கு ஆண்டுகாலமும் கூனியைப் பற்றி நினைக்கச் செய்திருக்கிறது என்பது கருதத்தக்கது.

இதன் வழியாகக் கம்பர் உலகிற்குத் தரும் செய்தி ஒன்று உள்ளது. அதாவது சிறியவர்

என்று யாருக்கும் எவ்வித தீமையையும் எக்காலத்திலும் செய்துவிடக்கூடாது. அச்சிறு தீமை வருங்காலத்தில் பெரிய தீமையை நமக்குச் செய்துவிடும் என்பதுதான் அந்த உண்மையாகும்.

சீதையும் மற்றோர் இடத்தில் கூனியை எண்ணிப் பார்க்கிறாள். கம்பராமாயணத்தின் ஏறக்குறைய கடைசி காட்சி என்றே இந்தக் காட்சியைக் கொள்ளலாம். இராவணன் அழிவு நிகழ்கிறது. அவன் அழிந்ததும் அனுமன் சீதை உள்ள இடத்தை நோக்கி வருகிறான். அவளிடத்தில் இராமனின் வெற்றியைக் கூறி அவளை மீட்டுச் செல்ல அசோக வனத்திற்கு வருகிறான். அசோக வனத்தில் அப்போதும் அரக்கியர்கள் காவலுக்கு நிற்கின்றனர். சீதையிடம் வெற்றி வாசகத்தைச் சொன்ற அனுமன் அவளிடம் ஒரு வேண்டுகோளை வைக்கின்றான்.

அதாவது இராவணன் அழிந்து போனான். அவனின் ஏவல்படி தினமும் சீதையைச் சொல்லாலும், செயலாலும் வருத்தி வந்த அசோகவனத்து அரக்கியரை நான் கொன்றுவிடுகிறேன் என்று அனுமன் சீதையிடம் அனுமதி கேட்கின்றான். அதற்கு அவள் பதில் கூறுகின்றாள்.

யான் இழைத்த வினையின் இவ்விடர்
தான் அடுத்தது தாயினும் அன்பினோய்
கூனியின் கொடியர் அலரே இவர் (மீட்சிப்படலம், 35)

இந்தப் பாடலில் சீதை கூனியின் செயலை நினைவு கூர்கிறாள். கூனியின் இடையீடு மட்டும் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் இந்தத் துன்பம் தனக்கு வாய்த்திருக்காது என்று சீதை எண்ணுகிறாள். எனவே அரக்கியர்களை விடக் கொடுமையான செயலைச் செய்து என்வாழ்வில் துயரத்தை விளைவித்தவள் கூனியே என்று சீதை கூனியைக் காப்பியத்தின் நிறைவில் நினைவி கூர்கிறாள்.

கூனியை இராவணன் கொண்டு அறிமுகப் படுத்தினார் கம்பர். இராவணனும் கூனியைப் பற்றி அறிந்திருப்பவனாக ஒரு இடத்தில் படைத்திருக்கிறார் கம்பர். முதன் முதலாக இராமனுடன் போர் புரிந்தவிட்டு, நாசம் வந்துற்றபோதும் நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன் என்றுத் திரும்பி வந்த இராவணன் இராமனின் வில்லாற்றலை எண்ணிப் பார்க்கிறான். மாலியவானிடம் இராமனின் வில்லாற்றலைப் புகழ்ந்து உரைக்கின்றான். அப்போது ஒரு பாடல் இடம் பெற்றுள்ளது.

எறித்த போர் அரக்கர் ஆவி எண் இலா வெள்ளம் எஞ்சம்
பறித்தபோது என்னை அந்தப் பரிபவம் முதுகில் பற்றப்
பொறித்தபோது அன்னான் அந்தக் கூனி கூன்போக உண்டை

தெறித்தபோது ஒத்தது அன்றிச் சினம் உண்மை தெரிந்தது இல்லை
(கும்பன் வதைப் படலம் 17)

இப்பாடலில் இராம இராவணப் போரில் இராமனுக்குக் கோபம் என்பதே எழுவில்லையாம். அவர் அரக்கர் சேனைகளை அழிக்கின்றபோது கூனியின் முதுகில் மண் உண்டை அடித்தது போலவே விளையாட்டுப் போக்குதான் இருந்தது. கோபமே இல்லை என்று இராவணன் பேசுவதாகக் கம்பர் படைத்துள்ளார்.

இதன் மூலம் இராமன் வீசும் ஒவ்வோர் அம்பும் கூனி மீது வீசிய அம்பினை நினைவு படுத்துகிறது. அவளுக்குச் செய்த துன்பத்தின் தொடர்வான விளைவை அவை பெற்றுள்ளன என்று இராமனின் நிகழ்வுகளில் கூனி பெற்றுள்ள இடத்தை அறியமுடிகிறது. இச்சிறு நிகழ்வைக் கூட இராவணனும் அறிந்திருக்கிறான் என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்கின்றபோது கூனி என்ற பாத்திரம் கம்பரின் அடிமனதில் எவ்வளவு பெரிய இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது என்பதும் தெரியவருகிறது.

இவ்வகையில் கூனியின் செயல்கள் பரந்த அளவில் கம்பராமாணயம் முழுவதும் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன. இது கூனி என்ற பாத்திரத்தின் இன்றியமையா நிலையினைக் காட்டுவதாக உள்ளது.

கூனி என்பவள் கைகேயின் உற்ற தோழியாவாள். மணம் முடித்துத் தயரத மன்னனுடன் வந்த கைகேயியோடு அயோத்திக்கு வந்தவள் கூனி. இவள் கைகேயின் நெருங்கிய தோழி. கைகேயி அரசமாதேவியாக இருந்தாலும் அவளை எந்நேரத்திலும் சந்திக்கும் அளவிற்கு அவளின் அன்பைப் பெற்றிருந்தவள் கூனி.

இவளின் இயல்புகள் என்ன என்ன என்றுப் பட்டியல் இடுகிறார் கம்பர்.

தோன்றிய கூனியும் துடிக்கும் நெஞ்சினள்
ஊன்றிய வெகுளியாள் உளைக்கும் உள்ளதாள்
கான்று எரிநயனத்தாள், கதிக்கும் சொல்லினாள்
முன்று உலகினுக்கு இடுக்கண் முட்டுவாள்
(மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம் 48)

இதுதான் கூனியின் பாத்திர இயல்புகள் ஆகும். முன்று உலகிற்கும் துன்பம் விளைவிக்கின்ற அளவிற்குக் கொடியவள் கூனி. கடும் கோபக்காரி. துன்பத்தை விளைவித்தே ஆகவேண்டும் என்ற உள்ளத்தோடு திரயக் கூடியவள். சுடுகின்ற சொற்களுக்கு அவள் சொந்தக்காரி. உடலெல்லாம் என்றும் கொதிக்கின்ற இயல்பினள். இவள் எந்த நல்லதையும் செய்யாத செய்யவிடாத சூழ்ச்சிக்காரி என்று கூனியின்

இயல்புகள் கம்பரால் காட்டப்படுகின்றன.

இவளுக்கு இராமன் மீது ஒரு கோபம் உண்டு. பண்டைநாள் இராவன் பாணி வில் உமிழ் உண்டை உண்டதனைத் தன் உள்ளத்தில் அழியாமல் வைத்துக்கொண்டிருப்பவள் இந்தக் கூனி. அதற்குப் பழி வாங்க நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவள் இந்தக் கூனி.

இராமனுக்கு முடி துட்டப்பெற இருக்கிறது என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு அதனைத் தடுப்பதற்காக கைகேயின் மாளிகைக்கு அவள் வருகிறாள். அந்த நேரத்தில் அமைதியுடன் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் கைகேயி. அவளை எழுப்பி அவள் மனத்தைத் திரிக்கும் வேலையைத் தொடங்குகிறாள் கூனி.

படுத்திருந்த கைகேயை அவள் கால் தீண்டி எழுப்புகிறாள். தீண்டுதல் என்ற சொல் பாம்பு விடத்துடன் தீண்டியது என்பதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் சொல் ஆகும். இந்தச் சொல்லைத் தேர்ந்துக் கம்பர் இங்குப்பயன்படுத்துகிறார். தீண்டினாள் காலக்கோள் ஆனாள் என்பது கம்பரின் அடியாகும். அதாவது காலக்கோள் ஆன இராகு என்ற பாம்பினைப்போல் கூனி கைகேயைத் தீண்டினாளாம். தீண்டலும் உணர்ந்த கற்பினள் கைகேயி. அவள் மாற்றார் கை தன்மீது பட்டுவிட்டால் அதனை உணர்ந்துத் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்கிற இயல்பினை உடையவள்.

தீண்டியதும் எழுந்த கைகேயி கூனியிடம் நிகழ்ந்தன பற்றி கேட்கிறாள். இதற்குக் கூனி வாழ்ந்தனள் கோசலை என்று நிகழ்ந்தன பற்றி கூறத்தொடங்குகிறாள். நல்ல மனதுடைய கைகேயின் மனதை மெல்ல மெல்ல கூனி மாற்றுகிறாள்.

கைகேயி! இராமனுக்கு நாளை பட்டாபிஷேகம் என்று அரசர் முடிவு செய்துவிட்டார். இதனால் உனக்கு நன்மை இல்லை. கோசலைக்குதான் நன்மை. இதுவரை மகாராணியாக இருந்த நீ இனி அந்த நிலையை இழந்துபோவாய். இராமன் அரசனாக மாறிவிட்டால் கோசலையின் உரிமையாக இந்த நாடு ஆகிவிடும். நீ உன் நிலையை இழந்து அவள் உதவிய பொருளால் வாழவேண்டும். எண்ணிப்பார் இது நடக்க வேண்டுமா என்று தன் முதல் கேள்விக் கணையைக் கூனி தொடங்குகிறாள். இன்னும் பல பேசுகிறாள்.

இதுவரை உன்னை நம்பி வந்தவருக்கு நீ வாரி வாரி வழங்கிக் கொண்டிருந்தாய். இனி நீ உன்னை நம்பி உன் நாட்டவர் வந்தாலும் உடனே வழங்க இயலாது. கோசலையிடம் சென்று இதற்குப் பணிந்து நிற்பாயா? அல்லது வழங்காமல் இருப்பாயா? அல்லது கோப்படுவாயா? அல்லது கொடுக்க முடியாத துயரத்தால் இறந்து போவாயா? எண்ணிப்பார்.

உன் உறவினர்கள் இனி இந்த நாட்டிற்கு நகரத்திற்கு வந்தால் நீ பெற்ற செல்வத்தைப் பாராட்டுவார்களா? அல்லது கோசலை பெற்ற செல்வத்தைப் பாராட்டுவார்களா எண்ணிப்பார்.

கைகேயி உன்னுடைய தந்தைக்கு இதுவரை உதவியாக இருந்துவந்த அயோத்தி அரசு இராமன் ஆட்சிக்கு வந்தபின் உதவியாக இருக்குமா? இராமன் அவன் உறவினருக்குத் தானே உதவியாக இருப்பான். எண்ணிப்பார்.

இராமனுக்கு வழங்கப் பெற்ற அரசு அவன் தம்பியர்க்கு அதே நிலையைத் தருமா? குறிப்பாக உன் மகனுக்கு அது கிடைக்குமா? எண்ணிப்பார்

சிவந்தவாய் சீதையும் கரிய செம்மலும்
நிவந்த ஆசனத்து இனிது இருப்ப நின்மகன்
அவந்தனாய் வெறு நிலத்து இருக்கல் ஆனபோது
உவந்தவாறு என்? (63)

இராமனும் சீதையும் அரசவையில் இனிதாய் இருக்க உன் மகன் ஏதுமற்றவனாக இருக்க வேண்டுமா.

அரசு தரும் முடிவைத் தற்போது அரசர் அறிவிக்கக் காரணம் என்ன? பரதன் அவனின் பாட்டி வீட்டிற்குச் சென்றிருக்கும் வேளையில் ஏன் இந்த முடிவு எடுக்கப்பட வேண்டும்? பரதனே உன்னைக் காப்பவர் இனி யார். உனக்கு உனதாயும் துணையில்லை. தந்தையும் துணையில்லை. இனி என்ன செய்யப் போகிறாய் என்று பலவாறு கூறி திரியா மனத்தினை உடைய கைகேயியையும் திரித்துவிடுகிறாள் கூனி.

இதன் தொடர்வாக ஏய இரண்டு வரங்களைக் கேட்கச் செய்து இராமன் காடேகவும், தயரதன் வருத்தப்படவும் ஆன சூழலைத் தன் சொற்களால் கூனி வருவித்துவிடுகிறாள்.

மண் உருண்டைகளால் அடித்த வலிக்குப் பதிலாக கூனி வீசிய சொல்லம்புகளுக்கு வலிமை கூடுதலாக இருந்துள்ளது. இதன் காரணமாக இராமாயணத்தின் போக்கே மாறித் துன்பச் சூழலுக்குச் சென்றது. இவை அத்தனைக்கும் காரணம் கூனியின் சொற்கள் என்ற ஆயுதம் மட்டுமே.

muppalam2006@gmail.com

பதிவுகள், நவம்பர் 2010 இதழ் 131

3. தமிழ் வளர்ச்சியில் வலைப்பூக்கள் - முனைவர். துரை. மணிகண்டன் ,
உதவிப் பேராசியர், தமிழ்த்துறை, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக கல்லூரி,பெரம்பலூர்

முன்னுரை

21 ஆம் நூற்றாண்டு அறிவியல் வளர்ச்சியில் அசைக்கமுடியாத இடத்தைப் பெற்றிருப்பது இணையமாகும்.தகவல் தொழில் நுட்ப உலகில் இணையம் மிகப்பெரிய உதவிகளை மொழி, இனம், பாராமல் உலக மக்களுக்குச் செய்து வருகின்றது. இது விஞ்ஞானம், அறிவியல்,கணக்குகள் என்ற ஒரு குறிப்பிட்ட சிலவற்றிற்குப் பயன்படாமல் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பங்காற்றி வருகின்றது. நெடிய பாரம்பரிய மிக்க தமிழ்மொழியும் இவ் இணையத்தில் தனக்கென ஓர் இடத்தைப் பெற்று வளர்ந்து வருகின்றது. இணையத்தில் எண்ணிலடங்கா இலக்கிய வகைகளைப்பெற்று வளர்ந்து வரும் தமிழ் மொழிக்கு 'வலைப்பூக்கள்' என்ற புதிய இலக்கிய வகை தோன்றி பெரும் பங்காற்றிவருகிறது. வலைப்பூக்கள் என்றால் என்ன?அதன் தோற்றம், தமிழில் தோன்றிய வரலாறு,மற்றும் அதன் வகைகளாக இலக்கியம் சார்ந்த வலைப்பூக்கள்,பக்தி, ஆன்மீகம், கணிப்பொறி, மருத்துவம், பல்சுவைச் சார்ந்த வலைப்பூக்கள் என பகுக்கப்பட்டு ஒவ்வொன்றின் தமிழ் பயன்பாட்டையும் எடுத்து விளக்க இக்கட்டுரை விளைகிறது.

வலைப்பூ

ஒரு சமுதாயம் இன்றைய பணிகளை இன்றைய கருவி கொண்டு செய்ய வேண்டும்.இன்றைய பணியை நேற்றைய கருவிகொண்டு செய்யும் இனத்தின் நாளை வாழ்வு நலியும். இது தவிர்க்க முடியாதது” என்று டாக்டர் வா.செ.குழைந்தைசாமி அவர்களின் கூற்றின்படி நாம் இன்றையப் பணியை இன்றைய கருவிகொண்டு செய்ய வேண்டும். அதன் அடிப்படையில்தான் நாம் இணையத்தைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கிவிட்டோம். அதில் வலைப்பூக்கள் என்ற ஒரு தனி இலக்கிய வகைத்தோன்றியுள்ளன. ஒருவரிடமிருந்து பிறருக்குத் தெரிவிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் தகவல் தொடர்புக்கான எழுத்துக்கள், ஒலி, ஒளி வடிவக் கோப்புகள், ஒவியம், படங்கள் என்று அனைத்தையும் இணையம் வழியே தனிப்பட்ட ஒருவர் உலகில் இருக்கும் பிறருக்குத் தெரிவிக்க உதவும் இணைய வழியிலான ஒரு சேவையே வலைப்பூ என்பதாகும். வலைப்பூ என்பதை ஆங்கிலத்தில் பிளாக் (Blog) என்கிறார்கள். இதன் மூலம் வெப்பிளாக் (Webblog) என்பதாகும். 17-12-1997-ல் ஜார்ன் பெர்கர் (John Barger) என்பவர்தான் வலைப்பூவிற்கு ஆங்கிலத்தில் Webblog என்ற பெயரை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தினார். இதன் பின்பு இதன் சுருக்க வடிவமான Blog எனும் பெயரை பீட்டர் மெர்ஹால்ஸ் (Peter Merholz) என்பவர் 1999 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் முதல் பயன்படுத்தத் தொடங்கினார். இவரது வலைப்பதிவின் பக்கப் பட்டையில் Webblog எனும் சொல் இரண்டாக உடைக்கப்பட்டு We blog என்று பிரித்துக் கையாளத் தொடங்கினார். இப்படியே வலைப்பூவிற்கு Blog

எனும் பெயர் நிலைத்து விட்டது.

தமிழ் வலைப்பு

இந்த blog எனும் ஆங்கிலச் சொல்லிற்கு இணையாகத் தமிழில் ஒரு பெயர் உருவாக்க விரும்பிய போது தமிழ் உலகம் மற்றும் ராயர் காபி கிளப் மடலாடற் குழு (மின் குழுமம்) உறுப்பினர்கள் தங்கள் கலந்துரையாடல்களின் வழியாக blog-க்கு வலைப்பு என்று தமிழில் பெயர் உருவாக்கினர். இன்று தமிழில் இந்த வலைப்பு என்ற பெயரே பயன்பாட்டில் இருந்து வருகிறது.

வலைப்பு சேவை

வலைப்பு வசதிக்கான சேவையை முதன்முதலாக 1996 ஆம் ஆண்டில் எக்ஸான்யா (Xanya) எனும் நிறுவனம் வழங்கத் தொடங்கியது. 1997 ஆம் ஆண்டில் சுமார் 100 நாட்குறிப்பேடுகள் இடம் பெற்றன. அதன் பிறகு சில நிறுவனங்கள் வலைப்புவிற்கான இலவச இடவசதியைச் செய்து கொடுத்தன. இந்நிறுவனங்களில் ஒன்று பிளாக்கர்ஸ்.காம் எனும் பெயரில் வலைப்பு அமைப்பதற்கான சேவையை இலவசமாக அளித்து அதிகமான வலைப்புக்களை அமைக்க வாய்ப்பளித்தது. இதன் மூலம் ஆங்கிலத்தில் பலர் தங்களுக்கான வலைப்புக்களை உருவாக்கத் தொடங்கினர். இதன் வளர்ச்சியைக் கண்ட கூக்ளி (Google) நிறுவனம் இந்நிறுவனத்தை விலைக்குப் பெற்றது. அதன் பிறகு அனைத்து மொழிகளிலும் வலைப்பு அமைப்பதற்கான சேவை அளிக்கப்பட்டது.

முதல் தமிழ் வலைப்பு

தமிழ் மொழியிலான முதல் வலைப்புவை நவன் என்கிற வலைப்பதிவர் 2003 ஆம் ஆண்டில் ஜனவரி 26-ல் உருவாக்கினார் என்று அவருடைய வலைப்பக்கத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் 2003 ஆம் ஆண்டில் ஜனவரி முதல் தேதியன்றே கார்த்திக் ராமாஸ் என்பவர் முதல் வலைப்புவை உருவாக்கினார் என்று சிந்தா நதி எனும் இணைய இதழில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த இரு வலைப்புக்களில் நவன் வலைப்பு பிளாக்கர்ஸ்.காம் தளத்திலும், (www.navan.name/blog/?p=18) கார்த்திக் ராமாஸ் வலைப்பு பிளாக்கரைவ் எனும் தளத்திலும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

கார்த்திகேயன் ராமசாமி (கார்த்திக் ராமாஸ்) எனும் வலைப்பதிவர் தமிழில் செய்த முதல் வலைப்பு என்று பேராசிரியர் மு. இளங்கோவன் எட்டாவது தமிழ் இணைய மாநாட்டு மலரில் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழ் விக்கிப்பீடியாவிலும் கார்த்திகேயன் ராமசாமி வலைப்புவதான் முதல் தமிழ் வலைப்பு என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

(karthikramas.blogdrive.com/archive/21.html)

தமிழ் வலைப்புக்கள் வளர்ச்சி

தமிழ் வலைப்புக்கள் உருவாக்கம் மற்றும் பயன்கள் குறித்த கட்டுரை ஒன்று திசைகள் எனும் இணைய இதழில் வெளியானதைத் தொடர்ந்து தமிழ் வலைப்புக்கள் குறித்துப்

பலருக்கும் தெரியத் தொடங்கியது. தமிழ் வலைப்பூக்களின் தொடக்கக் காலத்தில் தமிழ் எழுத்துருப் பிரச்சனைகள் இருந்ததால் இதன் வளர்ச்சி சற்றுக் குறைவாகவே இருந்தது. 2003 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2005 ஆம் ஆண்டு வரை சுமார் 1000 வலைப்பூக்கள் வரையே தோன்றியிருந்தன. அதற்கடுத்து 2005 முதல் 2007 ஆம் ஆண்டு வரையான காலத்தில் இந்த எண்ணிக்கை 4000 ஆக அதிகரித்தது என்று பேராசிரியர் க.துரையாசன் எழுதிய இணையமும் இனிய தமிழும்” என்ற நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதற்கடுத்து தமிழ் வலைப்பூக்களின் எண்ணிக்கை வேகமாக அதிகரித்து 12000-ஐத் தாண்டிவிட்டது. இது இன்னும் பன்மடங்காக உயரக் கூடும்.

தமிழ் வலைப்பூக்களின் வகைப்பாடுகள் வளர்ச்சியும்

தமிழ் வலைப்பூக்களின் உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டு முக்கியமான சில தலைப்புகளின் கீழ் அவற்றை வகைப்படுத்தலாம்.

1.தமிழ் வலைப்பூக்களில் அதிகமாக கவிதைகளுக்கான வலைப்பூக்கள் இருக்கின்றன. வலைப்பூக்களை உருவாகியிருக்கும் பல வலைப்பதிவர்கள் தங்கள் கவிதைகளை அவர்களுக்கான வலைப்பூக்களில் அதிக அளவில் வலையேற்றம் செய்து வருகிறார்கள். எடுத்துக்காட்டாக கவினுலகம் என்னும் வலைப்பூ முனைவர் நா. கண்ணன் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. இந்த வலைப்பூவில் இலக்கியம் சார்ந்த பல்வேறு கருத்துக்கள் கட்டுரை வடிவிலும், கருத்துரையின் மூலமும் பதிவேற்றம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. ஜூலை 2003-ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. (www.emadal.blogspot.com)

2 இந்தக் கவிதைகளுக்கான வலைப்பூக்களைத் தவிர தமிழாசிரியர்களாகவும், பேராசிரியர்களாகவும் பணியாற்றி வரும் சிலர் தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்த கருத்துக்களைப் பதிவேற்றி வருகின்றனர். மானிடன் என்ற பெயரில் தமிழ் இணைப் பேராசிரியருமான முனைவர் மு. பழநியப்பன். அவர்களால் இவ்வலைப்பூ 25.04.06-ல் உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வலைப்பூவில் அதிக அளவில் கவிதைகளும் கட்டுரைகளும் இருக்கின்றன. தமிழ் இலக்கியங்களின் பரிமாணங்களைத் தனக்கே உரிய புதிய சிந்தனைகளுடன் இங்கு பதிவேற்றம் செய்துள்ளார். (www.manidar.blogspot.com) மு இளங்கோவன் என்ற பெயரில் ஒரு வலைப்பூ 1.5.2007 முதல் இயங்கி வருகிறது.பேராசிரியர் மு.இளங்கோவனால் வெளியிடப்படுகிறது. இதில் 300 இடுகைகள் வரை இடம் பெற்றுள்ளன. இவர் நாள்தோறும் புதிய புதிய இடுகைகளைப் பதிவேற்றம் செய்த வண்ணம் உள்ளார். இவரது கட்டுரைகள் இலக்கியத்தரம் வாய்ந்ததும் தெளிந்த நடையுடையதுமாக அமைந்துள்ளன. இவ்வலைப்பூவிலிருந்து பிற வலைதளங்களுக்குச் செல்லும் இணைப்பு வசதியும் செய்யப்பட்டுள்ளது. இங்கு பழம்பெரும் இலக்கியவாதிகளின் தொகுப்புகள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(mwww.mvelangovan.blogspot.com)

3. ஆன்மீக ஈடுபாடுடைய பலர் அவரவர்க்குப் பிடித்த ஆன்மீகக் கருத்துக்களை வலியுறுத்தும் விதமாக இந்து, இசுலாம், கிறித்தவம், பவுத்தம் மற்றும் பிற ஆன்மீகக் கருத்துக்களைக் கொண்டு தமிழில் வலைப்பதிவு செய்து வருகின்றனர். கந்தர் அலங்காரம் என்ற பெயரில் கண்ணதாசன் மற்றும் ரவிசங்கர் என்பவர்களால் 2005-ல் தொங்கப்பட்ட இவ்வலைப்பு உலகத் தமிழர்களால் வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்டதாகும். இந்த வலைப்பு தவிர இந்து மதத்தின் மேல் கொண்ட ஆர்வத்தின் காரணமாக திருப்பள்ளியெழுச்சி என்று மற்றொரு வலைப்புவையும் இவர் உருவாக்கியுள்ளார். முருகப் பெருமானின் புகைப்படங்கள், பெருமைகள், விஷ்ணு பகவான் குறித்த பல செய்திகளும் சுப்ரபாதம், தோத்திரங்கள் என்று பக்தியின் உயர்வு நிலையைத் தாங்கி வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. (www.murugaperuman.blogspot.com)

4. இணையப் பயன்பாட்டில் அதிகமாகப் பங்கு கொள்ளும் கணினிக்கான தொழில்நுட்பப் பணியிலிருக்கும் பலர் கணினி தொழில்நுட்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் விதமாக உருவாக்கிய பல தமிழ் வலைப்பூக்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் சில மென்பொருட்கள் ஏப்ரல் 2005 முதல் தொடங்கப்பட்ட இவ்வலைப்பூவில் தமிழில் கணிப்பொறியை எவ்வாறு இயக்குவது, தமிழ் மென்பொருட்களின் பட்டியல்கள், என பல தகவல்கள் அடங்கிய கட்டுரைகள் உள்ளன. கணினி, இணையம் பற்றிய சில செய்திகளும் இந்த வலைப்பூவில் தரப்பட்டுள்ளன. (www.tamiltools.blogspot.com)

5. விண்வெளி, அறிவியல், கணிதம் மற்றும் நவீன தொழில்நுட்பங்களை வெளிப்படுத்தும் சில வலைப்பூக்களையும் தமிழில் சிலர் உருவாக்கியுள்ளனர். குருவிகள் என்ற பெயரில் ஜூலை 2003 லிருந்து தொடங்கப்பட்ட இவ்வலைப்பூவில் அறிவியல் செய்திகள் குறித்த கட்டுரைகளும், புகைப்படங்களும் அதிகமாக இடம் பெற்றுள்ளன. இந்த வலைப்பதிவர் குறித்த தகவல்களை அறிய முடியவில்லை. தமிழ் சினிமா செய்திகள் அவை குறித்த விமர்சனங்கள், நகைச்சுவை, அறிய புகைப்படங்கள் எனும் பார்வையிலான செய்திகளுடன் பல தமிழ் வலைப்பூக்கள் இருக்கின்றன. மருத்துவக் குறிப்புகள், மருந்துகள் அதைப் பயன்படுத்தும் முறைகள் என்று மருத்துவம் சார்ந்த சில வலைப்பூக்கள் தமிழில் உள்ளன. இந்த தமிழ் < வலைப்பூக்களில் சித்த மருத்துவம், ஆயுர்வேதம், ஓமியோபதி மற்றும் இயற்கை மருத்துவங்களிலான வலைப்பூக்களே இருக்கின்றன. மூலிகை வளம் என்ற பெயரில் குப்புசாமி என்பவரால் 2007-ல் உருவாக்கப்பட்டுள்ள இந்த வலைப்பூவில் பல மூலிகைச் செடிகள் குறித்தும் அவற்றின் தாவரப் பெயர், தாவரக் குடும்பம், வழக்கத்திலிருக்கும் அதற்கான வேறு பெயர்கள், பயன் தரும் பாகங்கள் போன்றவைகளைப் புகைப்படத்துடன் தந்துள்ளார். இவை தவிர பல நோய்களுக்கு மூலிகை மருந்துகள் குறித்த தகவல்களும் கொடுத்திருப்பது நல்ல பயனுள்ளதாக இருக்கிறது. (www.mooligaivazam-kuppusamy.blogspot.com)

6. பெண் உடல் நலம், பெண்களுக்கான சுதந்திரம், வேலைவாய்ப்பு போன்ற ஒரு சில பெண்களுக்கான சிறந்த வலைப்பூக்களும் தமிழில் உருவாகியிருக்கின்றன. சாதனைப் பெண்கள் என்ற பெயரில் ஜெர்மனியிலிருக்கும் திருமதி. சந்திரவதனா செல்வகுமாரால் உருவாக்கப்பட்ட சில வலைப்பூக்களில் இதுவும் ஒன்று. இந்த வலைப்பூவில் பல அச்சிததழ்களில் வெளியான சில முக்கியப் பெண்மணிகளைப் பற்றிய செய்திகளைத் தொகுத்தளித்துள்ளார்.. (www.vippenn.blogspot.com)

தமிழ் வளர்ச்சியில் வலைப்பூக்கள்

- I. வலைப்பூக்களின் வருகையால் தமிழ் மொழி இலக்கியங்கள் வெளியுலக மக்களுக்குத் தெரிய வருகின்றன.
- II. தமிழில் இணையத்தில் எழுதுபவர்கள் பெறுகியுள்ளனர். இதனால் தமிழின் வளர்ச்சி உயர்ந்துள்ளது.
- III. வலைப்பூக்களால் உலக நாடுகள் பலவற்றில் வாழும் தமிழ் மக்களின் கருத்துக்கள் மிக விரைவாக கிடைக்கின்றன.
- IV. இலங்கை,மலேசியா, கனடா,தென்கொரியா, சிங்கப்பூர், அரபு நாடுகள் போன்றவற்றில் வாழும் மக்களின் படைப்புகள் தமிழ்மொழியில் இருப்பதால் அனைவரும் கருத்தைப் பகிர்த்துகொள்ள முடிகிறது.
- V. தமிழ் மொழியின் இலக்கண, இலக்கியங்களானா சங்க இலக்கியம் முதல்கொண்டு இக்கால இலக்கியங்கள் வரை வலைப்பூவினால் உலகத் தமிழர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. இதனால் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிப் பெற்றுவருகிறது.
- VI. இவைகள் அன்றி கணிப்பொறிச் சார்ந்த தகவல்கள் அதிகம் கிடைக்கின்றன. அறிவியல், விஞ்ஞானக் கருத்துக்களும் அது தொடர்பான புதிய கண்டுபிடிப்புகளும் நமக்குக் கிடைக்கின்றது.
- VII. உலக நாடுகளில் உள்ள சைவ மடாலயங்களும், திருத்தலங்களும் பற்றியச் செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.
- VIII. தமிழ் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் அதிகம் வலைப்பூக்களில் வெளிவருகின்றன. இதனால் தமிழ் ஆய்விற்குப் பல வழிகளில் பயன்படுகின்றன.
- IX. வலைப்பூவினால் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிச் பெற்றுத் தமிழ்மொழி வளர்ந்து வருகின்றது.
- X. வலைப்பூகளில் வெளிவரும் படைப்புகளும், கட்டுரைகளும், கவிதைகளும், பிற கருத்துக்களுக்கும் உடனுக்குடன் பின்னூட்டம் என்ற பெயரில் விமர்சனங்கள் பல நாடுகளிலிருந்து எழுதுகின்றனர். இது தமிழ் மொழிக்குக் கிடைத்த விமர்சன இலக்கியம் என்றே கூறலாம். மேலும் பல துறைகளைச் சார்ந்த அறிஞர் பெருமக்களும் தமிழ் மொழிக்குத் தன்னால் இயன்ற பனிகளையும் செய்து வருகின்றனர்.

முடிவுரை

எப்படி இலக்கிய வரலாற்றில் சங்க காலம், சங்கம் மருவிய காலம், பக்தி இலக்கிய காலம், காப்பியக் காலம், சிற்றிலக்கிய காலம், ஐரோப்பியர் காலம் என்கின்றோமோ

அதனைப் போன்று இன்றைய காலக் கட்டத்தைக் “கணினியுக் காலம்” அல்லது “தமிழ் இணையக் காலம்” எனலாம். புதிய இலக்கிய வகையாக வலைப்பூ உருவாகி உலக மொழிகளில் தமிழின் பெருமையை நிலைநாட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. இதனால் பலவகைப்பட்ட தமிழ் இலக்கியங்கள் வெளி உலகுக்கு விரைவாகக் கொண்டுவரப்படுகிறது. இதனால் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு வலைப்பூக்களின் பங்களிப்பு அளப்பரியாத் தொண்டினைச் செய்து வருகிறது எனலாம்.

mkduraimani@gmail.com

பதிவுகள், டிசம்பர் 2010 இதழ் 132

4. “நாவல் ராணி வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாள்” - முனைவர் சி. சேதுராமன், இணைப் பேராசிரியர், மா.மன்னர் கல்லூரி, புதுக்கோட்டை -

நாவலாசிரியை, பத்திரிகையாசிரியை, இசைக்கலைஞர், காந்தியவாதி, விடுதலைப் போராட்ட வீராங்கனை, சமூக சீர்திருத்தவாதி என்று பன்முகத்திறமைகள் வாய்ந்தவர் வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாள். இவரை சமகால எழுத்தாளர்கள், “நாவல்ராணி, கதா மோகினி, ஏக அரசி” என்று போற்றினர். தாம் வாழ்ந்த 59 ஆண்டுகளில் 35 ஆண்டுகள் எழுத்தே உலகம் என்று வாழ்ந்து மறைந்த ஒப்பற்ற எழுத்தாளர், வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாள் ஆவார்.

சென்னையில் உள்ள திருவல்லிக்கேணியில் 1.12.1901-ஆம் நாள் நீர்வளர் என்.எஸ்.வெங்கடாச்சாரியார், பட்டமாள் ஆகியோருக்கு இரண்டாவது மகவாக வை.மு.கோதைநாயகி அம்மையார் பிறந்தார். பிறந்த ஒரு வயதிலேயே தமது தாயை இழந்தார். அதனால் அவரது பாட்டியார் வேதவல்லிஅம்மாங்காராலும், அவரது சிறிய தந்தையாரின் மனைவியான கனகம்மாளாலும் வளர்க்கப்பெற்றார்.

வை.மு.கோதைநாயகி அம்மையாருக்கு ஐந்தரை வயதில் ஆகியபோது திருவல்லிக்கேணியில் வசித்து வந்த வை.மு. சீனிவாச அய்யங்காரின் மூன்றாவது மகனான ஒன்பது வயது நிரம்பிய வை.மு. பார்த்தசாரதிக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்கப்பட்டார். அம்மையாரின் புகுந்த வீட்டினர் தீவிர வைணவ மரபின் வழிவந்தவர்களாவர். ‘வைத்தமாநிதி முடும்பை குடும்பம்’ என்ற பெயர் பெற்ற அக்குடும்பத்தினருக்கு அக்காலத்தில் திருவல்லிக்கேணியிலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமூகத்திலும் தனிமதிப்பு இருந்தது. அக்குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவரும் தங்களது பெயருக்கு முன்னால் வை.மு. என்ற எழுத்துக்களைச் சேர்த்துக்கொண்டனர். வைத்த மாநிதி என்பது அக்குடும்பத்தினரின் குலதெய்வமாகும். முடும்பை என்பது அவர்களின் பூர்வீக ஊராகும். கோதைநாயகிஅம்மையாருக்கும் திருமணத்திற்குப் பின்னர் ‘வை.மு.’ என்ற குடும்பப்பெயர் இணைக்கப்பெற்று வை.மு.கோதைநாயகி என அழைக்கப்பட்டார்.

கல்வியறிவு பெற்ற குடும்பத்தில் வை.மு.கோ. அம்மையார் வாழ்க்கைப்பட்டாலும் அவருக்கு முறையாகக் கல்வி பயிலும் வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. கோதைநாயகி அம்மையார் தமது மாமியார் வாயிலாகத் தெலுங்கு மொழியை எழுதப் படிக்கக் கற்றுக்கொண்டார்.

அம்மையாருக்குச் சிறுவயதுமுதலே பிறருக்குக் கதை கூறுவதில் ஆர்வமுண்டு. அவர் தமது கற்பனை ஆற்றலால் வீட்டில் உள்ள சிறுவர், சிறுமியர்க்கும், தமது தோழியர்களுக்கும் புதிய புதிய கதைகளைக் கூறினார். இதனைக்கண்ட அவரது கணவர் அவரிடம் காணப்பட்ட படைப்பாற்றலை ஊக்குவிக்கும் பொருட்டு அவரைப் பல

நாடகங்களுக்கு அழைத்துச் சென்றார். நாடகங்களைப் பார்த்து ரசித்த அம்மையாருக்குத் தானே நாடகங்களை எழுதவேண்டும் என்ற ஆவல் ஏற்பட்டது. அவருக்கு ஓரளவுமட்டுமே எழுதத்தெரிந்ததால் அவரது தோழி பட்டம்மாள் என்பவர் எழுத இவர் நாடகத்தைக் கூறி, 'இந்திர மோகனா' என்ற நாடகத்தை உருவாக்கினார். இந்நாடகத்தை 1924-ஆம் ஆண்டு நோபில் அச்சகத்தார் மூலம் நூலாக வெளியிட்டார். இந்நாடகத்தை இந்து, சுதேசமித்திரன், நியூ இந்தியா உள்ளிட்ட அக்காலப் பத்திரிக்கைகள் பாராட்டி எழுதின. இந்நாடகத்தை பலர் கேட்டு வாங்கி நடித்தனர். இவ்வாறு தனது முதல் நூலுக்குக் கிடைத்த வெற்றி அம்மையாரை மென்மேலும் எழுதத் தூண்டியது எனலாம்.

முதல் நூல் தந்த ஊக்கத்தால் அம்மையார் 'வைதேகி' என்ற நாவலை எழுதினார். இந்நாவலை வடுவூர் துரைசாமி அய்யங்கார் திருத்தம் செய்து கொடுத்ததுடன் அது வெளிவருவதற்கு ஏற்பாடும் செய்தார். அவரது அறிவுரையின் பேரில் வை.மு.கோ.அம்மையார் 1925-ஆம் ஆண்டு, 'ஜகன்மோகினி' மாத இதழை விலைகொடுத்து வாங்கி அதில் வைதேகி நாவலைத் தொடர்கதையாக ஒரு ஆண்டாக வெளியிட்டார். பின்பு அவ்விதழ் 35 ஆண்டுகள் அம்மையார் இறப்பதற்குச் சிலஆண்டுகள் வரை வெளிவந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

வை.மு.கோ அம்மையாருக்குத் தொடர்ந்து எழுதவேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருந்தது. அதனால் தம் தோழி பட்டம்மாளின் உதவியுடனும், கணவர் மூலமாகவும் தமிழை மிகத் தீவிரமாகக் கற்கத்தொடங்கினார். பின்பு தமிழ் அறிஞரும், தமது சிறிய தந்தையாரான திருத்தேரி ராகவாச்சாரியிடம் கம்பராமாயணம், திருவாசகம், வில்லிபாரதம், பெரியபுராணம் உள்ளிட்ட பல தமிழிலக்கியங்களைக் கற்றுக் கொண்டார். இது அவருடைய எழுத்தாற்றலை மேலும் மெருகூட்டுவதற்கும் வளமூட்டுவதற்கும் அடிப்படையாக அமைந்தது.

வை.மு.கோ அம்மையார் எதிர்பாராத நிலையில் காந்தியடிகளை 1925-ஆம் ஆண்டு சந்திக்க நேர்ந்தது. காந்தியின் எளிமையான தோற்றமும், ஆராவாரமற்ற அவரது உறுதியான நாவன்மையும், கண்ணில் ஒளிவிட்ட காந்தியின் தீட்சண்யமும் அம்மையாரை மிகவும் கவர்ந்தது.

காந்திஜி அவர்கள் அப்பொழுது பட்டுப்புடவையுடனும், கழுத்துநிறைய நகைகளுடனும் அலங்காரப் பதுமைகளாகக் காட்சியளித்த வை.மு.கோ.அம்மையார், அவரது தோழியர்களான அம்புஜம்மாள், ஜானம்மாள் ஆகியோரைப் பார்த்து, நம் பாரதத்தாய் அடிமை விலங்கு பூண்டிருக்கும்போது, நீங்களும் ஆபரண விலங்கைப் பூண்டிருக்கின்றீர்களே என்று அதிசயத்துடன் கேட்டார். பின்னர் அவர்கள் அனைவருக்கும் கதரின் மகத்துவத்தை எடுத்துரைத்தார். இது வை.மு.கோ.அம்மையார்; வாழ்வில் ஒரு

பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. அம்மையார் அன்றிலிருந்து பட்டாடையை வெறுத்துக் கதர் ஆடையை அணியத் தொடங்கினார். தமது பட்டாடைகள் பலவற்றை உறவினர்களுக்குக் கொடுத்தும், சிலவற்றைத் தம் வீட்டின் முன் போட்டுக் கொளுத்தியும் விட்டார். காந்தியைச் சந்தித்தது முதல் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் கதர் ஆடையையே அணிந்து வாழ்ந்தார்.

காந்தியின் சந்திப்பு வை.கோ. அம்மையாரை விடுதலைப் போராட்ட வீராங்கனையாக மாற்றியது. 1931-ஆம் ஆண்டு காந்திஜி அவர்கள் கள்ளுக்கடை மறியலில் பெண்கள் ஈடுபடவேண்டுமென்று அழைப்பு விடுத்தபோது அம்மையார் அதை ஏற்று திருவல்லிக்கேணியில் தற்போதைய பெசண்ட் ரோட்டில் திருமலாச்சாரி பள்ளி இருக்குமிடத்தின் அருகே இருசப்ப கிராமணித் தெருவில் இருந்த கள்ளுக்கடைகள் முன்பு பல எதிர்ப்புகளையும் மீறி மறியல் செய்தார். 1932-ஆம் ஆண்டில் லோதியன் கமிஷனை எதிர்த்து ஊர்வலம் சென்றதற்காகவும், அன்னியத் துணி பகிஷ்கார இயக்கத்தில் கலந்து கொண்டும், அம்மையார் சிறைசென்றார்.

வை.மு.கோ. அம்மையார் இசையில் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவராக விளங்கினார். காங்கிரஸ் மேடைகள் தோறும் நாட்டுப்பற்று உள்ள பாடல்களை அம்மையார் பாடினார். அத்துடன் வீட்டில் முடங்கிக் கிடந்த பெண்களின் இசைஆற்றலை வெளிக் கொணரப் பாடுபட்டுள்ளார். அம்மையார் வானொலியிலும் இசைநிகழ்ச்சிகளை வழங்கி அதனை இசைத்தட்டுக்களாகவும் கொடுத்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் செயல்திறன் மிக்க உறுப்பினராக அம்மையார் விளங்கினார். தீரர் சத்தியமூர்த்தி, காமராசர், முதறிஞர் இராஜாஜி போன்றோர் அம்மையாருடன் நட்புடையவர்களாக இருந்தனர். தீரர் சத்தியமூர்த்தியின் கூட்டங்களில் அம்மையார் கலந்து கொண்டு கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலையும், தேசிய எழுச்சி மிக்க பாடல்களையும் பாடியுள்ளார்.

அம்மையார் நாடகம் எழுதுவதிலும், இயக்குவதிலும் வல்லவர். அவருடைய சமூக நாடகங்கள் பலமுறை மேடை ஏற்றப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் அருணோதயம், வத்சகுமார், தயாநிதி என்ற நாடகங்கள் பலரது பாராட்டைப் பெற்றவையாகும். இவ்வாறு வை.மு.கோ. அம்மையார் இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழிலும் வல்ல முத்தமிழ் வித்தகராகத் திகழ்ந்தார்.

அம்மையார் முப்பதுகளில் டாக்கி என்று அக்காலத்தில் சொல்லப்பட்ட திரைப்படத்துறையிலும் முத்திரை பதித்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவரது அனாதைப் பெண் என்ற நாவலை ஜூபிடர் பிக்ஸர்ஸ் நிறுவனம் திரைப்படமாகத் தயாரித்து வெளியிட்டது. அம்மையாரின் தயாநிதி என்ற நாவல் சித்தி என்ற பெயரில் வெளிவந்து

மிகுந்த புகழ் பெற்றது. வை.மு.கோ.அம்மையார் திரைப்படத் தணிக்கைக் குழுவின் உறுப்பினராகப் பத்தாண்டுகள் பணியாற்றினார். அவர் தணிக்கைக் குழு உறுப்பினராக இருந்தபோது, தாம் தணிக்கை செய்த காட்சிகள் மீண்டும் திரைப்படங்களில் இடம்பெற்றுள்ளனவா என்பதை அறிந்து கொள்ள அத்திரைப்பட அரங்கிற்குத் தன்னை யாரும் அறியாமல் இருக்கத் தலையில் முக்காடிட்டுக் கொண்டு சென்று பார்ப்பது வழக்கம். அதிஷ்டம் என்ற திரைப்படத்தில் தான் தணிக்கை செய்த காட்சிகள் மீண்டும் திரையிடப்பட்டிருப்பதை அறிந்து அப்படத்தை மீண்டும் தணிக்கை செய்ய அனுப்பினார். இவ்வாறு தாம் செய்யும் பணிகளை மிகுந்த ஈடுபாட்டுடனும், பொறுப்புணர்ச்சியுடனும் செய்தார்.

அம்மையார் இலவசமாக குழந்தைப்பேறு மருத்துவம் பார்ப்பதும் உண்டு. தமது உறவினர்களுக்கு மட்டுமின்றி தன்னை நாடிவந்து குழந்தைப்பேறு பார்க்க வேண்டும் என்று யார் அழைத்தாலும் சாதி சமய வேறுபாடின்றி அவர்கள் இருப்பிடத் சென்று மருத்துவம் பார்ப்பார். இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற அன்று அம்மையார் அதனைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தார்.

1948-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 30-ஆம் நாள் காந்தி மறைந்த பின்பு 13-ஆம் நாள் அவரது அஸ்தி நாடெங்கும் கடலில் கரைக்கப்பட்டது. சென்னையில் நடந்த அஸ்தி கரைப்பு நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்ட அம்மையார் காந்தியின் நினைவாக மார்ச்சு மாதம் இரண்டாம் நாளன்றுமகாத்மாஜி சேவா சங்கம் என்ற சங்கத்தைத் தொடங்கினார். அச்சங்கத்தின் வாயிலாக ஏழைகளுக்கும் ஆதரவற்ற குழந்தைகள், பெண்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் பல்வேறு உதவிகளைச் செய்தார்.

வை.மு.கோ.அம்மையாரின் தேசிய சேவையைப் பாராட்டி காங்கிரஸ் அரசாங்கம் அவருக்குச் செங்கல்பட்டுக்கு அருகே 3 ஏக்கர் நிலமும் மற்றொரு இடத்தில் 7 ஏக்கர் நிலமும் வழங்கிச் சிறப்பித்தது. ஆனால் அவ்வாறு தனக்குக் கிடைத்த நிலத்தைப் பூமிதான இயக்கத்திற்காக வினோபாவேயிடம் அம்மையார் வழங்கிவிட்டார்.

1956-ஆம் ஆண்டில் அம்மையாரின் ஒரே மகனான ஸ்ரீநிவாசன் தீடீரென்று இறந்தார். அவரது மறைவு அம்மையாரை நிலைகுலைய வைத்துவிட்டது. தன் மகன் இறந்து தான் மட்டும் இருக்கிறோமே என்று வருந்தி சரியாக உணவு உண்ணாமல் உறக்கமின்றி உடம்பை வருத்திக் கொண்டார். அதனால் அம்மையார் கொடிய காசநோய்க்கு ஆளானார். தாம்பரம் காசநோய் மருத்துவ மனையில் உரிய சிகிச்சை பெற்றும் பலனின்றி 1960-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 20-ஆம் நாள் மருத்துவமனையிலேயே அவர் இறந்தார்.

59 ஆண்டுகள் வாழ்ந்த வை.மு.கோ அம்மையார் 115 நாவல்களை எழுதி நாவல் ராணியாகத் திகழ்ந்தார். மேலும் இரு சிறுகதைத் தொகுதிகள், 3 நாடகங்கள், இரண்டு

உரைநடை நூல்கள் ஆகியவை அவரின் இதரப் படைப்புகளாகும். பெண்களின் வழிகாட்டியாக, சிறந்த விடுதலைப்போராட்ட வீராங்கனையாக, நாடக ஆசிரியராக, நாடக இயக்குநராக, இசை வல்லவராக, பத்திரிக்கை ஆசிரியராகப் பன்முக ஆற்றலுடன் விளங்கிய நாவல் ராணியாகிய வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாள் அவர்களின் வாழ்க்கை குன்றிலிட்ட விளக்குப் போன்று என்றும் ஒளிர்ந்து பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்கு வழிகாட்டும் எனலாம்.

Singaram Sethuraman <malar.sethu@gmail.com>

பதிவுகள், ஜனவரி 2011 இதழ் 133

5. என் ஆதர்ஸம் என் ஆசான் என் நண்பன் - பொ. கருணாகரமூர்த்தி (பேர்லின்) -

எழுத்தாளர் பொ. கருணாகரமூர்த்திகுனடாவிலுள்ள பலருக்கு விருதுகள் பெறுவதிலும், மணி விழா, பவள விழாக்களில் பங்குபற்றுவதிலும் பெரும் ஆர்வமுண்டு. மூத்த கவிஞர்கள், பத்திரிகையாளர்களென யாருமே இதற்கு விதிவிலக்கானவர்களல்லர். தங்களுக்குச் சார்பான வட்டங்களை உருவாக்கி ஒருவருக்கொருவர் முதுகு சொறிவதில் பெரும் ஆர்வமுள்ள பலரை இங்கு காணலாம். இங்கு வரும் இலவச பத்திரிகைகளில் மற்றும் 'தகவல்' சுரங்கங்களில், தொலைக்காட்சிகளில் அடிக்கடி ஒருவருக்கொருவர் முதுகு சொறியும் இவர்களது புகைப்படங்களைக் காணலாம். ஆனால் அதிபர் கனகசபாபதி அவர்கள் அவர்களிலொருவரல்லர் என்பதையும், அவர் தனது கடந்த காலத்தில் தீரம் மிக்க செயல்வீரர்களிலொருவராகவும் இருந்து வந்துள்ளாரென்பதையும் அவரது முன்னாள் மாணவர்களில் ஒருவரான எழுத்தாளர் கருணாகரமூர்த்தியின் இக்கட்டுரையானது எமக்கு எடுத்துரைக்கின்றது. விருதுகளுக்குப் பெருமை தரும் ஒரு சிலரில் இவருமொருவரென்பதை இக்கட்டுரை புலப்படுத்துகின்றது. - பதிவுகள்]

நீ வாழ்ங்காலத்தில் கண்டுபிடித்த இன்னொரு மனிதனைச் சொல்லு என்றால் எனது கைகள் உடனடியாக என் அதிபர். திரு பொ.கனகசபாபதி அவர்கள் இருக்கும் திசையைத்தான் சுட்டும். என் ஆசானிடம் மூன்றே ஆண்டுகள்தான் மாணவனாகப் பயிலும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருந்தாலும் நம் ஆயுள் முழுவதுக்கும் நண்பர்களாக வாழும் பாக்கியதை கொண்டோம். அவர் மானிடசமூகத்துக்கு ஆற்றிய பணிகள் எண்ணற்றவையாயினும் ஒருபாணை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதமாக எமது புத்தூர் ஸ்ரீசோமஸ்கந்தா கல்லூரியில் அதிபராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் ஆற்றிய தலையாய, வீரம் செறிந்த ஒரு மகத்தான பணியை நினைவுகூர்ந்து போற்றுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

புத்தூர் என்பது கோப்பாய்தொகுதியில் வாதரவத்தை, ஆவரங்கால், நவற்கீரி, ஈவினை, ஏரந்தனை, சிறுப்பிட்டி, அம்போடை, புத்தர்கலட்டி, சொக்கதிடல், அந்திராணை, ஆகிய 10 சிற்றூர்களின் தொகுதியாகும். புத்தூர் என்பதுதான் மருவி புத்தூர் ஆனது என்போரும் உண்டு. அது 1970 களில் 80,000 குடும்பங்கள் வாழ்ந்த ஒரு பெருங்கிராமம். சதுர மைல் ஒன்றுக்கு 6000 குடிகள் என்றவகையில் இலங்கையிலேயே மக்கள் செறிவான கிராமங்களில் அதுவும் ஒன்று. ஒரு 'வகை'யான நிலவுடமை - மேட்டுக்குடி- ஆண்டான் அடிமை சமூக அமைப்பின் பெருந்தொட்டிலும், மாதிரியும் எமது கிராமம். புத்தூரில் எப்போது எந்த தேவதை மண்ணிறங்கிவந்து மேட்டுக்குடியினருக்குப் பட்டயம் எழுதிக்கொடுத்தாளோ தெரியவில்லை. அவ்வூரின் வளமான மண்ணின் பெரும்பகுதி அங்கேயுள்ள மேட்டுக்குடியினருக்கே சொந்தமாக இருந்தது; இருக்கிறது. இதனால் அம்மண்ணில் பிறக்க நேர்ந்த பஞ்சமர்கள் அந்நிலச் சுவாந்தர்களுக்குச் சொந்தமான

நிலங்களில் வாழ்ந்து, அவர்களுடைய புலத்தில் அவர்களுக்கே உழைத்துத் தம் வாழ்க்கையை ஓட்டியதால் அவர்களை மீறி எதனையும் செய்யமாட்டாத ஒரு கையறுநிலையில் வாழ்க்கையை ஓட்டினார்கள். தீண்டப்படாதவர்களாக மேட்டுச்சமூகத்தால் கருதப்பட்ட அம்மக்கள் இதனால் கல்வியறிவின்றி வாழ நேரிட்டது. கல்வி அறிவில் குன்றிய அச்சமூகம் தாம் சுரண்டப்படுகிறோம் என்கிற பிரக்ஞை இன்றியே வாழ்வைத் தொடர்ந்ததும் பரிதாபம்.

ஆங்கிலேய காலனித்துவ ஆட்சியால் புத்தூர் அடைந்த இலாபங்கள் இரண்டு. அவர்களே 18ம் நூற்றாண்டில் இறுதியில் அங்கு மெதடிஸ்த ஆரோக்கியவாச வைத்தியசாலையையும், அதன் வளாகத்தில் பரி.லூகாஸ் தேவாலயத்தையும், எதிரில் மெதடிஸ்த மிஷனரிப் பாடசாலையும் ஸ்தாபனம் செய்தார்கள். அக்காலத்தில் மெதடிஸ்த கிறிஸ்தவ திருச்சபையால் மதமாற்றம் செய்யப்பட்ட மக்களையும், பஞ்சமர்கள் அல்லது இப்போது தலித்துக்கள் என்று சொல்லப்படும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களையும் தமது கிறிஸ்தவ மிஷனரிப் பாடசாலையில் அவர்கள் சேர்த்துப் பாடங்கள் புகட்டினார்கள். இதனால் மேட்டுக்குடிமக்கள் தம்பிள்ளைகளை அப்பாடசாலைக்கு அனுப்பிப் படிப்பதற்குப் பின்னடித்தார்கள். அப்படியும் அனுப்பப்பட்ட சில பிள்ளைகளுக்கு உட்கார வாங்குமேசைகள் வழங்கப்பட பஞ்சமர் குழந்தைகள் தரையில் தென்னக்கீற்றுக்களில் உட்கார வைக்கப்பட்டனர். பொருளாதார வளங்கொண்ட மேட்டுக்குடியினர் தமது பிள்ளைகளை யாழ்ப்பாணம், பருத்தித்துறை, தெல்லிப்பழை, சாவகச்சேரி, சுன்னாகம் ஆகிய நகரங்களுக்கு அனுப்பிக் கல்விபயில வைத்தார்கள்.

19ம் நூற்றாண்டில் தொடக்கப்பகுதியில் இந்நிலையை அவதானித்த, புதுவையூரார் மழவராயர் எனப்படும் புகையிலை வணிகரின் மகன் கந்தையா என்பவருக்கு புத்தூரில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை உருவாக்கவேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணம் தீவிரமாக உருவாகியது. அவர் இன்னும் தில்லைநாதர், பொன்னம்பலம் என்னும் இரு புரவலர்களுடன் சேர்ந்து 1931 இல் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தா தமிழ்சித்தியாலயம் என்கிற பாடசாலை ஸ்தாபித்தார். இலவசக்கல்வி பயிற்றுவிக்கப்பட்ட அப்பாடசாலையின் ஆரம்பகால முதல்வர்களாக திரு.சுந்தராச்சாரியாரும் அவரைத்தொடர்ந்து திரு. வி.வீரசிங்கம் (ஆனந்தசங்கரியின் தந்தை) அவர்களும் பணியாற்றினர். அவர் ஓய்வுபெற அதிபர் பதவியை ஏற்ற திரு குமாரசுவாமி அவர்கள் தன் வாழ்நாள் உழைப்பு அனைத்தையும் கல்லூரிக்கே அர்ப்பணித்தார். இப்பாடசாலை 1956 இல் அரசினால் சுவீகரிக்கப்பட்டது. தமிழும் ஆங்கிலமும் பயிற்றுமொழிகளாக இருந்த கல்லூரி அதிபர் திரு.சு.குமாரசுவாமி அவர்களின் அரிய உழைப்பினால் 1965 இல் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தாகல்லூரியாகத் தரம் உயர்த்தப்பட்டு அரசின் உதவியுடன் கல்லூரியின் ஆய்வுசாலைகள், நூல்நிலையம் என்பன விஸ்தரிக்கப்பட்டன..

அதிபர் திரு.குமாரசுவாமியின் சிறந்த சேவையினால் கல்விநிலையில் முதல் தரத்தை

அடையவும் கல்விக்காக பிற நகரங்களை நாடிய மாணவர்கள் அக்கல்லூரியை நாடலாயினர். நாளடைவில் புத்தூர் மாணவர்களைவிடவும் நீர்வேலி, கோப்பாய், அச்சவேலி, வசாவிழான், புன்னாலைக்கட்டுவன், மட்டுவிலாகிய அயல்கிராமங்களிலிருந்தும் மாணவர்கள் வந்து பயின்று பல்கலைக்கழகங்களினுள்ளும் புகலாயினர். ஆயினும் அவ் அதிபரும் புத்தூர் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தா கல்லூரியில் அதன் தர்மகர்த்தாக்களை எதிர்த்துக்கொண்டு பஞ்சமர் குழந்தைகளை அனுமதிக்கத் தயங்கினார். அங்கே நடைமுறைப் படுத்தப்படும் சாதிப்பிரிவினையச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த எண்ணிய அப்போதைய ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகாவின் அரசு 1966 இல் சொக்கதிடல் என்னும் பகுதியில் தலித்துக்களுக்காகவே பஞ்சசீல பௌத்த பாடசாலை எனும் ஒரு பௌத்தபாடசாலையை ஆரம்பித்தது. அங்கு மாணவர்கள் மட்டுமல்ல ஆசிரியப்பணிபுரியக்கூட தலித்துக்கள் மட்டுமே நியமிக்கப்பட்டனர். சிங்களமும் பௌத்தமும் அங்கே ஒரு பாடமாகப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டது.

மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமிகோவில் ஆலயப்பிரவேசப்போராட்டம், நிச்சாமம் சாதீயக்கலவரங்கள் துப்பாக்கிச்சூடுகள் அன்ன நிகழ்வுகள் யாப்பாணத்தமிழ்ச்சமூகத்தில் நடந்தேறிமுடிந்தாலும் அவைபற்றிய எந்தச் ஸ்மரணைகளும்ற்று புத்தூரின் சாதியச்சமூகம் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது ஒரு ஆச்சரியம். புத்தூர் ஸ்ரீசோமாஸ்கந்தா கல்லூரி தொடர்ந்தும் தனது சாதித் தூய்மையையும் பாகுபாட்டையும் கடைப்பிடித்து வருங்கால் 1971 இல் சமத்துவ சமூகசிந்தனையாளரும், சீர்திருத்தவாதியுமான திரு.பொ.கனகசபாபதி அவர்களுக்கு அதன் அதிபராகும் அரிய வாய்ப்புக்கிடைத்தது. இயல்பிலேயே சமத்துவ சிந்தனாவாதியும். புத்தொளிமிக்கதொரு சாத்வீகசமூகத்தை அமைப்பதில் வேட்கையுமுள்ள அதிபருக்கு இந்த நடைமுறை பிடிக்கவில்லை. தான் பதவியேற்றவுடன் முதற்காரியமாக கல்லூரி தருமகர்த்தாக்களின் எதிர்ப்பினையும் மீறிக்கொண்டு ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களைக் கல்லூரியில் சேர்த்தார். அன்றும் இதற்காக அவரை தலித் சமூகத்தினரைத்தவிர வேறேவரும் பாராட்டினார்களில்லை. புதுவை மக்களின் அதிஷ்டம் அதிபர் திரு.பொ.கனகசபாபதி அவர்களும் கல்லூரியின் கல்விமேம்பாட்டில் மிகக்கவனம் செலுத்தினார். இலங்கை மருத்துவக்கல்லூரிக்கு ஸ்ரீசோமாஸ்கந்தகல்லூரியின் முதல் மருத்துவ மாணவியும் அவரது காலத்திலேயே அனுப்பப்பட்டார். மேலும் கல்வியில் செலுத்திய அதே கவனத்தை கல்லூரியின் இதர தேவைகளிலும் செலுத்தினார். பெருகிவரும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கைக்கேற்ப கல்லூரியின் நிலப்பரப்பும், வகுப்பறைகளின் எண்ணிக்கையும் போதாமல் இருந்தன. வகுப்பறைகளின் எண்ணிக்கையை அதிகரிப்பதிலும், கல்லூரிக்கான நிலப்பரப்பை விஸ்தரிப்பதிலும் தன் முயற்சியைக்குவித்த அதிபர் ஆசிரியர்களையும், பெற்றோர்களையும், மாணவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு புத்தூரிலும், அதன் சுற்றாடல்களில் உள்ள அனைத்து ஊர்களிலும் ஒவ்வொருவீடுகளுக்கும் கால்நடையாகச் சென்று மக்களுடன் பேசி, கல்லூரியின் தேவையை எடுத்துரைத்து பெருநிதி சேகரித்து கல்லூரியோடு இணைந்தாற்போலிருந்த நிலங்களை வாங்கிப்போதுமான

வகுப்பறைகளைக் கட்டுவித்தார். அவரது இன்னவென வகைப்படுத்தமுடியாத ஆயிரம் பணிகளில் முதன்மையாக தலித்து மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்ட தீர்ச்செயல் மாணுவைவரலாற்றில் என்றும் அழியாது பதியப்படும். என் அதிபர், என் ஆசான், என் நண்பர் செப்டெம்பர் மாதம் 4ம் தேதி தனது 75 அகவைகளை நிறைவுசெய்கின்றார். தற்போது தான்வதியும் கனடாவிலும் தொடர்ந்து இலக்கியம், கல்வி, சமூகம் சார்ந்ததுறைகளில் ஓய்விலாது இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் அம்மாமனிதரைப் பாராட்டுவதிலும், அவரின் மாணவன் என்றுசொல்லிக்கொள்வதிலும், அவர் பாதங்களைப் பணிவதிலும் என்றும் தீராத மகிழ்வடைவேன்.

13.10.2010 பெர்லின்.

karunah08@yahoo.com

பதிவுகள், நவம்பர் 2010 இதழ் 131

6 .கனடியத் தமிழ் சினிமா! உறவு: கனடியத் தமிழ் திரைப்படவரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனை! - குரு அரவிந்தன் -

தமிழ் படமே பார்ப்பதில்லை என்று விமர்சித்தவர்களை எல்லாம் இரண்டாவது தடவையும் தியேட்டர் வாசலுக்கு இழுத்துவந்த அற்புதமான கலைப்படைப்பு 'உறவு' மூலம் தமிழ் சினிமா ரசிகர்களிடத்தே ஒரு பாலமமைத்து கனடியத் தமிழ் திரைப்படவரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார் திரைப்படக் கலைஞர்; திவ்வியராஜன் என்றால் அது மிகையாகாது. அல்பியன் சினிமாவில் பிற்பகல் 3:00 மணி காட்சியைப் பார்த்துவிட்டு ஈழத்து மூத்த நாடக, சினிமாத் கலைஞர் நண்பர் கே.எஸ். பாலச்சந்திரனுடன் காரிலே திரும்பி வரும்போது எங்கள் உரையாடல் உறவு படம் பற்றியதாகவே இருந்தது. அடிக்கடி செல்பேசியில் அவருக்கு அழைப்பு வருவதும் அவர் அற்புதம், அபாரம், எங்கடை கனடிய தமிழ்ப்படத்திற்கு இது ஒரு திருப்புமுனை, நல்ல எதிர்காலம் இருக்கு என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது எனது கவனம் நெடுஞ்சாலையில் இருந்தாலும் அவரது வார்த்தைகளைக் கிரகித்துக் கொண்டேயிருந்தது. அகஸ்தியர் கையால் குட்டு வாங்கும் அதிஸ்டம் கிடைத்தது போல, கனடிய தமிழ் திரைப்பட உலகின் ஒரு மூத்த கலைஞரின் பாராட்டைப் பெறுவதற்கு ஏற்ற படம்தான் திவ்வியராஜனின் உறவு என்பதை என் மனமும் ஏற்றுக் கொண்டது.

கனடிய தமிழ் திரைப்படத்துறையில் திடீரென ஒரு மந்தநிலை ஏற்பட்டபோது, ஈழத்து தமிழ் திரைப்படத்துறை போல கனடிய தமிழ் திரைப்படத்துறையும் முகவரியற்றுப் போய்விடுமோ என்ற பயம் இங்கே உள்ள தமிழ் சினிமாத் கலைஞர்களிடையே ஏற்பட்டதென்னவோ உண்மைதான். அதிஸ்டவசமாக சமீபத்தில் வெளிவந்து பல பரிசுகளைப் பெற்ற லெனின் எம். சிவத்தின் 1999 என்ற தமிழ்ப்படம் கனடிய தமிழ் சினிமா சோடை போய்விடவில்லை என்பதை நிரூபித்துக் காட்டியிருந்தது. அடுத்து, இப்போது வெளிவந்திருக்கும் உறவு படமும் சாதனை படைக்கக் காத்திருக்கிறது.

கனடிய தமிழ் திரைப்பட வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தால் முதல் முயற்சியாக 'அன்புற்று, ஏமாற்றம்' போன்ற படங்கள் ஏ. முருகு என்பவரால் சாதாரண விடியோ கமெராவால் தயாரிக்கப்பட்டாலும் தொழில்நுட்பக் குறைபாடுகாரணமாக அவை மக்களிடம் தகுந்த முறையில் சென்றடையவில்லை. 1996ல் ரவிஅச்சுதனின் நெறியாள்கையில் ஸ்ரீமுருகனால் தயாரிக்கப்பட்ட 'உயிரே உயிரே' என்ற தமிழ் படம் அரங்கம் நிறைந்த காட்சியாகக் காண்பிக்கப்பட்டதையும் இங்கே நினைவுகூரலாம்.

கணவன், மனைவி என்றால் தனியே ஒருவர் அல்ல, இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மனதாரப் புரிந்து கொள்வதும், விட்டுக் கொடுத்து அனுசரித்துப் போவதும் தான் திருமண பந்தத்தின் முதலாவது விதி என்பதை உணர்ந்து கொள்ளாவிட்டால் அந்தக் குடும்பமே சந்தேகத்தில் அழிந்து போய்விடும் என்பது மட்டுமல்ல, குடும்பப்பிரச்சனையில்

தேவையற்ற மூன்றாம் மனிதரின் தலையீடும் ஒரு குடும்பத்தை அழித்துவிடும் என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதே இந்தப் படத்தின் மூலக் கருவாகும். இலங்கையில் பிறந்ததால்தான் கதாநாயகன் அப்படி நடந்து கொள்கிறான் என்ற மனப்பான்மையோடு படம் பார்த்துவிட்டு விமர்சனம் எழுதினால் அது அபத்தம். மேலை நாட்டில் பிறந்தவர்கள்கூட இதைவிட மோசமாக நடந்து கொள்ளலாம். ஆணோ பெண்ணோ புரிந்துணர்வுதான் குடும்பவாழ்க்கையில் முக்கியம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டால்சரி. கதை வசனம் நெறியாள்கை மூன்றையும் கலைஞர் திவ்வியராஜனே செய்திருப்பதால் ஒவ்வொரு அசைவிலும் அதை மானசீகமாக உணர்ந்து செய்திருப்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. இந்தப் படத்தின் மூலம் தான் சிறந்ததொரு நெறியாளர் என்பதை நிரூபித்திருக்கின்றார்.

நடிகர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் பாத்திரங்களை உணர்ந்து செய்திருக்கிறார்கள். சுதாகரனுடனான உரையாடலில் திவ்வியராஜனின் குறும்புப் பேச்சு பார்வையாளர்களைச் சிரிக்க வைக்கிறது. கதாநாயகன் சுதாகரன் பாத்திரத்தை உணர்ந்து நடித்திருக்கிறார். வீரம், பாசம், காதல், சோகம், என்று எல்லா உணர்வுகளையும் திறமையாக வெளிக் கொண்டுவந்திருக்கிறார். கதாநாயகி சங்கீதா பற்றிச் சொல்லவே தேவையில்லை, அவர் ஒரு நடனதாரகை என்பதால் முகபாவனை மூலமே அத்தனை உணர்வுகளையும் அள்ளிக் கொட்டுகின்றார். அவரது விழிகள் பல கதைகள் சொல்லாமல் சொல்கின்றன. எந்த சபையிலும் பாரதிபாடல்கள் ரசிகர்களை இலகுவில் கவர்ந்துவிடுவதுண்டு. அந்தப் பாரதிபாடலை வைத்தே அப்பா க.நவமும் மகள் சங்கீதாவும் ரசிகர்களை படம் தொடங்கிய உடனேயே தங்கள் பக்கம் இழுத்துவிடுகிறார்கள். திவ்வியராஜனின் முதற்படமான சகா படத்தில் அப்பாவாக க. நவம் நடித்தபோதே இவர் சிறந்ததொரு குணசித்திர நடிகர் என்பதை இனம் கண்டு கொண்டேன். அதை இந்தப் படத்திலும் அவர் நிரூபித்து அப்பா பாத்திரத்திற்கு இயல்பாகவே உயிரூட்டியிருக்கிறார். பாரதி கவிதை படிக்கும் போது எல்லோர் மனதைத் தொடுகின்றார். நாங்களும் அவருடன் சேர்ந்து வாய்க்குள் அந்தக் கவிதையை முணுமுணுக்கிறோம். இவர்களுக்கு எந்த விதத்திலும் தான் குறையவில்லை என்பதை நிரூபிப்பதுபோல சித்திரா பிலீக்ஸ் தனது நடிப்புத் திறமையை ஒவ்வொரு அசைவிலும் இயல்பாக வெளிக்காட்டுகின்றார். மகள் தன்னிடம்கூடச் சொல்லமுடியாமல் தவிப்பதைப் பார்த்துப் பெற்றதாய் துடிக்கும் இடம் அபாரம். கதாநாயகனின் பெற்றோராக நடித்தவர்களும் தங்கள் நடிப்பாற்றலைத் திறமையாக வெளிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். பண்பட்ட நடிகரான கதிர் துரைசிங்கம், சிறிமுருகன் போன்றவர்களின் நடிப்பு மட்டுமல்ல, ஏன் வெள்ளைவானில் வந்தவர்கள்கூட நிஜமான பாத்திரங்களாய் மாறியிருந்தார்கள்.

மொத்தத்தில் குறைந்த செலவில் எடுக்கப்பட்ட படம் என்றாலும் எந்தவிதத்திலும் ரசிகர்களுக்குக் குறை வைக்கவில்லை என்பதைப் படம் முழுவதும் காணமுடிகின்றது. சினிமாத்துறையில் நானும் ஈடுபாடு கொண்டவன் என்பதால், திவ்வியராஜனின்

கடின உழைப்பிற்கு இந்தப் படத்தின் மூலம் பலன் கிடைத்திருக்கிறது என்றே சொல்ல வேண்டும். திரைக்குப்பின்னால் திருமதி திவ்வியராஜனின் உழைப்பும் நிறைய இருப்பது நன்கு தெரிகின்றது. எதற்கெல்லாமோ அள்ளிக் கொடுக்கும் ரசிகர்களே கனடிய தமிழ் சினிமாவையும் வாழ்வையுங்கள். சாதனை படைக்க வைப்பதும் விடுவதும் இனி உங்கள் கையிலேயே தங்கியிருக்கிறது. குடும்பத்தோடு சென்று பார்க்கக்கூடிய படம் என்பதால் தயங்காது குடும்பத்தோடு சென்று பாருங்கள். பதினைந்தே வருட அனுபவம் கொண்ட கனடிய தமிழ் திரைப்படத்துறையைத் தயவு செய்து 100 வருடங்களுக்கு மேல் அனுபவம் வாய்ந்த தமிழகத் திரைப்படங்களுடனேயோ அல்லது கோடிக்கணக்கில் செலவு செய்து எடுத்த எந்திரன் போன்ற படங்களுடனோ ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கணிப்புச் சொல்லாதீர்கள். இது எம்மவர் எடுத்த படம் என்பதால் ஆதரவு தரவேண்டியதும் எங்கள் கடமை என்பதை மறந்து விடாதீர்கள். குழந்தை ஒன்று காலடி எடுத்து வைத்து நடக்கத் தொடங்குகின்றது. அதன் கைகளை ஆதரவேடு பற்றி அணைத்துச் செல்வதே ரசிகர்களாகிய எங்கள் தார்மீகக் கடமையாகும்.

இந்தப் படத்திற்கு ஒளிப்பதிவு செய்த ஜீவன்ராம் ஜெயம் பாராட்டப்பட வேண்டியவர். குறைந்த வசதிகளோடு மிகவும் அற்புதமாகக் கமெராவைக் கையாண்டிருக்கிறார். கமெராக் கோணங்கள் மிகவும் அற்புதம். பாராட்டுக்கள். சில குறைகள் ஆங்காங்கே இருந்தாலும், இசையமைப்பு ஒலியமைப்பு, எடிற்றிங் போன்றவை தரமாக இருக்கின்றன. எந்த ஒரு இடத்திலும் சோர்ந்து போகாமல் படம் இயல்பாக நகர்கிறது. இதுபோன்ற படங்கள் மேலும் வெளிவரவேண்டும். கனடியதமிழ் சினிமாவுலகை உலகறியச் செய்ய வேண்டும். ரசிகர்களாகிய உங்களால் முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

கனடிய தமிழ் சினிமா வரிசையிலே அடுத்து கனடாவில், குரு அரவிந்தனின் கதை வசனத்தில், மதிவாசனின் இயக்கத்தில் வெளிவர இருக்கும் வேலி படமும் சாதனை படைக்கும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

kuruaravinthan@hotmail.com

பதிவுகள், நவம்பர் 2010 இதழ் 131

7. இழப்புகளின் தேடல்களாய் - 'பிசாசு மாளிகை' (THE HAUNTED MANSION) - க.ராஜம்ரஞ்சனி (மலேசியா) -

தம்பதிகளான ஜிம்மும் சாராவும் இணைந்து நில விற்பனைத்தொழிலில் வெற்றிகரமாய் செயல்பட்டு வருகின்றனர். ஜிம் தன் தொழிலுக்கே அதிக பட்ச நேரத்தைச் செலவிடுகின்றான். இதற்கிடையில் சாராவுக்கு நியூ ஒர்லியன்ஸ் மாளிகை ஒன்றிலிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வருகின்றது. விடுமுறைக்குச் செல்லும் வழியில் மாளிகையை பார்த்து வர ஜிம்முக்கு எண்ணம் பிறக்க மனைவி சாரா, மகன் மைக்கல், மகள் மேகன் ஆகியோராடு அங்குச் செல்கின்றான். திடீர் புயல் காற்று வீச அவர்கள் அம்மாளிகையிலேயே தங்க நேரிடுகின்றது. அந்த இரவின் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் சுவாராஸ்யமாக கடந்து செல்கின்றது 2003 ம் வெளியீடான 'பிசாசு மாளிகை' (the haunted mansion) திரைப்படம். மாளிகையில் இருக்கும் சாராவின் முகச்சாயலை ஒத்த உருவப்படம் மர்மம்தான் மர்ம முடிச்சுகளை அவிழ்க்கும் தீர்வுக்கான பயணத்தின் தொடக்கமாகின்றது.

உயிருக்குயிராய் நேசிக்கும் காதலி எலிசபெத் விஷமருந்தி தற்கொலை செய்து கொண்டதாய் கிடைத்த கடிதத்தைப் படித்த மாளிகையின் உரிமையாளர் கிரேசியும் தற்கொலை செய்து கொள்கின்றான். இது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அம்மாளிகையில் நடந்த சம்பவம். இச்சம்பவ கோர்வை திரையின் பங்களிப்பு பாத்திரங்கள் பெயர்களின் பின்னணி சூழலில் சுருக்கமாக காட்டப்படுகின்றது. தற்சமயம் மாளிகையில் நடமாடும் கிரேசி, மாளிகை பணியாளர்களான ரேம்ஸ்லி, எஷ்ரா மற்றும் எம்மா யாவரும் மாளிகையில் உலவும் ஆவிகள். எலிசபெத்தின் முக சாயலைக் கொண்டிருக்கிறாள் சாரா. எலிசபெத்தின் மரணத்தின் பின்னால் ஒளிந்திருக்கும் மர்மம் தெரியாது உயிர்க்காதலி எலிசபெத் சாராவாக உயிர்த்தெழுந்துள்ளதாய் எண்ணுகின்றான் கிரேசி. அவளை மணம்புரிந்தால் மாளிகையின் சாபம் நீங்கி ஆத்மசாந்தி பெற இயலும் என நம்புகின்றான்.

மனைவி சாராவைக் காப்பாற்ற எலிசபெத் மரணத்தின் மர்மத்தை வெளிக்கொணர பெரிதும் முயற்சி செய்கின்றான் ஜிம்மி. தவறவிட்ட குடும்பத்துடனான பொழுதுகள், அன்பான குடும்பத்தை நழுவ செய்த பொருளியல் சார்ந்த வாழ்க்கை என அவனுடைய பலத்த முயற்சிகளிடையே உணர்கின்றான். மர்மத்தின் ரகசியத்தைத் தேடும் ஜிம்மியின் முயற்சிகளின் மீது என் கண்பார்வை நிலைக்குத்தியிருந்தாலும் என் மனமோ அவன் இழந்த வாழ்க்கைப்பகுதிகளின் தேடலைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது. மெல்ல நாம் தொலைத்துக் கொண்டிருக்கும் உன்னத பொழுதுகளை திரும்பிப் பார்க்க வைத்த காட்சிகள் அவை. வாழ்க்கைப்பயணத்தில் பொருளுக்கும் அன்புக்கும் பலத்த போட்டி இருப்பது உண்மை. பொருள் பல வேளைகளில் முந்திச் சென்றாலும் வெற்றி என்பது அன்புக்கு மட்டுமே.

ஜிம்மி ஒரு காட்சியில் மனம் தளர்ந்து கலங்குகின்றான். தான் எடுத்த ஒவ்வொரு முயற்சியும் தோல்வியானதைப் புலம்புகின்றான். 'தோல்வி என்பது முயற்சி செய்வதை நிறுத்தும்போது மட்டும்தான் ஏற்படுகின்றது' என அவனை உற்சாகப்படுத்துகின்றது மேடம் லியோத்தாவின் அர்த்தம் பொதிந்த வார்த்தைகள். இப்படத்தில் என்னைக் கவர்ந்த வரிகளுள் இதுவும் ஒன்று இது. நாம் செய்யும் முயற்சிகள் ஒவ்வொன்றும் தோல்வியைத் தருவதே இல்லை. தோல்விகள் என நாம் கருதுபவை யாவும் முயற்சிகள் கற்பித்த வாழ்க்கைப் பாடங்கள். முயற்சிகள் விட்டுச் செல்லும் காலடி தடங்கள் நம் முன்னேற்ற படிகளாகின்றன.

ஜிம்மியாக வரும் எட்டி மர்பியின் நகைச்சுவையான கதாபாத்திரம் மர்ம கதையிலும் சிறிதும் தளர்ந்து போகவில்லை. இக்கட்டான சூழ்நிலைகளிலும் மன அழுத்தமின்றி அலட்டிக்கொள்ளாமல் ஜிம்மி உற்சாகமாய் செயல்படுவது அருமை. பிரச்சனைகளை உற்சாகத்துடனும் உத்வேகத்துடனும் கையாள்வதை ஜிம்மியிடம் பார்க்க முடிகின்றது. நம் தினசரி வாழ்க்கைப் பயணங்களில் பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ளும் வேளைகளில் நாம் மறந்து போகும் விஷயங்கள் இவை. அதன் பலனாக மன அழுத்தங்கள் நம்மை முன்னகரவிடாமல் பிரச்சனைகளுக்குள் ஆழ்ந்து அழுத்துகின்றன. சில பிரச்சனைகள் மன அழுத்தங்களை விட எளிதானவை. எளிய பிரச்சனைகளின் தீர்வைத் தேடி போகும் வழியில் அழுத்ததின் பிடியில் சிக்குவது ஆபத்தானது.

ஜிம்மி தன் மகன் மைக்கலின் சிலந்தி பயத்தைப் போக்க 'நாம் வாழ்க்கையில் ஏதாவதொரு விஷயத்துக்குப் பயப்படுவதுண்டு. ஆனால் அந்த விஷயம்தான் நம்மை பலவீனமாக்கும்' என அவனுள் இருக்கும் அச்சத்தை விரட்டுகின்றான். இங்கே சிலந்தி என காட்டப்படும் உயிரினத்தை நம்மைச் சுற்றி இருக்கும் சிலந்தியைவிட பல மடங்கு ஆபத்து மிகுந்த பல விஷயங்களுடன் ஒப்பிட்டு கொண்டது என் மனம். வாழ்க்கைப்பாதையைக் கடக்க நாம் பயத்தைத் துறக்க வேண்டும் என்பது உண்மையென்றாலும் அறம், தர்மம், நீதி, நியாயம் போன்றவற்றிற்கு கட்டுப்படாமல் செயல்படுவோர் வாழவும் பலவீனமாகும் என்பதும் நடைமுறை வாழ்க்கையின் கோட்பாடு. ஜிம்மியின் மகளின் துணிச்சல் கவர்கின்றது. சிறு பெண்ணானவள் இப்படித்தான் செயல்பட வேண்டும் என பாராட்ட தோன்றுகின்றது.

எலிசபெத் என்றெண்ணிய சாராவுக்கு தன் மீது வராத காதல் உணர்வைக் கண்டு கிரேசி வருத்தமுறுகின்றான். சாரா எலிசபெத்தல்ல என்ற எண்ணம் அவனுள் மெல்ல எழுகின்றது. சாராவிடம் காதலை வற்புறுத்தித் திணிக்காத கிரேசியின் குணம் அவன் மீதான நல்மதிப்பை உண்டாக்குகின்றது. இத்தருணம் கிரேசியின் காதலின் தேடலை உணர முடிகின்றது. சாரா எலிசபெத்தல்ல என்ற உண்மை தெரிந்தபோது தன் எண்ணத்தைத் தூர எரிந்து தன் காதலி எலிசபெத்துடன் இணை சேர்கின்றான். காதல் என்பது உடல், உருவ அமைப்பைப் பார்த்து வருவதல்ல. மாறாக உயிரில் கலக்கும் ஓர் உன்னதமான அன்பு என உணர வைக்கும் கதாபாத்திரமாய் கிரேசி.

கதையின் இறுதி ஜிம்மிக்கும் கிரேசிக்கும் தேடலின் வெற்றியாக அமைகின்றது. ஒவ்வொரு காட்சியமைப்பும் அற்புதமாய் உள்ளது. மர்மக்கதையாக தோன்றினாலும் அதில் மர்மமாய் குவிந்து கிடக்கின்றன வாழ்க்கைப் பகுதிகளின் இழப்புகளும் தேடல்களும்.

rajamranjini@gmail.com

பதிவுகள், ஜூலை 2010 இதழ் 127

8. பிரஞ்சு சினிமா: வஞ்சிக்கப்பட்ட பெண்ணின் மௌனகீதம்- 'கில்லீசின் மனைவி' - எம்.கே.முருகானந்தன் -

வஞ்சிக்கப்பட்ட பெண்ணின் மௌனகீதம்- 'கில்லீசின் மனைவி' சோகத்தில் உழலும் வாழ்வுதான் இல்லத் தலைவியெனப் போற்றப்படும் பெண்களுக்கு சபிக்கப்பட்டதா? இல்லக் கடமைகள் அனைத்தும் அவள் தலையில்தானா? பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுப்பது, அவர்களை வளர்ப்பது, சமைப்பது, துணிகள் துவைப்பது, கூட்டுவது துப்பரவு செய்வது என, என்றுமே மீளமுடியாதா சுழல் சக்கரத்தில் மாட்டியிருக்கிறாளா? கணவனை மகிழ்ச்சிப்படுத்துவதும் அவன் விரும்பும்போது அவனோடு படுத்தெழும்புவதும் அவளது மற்றொரு கடமை என்று சொல்லலாமா? இவை யாவற்றையும் அவள் மனம் கோணமால் செய்தபோதும், கர்ப்பமாயிருக்கும் காலத்திலும் பாலூட்டும் நேரத்திலும் உறவு கொள்வதில் சிரமங்களும் தடங்கல்களும் ஏற்படும்போது என்னவாகிறது? தனது இச்சைகளைத் தணித்துக் கொள்ள வேறு பெண்ணை அவன் நாடுவது என்ன நியாயம்?

இவற்றை அவள் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதானா? தனது மனஉணர்வுகளை வெளிப்படுத்தாது, பரத்தையிடம் கணவனைச் சுமந்து சென்ற சங்ககாலப் பெண்போல அடங்கிக் கிடப்பதுதான் குடும்பப் பொறுப்புள்ள பெண்ணின் தலைவிதியா? இது போன்ற பல கேள்விகள் என் மனத்தில் எழுந்தன. கில்லீசின் மனைவி என்ற பிரஞ்சுத் திரைப்படத்தைப் பார்த்த போது ஏற்பட்டது.

நம்பிக்கைத் துரோகங்களும், துன்பங்களும் அவளைத் துரத்திய போது அவள் பொங்கி எழவில்லை. வார்த்தைகளை அள்ளி வீசவில்லை. கண்ணிர் விட்டுக் கலங்கவும் இல்லை. மாறாத புன்னகை அவள் முகத்தை எப்பொழுதும் அலங்கரித்தது. மோனா லிசாவின் புன்னகை போன்றதே எலிசாவின் புன்னகையும். மௌனமாக பொதிந்தும் ஆயிரம் அர்த்தங்களை வெளிப்படுத்தியது. அந்தப் புன்னகை ஒரு புதிராக திரைப்படம் முழுவதும் எம்முடன் பயணித்துக் கொண்டேயிருந்தது. எலிசாவாக நடிப்பவர் திறமையான நடிகையான Emmanuelle Devos ஆகும். The Beat that my heart skipped, Read my lips, King and Queen போன்ற படங்கள் ஊடாகப் பரிச்சமானவர்.

சோகத்தில் உழலும் வாழ்வுதான் இல்லத் தலைவியெனப் போற்றப்படும் பெண்களுக்கு சபிக்கப்பட்டதா? இல்லக் கடமைகள் அனைத்தும் அவள் தலையில்தானா? பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுப்பது, அவர்களை வளர்ப்பது, சமைப்பது, துணிகள் துவைப்பது, கூட்டுவது துப்பரவு செய்வது என, என்றுமே மீளமுடியாதா சுழல் சக்கரத்தில் மாட்டியிருக்கிறாளா?

துயரங்களை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்தி, புன்னகை மூலம் பூசிய அவளது உளநெருக்கீடும் மனத்துயரும் ஒரு சில தடவைகள் கட்டு மீறி வெடித்துச் சிதறி வெளிப்படவே செய்கிறது. மிக நுட்பமாக அவளது உணர்வை காட்சிப்படுத்த நெறியாளர் எடுத்த யுக்தி

மிகவும் வித்தியாசமானது.

அமைதியும் மென்பனியும் பூத்துக்கிடங்கும் ஒரு காலை நேரம். அவள் தனது காய்கறித் தோட்டத்தில் வேலை செய்கிறாள். வழமையான அமைதியுள்ளவளாக இன்றி அவசரமாகவும் ஒருவித முரட்டுத்தனத்துடனும் செயற்படுகிறாள். களைகளைப் பிடுங்கி அதன் வேர்களில் ஒட்டிக் கிடக்கும் மண்ணை ஆவேசமாகத் தட்டி உதறி வீசுகிறாள். காய்கறி செடிகளின் சொந்த மண்ணில் அதற்கே உரித்தான போஷாக்கை கள்ளமாக மறைந்து நின்று வேர்பரப்பி நின்று உறிஞ்சும் களைகளைத்தான் அவ்வாறு ஆவேசமாக பிடுங்கி அகற்றுகிறாள். பமற்றொரு தடவை போட்டோ பிறேம், கோப்பை ஆகியவற்றை உடைப்பதின் ஊடாகப் புலனாகிறது.

தனக்கே சொந்தமான தனது கணவன் கில்லியை, தனது சொந்த இரத்தத்தில் பிறந்த தனது சொந்தத் தங்கையே அபகரித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பொறுக்க முடியாத ஒரு சாதுவான மனைவியால் அதைத்தான் செய்ய முடிந்தது. கில்லிசின் மனைவி எலிஸா பொறுப்புள்ள மனைவி. அவளது கணவன் சுரங்கத் தொழிலின் கடும் வெப்பத்தில் வேலை பார்த்தபோதும் பொறுப்புள்ளவன். தனது மனைவியில் ஆறாத அன்பு கொண்டவன். வீட்டு பணிகளிலும் அவளுக்கு உதவுபவன்.

கில்லிஸ் Clovis Cornillac தனது வேலைத்தளத்திலிருந்து இரவு திரும்பும் காட்சியுடன் படம் ஆரம்பிக்கிறது. வீடு திரும்பிய அவன் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் மனைவியை அணைத்து, முத்தமிட்டு மெதுவாகத் துயிலெழுப்பி உறவு கொள்கிறான். உறவின் பின் 'நான் உனக்கு வலியைத் தந்துவிட்டேனா?' என்று கேட்குமளவிற்கு அவளில் அன்பும் அக்கறையும் கொண்டவனாயிருக்கிறான். மிகக் குறைவான வசனங்களே பேசப்படுகின்றன. பேசப்படும் ஒவ்வொன்றும் மிகவும் அத்தயாவசியமானதாகவும், கருத்தாளம் மிக்கவையாகவும் இருக்கின்றன. கில்லிஸ் Clovis Cornillac தனது வேலைத்தளத்திலிருந்து இரவு திரும்பும் காட்சியுடன் படம் ஆரம்பிக்கிறது. வீடு திரும்பிய அவன் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் மனைவியை அணைத்து, முத்தமிட்டு மெதுவாகத் துயிலெழுப்பி உறவு கொள்கிறான். உறவின் பின் 'நான் உனக்கு வலியைத் தந்துவிட்டேனா?' என்று கேட்குமளவிற்கு அவளில் அன்பும் அக்கறையும் கொண்டவனாயிருக்கிறான். மிகக் குறைவான வசனங்களே பேசப்படுகின்றன. பேசப்படும் ஒவ்வொன்றும் மிகவும் அத்தயாவசியமானதாகவும், கருத்தாளம் மிக்கவையாகவும் இருக்கின்றன.

உடலுறவு இப்படத்தில் குறியீடு போல மீண்டும் மீண்டும் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் அவை கிளர்ச்சி ஊட்டுவதற்காக அங்கங்கள் அனைத்தையும் புட்டுக்காட்டும் காட்சிகள் அல்ல. பெரும்பாலும் முகங்களும் கைகளுமே வெளியே தெரிகின்றன. தடித்த போர்வையுள் மூடுண்டு கிடக்கும் உடல்களின் அசைவு அவ்வப்போது தெரிகிறது. மூன்று தடவைகள் வருகின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் அத் தம்பதிகளிடையே வெள,வேறு

நேரங்களில் நிலவும் உறவின் பரிணாமத்தை தராசுபோல அளந்து உணர்த்துபவையாக இருக்கின்றன. அன்பின் அன்னியோன்யம், நெருடல், விரிசல் ஆகியன தெளிவாக தெரிகின்றன.

சதா புன்முறுவல் மாறாத முகத்துடன் இருந்தாலும் மனதிற்குள் பொங்கியெழும் மாறுபட்ட உணர்வுகளை டிவோசின் (எலிசா) முகபாவங்கள் அற்புதமாகக் வெளிப்படுத்துகின்றன. உறவு மிக நெருக்கமாக இருந்தபோது காட்டப்படும் முதலாவது காட்சியின், அக முக நிறைவு இரண்டாவதில் இருக்கவில்லை. மூன்றாவதில் அவனது சற்று முரட்டுத்தனமான குதப்புணர்ச்சி அவளுக்கு வேதனையளித்தாலும் மாறாத புன்னகையுடன் சகிப்பது புரிகிறது.

உடல் உறவால் மட்டுமின்றி சாதாரணமாகக் கட்டியணைக்கும்போது கைகளின் நிலை, முத்தமிடும் போது உற்சாகமாக முத்தமிடுவது, அன்றி கடமைபோல ஏனோதானோ என முத்தமிடுவது, வீட்டை விட்டு வெளியேறும் போது கதவை மூடுவதில் உள்ள வேறுபாடுகள் ஊடாகவும் அவர்கள் குடும்ப உறவின் அன்னியோன்யமும் விரிசலும் எமக்கு தெளிவாகின்றன.

நாலாவது தடவை படுக்கையில் இருக்கும்போது, எலிசா அவனை அணைத்து உறவுக்கான சமிக்ஞையை விடுத்தபோது அவன் மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்துவிடுகிறான். அவளது வசீகரமும், அணைப்பும் இப்பொழுது அவனது மனத்திலில்லை. அவனது மனத்தில் இப்பொழுது வேறு யாரோ குடிபுகுந்து இருக்கிறாள் அல்லது புதியவள் பற்றிய நினைவுகளால் அலைக்கழிந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதுதானே காரணமாக இருக்க முடியும்.

மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த வார்த்தைகளைத் தேடாது, நெகிழ்ச்சியான சம்பவங்கள் ஊடாக மனதில் அப்பிப் பிடிக்கச் செய்யும் வண்ணம், நுட்பமாக படத்தை நெறியாள்கை செய்திருப்பவர் Frederic Fonteyne குசநனநசு உ குழுவெநலநெ. திறமான நெறியாள்கை. 'A Pornographic affair' என்ற படத்தை நெறியாள்கை செய்திருக்கிறார் என அறிகிறேன். ஆனால் நான் பார்த்ததில்லை.

அவசியத்திற்கு அப்பால் சிறு உரையாடல்கள் கூட இல்லை. ஆனால் மௌனம் மொழியாகி எம்மோடு பேசுகிறது. உணர்வுகளில் ஊடுறுவி அலைக்கழிக்கிறது. அவளது மௌனம் பேசாப் பொருளெல்லாம் பேசுகின்றன. உண்மையில் இப்படத்தின் வெற்றிக்கு முக்கிய பங்காக இருப்பது எலிசா என்ற அவளது பாத்திரம். ஆனால் அதற்கு அப்பால் அப் பாத்திரம் எம் மனத்தைவிட்டு அகலாதிருப்பதற்குக் காரணம் இம்மானுவல் டிவோஸ் என்ற அந்த நடிகையின் அபாரமான நடிப்பு. அவளது நடிப்பின் வெற்றிக்கு முக்கிய பலமாக இருப்பது அவளது மர்மம் பொதிந்த புன்னகையும், விழியை மொழியாக்கிய அகன்ற

விழிகளும்தான்.

கதை பிரான்சு தேசத்தின் குடியிருப்பு ஒன்றில் 1930 நடப்பதாக இருக்கிறது. 1937 ல் பெல்ஜியம் நாட்டின் Madeleine Bourdouxhe எழுதிய நாவலான டுய La Femme de Gilles தழுவினது. உலக மகா யுத்தம் ஆரம்பிப்பதற்கு சற்று முந்திய காலம். திரைப்படத்தின் ஒரு கட்டத்தின் பின்னணியில், பயிற்சிக்காக நகர்ந்து செல்லும் சிறு இராணுவ அணியால் இச் செய்தி புலப்படுகிறது.

இன்றைய காலகட்டத்தில் ஒரு பெண் அவ்வாறு இருக்க முடியாது. தன்மானத்தையும் சுயகௌரவத்தையும் தாரைவார்த்து மனைவியாக நீடிக்க வேண்டும், தன்னை விட்டு தள்ளிச் செல்லும் அவனை மீட்டெடுக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் சிந்தித்து செயற்படுவது, ஏற்க முடியாத பத்தாம் பசலிக் கொள்கையாக தெரியலாம். அவனது இன்றைய காதலியும் தனது தங்கையுமான விக்டோரியா வேறு யாருடனாவது தொடர்பு வைத்திருக்கிறாளா என்பதை அறிய அவனுக்காக வேவு பார்க்கச் செல்வதும் நம்ப முடியாத கற்பனைச் சம்பவமாக தெரியலாம்.

அவற்றை இன்று ஜீரணிக்க முடியாமல் இருக்கலாம். ஆயினும் இக்கதை கிட்டத்தட்ட 80 ஆண்டுகளுக்கு முன் நடக்கிறது. அத்துடன் அது பிரான்சின் ஒரு கிராமப் பகுதியாகவும் இருப்பதையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அன்றைய காலகட்டத்தில் ஒரு பெண்ணால் அவ்வாறுதான் வாழ முடிந்தது. அவளுக்கான சுதந்திரம் அந்தளவுதான் இருந்தது. அது அவர்களின் சின்ன உலகம். அதற்கு அப்பால் அவர்களது பார்வை நீண்டிருக்கவில்லை. அது பற்றிச் சிந்திக்கவும் தெரியாது. அவற்றைத் தாண்டி சாகசப் பயணங்கள் மேற்கொள்ளக் கூடிய துணிச்சலும் அப் பெண்களுக்கு இருக்கவில்லை.

தனக்காக தனது மகிழ்ச்சிக்காக அவள் வேவு பார்க்க முன்வரும்போது, அவள் எவ்வளவு தூரம் தன்வாழ்வை விட்டுக் கொடுக்கிறாள், தன் வாழ்வையும் உணர்வுகளையும் தியாகம் பண்ணுகிறாள் என்பதைக் கூட புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் இல்லாதவனாக அந்த ஆண்மகன் இருக்கிறான். சபல புத்தியும் சுயநலமனப்பாங்கும் மேலோங்கும் போது பகுத்தறிவு குழிதோண்டிப் புதையலுறுகிறது.

அவன் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து செல்கிறான் என்பதை உணர்ந்தவுடன் அவளுக்கு கலந்தாலோசிக்க யாரும் இருக்கவில்லை. ஆறுதல் சொல்லவும் நாதியில்லை. மற்றவர்களுக்கு பகிரங்கப்படுத்தி தனது குடும்ப கௌரவத்தை இழக்கவும் முடியாது. இந்த நிலையில் அவளுக்கு ஆலோசனை வழங்க, நெறிப்படுத்த இருந்தது ஒரே ஒரு இடம்தான். அதுதான் தேவாலயம். அங்கு பிரார்த்தனை செய்து மனமாற நினைக்கிறாள். சந்தடி மிகுந்த சூழலில் அவளால் முடியவில்லை. பாதிரியாரிடம் செல்கிறாள். பாவமன்னிப்பு கேட்க. தான் செய்யாத தவறுக்காக பாவமன்னிப்பு கேட்கிறாள். அபத்தமாகத் தெரிகிறதா. ஆனால்

அதுதான் அவர்களின் நிஜ வாழ்வு. தட்டுத் தடுமாறி வார்த்தைகளைக் கோர்த்துப் பேசுகிறாள்.

“எனது கணவன் எனது தங்கையுடன் தொடர்பு வைத்திருக்கிறான். ஆனால்... என்னால் எதிர்த்துப் பேசவில்லை, அப்படிப் பேசினால் அவர் என்னை விட்டுப் போய்விடுவார். எனவே என்னால் எதுவுமே...”

அவளால் தொடர்ந்து பேச முடியவில்லை. எதைக் கோருவது என்ற தெளிவும் இல்லை. சற்றுத் தாமதித்து வார்த்தைகளை ஒவ்வொன்றாகச் சேகரித்து “எனக்கு உதவி வேண்டும்... என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை” என்கிறாள்.

பாதிரியாரை நாம் காணவில்லை. அவரது குரல் மட்டுமே கேட்கிறது. ஆனால் அது அவளது துன்பத்தைக் கேட்டு இரங்கும் குரல் அல்ல. ஆதரவு தரும் தொனியும் இல்லை. பெண்ணின் மனதைப் புரிந்து கொள்ளாத ஒரு ஆணின் உணர்ச்சியற்ற சடக் குரலாக ஒலிக்கிறது.

“இறைவனால் உனக்கு அளிக்கப்பட்ட சோதனை அது. இறைவனுக்கு எதிராக எதுவும் செய்வதைத் தவிர்த்துக் கொள்.” என்று சொல்லிய அவர் தொடர்ந்து “உனக்கான தண்டனையைப் பொறுத்தவரை நீ பத்துத் தடவைகள் ஜெபம் செய்வாயாக” என நிறைவு செய்கிறார்.

அவள் செய்த பாவத்திற்குத் தண்டனை ஜபம். அதன் மூலம் நிலமை மாறிவிடும் என்று சொல்கிறார் என்றே நாம் புரிந்த கொள்ள வெண்டியிருக்கிறது. பெண்களின் மனநிலையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு ஆண்தானே அந்தப் பாதிரியாரும். அவருக்கும் தேர்வு இல்லை. தான் கற்றதை, தனக்குப் போதிக்கப்பட்டதை, புத்தகத்தில் உள்ளதைச் சொல்லிப் போகிறார்.

ஆனால் அவள் செய்த பாவம் என்ன என்று அவளுக்கும் புரியவில்லை. எங்களுக்கும் தெளிவில்லை.

அதன் பின் அவள் மனதைத் திடமாக்கிக் கொள்கிறாள். இயலாமை மேவு, அந்த வாழ்வுக்குள் சங்கமிக்க முயல்கிறாள். தான், தனது உணர்வு, தன்மானம் இவற்றையெல்லாம் மூட்டையாகக் கட்டி முதுகில் போட்டுவிடுகிறாள். எலிசாவாக என்றுமே அவள் வாழ முடியாது. அப்படி வாழ்வதற்கான சாத்தியம் எந்த ஒரு பெண்ணுக்கும் அந்தச் சமூகத்தில் கிடையாது. அவள் எலிசா அல்ல. அவளுக்கென்று எந்தவொரு தனி அடையாளமும் கிடையாது. அவள் கில்லீசின் மனைவி. அவ்வளவுதான். அதைத்தானே படத்தின் பெயரும் சொல்கிறது.

முடிவு இன்னும் சோகமானது. அதைச் சொல்வதற்கான வார்த்தைகளைக் கோர்க்க முடியாது மனது சோர்ந்து தவிக்கிறது. படம் முடிந்த பின்னும் BMICH இன் தியேட்டரிலிருந்து எழ முடியவில்லை. கனத்த மனது கதிரைக்குள் முடங்கிக் கிடந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்து கொண்டிருக்கவே தூண்டியது. பிரஞ்சுத் தூதுவராலயம் சார்பில் நடந்த Bonjour Cinema திரைப்பட விழாவில் பார்த்த படம். நல்ல படத்தைக் காட்சிப்படுத்திய அவர்களுக்கு நன்றி.

அந்த முடிவுக் காட்சி துயரம் மிகுந்ததாக இருந்தபோதும் கலைநேர்த்தியில் மிகவும் அற்புதமாக இருந்தது. மிக வித்தியாசமான கோணத்தில் படமாக்கியுள்ளார்.

தோய்த்த துணிகள் உலருவதற்காக மாடிவீட்டில் கட்டப்பட்ட கொடிகள். கள்ளம் கபடமற்ற வெள்ளை மனம் போன்று அதில் அவள் விரித்த துணிகள். தேவதைகளின் சிறகுகள் போல காற்றில் அவை அசைந்தாடும் லாவண்யம். திறந்து கிடக்கும் ஜன்னல். அதற்கு அப்பால் எல்லையற்று விரிந்து கிடக்கும் நீலவானம். தேவ லோகத்திற்கான பயணத்திற்கு வா வா என அழைப்பது போலிருந்தது.

துயர் சுமந்த அந்தப் பெண்ணின் மௌன மொழியிலான மர்மப் புன்னகையின் புதிர் எங்களையும் தூழ்ந்து கொள்கிறது. இலங்கையில் திடையிடப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. டிவிடியில் கிடைத்தால் உங்களுக்கும் பார்க்கக் கிடைக்கும்.

kathirmuruga@hotmail.com

பதிவுகள், மே 2010 இதழ் 125

9. ராஜா ராஜாதான். -- பொ.கருணாகரமூர்த்தி, பெர்லின் -

1980 களின் இறுதிப்பகுதியில் இளையராஜா ஒரு வாரப்பத்திரிகையில் Johann Sebastian Bach பற்றி ஒரு சிறிய தொடரை எழுதினார். அதைப்படிப்பவர் எவருக்கும் அவருக்கு சங்கீத மும்மூர்த்திகளிடம் எவ்வளவு பிரேமையும், பக்தியும் மதிப்பும் உண்டோ அதற்கு இணையாக J.S. Bach ஐயும் ஒரு மஹானுபாவராக இராகதேவனாக அவரால் போற்றப்படுவது தெரியவரும். பின்னால் அக்கட்டுரைகளின் தொகுதி ஒரு சிறியநூலாகவும் வெளிவந்ததுண்டு. என் புலம்பெயர்வாழ்வின் ஆரம்பத்தில் அரசுதரும் உதவிப்பணத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தகாலை ஒருநாள் பெர்லினில் Kiperts என்னும் பாரிய புத்தகக்கடையினுள் நுழைந்து மேய்ந்துகொண்டிருந்தபோது அங்கே இசைநூல்களின் பகுதியில் J.S. Bach பற்றிய ஒரு அருமையான நூல் இருப்பதைக்கண்டேன். அட்டையில் அவரது ஓவியம், உள்ளே J.S. Bach ன் பிறந்த மனை, அவர் படித்த பள்ளிக்கூடம், பயின்ற இசைக்கல்லூரி, பணிபுரிந்த Leipzig St.Thomas தேவாலயம், 300 கிமீட்டர்கள் கால்நடையாக நடந்து சென்று இசைநிகழ்ச்சி பார்த்த ஹம்பேர்க்கின் ஓபரா கலைக்கூடம் எனப் பல அரிய படங்களுடன் வழுவழுப்பான உயர்ந்த தாளில் செம்பதிப்பாக அந்நூல் பதிக்கப்பட்டிருந்தது. உடனே எனக்கு இந்நூலை இளையராஜா பார்க்க நேர்ந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவார் என்றுதான் தோன்றியது. விலையப் புரட்டிப்பார்த்தேன் 50 D.Marks என்றிருந்தது. கனதியான அந்நூலை அனுப்புவதற்கும் இன்னொரு 50 D.Marks தேவைப்படும் என்பதும் தெரிந்ததுதான். அது இங்கே ஒரு மாதத்தை ஒட்டுவதற்குத் தேவையான தொகை, எனினும் அதைவாங்கி அவருக்கு விமான அஞ்சலில் அனுப்பிவைத்தேன். ” பெற்றுக்கொண்டேன் நன்றி ” என்று இரண்டு வார்த்தைகள் எழுதுவாரென்பது என் எளியதும் நியாயமானதுமான எதிர்பார்ப்பு. நாட்கள், வாரங்கள், மாதங்கள், வருடங்களாகி இன்று கால்நூற்றாண்டுகள் கடந்தும் விட்டன. பதில் இன்றுவரை இல்லை.

சில ஆண்டுகளின் பின் முனைவர் வா.மு. சேதுராமன் தலைமையில் இயங்கும் பன்னாட்டுத்தமிழ் மன்றம் பெர்லினில் நடத்திய ஒரு மகாநாட்டுக்காக கவிஞர் இரவிபாரதி வந்திருந்தார். அவர் என்னுடனேயே சிலநாட்கள் தங்கினார். இவர் பாலுமகேந்திராவின் ‘ மறுபடியும் ’ படத்தில் ரோஹிணி பாடி ஆடும் ” ஆசை அதிகம் வைச்சு மனதை அடக்கி வைக்கலாமா என் மாமா ” என்கிற துள்ளுப்பாடலை எழுதியவர். (இன்னும் எம்.கே.தியாகராஜா பாகவதரின் சகோதரரின் மகனுமாகிய இவர் திரு. மூப்பனாரின் காரியதரிசியாகவும் சிலகாலம் பணியாற்றியவர்) இரவிபாரதி மூச்சுக்கு மூச்சு நம்மிடம் இளையராஜாவின் கொடியை உயர்த்திப்பிடித்தபடிக்கு இருந்தார். இளையராஜா மீது சற்றுகோபமாக இருந்த நான் அவரிடம் இளையராஜாவுக்கு Johann Sebastian Bach இன் நூல் அனுப்பிவைத்த கதையைச் சொன்னேன். “அட நீங்க ஒண்ணு ” என்றுவிட்டுத் தன் கதையைச்சொன்னார் இரவிபாரதி:

“ ஒரு நாள் இளையராஜாவிடமிருந்து வீட்டில் வந்து சந்திக்கும்படி போன் வந்தது

என்றார்கள். ஏதோ இன்னொரு பாட்டு எழுதுற சான்ஸாக்குமென்று குதித்துக்கொண்டு என் ஸ்கூட்டரை விரட்டிக்கொண்டு அங்கு சென்றேன். போனால் அது வேறு விஷயம். என்னவென்றால் அவர்கள் வீட்டில் திடிருட்டுப்போயிருந்தது. அவர்கள் வீட்டின் உதவியாள் ஒருவர் (அவரும் திருச்சியைச் சேர்ந்தவர்) ஒரு இலகூஷம் ரூபாய் பணத்தை (உண்மையான தொகையை இங்கே நான் தவிர்த்துள்ளேன்.) உருவிக்கொண்டு ஓடிவிட்டார்.

பொலீஸுக்குப்போனால் விஷயம் கெட்டுவிடுமென்று நினைத்தார்களோ, அல்லது வேறேதும் காரணமோ தெரியவில்லை. 'நாங்கள் பொலீஸுக்குப்போக விரும்பவில்லை. உங்கள் ஊர்க்காரர்தானே, நீங்கள், ஆளைப்பார்த்து நைச்சியமாகப்பேசிப் பணத்தை எப்படியாவது மீட்டுத் தந்துவிடுங்கள்' என்றனர் அவரும் மனைவியுமாக.

இவ்வளவு தொகையைத் திருடிச்சென்றவனிடம் பேசிமீட்பதாவது..... எனக்குச் சற்றேனும் நம்பிகையில்லை, சரி ஒருதரம் முயன்றுதான் பார்ப்போமென்று தாமதிக்காமல் உடனே ஒரு வாடகைக்காரை வைத்துக்கொண்டு இன்னொரு நண்பனையும் துணைக்குக்கூட்டிக்கொண்டு திருச்சிக்குப்புறப்பட்டேன். அவனது வீட்டை ஒருவாறு கண்டுபிடித்ததும் எமது வண்டியைதூரத்தில் ஓரங்கட்டி நிறுத்திவைத்துவிட்டு கால்நடையாக அவனுடைய வீட்டுக்குப்போனோம். அவனோ வீட்டில் சமர்த்தாகச் சம்மணமிட்டுச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான். என்னை அவனுக்கு முன்பே தெரியுமாதலால் எம்மைக்கண்டவுடன் ஆள்சிறிது கலவரமாவதை உணரக்கூடியதாக இருந்தது. அவன் சாப்பிட்டுமுடிக்கும்வரையில் காத்திருந்தோம். என்னுடன் கூடவந்த நண்பரும் ஒரு காவல்துறை அதிகாரியைப்போலவே பார்வைக்கு வாட்டசாட்டமாக இருப்பார். சாப்பாடானதும் நாங்கள் அவனைத்தனியே அழைத்துப்போய் நைஸாக கதையைக்கொடுத்தோம். 'கண்ணா இளையராஜா சாருக்கு இன்னிக்கு உலகத்தில் இருக்கிற செல்வாக்கு உனக்கு தெரியாததல்ல, அவர் உன்னை என்னவேணுமின்னாலும் பண்ணலாம். இருந்தும் அவர் நல்ல மனுஷன் பார்த்தியா, உன்னை உதைக்க வைப்பதையோ, ஆறேழுவருஷங்கள் உள்ள தள்ளிக் கழி திங்கவைக்கிறதையோ அவர் விரும்பல. அவர் கேஸ் கோர்ட்டு எதுக்கும்போகமாட்டார். உன்னை மன்னிச்சுடுவார். பணத்தை ஒழுங்காகக் கொடுத்திடுபா' என்றோம். அவனுக்கு கண்கள் கலங்கியேவிட்டன. 'ஏதோ சபலத்துல செஞ்சுப்புட்டேன்.....சார். அவங்கமேலும் தப்புத்தான்..... கண்டவர் கண்ணிலும் படும்படிக்கு பணத்தை அப்பிடிக் கேர்லெஸா போட்டுவைக்கலாமா' என்றான். எமக்கும் நம்பிக்கை வந்தது. இருங்க சார் என்றவன் வீட்டுக்குள் போய் ஒரு ப்ரெளன் தாள் பையிலிருந்து பணத்தைக்கொண்டுவந்து தந்தவன் 'ஒரு முன்னுறு ரூபா எடுத்துப்புட்டேங்க வழிச்செலவுக்கு' என்றான். பின் 'இம்மாந்தாரம் வந்திருக்கீங்க இன்னிக்குச் சாப்பிட்டுத்தான் நீங்க போவணும்' என்றும் உபசரித்தான். பணத்தை மீட்டுவந்து கொடுத்தோமே இந்தப்பெரியவருக்கு 'நன்றி' என்றொரு வார்த்தை சொல்லவோ எம்மை உபசரிக்கவோ தெரியலை. கடேசி எமது வண்டிச்செலவையோ பெற்றோல்

செலவையாவது கொடுக்கணும்னு தோணிச்சா மனுஷனுக்கு? இன்றுவரை இன்னொரு படத்துக்கு என்னை ஒரு குத்துப்பாட்டு எழுதவாவது கூப்பிட்டிருப்பாரா?" என்று முடித்தார்.

ஒருமுறை ஏ.ஆர்.ரகுமான் பிரபலமாகி வந்துகொண்டிருந்த நேரம் நட்புரீதியிலான ஒரு உரையாடலின்போது ஓர் நிருபர் இளையராஜாவிடம் கேட்டாராம் " ஏ.ஆர்.ரகுமானின் பாடல்களில் எது உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறது? " இளையராஜா அக் கேள்வியையே காதில் விழாததுபோல் இருக்கவும் அதேகேள்வியைத் திருப்பி மீண்டும் வேறுமாதிரி " கொஞ்சம் சரிசெய்தால் கேட்குபடி இருக்கும் என்று ஏ.ஆர்.ரகுமானின் பாடல்களில் எதையாவது நீங்கள் நினைத்ததுண்டா? " என்று கேட்கவும் நான் ருசியான முழுச்சாப்பாடு போடுகிற சமையல்காரன் கண்ணா.....எங்கிட்ட பொப்கார்ண் பற்றிய பேச்செல்லாம் எதற்கு?" என்றாராம். இதை முழுதாக நம்பலாம். காரணம் அவர் இந்த ' பொப் கார்ண் ' என்கிற வார்த்தையை சிங்கப்பூரிலும் ஒரு மேடையில் பிரயோகித்திருக்கிறார். ஞானியாகவே இருந்தாலும் இன்னொருவருடைய திறமையை ஒப்புக்கொள்வதில் தயக்கம். தன்னை ஒரு தலித்தென்று ஒப்புக்கொள்வதில் தயக்கம்.

இளையராஜா என்னதான் தன்னை ஒரு சித்தனாக முத்தனாக மெஞ்ஞானியாக கற்பித்துக்கொண்டாலும் அவரது சனாதன வழிபாட்டு முறைகள், ஆச்சார பூஜா புனஸ்காரங்களென்ன நடவடிக்கைகள் எல்லாம் social-morals , Sociology சார்ந்த விஷயங்களில் அவர் இன்னும் தேறவில்லை என்பதைத்தான் காட்டுகின்றன. இல்லாவிடில் "ராஜா கையை வைத்தால் அது ராங்காப்போனதில்லை" போன்ற எம்.ஜி.ஆர்பாணிப் பிரதிக்கைகளை எல்லாம் பண்ணியிருக்கமுடியாது.

இசையும் ஒரு சமையல் முயற்சிபோலத்தான், நல்ல சமையல்காரர் என்பதற்காக அவர் சமையல் எப்போதும் அசத்தலாக அமைந்துவிடுமென்றும் இல்லை. எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. மதுராந்தகத்தில் ஒரு பாட்டி யாழ்ப்பாணத்துப்பாணியில் அருமையான பாலப்பம் சுடுவாரென்று சொன்னார்கள். நாலு நண்பர்கள் சேர்ந்து ஐம்பது கி.மீ தூரத்துக்கு வாடகைக்கார் வைத்துக்கொண்டு போனோம். அன்று அவர் சுட்ட அப்பங்களின் சுவையோ மிகச் சாதாரணமாகவே இருந்தது.

நாட்டுப்புற இசையை அரங்கறியச்செய்த இம்மாமேதை திருவாசகம் சிம்பொனியைக்கூட அவர் ஒருவிதமாகச்செய்ய நினைத்து அதுவேறொரு விதமாக வந்துவிட்டதுபோலத்தான் படுகிறது. திருவாசகத்தின் உயிரே அதன் உருக்கந்தான். ஆனால் இத்தனை வாத்தியங்களையும் கலைஞர்களையும் வைத்துக்கொண்டு சிம்பொனியாக இசைத்ததில் அச்சாகித்தியத்தின் உருக்கமுமும் நெகிழ்வும் ரசமும் காணாமல் போய்விட இசை தனியாக நிற்கிறது. பரவாயில்லை ஆனாலும் அவர் இன்னும் ஒரு " நின்னைச் சரணடைந்தேன் கண்ணம்மாவுக்காக " எமக்குத் தேவையானவராகவே இருக்கிறார். பத்மபூஷன் அன்ன லோகாயத விருதுகளை விடவும் உலக மக்கள் மனதில் தீராத

ரீங்கரித்துக்கொண்டிருக்கும் எத்தனையோ வர்ணமெட்டுக்களை உற்பத்தி செய்ததால் அவர்தம் மனதிலும் வாழ்ந்து நினைக்கப்படுபவர் என்பதுதான் அவருக்குப்பெருமை.

மானுஷ விழுமியங்களில் மறுக்கள் மாறுபாடுகள் உள்ள ராஜா எப்படியாவது இருக்கட்டும் சகித்துக்கொள்வோம். ஆனால் அற்புத இசைஞானமும், வண்ண வண்ணக்கற்பனைகளும், படைப்பூக்கமுமுள்ள இளையராஜா என்கிற ஜீனியஸ் எங்களுக்கு என்றுந்தேவையானவர், அவரைப் போற்றிப் பாதுகாக்கவேண்டியது எமது கடமையும்.

karunah08@yahoo.com

பதிவுகள், மார்ச் 2010 இதழ் 123

10. A.N.KANTHASAMY: a rationalist of a fine order by K.S. Sivakumaran

Thirty six years ago - to be exact on February 14, 1968 - a leading light among Sri Lankan intellectuals from the Tamil community passed away leaving a remarkable legacy to the left-inclined rationalists of the next generation. He belongs to the generation of writers from Yaalpanam (Jaffna) in the calibre of the late A.S. Muruganantham, Mahakavi (R.Rudramoorthy), Naavatkuliyoor Nadarasan (K.S. Nadarajah), and others who are with us, like S.Velupillay (Su.Vae), R.Ambikaipahan (Ambi). Sadly though, his contribution to Lankan Tamil Literature has easily been forgotten and not highlighted by those who have attempted to write short accounts of the development of such a genre. Anthony Jeeva, a prolific writer, columnist, promoter and dramatist has faithfully recorded some of the achievements of the late ANK and the e-zine Pathivukal has compiled a brief dossier on the important contributions of this bilingual and sharp social critic. I would suggest that the readers of this column refer to these sources for authentic information on ANK. My association with ANK was very brief - from 1961 to 1968 - and was not very close as I was just then developing an interest in contemporary Tamil literature. In other words I was in the formative stage of understanding the medium and therefore not on even keel to understand him fully. However with little communication I had with him, I could see then that he was different from other Thamilian writers in Colombo at that time. As I was then totally immersed in western literature at that time and was thus being introduced to contemporary Tamil literature, noticing that ANK was fully informed of what was happening in the west, I began to admire him for his forthright views on many matters.

The late Sillayoor Selvarajan (poet, critic, actor and versatile exponent in many fields (Pal Kalai Venthar - Master of many Arts), his friend the late M. S. M. Iqbal (a voracious reader and literary enthusiast), Ramanathan and 'Rainbow' Kanagaratnam were my friends in the early 1960s, who opened up a window for me to enjoy Tamil literature. Later I came under the influence of the late K.Kailasapathy and through him I came to know K.Sivathamby, R.Murugaiyan, Mahakavi, Pramjee Gnanasundaram, S.Ganeshalingan, Ilankeeran (Subair) Dominic Jeeva, K.Daniel, N.K.Ragunathan, Neervai Ponnian, S.Agasthiyar, Kavaloor Rasadurai, M.Sameem, the late H.M.P.Mohideen and others who were in the vanguard of leftist 'progressive ' thinking and writing.

A little earlier, in the late 1950s, I had known S.Nadarajah (Sovanna Nadarasa) nee Navaliyoor Nadarajah, Saravanamuttu (Radio Maama), S.M. Kamaldeen, Siva Saravanabhavan (Sitpi), Kanaga Senthinathan, N.Somakanthan (Eelathu Somu), M.Thalayasingam, S.Ponnuthurai and a few others. Thus, I should say, that I had a feeling that I could stand aside and see and learn the profitable

aspects of these writers to enrich my understanding of Lankan Tamil Literature.

The reason why I stated the above is to establish a context of the period in the process of my learning through which I began to evaluate them and their work for the benefit of the uninitiated readers. Having said that, let me focus on ANK and how I saw him as a person and writer. I am not trying to write a biography of the late talented writer, but to recollect memories of him.

In 1960, Ilankeeran edited and published a monthly literary magazine called "Matagatham". I was writing a series of introductory articles on western writers like Albert Camus, Franz Kafka, Giovanee Verga and Jean Paul Sartre. Having read my piece on the existentialist writer Albert Camus, ANK has evinced interest in meeting me. In fact, when reviewing the first issue of 'Matagatham' in 'Sri Lanka' (a publication in Tamil by the Department of Information), he had referred to my article and said something charitable on my writing. ANK was then working as a Tamil translator in the department under Mudaliyar Kula Sabanathan (a writer and folklore elucidator). So, one day, Sillayoor took me to the department to meet ANK. I was really a 'podian' (adolescent not matured enough to rub shoulders with people like ANK). As soon as I saw him first I began to like him. He was refreshingly zestful, nattily clad, well groomed with a little bump of hair (like the Yankees or cowboys of that time), full of smiles and a 'sexy' voice(meaning musical). He greeted me as if I am an equal and encouraged me to write. That was my pleasant encounter with ANK.

When his play 'Mathamatram' (religious conversion) was staged as a provocative play in Colombo, I wrote a review of it for the Tribune' (edited by the late S.P.Amarasingam) and spoke about it in the ' Arts This Week ' programme compiled by Vernon Abeysekera over the English service of the then Radio Ceylon. At that time I was working as a Tamil translator in the department of the Local Government Service Commission in Colombo. ANK visited me and discussed the 'Tribune' review. He spoke about Bertrand Russell, Ingersol, Abraham Kovoov and other rationalists and educated me. All this happened 40 years ago.

Later, we used to meet at public cultural and literary events and enjoyed stimulating conversation. I think his contribution as a novelist, poet, playwright and exponent of life's secrets, A.N.Kanthasamy spelt out an ideal of rationalism. He was a thinker and openly put forward his points of view without fear or favour. That was his strength. Let me conclude my reminiscences with the following details about him. They are not comprehensive, but important ones. He is understood to have written nearly

60 short stories. I have not read all of them. His 'Itatha Uravu' (Blood Relationship) is understandably his best writing in the genre. His poem in 'Noaku' (edited by the late E.Ratnam, a translator and a playwright), his novel; 'Mana Kann' (The Eye of the Mind) - a socio-psychological fiction, his play 'Matha Matram', his interpretation of a major epic in Tamil, Silapadikaram are well known works by him. Like most writers and artists sex was one of his studies. He used pseudonyms like Ravindran, Thirumalai Kavirayar. He had worked in many capacities and was a rounded person.

In conclusion, one must not fail to mention the care and protection Ladis Veeramani (an actor, playwright, producer and 'Villu Paatu' practitioner) and his wife provided to ANK during the last stages of his life. ANK was single for greater part of his productive life. I hope some literary critics or university students do a research paper on A.N.Kanthasamy the rationalist

Footnote:

To help readers understand the significance of A.N.Kanthasamy, I wish to highlight, belated though, the following information:

'Pathivuhal' had been consistently collating all the information possible on A.N. Kanthasamy, the indomitable literary figure of the last half a century. For instance, it is currently serializing his novel, 'Manakkan'. It also includes a remarkable poetic portrayal of ANK by another versatile writer, poet, critic, broadcaster and master of many arts, the late Sillayoor Selvarajan. In fact, on several occasions, 'Pathivukal' had been consistently spotlighting on ANK, which is welcome. Yet another piece of information is that a student from the university of Yalpanam (Jaffna) has done a research on ANK as her thesis. She is Juvana. Congratulations to her. Hopefully, 'Pathivukal' will publish this work. One other facet of A.N.Kanthasamy was that despite odds and obstacles, he 'never said die'. He was a positive thinker as evidenced by his psychological insight in his book, 'Vettiyan Rahasiyangal' (The Secrets of Life). It was a valuable opportunity given to me by 'Pathivukal' to recollect my impressions and assessment of the indefatigable, the late A.N.Kanthasamy.

kssivan1@juno.com பதிவுகள், பெப்ரவரி 2004 இதழ் 50

11. (மீள்பிரசுரம்) நான் ஏன் எழுதுகிறேன்? - அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி -

அப்பொழுது எனக்குப் பதினேழு வயது நடந்து கொண்டிருந்தது. உள்ளத்திலும் உடம்பிலும் சுறுசுறுப்பும், துடிதுடிப்பும் நிறைந்தகாலம். உலகையே என் சிந்தனையால் அளந்துவிட வேண்டுமென்று பேராசைகொண்ட காலம். காண்பதெல்லாம்புதுமையாகவும், அழகாகவும், வாழ்க்கை ஒரு வானவில் போலவும் தோன்றிய காலம். மின்னலோடு உரையாடவும், தென்றலோடு விளையாடவும் தெரிந்திருந்த காலம். மின்னல் என் உள்ளத்தே பேசியது. இதயத்தின் அடியில் நனவிலி உள்ளத்தில் புகுந்து கவிதை அசைவுகளை ஏற்படுத்தியது. பலநாள் உருவற்று அசைந்த இக்கவிதா உணர்ச்சி ஒருநாள் பூரணத்துவம் பெற்று உருக்கொண்டது. எழுத்தில் வடித்தேன். "சிந்தனையும் மின்னொளியும்" என்ற தலைப்பில் இலங்கையின் ஒப்புயர்வற்ற இலக்கிய ஏடாக அன்று விளங்கிய 'ஈழகேசரி'யில் வெளிவந்தது.

இக்கவிதை ஒரு காரியாலயத்தில் மேசை முன்னுட்கார்ந்து என்னால் எழுதப்பட்டதல்ல. இயற்கையோடொன்றிய என் மனதில் தானே பிறந்த கவிக்குழதை இது. எனினும் பல ஆண்டுகளுக்குப்பின்னர் இலக்கிய சித்தாந்தங்கள் பலவற்றை ஆராய்ந்து நான் என்மனதில் ஏற்றுக் கொண்ட அதே கருத்துகளின்சாயலை இக்கவிதையில் என்னால் இன்று காண முடிகிறது.

மனோதத்துவ அறிஞர் மனதை நனவிலி மனம், நனவு மனம் என்று இரு கூறுகளாகப் பிரிக்கின்றனர். ஆங்கிலத்தில் இவற்றை முறையே Sub Conscious Mind, Conscious Mind என்று குறிப்பார்கள். "நான் ஏன் எழுதுகிறேன்?" என்ற கேள்விக்கு நனவு மனத்திடம் பதில்பெறமுடியாது. ஏனெனில் நனவு மனத்தைவிட சக்திவாய்ந்தது நனவிலி மனம் என்பதே மன இயல் அறிந்தவர் முடிவு. கவிதை பெரும்பாலும் நனவிலி மனதில் உருவாகி நனவு மனத்தின் வழியாகப் பிரவாகிக்கும் ஒன்றாகும். பின்னால் நான் ஏற்றுக்கொண்ட கருத்துகள் இக்கவிதையை எழுதிய நாளில் என் நனவிலி மனதில் துளிர்த்திருந்தவைதாம் என்பதையே இக்கவிதையில் நான் வலியுறுத்தும் தத்துவங்கள் இன்று எனக்குணர்த்துகின்றன.

இக்கவிதை எனது முதலாவது கவிதையல்ல. இதற்கு முன்னரே கல்லூரிச் சஞ்சிகையில் ஒன்றிரண்டு கவிதைகளை நான் எழுதியிருந்தேன். இருந்தாலும் இது என் ஆரம்ப இலக்கிய முயற்சிகளில் ஒன்று. எனவே "நான் ஏன் எழுதுகிறேன்?, எழுதினேன்?" என்பதற்கு இக்கவிதையில் பதில் காண முயற்சிப்பது பொருத்தமானதேயாகும்.

இக்கவிதையின் சில வரிகள் நினைவில் மிதந்து வருகின்றன.

"..கொட்டும் இடித்தாளம் இசைய நடம் செய்யும்

மட்டற்ற பேரழகு வான் வனிதை போல் மின்னல்
தோன்றி மறைந்ததுவே.

சிந்தனையின் தரங்கங்கள் ஊன்றி எழுந்தன.

இவ் ஒளி மின்னல் செயல் என்னே!

வாழ்வோ கணநேரம்!

கணநேரந்தானும் உண்டோ?

சாவும் பிறப்பு அந்தக் கணநேரத்தடங்குமன்றோ?

....."

மின்னலின் வாழ்வு கணநேரம். ஆனால் அக்கண நேரத்தில்:

"..தூழம் இருள் நீங்கும்.

சுடர் விளக்குப் போலிங்கு

சோதி கொழுத்திச்

சோபிததைச் செய்து விட்டு

ஒடி மறைகிறது...."

இம்மின்னல் எனக்குணர்த்தும் செய்தி என்ன? "சில நாட்களேநீ இவ்வுலகில் வாழ்ந்தாலும் மக்களுக்கும், உலகுக்கும் பயனுள்ளவனாக வாழ். இன்று நீ இருக்கிறாய். நாளைஇறந்து விடலாம். ஆகவே நன்றே செய்க. அதையும் இன்றே செய்க" இது தான் மின்னல் சொல்லித் தரும்பாடம்.

இருளை விரட்டி ஒளியைப் பரப்பும் மின்னல் சமுதாயத்தில்தூழ்ந்துள்ள மடமை,வறுமை முதலான இருள்களை நீக்கி, அறிவையும் ஆனந்தத்தையும் பரப்பும்படி எனக்குப் பணித்தது.வாழ்க்கையையே இதற்காக அர்ப்பணிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை மேலிட்ட நான் என் எழுத்தையும் அத்துறைக்கேபயன்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்ததில் வியப்பில்லை அல்லவா?

மனிதன் சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கம். அவனுக்கு சமுதாயப் பொறுப்பொன்று உண்டு. வெறுமனே உண்ணுவதும், உறங்குவதும், புலனுகர்ச்சிகளில் ஈடுபடுவதும் வாழ்க்கையாகாது. அறிவு வளர்ச்சிபெற்ற மனிதன் இவற்றோடு வேறு சில காரியங்களையும் செய்ய விரும்புவான். மற்றவர் முகத்தின் புன்னகைதோட்டத்தில் பூத்துக் குலுங்கும் முல்லைமலர் போல் அவனுக்கு இன்பத்தையூட்டும். "இன்று நாம் வாழும் சமுதாயத்தில்தான் புன்னகையைக் காணவில்லை. துன்பமும், துயரமும், அழுகையும், ஏக்கமும், கண்ணீரும், கம்பலையுமாக நாம்வாழமுலகம் இருக்கிறது. ஏழ்மைக்கும், செல்வத்துக்கும் நடக்கும் போரும், அடிமைக்கும், ஆண்டானுக்கும் நடக்கும்போரும், உயர்சாதியானுக்கும் தாழ்ந்த சாதியானுக்கும் நடக்கும் போரும், அசுரசக்திகளுக்கும், மனித சக்திகளுக்கும்நடக்கும் போரும் இன்று உலகையே கலங்க வைத்துக்

கொண்டிருக்கின்றன. இப்போர்களினால் வாழ்வே ஒரு சோககீதமாகிவிட்டது. இப்போர்களை எவ்வளவு விரைவில் ஒழிக்க முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் ஒழித்துவிட வேண்டும். அதன்பபின்தான் போரொழிந்த சமத்துவ சமுதாயம் பூக்கும். அதைப் பூக்க வைக்கும் பணியில் எழுத்தாளன் முன்னோடியாகத்திகழ வேண்டும் என்ற கருத்தை உலகின் புகழ்பெற்ற பேனா மன்னர்கள் என் மனதில் தோற்றுவித்தனர்.

பிரெஞ்சுப்புரட்சி கண்ட ரூசோ, வால்டயர் தொடக்கம் மார்க்சிம் கோர்க்கி, எஹ்ரென்பேர்க் வரைக்கும் எல்லா நல்ல எழுத்தாளர்களும் இந்தச் செய்தியையே எனக்குக் கூறினர். பேர்னாட் ஷாவின் எழுத்துகளும் இன்றைய பேட்ரண்ட்ரசல் எழுத்துகளும் கூட சமுதாய முன்னேற்றத்துக்குரிய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்ப்பு காணும் பணியை அலட்சியம்செய்துவிடவில்லை. வங்கக் கவிஞர் தாகூரும், தமிழ்க் கவிஞன் பாரதியும் தாம் வாழ்ந்த சமுதாயத்தின் உடனடிப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் பணிக்குத் தமது பேனாக்களை அர்ப்பணம் செய்ய மறக்கவில்லை.... உலகப்பண்பாட்டுப் பாடிய பாரதிதாசனும் சமுதாய ஊழல்களைச் சுட்டெரிக்கும் பணிக்குத் தன்னாளான சேவையைச் செய்திருக்கின்றான்.

"மக்கள் இலக்கியம்" என்ற கருத்தும் "சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தம்" என்பனவுமே என் மனதைக் கவர்ந்த இலக்கிய சித்தாந்தங்களாக விளங்குகின்றன. எழுத்தாளன் வாழ்க்கையை விமர்சிப்பதுடன் நின்று விடக்கூடாது. அந்த விமர்சனத்தின் அடிப்படையில் வாசகர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை ஊட்டவேண்டும். அவ்வித நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் முன்னேற்றமில்லை. வாழ்வே இல்லை. இவ்வித பிரக்ஞையில் பிறக்காமல் வெறுமனே யதார்த்தத்தை ஒரு சுத்த இலட்சியமாகக் கொண்டு எழுதும்போது நம்பிக்கைக்குப்பதில் அவநம்பிக்கையின் தொனிகளே கேட்க ஆரம்பிக்கலாம். நைந்த உள்ளத்தின் சோகக்குரலாகக் கேட்கும் எழுத்தால் பயனில்லை. நொந்த உள்ளத்தின் செயல் துணிவுகொண்ட வேகக் குரலாக அது ஒலிக்க வேண்டும். வாழ்வதற்கு நேரடியாகவோ, குறிப்பாகவோ, மௌனமாகவோ வழிகாட்டும் எழுத்தே எழுத்து. இந்தக் கருத்துகள் என்னை உந்துகின்றன. அவற்றுக்காகவே நான் எழுதுகின்றேன்.

எழுத்தில் பலவகை உண்டு. நேரடிப் பிரச்சார எழுத்து ஒருவகை. கதை, கவிதை, நாடகம் என்ற உருவங்களில் வாழ்க்கையின் படமாகவும் வழிகாட்டியாகவும் எழுதப்படுபவை வேறொருவகை. இந்த இரண்டாவது வகை எழுத்தே இலக்கியம். அதுவே நிலைத்து நிற்கும் தன்மை வாய்ந்தது. ஆகவே அதைப்பற்றியே நான் இங்கு அதிகமாகக் கூறியிருக்கிறேன்.

ஆனால் சோஷலிஸ யதார்த்தப் பாதையில் இலக்கியப் பணிபுரிவோர்வெறும் அழகையே நோக்காகக்கொண்ட கருத்துகள் இயற்கையாக மனதில் தோன்றும்பொழுது அவற்றை எழுதாதுவிட்டுவிட வேண்டுமா? நல்ல கருத்துகளைக் கருக்கிச் சாகவிட்டு

விடவேண்டுமா என்று கேட்கப்படுகிறது.

பாரதி முற்போக்குக் கவிஞன். ஆனால் மக்கள் பிரச்சினைகளைப்பாடிய அதே வாயால் 'கண்ணன் என் காதலனையும் பாடினான். ஆம், தோட்டக்காரன் கத்தரிக்காயையும், கீரையையும், தக்காளியையும் பயிரிடுகிறான். ஆனால் வீட்டு வாசலிலே மல்லிகைக் கொடியைப் படரவிடுவதில்லையா? கத்தரித் தோட்டத்து வேலையின் களைப்புப் போக, மல்லிகைப் பந்தலின் நறுமணத்தைமகிழ்ச்சியோடு உறிஞ்சி மகிழ அதன் கீழ்ச் சென்று உட்காருவதில்லையா?

எமக்கு நெல்லும் வேண்டும். கோதுமையும் வேண்டும். காய்கறிகளும்கிழங்குகளும் வேண்டும். ஆனால் ரோசா மலர்களும் வேண்டும். ரோசாமலர்களை மனநிறைவுக்காக நடும் தோட்டக்காரன்ரோசா மலர் நடுபவன் என்று சொல்லப்படமாட்டான். தோட்டக்காரன் என்றுதான் அழைக்கப்படுவான்.

பிள்ளையைத் தூங்க வைக்கத் தாலாட்டுப் பாடுவோம். ஏற்றமிறைக்கையில்ஏற்றப்பாட்டுப் பாடுவோம். அணிவகுப்பில் புரட்சிக் கீதம் பாடுவோம். ஆனால் குளிக்கும் அறையில் வெறும்ஸ்வரங்களை நாம் வாய்விட்டு இசைப்பதில்லையா?

சோஷலிச யதார்த்தப் பாதையில் முற்போக்கு இலக்கியம்சமைப்பவனைக் கடும் விலங்குகளால் கட்டிவிடக்கூடாது. பொதுவாக ஒரு எழுத்தாளன் எத்துறைக்குத் தன்னை அர்ப்பணிக்கிறான்என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதில் அவன் சரியாக இருந்தால், மற்ற விஷயங்கள் சம்பந்தமாக நுணுக்கமாகச்சட்டதிட்டங்களை உண்டாக்குதல் அவன் கலைச் சுதந்திரத்தில் தலையிடுவதாகும்.

'சிந்தனையும் மின்னொளியும்' தொடக்கம் 'எதிர்காலச்சித்தன் பாட்டு 'வரை என் கருத்தோட்டம் ஒன்றாகவே இருந்திருக்கிறது. ஆனால் இடையிடையே ரோசாக்களையும்நான் நடத்துண்டு. 'புரட்சிக் கீதம்' பாடாத வேளையில் 'காதல் கீதம்' பாடியதுமுண்டு. வெறும் சுவரங்களைஇசைத்ததுமுண்டு. என்றாலும் என் பொதுவான இலட்சியம் ஒன்று. என் எழுத்துக்கள் மக்களை உயர்த்த வேண்டும்.அவர்களின் போராட்டங்களில் எந்த அம்சத்தோடாவது அவை சம்பந்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்த இலட்சியத்துக்காகவேநான் எழுத ஆசைப் படுகிறேன்.

ஆனால் போர்க்களத்தில்கூட பூக்கள் பூப்பதுண்டு. இதை நாம்மறக்கக்கூடாது. வாளேந்திப் போர்க்களம் புகும் வீரன் கூட தும்பை மாலையை கழுத்திலணிந்து செல்வது பண்டைத்தமிழ் நாட்டு வழக்கமாகும். இந்த விவகாரம் இக்கட்டுரைக்குப் புறப்பிரச்சினையானாலும் முற்போக்கு இலக்கியத்தோடுசம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையென்பதால் சில வார்த்தைகள் கூறும்படி நேரிட்டது. முடிவாக "எதற்காக

எழுதுகிறேன்?" என்பதற்கு நான் இரத்தினச்சுருக்கமாகச் சில காரணங்களைக் கூறி இக்கட்டுரையை முடிக்க விரும்புகிறேன்.

முதலாவதாக என் வாழ்வு சமுதாயத்துக்குப் பயனுள்ளதாக வேண்டும் என்ற காரணம். சுரண்டலும் அநீதியும் நிறைந்த சமுதாயத்தை ஒழிக்கவும் புதிய ஒளிமிக்க சமுதாயத்தைத் தோற்றுவிக்கவும் என்னாலான பணியை எழுத்து மூலம் செய்ய வேண்டுமென்ற காரணம். இதனை நான் முன்னரேவிரித்துக் கூறிவிட்டேன்.

இரண்டாவதாக எழுதும் கலை, பாடும் கலையைப் போல் எழுதுபவனுக்கு இன்பமூட்டும் கலை. எந்தவிதமான சிருஷ்டி வேலையிலுமே இயற்கை இன்பத்தைப் பொதித்து வைத்திருக்கிறது. அழகிய பதுமையைச் சிருஷ்டிப்பது தொடக்கம், தாயின் கருவில் ஒரு குழந்தையைச் சிருஷ்டிப்பது வரை எந்த சிருஷ்டி வேலையிலும் இன்பம் கிடைக்க வேண்டுமென்பது இயற்கையின் நியதிபோலும். எழுத்திலே உலகை மறக்கலாம். உள்ளக் கவலைகளை மறக்கலாம். அதனால்தான் உலகில் கவலைகளுக்கும், துன்பத்துக்கும் பெரிதும் ஆளாகிய எழுத்தாளர் பலர் புகழ்வாய்ந்த எழுத்தாளர்களாகி விடுகின்றனர்.

மூன்றாவதாக மனிதனுக்கு எதையாவது சாதிக்க வேண்டும். அதன்மூலம் மற்றவர்களின் மதிப்பையும் அன்பையும் பெறவேண்டும். தான் ஒருவன் உலகில் இருப்பது சுற்றியுள்ள மற்றவர்களுக்குத் தெரிய வேண்டும் என்ற ஆசை நனவிலி மனதில் என்றும் இருந்து கொண்டிருக்கும் ஒன்றாகும். குழந்தை கூட தன்னை மற்றவர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்பதற்காகக் கையைத் தட்டுகிறது. ஆரவாரங்கள் செய்கிறது. இந்த ஆசையை நாம் வெளியரங்கமாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாதிருக்கலாம். ஆனால் இவ்வித உள்மன ஊக்கங்களில் இருந்து நமக்கு விடுதலையில்லை. ஏனென்றால் நாம் மனிதர்கள். மனித மனத்தின் இயல்பு அப்படி.

[நன்றி: தேசாபிமானி, நுட்பம்]

பதிவுகள், நவம்பர் 2003 இதழ் 47

12. சிங்கப்பூர் தமிழிலக்கியத்தில் அடையாள அரசியல் (எழுத்தாளர் ஜெயந்தி சங்கருடன் உரையாடல்) - கே.பாலமுருகன் (மலேசியா) -

கே. பாலமுருகன்: இலக்கிய சூழலில் அதிகாரங்களையும் ஆக்கிரமிப்புகளையும் விவாதிக்க ஏற்ற களமாக உரையாடலே மிகச் சிறந்த வடிவம் என்கிற நம்பிக்கையில் சிங்கப்பூரில் வெறும் வாய்மொழி சாடல்களாகவும் விமர்சனமாகவும் நிலவி வந்த அடையாள அரசியலின் பரிசீலனையின் முதல் கட்டமாக சிங்கப்பூரில் வசிக்கும் எழுத்தாளர் ஜெயந்தி சங்கர் அவர்களுடன் எதார்த்தமாக நிகழ்த்தப்பட்ட உரையாடலின் சிறு பகுதியை இங்கே பகிர்ந்து கொள்கிறேன். இதை இங்கேயே இப்படிவிட்டுவிடுவது அல்லது எங்களின் உரையாடல் முடிவடைந்த புள்ளி தீர்வாகவோ பரிந்துரையாகவோ அடையாளப்படுத்த இயலாமல் தொடர்ந்து அடையாள அரசியலின் அடுத்தகட்ட உரையாடலாக முன்னகர்த்திக் கொண்டு செல்லலாம் என முடிவெடுத்துள்ளேன்.

படைப்பாளியை நேரடியாக அவனைச் சார்ந்த புற அடையாளங்களை வரையறுப்பது மூலம் அது படைப்பாளர்களின் மீதான அதிகார கட்டமைப்பாக அடையாள அரசியலை முன்னெடுக்கும் புதிய மதிப்பீடுகளாக பிரயோகிக்கப்படுவதை பலவீனமான இலக்கிய பார்வை என்றே சொல்லலாம்.

கே. பாலமுருகன்: தாங்கள் சிங்கப்பூருக்கு குடிப்பெயர்ந்து 20 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டதாக அறிகிறேன். சிங்கப்பூர் இலக்கிய வரலாற்றைப் பற்றி இதுவரை எத்துணை விமர்சனங்கள் அல்லது கட்டுரை எழுதியுள்ளீர்கள்? சிங்கப்பூருக்கு குடிப்பெயர்ந்து வரும் தமிழக எழுத்தாளர்கள் சிங்கப்பூர் இலக்கியம் குறித்து அக்கறை காட்டுவதில்லை மேலும் அதன் வரலாறையும் வளர்ச்சியும் பற்றிய அவதானிப்புகளும் இல்லாமல் இருப்பதாக நான் கருதுகிறேன்.

ஜெயந்தி சங்கர்: நான் சிங்கப்பூர் வந்து வசிக்க ஆரம்பித்து இது இருபதாவது ஆண்டு. உங்கள் கருத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சிங்கப்பூர் இலக்கியம் குறித்த அக்கறைகளும் அவதானிப்புகளும் எனக்கு நிறையவே உண்டு. என்னைப் போன்ற பலருக்கும் கூடத் தான். எழுதியவர்கள் எல்லோருக்கும் சிங்கப்பூர் தமிழிலக்கியத்தில் அக்கறையுண்டு என்பது அர்த்தமில்லை. எழுதாதவருக்கு அந்த அக்கறையில்லை என்றும் அர்த்தமுமில்லை.

சிங்கப்பூர் இலக்கிய வரலாற்றைப் பற்றி இதுவரை நான் எழுதியதில்லை. என் மனம் புனைவையே எப்போதும் எழுதவும் வாசிக்கவும் விரும்புகிறது. அதற்கடுத்து நான் எழுத நினைப்பது சமூக கட்டுரைகள் அல்லது மொழியாக்கம். தொடர்ந்த வாசிப்பும் நடக்கவேண்டும். இதெல்லாமே என் நேரத்தை முழுமையாக உறிஞ்சி விடுகின்றன. இந்தக் கணத்தில் யோசிக்கும் போது இலக்கிய வரலாற்றைக் குறித்து எழுதுவதைவிட இலக்கிய

வரலாறு படைப்பதில் தான் எனக்கு இன்னும் அதிக விருப்பம் இருக்கிறதென்றே தோன்றுகிறது.

இலக்கிய வரலாறு எழுதப்பட வேண்டுமானால், எப்படியும் என்னைப் போன்ற படைப்பாளிகளும் தொடர்ந்து படைத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டுமில்லையா? படைப்பதும் சீரிய பங்களிப்பு தானே. எழுதுவோமே என்ற எண்ணமும் என்னுள் அடிக்கடி ஏற்படுகிறது என்பதையும் நான் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். எதிர்காலத்தில் எப்போதாவது அது நடக்கலாம். நடக்காமலும் போகலாம்.

கே. பாலமுருகன்: கே. பாலமுருகன்: சிங்கப்பூர் இலக்கிய மாற்றங்கள் குறித்தும் இதற்கு முன் சிங்கப்பூர் இலக்கியம் எப்படி இருந்தது, அதை ஒரு படைப்பாளியாக நீங்கள் எப்படிப் புரிந்துகொண்டீர்கள் என உங்கள் கருத்துகளைப் பதிவு செய்வது (விமர்சனப் பார்வையாகவோ அல்லது கட்டுரையாகவோ) மிக முக்கியம் எனக் கருதுகிறேன். இது எந்த நிர்பந்தமும் நிபந்தனையும் இல்லாத ஒரு படைப்பாளியிடம் இருக்க வேண்டிய அக்கறையை நோக்கிய எதிர்பார்ப்பு. இதை தூக்கி எறிந்துவிட்டு, அல்லது நிராகரித்துவிட்டு, நான் வெறும் படைப்பு மட்டுமே செய்வேன், என் படைப்புகளை படித்துக் கொண்டு இரு, அதுதான் என் பங்களிப்பு என ஒதுங்கிக் கொள்வதை ஒரு படைப்பாளியின் சுதந்திரம் என சொல்லிக் கொள்ளலாமா? இவ்வளவுதான் ஒரு படைப்பாளியின் பங்களிப்பா? உங்களை நோக்கிய கேள்வியாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் பொதுவாகவும் பதிலளிக்கலாம்.

ஜெயந்தி சங்கர்: ஆமாம். கண்டிப்பாக, எதெதைச் செய்வதென்று தேர்ந்தெடுப்பது ஒரு படைப்பாளியின் சுதந்திரம் தான்.

கே. பாலமுருகன்: அப்படியென்றால் ஒரு வாசகனாக அக்கறை சார்ந்துகூட ஒருவன் உங்களைப் பார்த்து ஏன் இதைச் செய்யவில்லை எனக் கேட்கக் கூடாதா? அப்படியென்றால் அது ஒரு படைப்பாளி என்கிற தங்களின் அடையாளத்தின் மூலம் நிறுவப்படும் அதிகாரமா?

ஜெயந்தி சங்கர்: எனக்குச் சிரிப்பு தான் வருகிறது. அதிகாரமும் இல்லை ஒன்றுமில்லை. என்னைப் போன்ற ஒருவருக்கு ஏது நீங்கள் சொல்லும் அதிகாரம் போன்ற சமாச்சாரங்கள்? எழுதப்பிடிக்கிறது, எழுதுகிறேன். மற்றபடி, இலக்கிய அரசியலிலெல்லாம் எனக்கு என்னைக்குமே நாட்டமிருந்ததில்லை.

கே. பாலமுருகன்: சரி, இப்படிக் கேட்கிறேனே, இப்பொழுது முன்னிலையில் மிக தீவிரமாக எழுதிக் கொண்டிருப்பதாக உங்களை ஒருவர் அடையாளப்படுத்தும் போது (உங்கள் வாசகராகவே இருக்கட்டும் - நீங்கள் புத்தகத்தை பிரசுரிப்பதால் அதை அவன் வாங்கிப் படிக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டு அந்த உரிமையில் உங்களிடன் வைக்கப்படும்

கோரிக்கையாக) அதே அக்கறை சார்ந்து ஏன் ஜெயந்தி சங்கர் சிங்கப்பூர் இலக்கியங்களை விமர்சனம் செய்யக் கூடாதா எனக் கேட்பது உங்களின் சுதந்திரத்தைச் சிதைத்துவிடுமா?

ஜெயந்தி சங்கர்: இல்லை. கண்டிப்பாக இல்லை. நான் அந்த அர்த்தத்தில் சொல்லவில்லை. நீங்கள் குறிப்பிடும் வாசகர் அவ்வாறு என்னிடம் தாராளமாகச் சொல்லலட்டுமே. அதைத் தவறென்று நான் சொல்வேனா? ஆனால், ஏற்பதும் எப்போது செயல்படுத்துவது போன்றவற்றைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை என்னுடையதென்று மட்டும் தான் சொல்கிறேன். நீங்கள் குறிப்பிடும் அக்கறைகள் என்னிலும் உண்டு. அதே காரணத்துக்கு தான் உங்களின் இந்த உரையாடலுக்கு நான் இசைந்து இப்போது பதிலளிக்கிறேன்.

எப்போது எதைச் செய்வது என்று முடிவெடுக்க படைப்பாளிக்குத் தெரியும். சொல்லப் போனால், தெரிந்திருக்க வேண்டும். இப்போது இதை எழுது அப்போது அதை எழுதாதே என்று ஒரு படைப்பாளியைச் சொல்ல யாருக்கும் உரிமையில்லை என்று தான் சொன்னேன்.

சிங்கப்பூர் வரலாறும் வளர்ச்சியும் ஏற்கனவே சிலரால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இருப்பினும், போதிய ஆழமில்லாதிருக்கிறதென்றும் அப்படியே சிறப்பாக எழுதப்பட்டிருப்பினும் சுய வெறுப்பு விருப்புகளையும் மனதில் வைத்து எழுதப்பட்டதென்றும் பல்வேறு விதமாக பெரும்பான்மையோரால் இங்கே பரவலாக கருதப்படுகிறது.

துரதிருஷ்டவசமாக, படைப்புகளைச் சரியான முறையில் சீர்தூக்கிப் பார்க்கக் கூடியவர்களுக்கு ஆய்வு/விமரிசனப் பார்வையில் விருப்பமிருப்பதில்லை. பார்வையும் விருப்பமும் இருப்பவருக்கோ மற்ற விஷயங்களையெல்லாம் புறந்தள்ளும் மனமிருப்பதில்லை. இனிமேலும் கூட சிலர் சிங்கப்பூர் இலக்கியம் குறித்தும் அதன் வரலாறையும் வளர்ச்சியையும் மேலும் சிறப்பாக ஆய்ந்து எழுதலாம். எழுதுவார்கள் என்று தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது.

மூத்த படைப்பாளி ஒருவரும் இளம்படைப்பாளி ஒருவரும் சேர்ந்து கூட்டு முயற்சியாக இதைச் செய்தால் மேலும் காத்திரம் கிடைக்கும் என்பது என் தனிப்பட்டதொரு கருத்து. குடுகுடுவென்று எதையும் செய்தால் அது பிஞ்சில் பழுத்ததுபோல தான் உருப்பெறும். அதுபோன்ற ஆய்வுகள் மிகப்பெரிய அளவில் வருடங்கள் எடுக்கக் கூடியவை. சரியான சந்தர்ப்பமும் மனநிலையும் வாய்க்கும் போது அதிக கால அவகாசம் எடுத்துச் செய்ய ஆசை. அல்லது, வேறு யாரும் செய்தாலும் ஆலோசனைகளோ உதவிகளோ செய்யவும் நான் தயார்.

கே. பாலமுருகன்: யாரெல்லாம் எழுதியிருக்கிறார்கள்? எவை/ஏன் அவர்களின் வரலாற்றுப் பதிவில் நீங்கள் குறிப்பிடும் போதாமைகள்? இதைக் கண்டறிந்த பிறகு இதை நிவர்த்திக்க

ஏதேனும் மாற்று முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறீர்கள்? அப்படி இல்லையென்றால் ஏன் அப்படிச் செய்ய முயற்சிக்கவில்லை?

ஜெயந்தி சங்கர்: அவ்வாறு காதில் வந்து விழும் கருத்துக்களுக்கு எதிர்கருத்தோ ஒத்த கருத்தோ சொல்வதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. மேம்போக்கான எதிர்வினைகளில் பயனென்ன? நானே என் கருத்தைச் சொல்லும் முன்னர் நுட்பமாக ஆராய்ந்த பிறகே அதற்கான தருணம் வரும் போது என் கருத்தைப் பதிவேன்.

கே. பாலமுருகன்: குறுக்கிடுவதற்கு மன்னியுங்கள். அதற்கான தருணம் கூடிய விரைவிலேயே வந்துவிடும். மலேசிய மௌனம் இதழில் முனைவர் ஸ்ரீலட்சுமி எழுதிய குடியேறிகளின் இலக்கியம் குறித்த விமர்சனக் கட்டுரையை தாங்கள் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும். பரிந்துரைக்கிறேன்.

ஜெயந்தி சங்கர்: சரி, கண்டிப்பாக வாசிக்கிறேன். இருப்பினும், எதையும் வாசித்ததுமே எதிர்வினையாற்றுவதில்லை என்று ஒரு கொள்கை எனக்குண்டு. உடனே அதற்கு ஒரு எதிர்கேள்வி போட வேண்டாம் என்பதற்காகவே இதைச் சொன்னேன். அதற்குக் காரணங்கள் இரண்டு. கோபத்திலோ எரிச்சலிலோ இருக்கும் போது எதிர்வினையாற்றுவது கூடாதென்பதால். இரண்டாவது, நான் எதிர்வினையாற்றப் போகும் விஷயத்துக்க எதிர் கருத்தை துல்லிய சான்றுகளுடனும் பிழையற்ற ஆதாரத்துடனும் அணுக வேண்டும் என்று நினைப்பது தான். அவ்ளோ தான்.

பல வருடங்களாக எழுதிக் கொண்டிருக்கும் எந்தவொரு படைப்பாளியும் மிக இயல்பாக வந்து நிற்க வேண்டிய இடம் தான் நீங்கள் சொல்லும் அதுபோன்ற ஆய்வுகள். படைப்புக்கம் அமையப்பெறும் காலங்களில் மொழியாக்கம் செய்வது வாசிப்பது போன்றவற்றைக் கூட தவிர்த்து விட்டு புனைவுகள் எழுதுவதில் தான் நான் கவனம் செலுத்துவேன். பொதுவாக, அதுதான் சரியும் கூட என்று நினைக்கிறேன்.

கே. பாலமுருகன்: தங்களின் எழுத்து சார்ந்து, சிங்கப்பூர் வாழ்வியலையும் அதன் பின்புலத்தையும் எப்படியெல்லாம் படைப்பாக்கியிருக்கிறீர்கள்? இது குறித்து விமர்சனங்கள் எழுந்துள்ளனவா?

ஜெயந்தி சங்கர்: சிங்கப்பூரையும் அதன் பின்புலத்தையும் நான் உள்வாங்குவதற்கு ஒரு வகையில் காரணமான எனது இளமைப் பருவத்தைக் குறித்து கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. சிறுவயது முதலே ஒரிஸா, தமிழ்நாடு, கர்நாடகா, மேகாலயா போன்ற பல்வேறு மாநிலங்களில் வாழ்ந்தவளான நான் அதிகமாக ஒரே ஊரில் வசித்ததென்பது சிங்கப்பூரில் தான்.

1990 ல் இங்கு வந்ததுமே ஊரை உள்வாங்க எனக்கொரு சிரமமும் இருந்ததில்லை. நான் பார்த்த பல்வேறு இடங்களிலிருந்து வேறு பட்டிருந்த போதிலும் நூலகம் தவிர்த்து வேறெதிலும் எனக்குப் பெரிய பிரமிப்புகள் இருந்ததில்லை. இங்கு எனக்கு மிக இயல்பான ஆரம்பமும் வாழ்வும் அமைந்துவிட்டது. 2-4 ஆண்டுகளுக்கொரு முறை பல இடப்பெயர்வுகள் கண்டிருந்த என் சிறுவயதில் புது ஊர்களுக்குப் போனதும் அங்கே சூழலைக் கூர்ந்து கவனித்து உள்வாங்குவதென்பது ஒருவித பயிற்சியாகவே என்னில் படிந்து போயிருக்கிறது. அதனாலேயே என்னுடைய பார்வை அதிகமும் சமூகம் சார்ந்ததாக அமைந்துள்ளதையும் என்னால் அவதானிக்கமுடிகிறது. நானொரு பெண் என்ற காரணத்தால், சில வேளைகளில் என் படைப்புகளில் பெண் அல்லது பெண்ணியக் குரலும் ஒலிப்பதுண்டு என்பதையும் நான் மறுப்பதற்கில்லை.

எல்லாப் படைப்பாளிகளையும் போல கேட்டதும் கண்டதும் உணர்ந்ததுமான மனதை நெருட வைக்கும் நிகழ்வுகள் மற்றும் விஷயங்களைத் தான் 'திரைகடலோடி', 'ஈரம்', 'பின் சீட்', 'தம்மக்கள்', 'நாலேகால் டாலர்', போன்ற எனது பல சிறுகதைகளிலும் 'மனப்பிரிகை', 'நெய்தல்' போன்ற நாவல்களிலும் எழுதியிருக்கிறேன். உள்ளூர் ஆங்கில நாளிதழில் வாசித்த செய்தியின் தாக்கம் 'சேவை', 'நான் யார்?', 'திரவியம்', 'பொம்மை', 'மழலைச் சொல் கேளாதவர்' போன்ற எனது வேறு சில சிறுகதைகளுக்கான உந்து சக்தியாகியிருக்கின்றன. இவற்றுடன், விடுமுறைக்கு இந்தியாவுக்குப் போகும் போது ஏற்படும் என் அனுபவங்கள் தான் 'எழுபது ரூபாய்', 'கடவுச்சீட்டு' போன்ற சில சிறுகதைகளாகின.

பெரும்பாலும் நேர்மறையான விமரிசனங்களையே எதிர்கொண்டிருக்கிறேன். விமரிசனங்கள் பல எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. உள்ளூரில் பெரும்பாலும் முறையான விமரிசனமாக அல்லாமல் வாய்வார்த்தையாகவும் சாதாரண மின்னஞ்சலிலும் கிடைத்தவை தான். நிறைய பேர் புனைவுகளில் சிங்கப்பூரை இதுவரை யாரும் இத்தனை சிறப்பாகச் சொன்னதில்லை என்றெல்லாம் கூட வியந்து சொன்னதுண்டு. ஆனாலும், ஒரு சிலர் விதிவிலக்குகளை எழுதுவதாகவும் சிங்கப்பூரைப் பற்றி தவறாக எழுதுவதாகவும் விமரிசிப்பதுண்டு. ஆனால், பரவலான தொடர்ந்த வாசிப்பிருப்போர் பெரும்பாலும் என்னைச் சரியாகவே வாசிக்கிறார்கள்.

கே. பாலமுருகன்: சமூகக் கட்டுரைகள் என வரும்போது சிங்கப்பூரில் வசிக்கும் தமிழ் சமூகமும் ஒரு சமூகம் தானே? சிங்கப்பூரில் இருக்கக்கூடிய அசல் சிங்கப்பூர் தமிழர்களின் சமூகம் தனது சுய கலாச்சாரத் தளத்தில், இலக்கியத் தளத்தில் எப்படி இயங்கிக் கொண்டிருப்பதாக அவதானிக்கிறீர்கள்?

ஜெயந்தி சங்கர்: இந்த இரண்டு தளத்திலும் பல வருடங்களாக நான் தொடர்ந்து அவதானித்து வந்தவை ஏராளம். இருப்பினும், சுருக்கமாக சிலவற்றை மட்டும்

சொல்லலாம்.

முன்பெல்லாம் குடி, தூது, குற்றச்செயல் போன்ற பல்வேறு காரணங்களுக்காக சிறைவாசம், மணவிலக்கு போன்ற காரணங்களுக்காக உடைந்த குடும்பங்களும் சிதறிய குடும்பங்களும் சிங்கப்பூரின் தமிழ்ச் சமூகத்தில் அதிகமிருந்தன. இதனால், பதின்பருவத்து தமிழ் மாணவர் பள்ளிப்படிப்பை நிறுத்திவிடுவதும் முன்பு அதிகம் இருந்து வந்தது.

கடந்த பல வருடங்களாக விழிப்புணர்வும் பொருளுதவியும் உளவியல் ஆலோசனை/சட்ட ஆலோசனை போன்ற பல்வேறு வழிகளிலும் சிண்டா (SINDA) மிகச்சீரிய முறையில் இந்தியச் சமூகத்துக்கு உதவி வருகிறது. இந்தியக் குடும்பங்கள் உடையாமலும் சிதையாமலும் பேணப்பட்டால் இந்தியச்சமூகம் மேம்படும் என்ற நுண்ணிய தூத்திரத்தின் அடிப்படையில் மிகமிகச் சிறப்பாக இயங்கி சமூகத்தில் குறுகிய காலத்திலேயே மிகப் பெரும் மாற்றங்களைக் கொணர்ந்தது சிண்டா. அதனால், பெரும்பான்மையான இந்தியர்கள் ஒரு சதாப்தத்திற்கு முன்னால் இருந்ததைவிட வாழ்வில் மேம்பட்டு வருகிறார்கள். ஒட்டுமொத்தமானதொரு பார்வையில் தான் நான் இதைச் சொல்கிறேன்.

சிண்டா குறித்த ஒரு கட்டுரை நான் சில வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதியதுண்டு. 'வாசிப்புக் கலாசாரம்' என்று நூலகம் மற்றும் நூலகச் செயல்பாடுகள் குறித்தும் ஒரு கட்டுரையும் எழுதியிருக்கிறேன். 'சிங்கப்பூரில் தமிழ்' என்று வேறொரு கட்டுரையைச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதினேன். இக்கட்டுரைகள் தமிழக அச்ச ஊடகங்களிலும் பின்னர் இணையத்திலும் வெளியாகியுள்ளன.

இலக்கியத்தளத்தில் சொல்ல வேண்டுமானால், கடந்த பத்திருபதாண்டுகளாக படைப்புகளின் படைப்பாளிகளின் எண்ணிக்கை கூடியுள்ளது. அடுத்தடுத்த தளத்துக்கு படைப்புகளை மேம்படுத்தித் தம்மை வளர்த்தெடுக்க ஆர்வம் காட்டும் படைப்பாளிகளின் எண்ணிக்கை குறைவென்றபோதிலும் இருக்கிறார்கள் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால், இவர்களிலும் போதிய தொடர் வாசிப்பில்லாத படைப்பாளிகளே இவர்களில் அதிகம் என்பது அக்கறைக்குரியது. தொடர்ச்சியான வளர்ச்சிக்கு அதுவும் முக்கிய தடை என்று கருதுகிறேன். இலக்கியம் தொடர்பான முடிவுகள் எடுக்கும் உயர்பதவிகளில் இருப்போரில் பெரும்பான்மையோர் சமகால இலக்கியப் போக்குகளை அறியாதிருப்பது இன்னொரு முக்கிய அக்கறைக்குரிய விஷயம்.

வாசிப்புக்கான நூலக வாரியத்தின் வாசிப்பு இயக்கங்கள் நியாயமாகக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டிய மாற்றங்களை தமிழ்ச்சமூகத்தில் கொண்டு வரவில்லையோ என்ற அக்கறை எப்போதுமே என்னில் இருந்து வருகிறது. ஏனெனில், இளையரில்/மாணவர்களில் புதிய வாசகர்கள் அதிகபேர் உருவாகவில்லை. அது மட்டும் நடந்தால், இயல்பாகவே சரியான இலக்கிய எதிர்காலம் உருவாகிவிடும்.

எழுதுவோரிடையே, பணப்பரிசு அறிவிக்கப்பட்டால் மட்டுமே பேனாவை எடுக்கும் போக்குகளும், ஒரு கட்டத்துடன் திருப்தியேற்பட்டு விட்டதாலோ இல்லை வேறு காரணங்களாலோ படைப்பில் மேம்பாடு குறித்த முனைப்புகளின்றி உறைந்துவிடுதலும் காணாமல் போனால் இன்னும் கூட நல்லது நடக்கும்.

அடையாள, இலக்கிய மற்றும் குழு அரசியலில் இருக்கும் ஈடுபாட்டில் வெறும் கால்பங்கு நல்ல பல படைப்புகளை உருவாவதிலும் அவற்றை மேலும் மேம்படுத்தி வளர்த்தெடுப்பதிலும் இருந்தாலே போதுமானது. சிங்கப்பூர் தமிழிலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு உத்தரவாதம் கிடைத்துவிடும். இதற்கெல்லாம் இப்போதைக்கு ஆசை மட்டும் தான் படலாம். மாற்றங்கள் ஏற்படுமா என்று காலம் தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

கே. பாலமுருகன்: சிங்கப்பூர் நவீன இலக்கியங்கள் வாசித்ததுண்டா? அதில் ஏதாவது பிராந்திய பதிவுகள் குறித்த படைப்புகள் உள்ளனவா?

ஜெயந்தி சங்கர்: கண்டிப்பாக இருக்கின்றன. சிங்கப்பூர் நவீன இலக்கியங்களை கூடிய வரை தேடி வாசிக்கிறேன். படைப்புகள் சிலவற்றில் சிங்கப்பூரின் வாழ்வியல் கூறுகள் காணக் கிடைப்பதுண்டு. குறிப்பிட்டு சொல்ல வேண்டுமென்றால், இந்திரஜித்தின் 'உள்வரம்பு', லதாவின் 'பயணம்', எம்.கே.குமாரின் 'மஹால் சுந்தர்', சிவநீயின் 'பொழப்பு', சித்ரா ரமேஷின் 'பறவைப் பூங்கா', சு.ரமேஷின் 'கண்டடைதல்', ஜெயந்தி சங்கரின் 'தேநீரம்' போன்ற பல சிறுகதைகளும் சிங்கப்பூர் வாழ்வையும் களத்தையும் கொண்டதாக இருக்கின்றன. அடையாள அரசியலிலிருந்து விலகி நின்று வாசித்தால் கிடைக்கக் கூடியவை இவை. மேலும் சில சிறுகதைகள் கண்டிப்பாக இருக்கும். வடிவ மற்றும் உத்தி சார்ந்த பிரக்ஞைகள் சிலவற்றில் இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால், நீங்கள் சொல்லும் பிராந்தியக் கூறுகள் அந்த சிலவற்றில் கண்டிப்பாக இருக்கும்.

கே. பாலமுருகன்: மேற்குறிப்பிட்ட பதிலில் நீங்கள் கொடுத்ததை, இப்பொழுது நடைமுறையில் இருக்கும் அடையாள அரசியலின் மதிப்பீடுகளோடு அணுகினால், ஜெயந்தி சங்கர் முன்மொழியும் அத்தனை பேரும் குடிப்பெயர்ந்து இங்கு எழுதிக் கொண்டிருக்கும் இலக்கியவாதிகள். அவருடைய வாசிப்பு மிக குறுகலாக தமிழக பின்புலமுடைய படைப்பாளிகளையே பின்னணியாகக் கொண்டு வருகிறது. சிங்கப்பூர் படைப்பாளிகளை அவர் அடையாளம் காணவில்லையா அல்லது நிராகரித்துவிட்டாரா? அல்லது சிங்கப்பூர் அசல் இலக்கியவாதிகள் நவீன இலக்கியமே படைப்பதில்லையா? இப்படிப்பட்ட விமர்சனங்கள் எழக்கூடும் என நினைக்கிறேன். இதை எப்படி எதிர்க் கொள்வீர்கள்?

ஜெயந்தி சங்கர்: எந்தவொரு நோக்கத்துடனோ பின்புலச் சிந்தனையுடனோ நான் பட்டியலிடவேயில்லை. சட்டென்று சமீபத்தில் வாசித்த, நினைவிலிருக்கும் ஆக்கங்களைத்

தான் சொன்னேன். நான் பட்டியலிட்டது நீங்கள் கேட்டதற்கிணங்க சிங்கப்பூரின் வாழ்வியல் கூறுகள் காணக் கிடைக்கும் ஒரு சில ஆக்கங்களை. ஆனால், நீங்கள் பார்ப்பது படைப்பாளிகளையும் அவர்களின் மீது திணிக்கப்படும் அடையாளத்தையும்.

கே. பாலமுருகன்: என்னை நோக்கிய நேரடியான விமரிசனமாக இருக்கிறதே இது... எனக்கு எந்த விதத்திலும் அடையாள அரசியலின் மீது உடன்பாடு கிடையாது. எப்பொழுதும் அது குறித்த எதிர்வினைதான் தான் என்னிடம் உண்டு. முக்கியமாக இந்த உரையாடலை உங்களுடன் நான் நடத்தும் நோக்கமே சிங்கப்பூரில் நிலவி வரும் குடியேறிகளின் இலக்கியம் என்கிற மனப்பாவத்தை உடைக்க வேண்டும் என்பதே.

ஜெயந்தி சங்கர்: (சிரித்துக் கொண்டே) இல்லையில்லை. இங்கே நீங்கள் என்று குறிப்பதே அது போலப் பார்க்கப் போகிறவர்களுக்கும் தானையொழிய குறிப்பாக உங்களை மட்டும் அல்ல...

சிங்கப்பூரின் வாழ்வியல் கூறுகள் காணக் கிடைக்கக்கூடிய படைப்புகள் (நான் வாசித்ததிலேயே) இன்னும் இருக்கின்றன என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை இங்கே வலியுறுத்துகிறேன்.

பாதிக்கு பாதி பெண் படைப்பாளிகள் என்று கூடத்தான் இதை வாசித்துவிட்டு வேறு யாராவது சொல்வார்கள். இதையே வேறொருவர் வேறொரு வகையில் அவரது இஷ்டம் போல வாசித்துச் சொல்வார்.

சமீபத்தில் வந்தவர்கள் எழுதியிருக்கும் சிறுகதைகளில் சிங்கப்பூர் வாழ்க்கை இருக்கிறதென்ற போதிலும் அது வந்தேறி/குடிபெயர் இலக்கியமாகிவிடுவது துரதிருஷ்டம் தான். வேறென்ன சொல்வது? எங்களுக்கு படைப்பு முக்கியமில்லை, படைப்பாளியின் மீது பூசப்பட்டிருக்கும் அடையாளம் தான் முக்கியமென்று அடம்பிடித்தால் என்ன தான் செய்ய முடியும்? சாதிய மனோபாவத்துக்கு நிகராக நான் இதைப் பார்க்கிறேன். எல்லோருமே அப்படியில்லை. ஆனால், பெரும்பாலும் அப்படித் தான் இருக்கிறார்கள்.

சுருங்கி வரும் இன்றைய உலகில் இவ்வாறான அடையாளங்களுக்குப் பொருளே இல்லை என்பது தான் நான் சொல்வது. இதைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்களை ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. இன்னும் பத்திருபதாண்டுகளில் இதே ஆட்கள் ஒத்துக் கொள்வார்களாக இருக்கும். சீனர்களைப் போலவே தமிழர்கள் எல்லோருமே இந்தத் தீவுக்கு வந்தேறியவர்கள் தான் என்பதை ஏனோ மறந்து போகிறார்கள்.

படைப்பைக் கொண்டு தான் வகைப்படுத்துதல் வேண்டும்; படைப்பாளியை வைத்தல்ல என்பதே என் கருத்து. படைப்பாளியின் அடிப்படையில் என்பது வகைப்படுத்துதல் மிகச்

சிறியதொரு இலக்கியப் பரப்பைக் கொண்டிருக்கும் சிங்கப்பூர் இலக்கியத்துக்கு சாதகமாக இருக்காதென்பதே என் அக்கறை. அடையாள அரசியல் ஆகிய அனைத்தையும் கடந்து தான் என்னைப் போன்ற பலரும் இயங்கி வருகிறோம். இனியும் இயங்குவோம். எங்கள் படைப்புகள் சிங்கப்பூர் தமிழிலக்கியத்துக்கான பங்களிப்பாகவே தொடர்ந்து அமையும்.

கே. பாலமுருகன்: என்னுடைய எதிர்வினையும் இங்கிருக்கும் ஒரு புள்ளியின் திருப்தியின்மையால் தான் வெளிப்படுகிறது.

ஜெயந்தி சங்கர்: சரி. சந்தோஷம். நல்லதொரு துவக்கம் தான் இது. அதுவும் உள்ளிருந்தல்லாமல் வெளியிலிருந்து உங்களைப் போன்ற ஒருவரிடமிருந்து வரும் சொற்கள் என்ற வகையில்...

கே. பாலமுருகன்: விஷயத்துக்கு வருவோம்... நீங்கள் சொல்வது போல அவ்வாறு கடந்து வந்துவிடுவதில் ஒரு சுயநலம் தென்படுகிறது.

ஜெயந்தி சங்கர்: இல்லை. நிச்சயமாக இல்லை. அவ்வாறான ஒன்றைப் பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டு பிலாக்கணம் வைப்பதில் எனக்கு விருப்பமில்லை என்றும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளக் கூடியவர்கள் குறைவாக இருக்கும் சூழலில் சண்டைகளால் ஒரு பயனுமில்லை என்றும் தான் பொருள். குறுக்கிட்டதற்கு மன்னியுங்கள்.

கே. பாலமுருகன்: நான் சொல்ல வந்தது... அடையாள அரசியல் என்கிற கிருமி நாளை உங்களைப் போல வரும் அடுத்த படைப்பாளியைப் பாதிக்குமே. . அதைப் பற்றி என்ன கவலை என்ற எண்ணமா? அடையாள அரசியலை முன்னெடுப்பவர்களுடன் விவாதிக்கவும் அந்த அடையாள அரசியலை தகர்க்கவும், அதை அந்தக் காலத்திலேயே சந்திக்கும் ஒரு படைப்பாளி வெறுமனே அதைக் கடந்து போய்விடலாமா?

ஜெயந்தி சங்கர்: இதுகுறித்து வெளிப்படையாக இதுவரை எங்கேயும் யாரும் சர்ச்சையாக எழுப்பவில்லை. பாதிக்கப்பட்ட என்னைப் போன்ற இன்னும் சிலர் உட்பட. வெளிப்படையாக இப்போது தான் எழுந்திருக்கிறது. இதுவரை, முதுகுக்குப் பின்புறத்தில் பேசிக் கொண்டும் பூடகமாகவே செயல்களிலும் முடிவுகளிலும் மட்டுமே காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். பொதுவாகவே என் முன்னால் 'அப்படியொன்றும் இல்லாத' பாவனை காட்டுவோர் மத்தியில் நானும் 'ஒன்றும் இல்லாத பாவனை'யுடன் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இன்னொன்றும் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. கவனங்களும் அங்கீகாரங்களும் ஒரு குறிப்பிட்ட படைப்பாளியின் மீது கவியும் தருணங்களில் முன்பைவிட அதிக தீவிரம்

கொள்கிறது நீங்கள் சொல்லும் இவ்வரசியல்; சிந்தையில், செயல்களில், அணுகுமுறைகளில், அவதானிப்பில். வெற்றியை மட்டுமே பார்க்கும் இவ்வரசியல்வாதிகள் அந்த வெற்றியின் மீதும் அதே அடையாளத்தைத் தம் சௌகரியத்துக்கு திருப்பிப்போட்டுப் பார்க்கவும் பேசவும் தயங்குவதில்லை. இலக்கிய அரசியல் தான் தம் தேர்வென்றான பின்னர் அது அவர்களுக்கு மிகச் சுலபமாகவும் இயல்பாகவும் வந்துவிடுகிறது.

சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், படைப்பாளியின் வழியாக படைப்பை அடைவதும் படைப்பின் வழியாக படைப்பாளியை அடைவதும் வேறுபட்டது. என் அனுமானத்தில், சிங்கப்பூரின் இலக்கிய உலகின் இன்றைய நிலையில் பின்னது தான் ஏற்றது. சிங்கப்பூர் தமிழிலக்கியத்துக்கு ரொம்ப ஆரோக்கியமானதும் கூட.

ஒரு படைப்பை அரசியலின்றி அணுக முடியும் என்ற அடிப்படை விஷயம் அறிந்தோர் இங்கு மிகக் குறைவு. அதேபோல விமரிசனத்தைச் சரியாகப் பார்ப்போரும் தான். இவ்விரண்டு புறமும் அணுகுமுறைகளில் நல்ல மாற்றங்கள் அடைந்தால் நீங்கள் சொல்லும் விமரிசனக் கட்டுரைகள் மற்றும் ஆய்வுகள் மிகவும் மேம்பட்டதாக அமையும். அதே போல, எழுதப்பட்ட அவ்வாறானவற்றை எந்த ஒரு அரசியல் கண்ணாடியும் போடாமல் பார்க்கவும் கற்க வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வாறான குறைபாடுகள் எங்குமுள்ளது தான் என்றாலும் இவ்விஷயங்களில் சிங்கப்பூர் தமிழிலக்கியம் போக வேண்டிய தூரம் மிக அதிகம் என்று பெரும்பான்மையோர் ஒப்புக்கொள்வர். ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டாலும் அதுவே நிதர்சனம். சிங்கப்பூர் தமிழிலக்கியத்தில் அவ்வாறான திசையிலொரு நல்ல துவக்கத்தையும் வளர்ச்சியையும் உங்களைப் போலவே நானும் ஆர்வத்துடன் எதிர்பார்த்திருக்கிறேன்.

கே. பாலமுருகன்: சரி. உள்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் தமிழகத்திலிருந்து வந்திருக்கும் எழுத்தாளர்களின் எழுத்துகளை படைப்புகளை எப்படி அணுகுவதாக நினைக்கிறீர்கள்? ஒருவகை அன்னிய பார்வை விழுவதாக ஏதேனும் அடையாளங்கள்?

ஜெயந்தி சங்கர்: சமீபத்தில் உள்ளூரில் இருவரிடம் இருவேறு இடங்களில் ஒரே பொருள் தரும் கேள்வியைச் சந்தித்தேன். "உங்களத் தமிழக எழுத்தாளராப் பாக்கறாங்களா, இல்ல சிங்கப்பூர் எழுத்தாளராப் பாக்கறாங்களா?", என்று என்னிடம் ஒருவர் கேட்டார். இத்தனைக்கும் கேட்டவர் படைப்புலகைக் குறித்த பரிச்சயமில்லாதவரும் அல்ல. "நான் அந்த அடையாளங்களை நிராகரிக்கிறேன். பார்ப்பவர்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் பார்க்கட்டும். எனக்கு அவ்வாறான அடைமொழிகளில் துளிக்கூட நம்பிக்கையில்லை", என்று நான் பதிலாகச் சொன்னதைப் புரிந்து கொண்டாரா என்பதே தெரியவில்லை. இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுக் கேட்டு எனக்கு மிகுந்த சலிப்பேற்பட்டுவிட்டது. முன்பெல்லாம் பார்வையால் கேட்ட கேள்வியை இப்போதெல்லாம் வாய்திறந்தே என்னிடம் கேட்கிறார்கள். அதொன்று தான் வித்தியாசம்.

இன்னொருவர் இன்னொரு நாளில் அதே கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு தொடர்ந்து, "உங்க இலக்கிய பங்களிப்புக்கும் திறமைக்கும் நீங்க இருக்க வேண்டிய உயரமே வேறன்னு எல்லாரும் பேசிக்கிறாங்க, உங்களுக்குத் தெரியுமா?", என்றும் சொன்னார். பிறகு என் முகத்தையே கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு, "கண்டுக்க வேண்டிய யாரையும் போயி கண்டுக்காத நீங்க பாட்டுக்கு உங்க போக்குல எழுதிட்டிருக்கீங்கல்ல அதனால தான்னு பக்கத்தில் இருந்தவரு சொன்னாரு", என்று சொல்லி முடித்தார். இது போன்ற பேச்சுக்களை எதிர்கொள்வதென்பது இப்போதெல்லாம் எனக்குப் பழகிவிட்டது.

அடையாள அரசியலுக்கு இன்னொரு சிறு சான்று. சிங்கப்பூர் தமிழிலக்கிய உலகின் ஒரு முதியவர் என்னைக் காணுந்தோறும் கூடுதல் பணிவுடன் வணக்கம் சொல்லிவிட்டு தவறாமல், "நீங்க இங்க வந்து எத்தன காலமாச்சு?", என்று கேட்பார். ஒரே மாதத்தில் மீண்டும் சந்தித்தாலும் அதே கேள்வி. இப்போதெல்லாம் தூரத்திலிருந்து அவரைப் பார்த்ததுமே பதில் சொல்லவென்று என் மனதில் ஆண்டுகளைக் கணக்கிட்டு விடுகிறேன்.

அன்னியப்பார்வை குறித்துக் கேட்டீர்களில்லையா,..... மனதில் இருக்கும் அவர்களின் அந்தப்பார்வை தானே இம்மாதிரியான அணுகுமுறைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன? "வேற ஏதாச்சும் நெனச்சுக்கிடாத. உன்னைய நாங்க இன்னமும் உள்ளூர் படைப்பாளியா அங்கீகரிக்கல்ல. ஏத்துக்கவுமில்ல, புரிஞ்சிச்சா?", என்பது போன்ற ஒரு நினைவூட்டல் தான் அது. அல்லது, அவர்கள் தாம் நம்புவதை நானும் நம்ப வேண்டுமென்பதற்காக எடுக்கும் பிரயத்தனங்கள் என்றும் கொள்ளலாம். இவ்வகை உளவியல்கள் எனக்கு மிக நன்றாகவே புரிந்துபோயிருப்பதால் நானும் வெறுமன ஒரு பார்வையாளராக மட்டுமே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்.

நான் எழுதுவது எந்தவொரு அடையாளத்திற்காகவும் இல்லை என்பதை மீண்டுமொரு முறை பதிய வாய்த்த சந்தர்ப்பமாக இதைக் கருதுகிறேன். எனக்கான மனத் திருப்திக்கு மட்டும் தான் நான் எழுதுவது. சிங்கப்பூரில் எழுத ஆரம்பித்ததாலும் நீண்ட காலமாக இங்கே வாழ்வதாலும் சிங்கப்பூரை எழுதுகிறேன் என்பதும் மிக இயல்பாக அமைந்ததொரு விஷயம்.

கே. பாலமுருகன்: சிங்கப்பூர் இலக்கிய வரலாறு ஆய்ந்து எழுதப்பட வேண்டுமானால், நீங்கள் பரிந்துரைக்க நினைக்கும் அந்த மூத்த இளைய படைப்பாளி யாராக இருக்கலாம்? குடிப்பெயர்வு இலக்கியவாதியா அல்லது சிங்கப்பூர் அசல் இலக்கியவாதிகளா? இவர்களுக்குள் இறுக்கமாக இருக்கும் பிராந்திய அரசியல் இதற்கு இடம் கொடுக்குமா?

ஜெயந்தி சங்கர்: நான் பரிந்துரைக்கும் மூத்தவர் மா.இளங்கண்ணன், நா.ஆண்டியப்பன்,

பி.கிருஷ்ணன், இராம. கண்ணபிரான், கமலாதேவி அரவிந்தன், முனைவர். ஸ்ரீ லட்சுமி ஆகிய அறுவரில் ஒருவராக இருக்கலாம். ஒருவர் என்றில்லை ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவராகக் கூட சேரலாம். விரிவான இதுபோன்ற பணியைச் செய்ய இவர்களில் சிலரது உடலாரோக்கியம் ஒரு இடையூறாக இருக்கும். அதுவும் எனக்குப் புரியும். அதற்காகத் தான் இளையவர் ஒருவர் தேவை என்றேன். மூத்தவரின் அக்காலத்துப் படைப்புகள் அனுபவங்கள், நினைவுகள், வழிநடத்தல் மற்றும் இளையவரின் இன்றைய படைப்புகள் பரிச்சயம், உழைப்பு மற்றும் வேகம் சேர்ந்தால் அந்தக் கூட்டு முயற்சி நல்ல வரலாற்றைப் பதிவைத் தருமில்லையா? இளைய படைப்பாளிகளில் சீதாலட்சுமி, (கல்வி அமைச்சின்) சுப்ரா, லதா, போன்றோர். இன்னும் கூட பலர் இருக்கிறார்கள். சட்டென்று நினைவில் தோன்றியவர்களில் செய்யக் கூடியவர்கள் என்று நான் கருதும் சிலரை மட்டும் சொல்லியிருக்கிறேன்.

குடிப்பெயர்வு இலக்கியவாதியா அல்லது சிங்கப்பூர் அசல் இலக்கியவாதிகளா என்ற வகைமைக்குள் நான் போகவில்லை. அதற்கு விருப்பமிருப்போர் பலர் உளர். அவர்கள் செய்துகொள்ளட்டுமே அதையெல்லாம். நீங்கள் கேட்டதால், வெறும் தகுதியினடிப்படையில் என் பரிந்துரை அது, அவ்வளவு தான். ஏற்கவும் நிராகரிக்கவும் எல்லோருக்கும் உரிமையுண்டு. (சிரித்துக் கொண்டே) அதையே இலக்கிய அரசியலாக்கவும் தான்.

கே. பாலமுருகன்: மீண்டும் அடையாள அரசியல் தொடர்பாகவே கேட்கிறேன். அடையாள அரசியலை நிராகரிப்பதே உங்களின் ஆற்றலாக புரிந்துகொள்ளப்பட்டு, அதுவே உங்களுக்கு ஓர் அடையாளமாக நிறுவப்படவும்கூடும். அடையாளம் அழிக்க அழிக்க ஒரு நுண்ணுயிர் போல முளைத்துக் கொண்டே இருக்கும் போல. மிகவும் தட்டையாக அடையாளங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. எல்லாம் அடையாளங்களை தூக்கி எறிந்துவிட்டால், நமது இருப்பே துன்யமாகிவிடும் அல்லவா? எப்படியிருப்பினும் அடையாள அரசியல் உங்கள் மீது திணிக்கப்படும் போது அதற்கு எதிராக நீங்கள் செயலாற்ற வேண்டி வருமே. ஒரு படைப்பாளி எதிர்க்காமல் ஓடி ஒளிந்துகொள்ள முடியுமா? நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? அல்லது எப்படி எதிர்க்கொள்வீர்கள்?

ஜெயந்தி சங்கர்: இதுவரை எப்படித் தொடர்ந்து இயங்கினேனோ அப்படித்தான். முகத்துக்கு நேராக யாரும் கேட்டால் என்ன செய்வாய் என்கிறீர்களா? 'உங்கள் கருத்தை நீங்கள் சுமக்க எப்படி உரிமையுண்டோ அதே உரிமை என் கருத்தைச் சுமக்க எனக்குமுண்டு', என்று சாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டு என் போக்கில் என் பணியைத் தொடர்வேன்.

ஓடி ஒளிவதா? நல்ல வேடிக்கை. ஓடி ஒளிந்து கொள்வதானால், தொண்ணூறுகளின் பிற்பகுதியிலோ சில ஆண்டுகளுக்கு முன்போ, அல்லது குறைந்தபட்சம் 2004 இறுதியிலோ அதை நான் செய்திருக்க வேண்டும். வளர்ச்சியை ஒடுக்கும் முனைப்பில்

செய்யப்படும் செயல்களுக்கெல்லாம் நான் எதற்கு அஞ்ச வேண்டும்?

என் கருத்தின் படி, இந்த அடையாளம் மற்றவர் என் மீது திணிப்பது. அவர்கள் திணிக்கட்டும்; அதன்படி அவர்கள் என்னைப் பார்க்கட்டும். நான் அதை ஏற்றுக் கொண்டே ஆக வேண்டும் என்று கட்டாயமா என்ன?

ஏன் நமக்கான எல்லா அடையாளங்களையும் தூக்கியெறிய வேண்டும்? வேண்டாமே. எங்கேயும் அப்படி நான் சொல்லவுமில்லை. நான் பெண் என்ற அடையாளத்தில் பெருமிதம் கொள்கிறேன். அந்த அடையாளத்தை நான் இழக்கவோ நிராகரிக்கவோ இல்லையே. அதேபோல நான் ஒரு படைப்பாளி. இவ்வடையாளத்தையும் நான் மகிழ்வுடன் ஏற்கிறேன்.

தட்டையா? நீங்கள் கையிலெடுத்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொருளற்ற இந்த அடையாளம் தான் மிகத் தட்டையானது.

கே. பாலமுருகன்: இல்லை, நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. அடையாளங்கள் மீது தட்டையான பார்வை விழக்கூடாது என்றே சொல்லியிருக்கிறேன்.

ஜெயந்தி சங்கர்: ம், பார்வை! மிகச் சரி. எல்லாமே பார்வையில் தானே அடங்கியிருக்கிறது.

கே. பாலமுருகன்: இன்னொரு அக்கறைகுரியதாக நான் கருதும் விஷயம்... சிங்கப்பூர் இலக்கியப் பின்புலத்திலிருந்து இளம் தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் இருப்பதாக எனக்கு தெரியவில்லை. அப்படி இருந்தாலும் அவர்கள் எழுத்தாளர் இயக்கங்கள் சார்ந்து மட்டும் அவ்வப்போது வந்து போகும் நபர்களாகவே இருப்பதாக நினைக்கிறேன். அல்லது மேடையில் கவிதை வாசிப்போடு முடிந்து விடுகிறது. நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

ஜெயந்தி சங்கர்: மாணவப் பருவத்தினரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறீர்கள் என்றே நினைக்கிறேன். சிங்கப்பூர் தமிழிலக்கியத்தின் எதிர்காலம் குறித்து யோசிக்கும் போது நானும் இதுகுறித்து பலவாறாக நிறையவே யோசித்ததுண்டு. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக எழுதும் ஆர்வம் கொண்ட மிகச்சிலரைத் தவிர பெரும்பாலும் இல்லை என்பதே நிலை. இங்கிருக்கும் மொழிக்குரிய அங்கீகாரம், நூலக வசதிகள், பள்ளி நூலக வசதி போன்ற அனைத்தையும் வைத்துக் கொண்டு மாணவர்களிடையே இருந்திருக்க வேண்டிய தமிழ் மொழிப்புலமையும், தாய்மொழியிலான படைப்புக்கமும் இல்லாமல் இருப்பது உண்மையில் மிகவும் வருத்தத்திற்குரிய விஷயம் தான். இதற்கு முக்கிய காரணமாக நான் கருதுவதைச் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேனே...

பொதுவாக இளையர்களுக்கு தமிழ் மொழியின்பால் இருக்கும் அச்சமும் அசௌகரியமும் முக்கிய காரணம். இன்னொரு முக்கிய காரணமாகச் சொல்ல வேண்டும் என்றால்,

ஆங்கிலத்திற்கு இணையாகத் தமிழிலும் நல்ல பல சுவாரஸியங்கள் நிறைந்த ஆக்கங்கள் இருக்கின்றன என்று அவர்களுக்கு பல்வேறு படைப்புகளை அறிமுகப்படுத்துவது நடைமுறையின் மிக அரிதாகவே நடக்கிறது. அப்படி நடக்கும் போதும் அதில் ஒரு தொடர்ச்சி இருப்பதில்லையாதலால், எப்போதேனும் நடக்கும் வெறும் சடங்கு போலாகி விடுகிறது. .

சீரிய பல நவீன இலக்கியங்களைத் தொடர்ந்து அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டுமென்றால் தமிழாசிரியர் முதலில் தொடர்ந்து வாசித்தல் வேண்டும், இல்லையா? மாணவர்களுக்கு தமிழ் வெறும் ஒரு தேர்வுப்பாடம் என்ற பார்வை போல ஆசிரியருக்கு தமிழ் வெறும் கற்பித்துப் பொருளீட்டும் கருவி. இலக்கிய மற்றும் மொழி ஆர்வமும் ஈடுபாடுமுள்ள ஆசிரியர்கள் மிகக் குறைவு.

நான் அறிந்தவரை நாளிதழ்கள், சஞ்சிகைகள் மற்றும் நூல்கள் வாசிக்கும் தமிழாசிரியர்கள் இங்கே அரிது. அதற்கு நேரமின்மையைக் காரணம் காட்டும் இவர்கள் மாணவர்களுக்கு மட்டும் வாசித்தலை வலியுறுத்துவார்கள் என்பது தான் நகைமுரண். அவ்வாறு வலியுறுத்துவதே கற்பித்தலின் வழிமுறைகளில் ஒன்று என்பது அவர்கள் எண்ணம் போலும். முன்மாதிரிகள் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களிலும் மாற்றங்களிலும் நம்பிக்கையற்ற இவ்வாறான இயந்திரப் போக்குகளே நிலவுகின்றன என்பது தான் துரதிருஷ்டவசமானது.

கே. பாலமுருகன்: தமிழகத்திலிருந்து வந்து இங்கு தன்னை ஒரு படைப்பாளியாக அடையாளப்படுத்திக் கொண்டு இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் சக எழுத்தாளர்களுடன் தங்களின் உறவு எப்படி உள்ளது? இவர்களின் வருகை சிங்கப்பூரில் இன்னொரு மாற்று இலக்கியமான குடிப்பெயர் இலக்கியம் ஒன்றை உருவாக்குவதைத் தவிர அசல் சிங்கப்பூர் இலக்கியத்துடன் கொஞ்சமும் தொடர்பில்லாமல் தமிழக நகலைக் கொண்டு வருவதாக தோன்றுகிறது. காரணம் இதுவரை அவர்களிடமிருந்து எந்தவொரு சிங்கப்பூர் நிலம் சார்ந்த விமர்சனமும் வந்ததாகத் தோன்றவில்லை. உங்களால் அப்படியேதும் அடையாளம் காண முடிகிறதா? அப்படி இல்லையென்றால் அது உண்மை என ஏற்றுக் கொள்ளலாமா அல்லது நீங்கள் பரவலாக வாசிக்கவில்லை என அர்த்தமா?

ஜெயந்தி சங்கர்: இங்கே வரும் போது நான் ஒரு படைப்பாளியே அல்ல. இங்கு வந்து ஐந்தாண்டுகளான பிறகு 1995ல் உருவான ஒரு படைப்பாளி. இதைப்பலரும் பார்க்கத் தவறிவிடுகிறார்கள். சிங்கப்பூர் நூலகங்கள், தமிழ்முரசு, தமிழ் எழுத்தாளர் கழகம், தேசிய கலைகள் மன்றம் போன்றவை படைப்பாளியாக நான் வளர பல களங்கள் அமைத்துக் கொடுத்தன. நானும் தொடர்ந்து எழுதினேன்.

இந்தியாவிலேயே இருந்திருந்தாலோ அல்லது வேறு நாட்டுப் போயிருந்தாலோ நான் ஒரு நல்ல வாசகியாகக் கூட ஆகியிருக்க மாட்டேன் என்பது தான் உண்மை. ஒருவேளை, ஆங்கிலத்தில் வாசித்திருக்கலாம். கண்டிப்பாக தமிழில் இந்த அளவிற்கு வாசித்திருக்கவே மாட்டேன். ஆகவே, நான் ஒரு தமிழ்ப் படைப்பாளியாகியிருக்கவும் வழியில்லை. இந்தியாவில் இருக்கும் வரை நான் தமிழில் சொந்தமாக ஒரு கட்டுரைகூட எழுதியதில்லை. அப்போது தேர்ந்த வாசகியாகக் கூட இருக்கவில்லை. வாசித்ததே மிகக் கொஞ்சம் தான்; அதிலும் தமிழைக் காட்டிலும் ஆங்கிலத்தில் கூடுதலாக வாசித்திருந்தேன். சிங்கப்பூர் நூலகத்தில் தான் எனக்குத் தமிழில் ஏராளமாக வாசிக்கக் கிடைத்தது. அவ்வாறு தான் ஒரு வாசகியாகி, பின்னர் ஒரு படைப்பாளியாகவும் ஆனேன்.

தமிழகத்திலிருந்து வந்த படைப்பாளி, இங்கேயே பிறந்த படைப்பாளி, வந்து பல தலைமுறையாக இருப்பவர் என்ற அடையாளங்களையெல்லாம் நான் கவனிப்பதேயில்லை. வாசித்த பிறகு அவரது படைப்பு கவனிக்கக் கூடிய படைப்பா என்று தான் யோசிப்பேன். அந்தப் படைப்பு குறித்து என் கருத்தை நேரிலோ மின்னஞ்சலிலோ சொல்லவும் விரும்புவேன். எல்லோரையுமே சகபடைப்பாளியாகவோ, கொஞ்சம் பழகிய பிறகு நண்பர்களாகவோ தான் பார்க்கிறேன்.

நான் கூடியவரை உள்ளூர் படைப்புகளை குறிப்பாக சிறுகதைகளை வாசித்து விடுகிறேன். முன்பைவிட சமீப காலங்களில் சிங்கப்பூரில் படைப்புகள் அதிகமாகி வருகின்றன. மேலும் அதிகரிக்கக் கூடிய ஆரோக்கிய அறிகுறிகள் எனக்குத் தெரிகின்றன. விமரிசனங்கள் இங்கே குறைவென்பதை நாம் மறுக்க முடியாது. விமரிசனக் கலையென்பது உள்ளூரில் என்றில்லை தமிழிலக்கியத்திலேயே கூட இன்னும் வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டிய நிலையில் தான் இருக்கிறதில்லையா?

கே. பாலமுருகன்: சரி, அடையாள அரசியலை விட்டுவிடலாம். தமிழகம், குடிப்பெயர்வு என்பதையெல்லாம் நீக்கிவிட்டு, பொதுவாக பேசலாம். இதுநாள் வரையில் பல புத்தகங்களுக்கு மேல் அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளீர்கள். மேலும் தமிழகத்தில் அது அச்சாகி அங்கேயே பல விருதுகளை வென்றுள்ளன. அதே புத்தகங்கள் சிங்கப்பூரில் அதாவது தங்களின் சொந்த ஊரில் எந்த ரீதியில் கவனம் பெற்றன? இங்கே உங்களின் புத்தகங்களை வெளியீடு செய்தீர்களா? அப்படி இல்லையென்றால் ஏன்?

ஜெயந்தி சங்கர்: 'நியாயங்கள் பொதுவானவை' சிறுகதைத் தொகுப்பும் 'மனப்பிரிகை' நாவலும் முறையே அரிமா சக்தி விருது-2006 மற்றும் அரிமா சக்தி விருது-2008 களைப் பெற்றன. நல்லி திசையெட்டும் 2009 விருது 'மிதந்திடும் சுயபிரதிமைகள்' என்ற நூலுக்கு கிடைத்தது. அதே நூல் இங்கே கவனம் பெறவில்லை. அதற்குக் காரணம் மொழியாக்கத்திற்கு இங்கே விருதுகள்/பரிசுகள்/அங்கீகாரங்கள் இல்லை என்பதாக

இருக்கலாம். அதேபோல 'மனப்பிரிகை' மற்றும் 'குவியம்' நாவல்கள் இனிமேல் தான் இங்கு கவனம் பெற வேண்டும். கடந்த ஆண்டு என்னுடைய 'பின் சீட்' சிறுகதைத் தொகுப்பு சிங்கப்பூர் இலக்கிய விருது - 2008 க்குத் தேர்வானது. நான் எப்போதும் சொல்வதைப் போல, படைப்புகளும் நூல்களும் வட்டாரம் மற்றும் பிராந்தியம் கடந்து செல்ல வேண்டிய காலகட்டம் இது என்பது என் எண்ணம். சமீப ஆண்டுகளாகத் தானே சிங்கப்பூர் தமிழிலக்கியம் வெளியுலகால் முன்பைவிட அதிகமாகக் கூர்ந்து கவனிக்கப் படுகிறது.

2006, 2007, 2008 ஆகிய ஆண்டுகளின் ஜனவரி மாதங்களில் 2005, 2006, 2007 ஆகிய ஆண்டுகளில் பிரசுரமான மொத்தம் சுமார் 10 நூல்களை முறையான எளிய நிகழ்வுகளின் மூலம் வெளியிட்டேன். இப்படியான நூல்கள் பிரசுரமாகியுள்ளன என்பதை அறிவிக்கும் நோக்கத்தில் வெளியிடலாம் என்று நண்பர்கள் கொடுத்த அறிவுரையின் பேரில் எடுத்த முடிவு. நூல்களைக் குறித்த அறிமுக உரைகளுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுத்து நடந்தேறின.

திரைப்பிரபலத்தின் வருகை, மாலை, பொன்னாடை, பதாகை, ஆதரவாளர் அது இது என்று கோலாகல விழாவெடுக்கும் கூட்டத்தினரிடையில் அந்த எளிமைக்காகவே மிக விநோதமாகப் பார்க்கப்பட்டேன். அத்துடன், உழக்குக்குள் கிழக்கு மேற்கு பார்ப்பதென்று ஒரு வழக்கு இருக்கிறது. அதுபோல, சிங்கப்பூரே ஒரு சிறிய தீவு; தமிழர்கள் சிறுபான்மை; இதில் இலக்கிய இயங்குதளம் இன்னும் மிகக்குறுகியது; அதற்குள் பல்வேறு சிறுகுழுக்கள். நானோ எந்தக் குழுவையும் சார்ந்து இயங்குவதில் விருப்பமற்றவன்.

குழு மற்றும் அடையாளங்கள் கடந்து இலக்கிய நாட்டம் கொண்டவர்கள் இங்கே குறைவு. ஆகவே, நிகழ்வுக்கு வருவோரும் நூல்கள் வாங்குவோரும் அதைவிடக் குறைவு. வந்து வாங்கியவர்களாவது நூலைக் குறித்து ஏதும் பேசுவார்களா என்றால் அதிருக்காது. அடுத்து வரும் நாட்களில் எல்லோரும், "எப்படி வரவேற்பு?", என்று கேட்பார்கள். அதற்கு, "எவ்ளோ காசு கெடச்சுது", என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

இதெல்லாமாக எனக்குள் வெளியீடு குறித்த ஒவ்வாமை தான் மூன்றாண்டுகளில் வளர்ந்தது. அத்துடன், அவ்வெளிய நிகழ்வுகளுக்கு வேண்டிய சில ஒருங்கிணைப்புகள் செய்ததிலும் எனக்கு சலிப்பேற்பட்டது. அந்நிகழ்வுகள் ஒரு மாதிரி பொக்கையாக இருந்த உணர்வேற்பட்டதால் எழுதுவது மட்டும் தொடரட்டும், இனி இதெதுவும் வேண்டாமென்று முடிவெடுத்தேன். இது முற்றிலும் எனது தனிப்பட்ட முடிவும் விருப்பமுமாகும்.

கே. பாலமுருகன்: உங்களுக்கு எழுத்துத் துறையில் இருக்கக் கூடிய சவால்கள் என்று எதையெதையெல்லாம் சொல்வீர்கள்?

ஜெயந்தி சங்கர்: சவால்கள் பல்வேறு வகைப்பட்டதாக இருக்கின்றன. அவற்றைக் குறித்து பக்கம் பக்கமாக எழுதிக் கொண்டே போகலாம். இருந்தாலும், சுருக்கமாக சிலவற்றை மட்டும் சொல்கிறேன்.

வேறு வழியில்லை, மீண்டும் அடையாள அரசியலைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. பேச்சிலும் செயலிலும் இவ்வாயுதத்தை எடுக்கும் ஆட்கள் பெரும்பாலும் சக படைப்பாளி என்றும் நண்பர் என்று சொல்லிக் கொண்டு பொறாமையில் வெதும்புவோர். குடிபெயர் படைப்பாளி என்று பிறர் உருவாக்கியிருக்கும் அடையாள அரசியல் நான் விருப்பாவிட்டாலும் என்னை விடாது பின்தொடர்கிறது என்று வையுங்களேன். இதன் காரணமாக எனது படைப்புகள் சில சமயங்களில் உரிய கவனம் பெறத் தவறுகின்றன என்பதையும் சொல்லியே ஆக வேண்டியுள்ளது.

ஆணாதிக்கச் சிந்தனையும் முக்கிய சவாலாக முன் நிற்கிறது. நிறைய சொல்லலாம். உதாரணத்துக்கு ஒன்றே ஒன்று. முன்பு எனது கட்டுரை நூல் ஒன்றை வெளியிட்டு மேடையில் பேசியவர், "வீட்டில் கணவனோடு சண்டை போடுவதை விட இந்த மாதிரி கட்டுரைகள் எழுதுவது நல்லது", என்று சொன்னார். முதல் பார்வையில் வேடிக்கையென்று நினைத்துச் சொன்னதாகத் தோன்றும். ஆனால், அதுதான் இல்லை. ஆண் எழுதினால் எழுத்தாம்; பெண் எழுதினால் அது வெறும் பொருள் பொதிந்த பொழுதுபோக்காம். அவை கவனத்துக்குரியதல்லவென்று அன்று மேடையில் அவர் சொல்லாமல் சொன்னார். அதுபோன்ற ஆணாதிக்கத்தின்று எழும் மனோபாவங்கள் வெளிப்படாத இடமே இங்கென்று இல்லை, எங்கும் இல்லை என்று வையுங்கள்.

ஆண்கள் மட்டுமா சக பெண் படைப்பாளியை இழிவாக நினைக்கிறார்கள்? சில பெண்களும் கூடத் தான் வாய்ப்புக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள் என்று சமீபத்தில் அறிந்து அதிர்ந்தேன். மிகச் சிறிய கூட்டம் ஒன்று நடக்கும் போது என்னை அறிமுகப் படுத்த சக பெண் படைப்பாளி ஒருவர் பலதும் சொல்லிவிட்டு இறுதியில், "இவர் எழுதியுள்ள 19 நூல்களில், 10 புனைவுகள்", என்று சொல்லி நிறுத்தப் போகிறார் என்று நினைத்த தருணத்தில், "இதற்கு முக்கிய காரணம் அவர் ஓர் இல்லத் தலைவி", என்றார். 'இல்லதரசிகளுக்கு மட்டும் ஒருநாளைக்கு 48 மணிநேரமிருக்கிறதா என்றும் வீட்டிலுருக்கும் பெண் படைப்பாளிகளுக்கு எழுதுவது மட்டுமே வேலையா,' என்றெல்லாம் அவரிடம் கேட்க நினைத்து, சபை நாகரிகம் கருதி அப்போது பேசாதிருந்தேன்.

இந்த அதி நவநாகரீக நகரிலும் சாதி மற்றும் மதம் சார்ந்த பாகுபாட்டு எண்ணங்கள் மிக அதிகமாக நிலவுகின்றன என்றால் நம்ப முடியுமா? கவியரங்க/பட்டிமன்ற மேடைகளில் பேசுவதற்கும் சில சமயம் உரைநடையில் எழுதுவதற்கும் உயர்வு நவீர்ச்சியாகக் கவிதைகளில் உருகுவதற்கும் தான் போலும் இனமத நல்லிணக்க சமாச்சாரங்கள். மற்றபடி, பரிச்சயமான சில நிமிடங்களிலேயே எதிரில் நிற்கும் நபரின் மதம், சாதி, குலம்,

கோத்திரம் அறிந்து கொண்டு விடும் நுண்கலை வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் பெரும்பாலான சிங்கப்பூரின் தமிழிலக்கிய ஆசாமிகள். அதன் பிறகென்ன? குழுமனப்பான்மையும் அது சார்ந்த ஏற்பு நிராகரிப்புகளும் தான். சிறிய வட்டமாக இருக்கிற காரணத்தால், குழு அரசியல் இங்கு மிகவும் கூர்மையாகவும் துல்லியமாகவும் சட்டென்று உணரக் கூடியதாக இருக்கிறது.

இதையெல்லாம் தாண்டித் தான் என்னைப் போன்ற படைப்பாளிகள் எமது எழுத்தார்வத்தை வளர்த்தெடுக்க வேண்டியுள்ளது. ஆனாலும், வேடிக்கைகள் பல கொண்டிருக்கும் இந்த வாழ்க்கையும் சுவாரஸியங்கள் நிறைந்ததாகவே இருக்கின்றது.

கே.பாலமுருகன்: அடையாள அரசியலைக் குறித்து எழுத்தாளர் ஜெயந்தியிடமிருந்து பெறப்பட்ட பதில்கள் இப்பிரச்சனையை ஒரு சார்பாகவோ அல்லது விரிவாகவோ அணுகப்படாமலும் போயிருக்கலாம் அல்லது அவர் முன்வைத்த நியாயங்கள் முழுக்க அவர் தரப்பின் வெளிப்பாடுகள் எனவும் சொல்லலாம். இது தீர்விற்கான பரிந்துரைகள் கிடையாது. அதே சமயம் தனிப்பட்ட யாரையும் சாடுவதற்காகவோ எதிர்ப்பதற்காகவோ நடத்தப்பட்ட உரையாடல் கிடையாது. அடையாள அரசியலை நோக்கிய எதிர்க்குரலின் ஒரு பகுதியாகவே இதைக் கருதுகிறேன்.

பதிவுகள், மார்ச் 2010 இதழ் 123

13. மீள்பிரசுரம்: மனக்கண் முடிவுரை! - அ.ந.கந்தசாமி -

1966 ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் மாதம் 'மனக்கண்' தொடர் நவீனம் மூலம் வாசகர்களுக்கும் எனக்கும் உண்டான தொடர்புகள் சென்ற வாரம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தன. அதாவது, எட்டு மாதங்களாக வாரந் தவறாது நிலவிய ஓர் இனிய தொடர்பு சென்ற பெளர்ணமித் தினத்தன்று தன் கடைசிக் கட்டத்தை அடைந்தது. கதை என்ற முறையிற் பார்த்தால் மனக்கண் சற்று நீளமான நாவல்தான் என்றலும் உலக நாவல்களோடு ஒப்பிடும்போது அதனை அவ்வளவு நீளம் என்று சொல்லிவிட முடியாது. கிரேக்க கவிஞனான களிமாச்சன் (Callimachus) "ஒரு பெரிய புஸ்தகம், ஒரு பெரிய பீடை" என்று கூறியிருக்கிறான். அவன் கூற்றுபடி பார்த்தால் என்னுடைய நாவல் ஒரு நடுத்தரமான பீடையே. ஏனென்றால், நாவல் என்பது ஒரு சீரிய இலக்கியத் துறையாக வளர்ச்சியடைந்துள்ள மேல் நாடுகளில் பொதுவாக நாவல்கள் 20,000 வார்த்தைகளில் இருந்து 20 இலட்சம் வார்த்தைகள் வரை நீண்டவையாக வெளி வந்திருக்கின்றன. யார் அந்த 20 இலட்சம் வார்த்தை நாவலை எழுதியவர் என்று அதிசயிக்கிறீர்களா? பிரெஞ்சு நாட்டின் புகழ்பெற்ற நாவலாசிரியரான மார்செல் புரூஸ்ட் (Marcel Proost) என்பவரே அந்த எழுத்தாளர். நாவலின் பெயர் "நடந்ததின் நினைவு" (Remembrance of the past). ஆனால் புரூஸ்ட் மட்டும் தான் இவ்வாறு நீண்ட நாவல்களை எழுதினார் என்று எண்ணி விட வேண்டாம். உலகத்தின் மிகச் சிறந்த நாவல் என்று கருதப்படும் (War and peace) "யுத்தமும் சமாதானமும்" லியோ டால்ஸ்டாய் எழுதியது. விக்டர் ஹியூகோவின் (Les misérables) "ஏழை படும் பாடு" என்பனவும் குறைந்தது ஏழெட்டு இலட்சம் வார்த்தைகள் கொண்ட பெரிய நாவல்கள் தான். இவர்களில் முன்னவர் ருஷ்யாக்காரர். மற்றவர் பிரான்சைச் சேர்ந்தவர். இவர்களைப் போலவே ஆங்கிலத்தில் ஹோன்றி பீல்டிங் (Henry Fielding) நீண்ட நாவல்கள் எழுதியிருக்கிறார். இவரது "டொம் ஜோன்ஸ்" (Tom Jones) பதினெட்டு பாகங்களைக் கொண்டது. இதில் இன்னொரு விசேஷமென்னவென்றால் இந்தப் பதினெட்டுப் பாகங்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு விசேஷ முன்னுரையும் அவரால் எழுதப்பட்டது. தமிழில் இவ்வாறு நீண்ட நாவலெழுதியவர் "கல்கி".

பத்மா ஒரு கண்ணாடி 'ட்ரே'யில் 'ஒரேஞ்பார்லி' கொண்டு வந்து கொடுத்தான். ஸ்ரீதருக்குச் சாதாரணமாக 'ஐஸ்' போடப்பட்ட அல்லது நான் இங்கே எடுத்துக் காட்டிய நாவலாசிரியர் எவருமே சாதாரணமானவரல்லர். உலக இலக்கிய மண்டபத்திலே தம் சிலையை நிலையாக நிறுவிச் சென்றிருக்கும் பேனா உலகின் பெரியவர்கள் இவர்கள். இவர்கள் எவருமே சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பதில் தம் கவனத்தைச் செலுத்தவில்லை. தாம் சொல்ல விரும்பிய பொருளை விரிவாக எடுத்துரைப்பதிலேயே இவர்கள் தம் புலனைச் செலுத்தினார்கள். பாரதம் பாடிய வியாசர் ஓர் இலட்சத்து இருபதினாயிரம் சுலோகங்களில் தம் கதையை விரித்துரைத்தது போல இவர்களும் தாம் கூற வந்த கதைகளை அமைதியாகவும், ஆறுதலாகவும் சாங்கோபாங்கமாகவும் எடுத்துச் சொல்லிச் செல்கிறார்கள்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் பாரகாவியமும் நாவலும் ஒன்றென்றே நான் கருதுகிறேன் - ஒன்று வசனம், மற்றது கவிதை என்ற வித்தியாசத்தைத் தவிர, பாரகாவியம் எப்பொழுதுமே அவசரமாகக் கதையைச் சொல்லத் தொடங்குவதில்லை. நாட்டு வர்ணனை, நகர வர்ணனை, பருவ வர்ணனை என்று மெதுவாகவே அது கிளம்பும். காரின் வேகம் அதற்கில்லை. தேரின் வேகமே அதற்குரியது. வழியிலே ஒரு யுத்தக் காட்சி வந்ததென்று வைப்போம். உதாரணத்துக்கு வியாச பாரதத்தை எடுத்தால் பதினேழு நாள் யுத்தம் நடந்தது - பாண்டவர் வென்றனர் - கௌரவர் தோற்றனர் என்று மிகச் சுருக்கமாகவே அதனைக் கூறியிருக்கலாமல்லவா? ஆனால் அவ்வாறு எழுதினால் கதாநிகழ்ச்சியை நாம் புரிந்து கொண்டாலும் யுத்தத்தின் அவலத்தையும் வெற்றி தோல்வியையும் நேரில் பார்த்தது போன்ற உணர்ச்சி நமக்கு ஏற்படாது. அந்த உணர்ச்சி நமக்கு ஏற்படும் வரை பொறுமையாக விவரங்களை ஒன்றின் பின்னொன்றாக சலிப்பின்றி எடுத்துக் கூறி நிற்கும் ஆற்றல் பெற்றவனே பாரகாவியஞ் செய்யும் தகுதியுடையவன். நல்ல நாவலாசிரியனுக்கும் இப் பண்பு இருக்க வேண்டும்.

நாவலும் சிறுகதையும்

இந்த இடத்தில் நாவலுக்கும் சிறு கதைக்கும் இருக்கும் வேற்றுமையைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் நான் கூறவிருக்கிறேன். இந்த இரு இலக்கிய உருவங்களுக்கும் உள்ள வேற்றுமை கதை அமைப்பிலே மட்டுமல்ல, சொல்லும் முறையிலுமிருக்கிறது. சிறுகதை வேகமாக ஒரே மூச்சில் நிலத்தை நோக்கிக் குதிக்கும் நீர் வீழ்ச்சியைப் போன்றது. மின்னலின் வேகம் அதிலிருக்கும். ஆனால் நாவலோ ஓடுகிறதா, ஓடாமல் நிற்கிறதா என்று எடுத்த எடுப்பில் கூற முடியாத படி பெரு நதியின் மந்தமான அசைவில் செல்ல வேண்டும். கங்கை, கழனி, காவேரி போல் அசைய வேண்டும். குதிரை வண்டி போல் வேகமாகச் செல்லாது கோவிற்தண்டிகை போல் ஆடி அசைந்து வர வேண்டும்.

ஐஸ்கிரீம் பார்லரில் காதலர்கள்நாவல் இவ்வாறு வர வேண்டியதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று நாவலின் முக்கிய நேரங்களில் ஒன்று பாத்திரப் படைப்பாக இருப்பது. இரண்டு, கதை நிகழும் சூழலை வர்ணனைகள் மூலம் மனக் கண்ணின் முன்னர் கொண்டு வந்து நிறுத்த வேண்டியிருப்பது. சிறுகதைக்கு இந்நோக்கங்களில்லை - ஒரு சிலர் தமது சிறுகதைகளில் இவற்றைச் செய்ய முயன்றாலும் கூட நானிங்கே நாவலின் இரண்டு முக்கிய நோக்கங்களையே சொன்னேனாயினும், டால்ஸ்டாய் போன்ற பெரு நாவலாசிரியர்களில் சிலர் அறிவூட்டலும் நாவலின் பணி என்று கருதினார்கள். அதனால் தான் யுத்த விவரங்களையும், சரித்திர விவரங்களையும் மிகவும் அதிகமாக விளக்கும் அத்தியாயங்களை “யுத்தமும் சமாதானமும்” என்னும் நூலில் டால்ஸ்டாய் சேர்த்திருக்கிறார். விக்டர் ஹியூகோவின் “ஏழை படும் பாட்டி”ல் பாரிஸ் சாக்கடை பற்றிய செய்திகள் விரிவாகச் சேர்க்கப்பட்டுப்பதும் இக் காரணத்தினாலே தான். சுருங்கச் சொன்னால் பார காவியம் செய்யும் கவிஞனும்

காத்திரமான நாவலை எழுதும் நாவலாசிரியனும் கதை சொல்லிச் செல்கையில் வழியில் தென்படும் எந்த விஷயத்தையும் பற்றிப் பூரணமான விளக்கம் கொடுக்காமல் மேலே செல்வதில்லை. ஆனால் இவ்வித விளக்கம் கொடுக்க ஒருவன் கதை கட்டும் ஆற்றல் பெற்றவனாக இருந்துவிட்டால் மட்டும் போதாது. பல விஷயங்களையும் தெரிந்து ஓர் அறிஞனாகவும் விளங்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒருவனுக்கு எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு நூலறிவும், அனுபவ அறிவும் சமுதாய அறிவும், இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு இந்த விளக்கங்களை அவன் திறம்படச் செய்து கொண்டு போகலாம். சிறு கதாசிரியனுக்கோ இத் தொல்லை இல்லை. ஆனால் இங்கே நாம் மறக்கவொண்ணாத ஒரு விஷயமென்னவென்றால், என்ன தான் அழகான விளக்கம் கொடுத்தாலும் அவ்விளக்கம் கதைக்கும் குறுக்கே வந்து விழக் கூடாது என்பதாகும். இதற்கு மிகவும் நுட்பமான ஓர் அளவுணர்ச்சி நாவலாசிரியனுக்குத் தேவை. கதை தன் வழக்கமான ஓட்டத்தில் போய்க் கொண்டிருக்க, அதனோடு கை கோத்துக் கதாசிரியனின் விளக்கங்களும் போய்க் கொண்டிருக்க வேண்டும். இது விஷயமாக சாதாரணமாக உரையாடும்போது நாம் நம் நண்பர்களுக்குப் பிரெஞ்சு புரட்சி போன்ற ஒரு பொருள் பற்றிக் கொடுக்கும் ஒரு விளக்கத்துக்கும், ஒருமேடையில் அது பற்றிச் செய்யும் சொற்பொழிவுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை நினைவு கூர்வது நன்று. நாவல்களில் வரும் விளக்கம் நண்பரோடு பேசும் போது நாம் கொடுக்கும் விளக்கம் போல் அமைய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவை சரித்திர நூல்களாகவோ, சமூக இயற் பனுவல்களாகவோ, பொருளாதாரக் கட்டட நிர்மாண விவாத நூல்களாகவோ மாறிவிடும். உலகப் பெரும் நாவலாசிரியர்கள் பலரும் தம் விளக்கங்களை அளவறிந்து கையாண்டிருப்பதே அவர்களது படைப்புகளின் கலையழகு சிதைவுறாதிருப்பதற்குக் காரணம். உதாரணமாக விக்டர் ஹியூகோவின் பாரிஸ் நகரத்தின் சாக்கடை வர்ணனைகள் நீண்டவையாயிருந்தாலும் பரபரப்பான சம்பவங்களை மிகுதியாகக் கொண்ட அக்கதையின் ஓட்டத்தை அவை எவ்விதத்திலும் தடுக்கவில்லை. இந்தத் தன்மை இருப்பதால்தான் இன்றும் உலகெங்கும் விரும்பி வாசிக்கும் கதையாக இது இருந்து வருகிறது.

தனது ஆடம்பர உடையுடன் ஆறடி உயரமும், கம்பீரமான உருவமும் படைத்த சிவநேசரைப் பார்ப்பவர்கள் யாவருக்கும் அவர் முன்னால் தம்மை அறியாமலே ஒரு வித மரியாதையும் பயமும் ஏற்படும். போதாதற்கு வார்த்தைகளில் அவர் மிகச் செட்டானவர். அத்தியாவசியமிருந்தாலொழிய அவர் பேசுவதேயில்லை. காரில் போய்க் கொண்டிருக்கும் போதோ யாராவது அறிமுகமானவர்களைக் கண்டால் தலையை இலேசாக அசைத்துப் புன்னகை பூப்பார். அந்தப் புன்னகையைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் "சிவநேசர் தம்மைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தார்" என்று தமது நண்பர்களிடமும் குடும்பத்தாருக்கும் சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு அதற்கு என்றைக்குமே ஒரு தனி மதிப்பு இருந்து வந்ததுநாவலியக்கத்தின் தன்மைகள் பற்றி நான் இங்கு இவ்வாறு விவரித்ததன் காரணம் நாவல் தமிழுக்குப் புதியதோர் இலக்கிய உருவமாயிருப்பதுனாலேயேயாகும். புதிய இலக்கிய உருவமொன்று உருப்பெற்று

வரும்போது அதை எவ்வாறு சுவைப்பது - எவ்வாறு விமர்சிப்பது என்பது சொல்லிக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றுதானே? இது வாசகர்களின் சுவைக்கும் திறனை உயர்த்துவதோடு, எழுத்தாளர்களுக்கும் கூட அவர்களின் எழுத்துக்கு வழிகாட்டியாக அமையும். என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஆரம்பத்திலிருந்தே நான் ஆக்க எழுத்தாளனாக மட்டுமல்ல, கலை இலக்கிய விமர்சகனாகவும் பயின்று விட்டதால் இவ்வித பிரச்சினைகளை என்னால் தட்டிக் கழிக்க முடியாமலிருக்கிறது.

நாவலிலே நாம் எதிர்பார்ப்பது சுழல்கள் நிறைந்த ஒரு கதை; உயிருள்ள பாத்திரங்கள்; கண் முன்னே காட்சிகளை எழுப்பும் வர்ணனைகள் என்பனவாம். கதை இயற்கையாக நடப்பது போல் இருக்க வேண்டும். ஆனால் அதே சமயத்தில் அந்த இயற்கை சட்டமிடப்பட்ட ஒரு படம் போல் ஓர் எல்லைக் கோடும் அழுத்தமும் பெற்றிருக்க வேண்டும். இன்னும் எந்தக் கதையுமே மனிதனிடத்தில் நெஞ்சை நெகிழ வைக்கும் ஓர் இரக்க உணர்ச்சியைத் தூண்டல் வேண்டும். இதில்தான் ஒரு நாவலின் வெற்றியே தங்கியிருக்கிறதென்று சொல்லலாம். உண்மையில் மனித உணர்ச்சிகளில் இரக்கமே மிகவும் சிறந்ததென்றும் அதுவே ஒருவனது உள்ளத்தைப் பயன்படுத்தி அவனை நாகரிகனாக்குகிறதென்றும் கூறலாம். டேனிஸ் சேனாரட் (Denis Sanarat) என்ற அறிஞர் நாவலின் இத்தன்மையைப் பற்றிப் பேசுகையில் “காதலர்களின் நெஞ்சடைவைப் பற்றி வாசிக்கும் வாசகன் தன் கண்ணில் நீர் பெருக்கிறானே, அது தான் நாவலாசிரியன் தன் உழைப்புக்குப் பெறும் பெரும் பரிசாகும்” என்று கூறுகிறார். ஷேக்ஸ்பியருக்குப் பின்னால் பாத்திர சிருஷ்டியின் பரப்பிலே ஆங்கில மொழி கண்ட மகாமேதை என்று கருதப்படும் சார்லஸ் டிக்கென்ஸ் (Charles Dickens) பெற்ற வெற்றிக்கு, அவர் கதைகளில் இவ்வித இரக்க உணர்ச்சி விஞ்சியிருப்பதே காரணம், டிக்கென்ஸின் கதைகளில் இரண்டு பண்புகள் தலை தூக்கி நிற்கின்றன. ஒன்று அனுதாப உணர்ச்சி, மற்றது உற்சாகமூட்டும் நகைச்சுவை. உண்மையில் மனித வாழ்க்கைக்கே மதிப்பும் இன்பமும் நல்குவன இவ்விரு பண்புகளுமே. விக்டர் ஹியூகோவின் “ஏழை படும் பாடு”ம் இவ்விரு பேருணர்ச்சிகளையுமே பிரதிபலிக்கிறது.

“மனக்கண்”னைப் பொறுத்த வரையில் நாவல் பற்றிய மேற்கூறிய பிரக்ஞையுடனேயே நான் அதனை எழுதியிருக்கிறேன். வாசகர்களுக்குச் சுவையான ஒரு கதையைச் சொல்ல வேண்டும்; அது அவர்கள் அனுதாபத்தையும் இரக்க உணர்ச்சியையும் தூண்ட வேண்டும்; அதே நேரத்தில் முடிந்த இடங்களில் வாழ்க்கையில் பிடிப்பைத் தரும் நகைச்சுவை, வேடிக்கை போன்ற உணர்ச்சிகளுக்கும் இடமிருக்க வேண்டும்; சூழ்நிலை வர்ணனையையும் பாத்திர அமைப்பும் சிறந்து விளங்க வேண்டும்; கதைக்கு இடக்கரில்லாது வரும் அறிவுக்கு விருந்தான விஷயங்கள் இடம் பெற வேண்டும் என்பன போன்ற நோக்கங்கள் இந்நாவலை எழுதும்போது என்னை உந்திக் கொண்டேயிருந்தன. இன்னும் உலகப் பெரும் நாவலாசிரியர்களான டிக்கென்ஸ், டால்ஸ்டாய், சோலா, டொஸ்டோவ்ஸ்கி, கல்கி, தாகூர், விக்டர் ஹியூகோ போலத் தெட்டத் தெளிந்து ஒரு வசன நடையில் அதைக் கூற வேண்டுமென்றும் நான் ஆசைப்பட்டேன். இன்று

தமிழில் ஒரு சிலர் - முக்கியமாகக் கதாசிரியர் சிலர் இயற்கைக்கு மாறான சிக்கலான ஒரு தமிழ் நடையை வலிந்து மேற்கொண்டு எழுதுவதை நாம் பார்க்கிறோம். இப்படி யாராவது எழுத முயலும்போது அவர்கள் வசன நடை முன்னுக்கு வந்து பொருள் பின்னுக்குப் போய்விடுகிறது.

நடை என்பது ஒருவனின் உடையைப் போல. சாமுவேல் பட்லர் என்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் எந்தக் கலையிலுமே “ஸ்டைல்” (Style) அல்லது “நடை” என்பது நாகரிகமான உடையைப் போல இருக்க வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார். அது பார்ப்பவர்களின் கவனத்தை மிக மிகக் குறைவாக ஈர்க்க வேண்டுமென்பது அவரது கருத்து. அநாவசியமான “ஜிகினா” வேலைப்பாடுகள் உள்ள உடை கூத்து மேடைக்கோ, வீதியில் வெற்றிலை விற்பனை செய்பவனுக்கோ தான் பொருத்தம். ஸ்டீபன் ஸ்பெண்டர் இதனை இன்னும் அழுத்தமாகக் கூறியிருக்கிறார். ஆகச் சிறந்த எழுத்தாளர்களுக்கு நடையே இல்லையாம். எடுத்த இவ்விஷயத்தை எவ்விதம் சொன்னால் தெளிவும் விளக்கமும் ஏற்படுகிறதோ அவ்விதம் சொல்லிச் செல்வதை விட்டு செயற்கையான மேனிமினுக்கு வேலைகளை மேற்கொள்வதைப் பண்பும் முதிர்ச்சியும் பெற்ற எழுத்தாளர்கள் இன்று முற்றாக ஒதுக்கி வருகிறார்கள்.

இயற்கைக்கு மாறான செயற்கை நடைகளை வருவித்துக் கொண்டு எழுதுபவர்கள் சொந்த மயிருக்குப் பதிலாக டோப்பா கட்டிக் கொண்டவர்களை ஞாபகமூட்டுகிறார்கள். சிரில் சொனோலி (Cyril Chonolly) என்ற ஆங்கில விமர்சகர் இயற்கையான நடையில் எழுதுபவர்களை “அவர்கள் சொந்த மயிருடன் விளங்குபவர்” என்று பாராட்டுகிறார். வீதியில் யாராவது இயற்கைக்கு மாறாக ராஜ நடை போட்டு நடந்தால் நாம் அதைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறோமல்லவா? இலக்கியத்திலும் இதே நிலைதான்.

“மனக்கண்”ணை நேரிய ஒரு நடையிலேயே நான் எழுதியிருக்கிறேன். நான் வாசகர்களுக்குக் கூற வந்த பொருளின் தெளிவே என் குறிக்கோள். அதனால் தான் பாத்திரங்களின் பேச்சிற் கூட ஒவ்வொரு பிரதேசத்தினருக்கே விளங்கக் கூடிய பிரதேச வழக்குகளை மிகவும் குறைத்து பொதுவாகத் தமிழர் எல்லோருக்குமே விளங்கக் கூடிய சரளமான ஒரு செந்தமிழ் நடையை நான் கையாள முயன்றிருக்கிறேன். இதனால் தான் இக்கதை யாழ்ப்பாணத்திலும் மட்டக்களப்பிலும் மலை நாட்டிலும் ஏக காலத்தில் வாசகர்களின் பேராதரவைப் பெற்றது. ஆனால் நடையில் மட்டுமல்ல. “மனக்கண்” வேறு பல எழுத்தாளர்களின் நாவல்களுடன் மாறுபடுவது கதை அமைப்பிலும் தான். நாவலில் பாத்திர அமைப்பும் சூழ்நிலையும் மிக முக்கியமானவை என்றாலும் கூட இறுக்கமான நாடகத்தன்மை கொண்ட கதை அமைப்பும் அவசியமாகும். இவ்வித கதை அமைப்பில்லாத பாத்திர சிருஷ்டி நாவலாகாது. வெறும் வியாசமாகத்தான் விளங்கும். அடிசன் என்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் இப்படிப்பட்ட பாத்திர சிருஷ்டியில் வல்லவர். சர் ரோஜர் டிகவுர்லி, கறுப்புடை மனிதன் போன்ற பாத்திரங்களை அவர் சிருஷ்டித்தார். ஆனால் அவர் தம்

எழுத்தை நாவல் என்று கூறவில்லை. வியாசங்கள் என்றே வர்ணித்தார். இன்று நாவலைப் பற்றிய ஒரு புதிய கருத்தைச் சில விமர்சகர்கள் உலகின் பல பகுதிகளிலும் பரப்ப முயன்று வருகிறார்கள். நாவலில் கதை பின்னல் அவ்வளவு முக்கியமல்ல என்பது இவர்களின் கருத்து. இவர்களைப் பற்றி சோமர்சேட் மோம், “இந்த அளவுகோவலின்படி பார்த்தால் வியாசமெழுதுபவர்களே சிறந்த நாவலாசிரியர்கள். சார்லஸ் லாம்பும், ஹல்லீட்டுமே நல்ல நாவலாசிரியர்கள்” என்று கேலி செய்திருக்கிறார்.

"அமராவதி" இப்பொழுது ஒரு நாடக அரங்கமாகி விட்டது. ஓர் ஆள் மாறாட்ட நாடகம் அங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஏதோ பிரச்சினையை உடனடியாகத் தீர்த்து வைப்பதற்காக நாடகத்தைத் தொடங்கியாகி விட்டது. ஆனால் கடைசி வரை இந்நாடகத்தை வெற்றிகரமாக நடத்துவது அவ்வளவு இலகுவாகத் தோன்றவில்லை. இந்நாடகத்தில் சிவநேசர் உட்பட எல்லோரும் வெறும் பார்வையாளர்களாகவும், மேடை நிர்வாகிகளாகவுமிருக்க, நடிகையாக இருந்து நாடகத்தின் முழுப் பாரத்தையும் தோளிலே சுமக்க வேண்டிய பொறுப்பு சுசீலாவைச் சார்ந்துவிட்டது. தான் ஏற்றுக் கொண்ட நாடக பாத்திரத்திற்கேற்ற குரற் பொருத்தம், வயது, படிப்பு என்பன அவளுக்கு அமைந்திருந்தமை இதற்கு உதவியாக இருந்தது உண்மைதான். என்றாலும் ஸ்ரீதரும் பத்மாவும் நீண்ட காலம் ஒருவருடன் ஒருவர் பழகியவர்களாததால் பழைய சம்பவங்கள் பலவற்றை அவன் சுசீலாவிடம் இடையிடையே ஞாபகமூட்டிய போது, அவனது வசனங்களுக்குப் பொருத்தமான பதில் வசனங்களைப் பேசுவது சுசீலாவுக்கு அவ்வளவு சுலபமாக இருக்கவில்லைகதை அமைப்பற்ற சப்பட்டை நாவல்களை எழுதுபவர்களைப் பற்றி அவர் இன்னோரிடத்தில் பின் வருமாறு கூறுகிறார்: “உயிருள்ள மனிதர்களைச் சிருஷ்டிக்கும் ஆற்றல் படைத்த கெட்டிக்கார எழுத்தாளர் பலர், அவ்வாறு அவர்களைச் சிருஷ்டித்த பின்னர் அவர்களை வைத்து என்ன செய்வதென்றறியாது மயங்குகின்றார்கள். அவர்களை வைத்து பொருத்தமான கதையை உண்டாக்கும் ஆற்றல் இவர்களிடம் இல்லை. ஆகவே எல்லா எழுத்தாளர்களையும் போல (எல்லா எழுத்தாளரிடமும் ஓரளவு பொய்மை (Humburg) இருக்கிறது) இவர்களும் தமது குறைபாட்டை ஒரு நிறைபாடாகக் காட்ட முயல்கின்றனர். என்ன நடக்கிறது என்பதை வாசகர்களே யூகித்துக் கொள்ளட்டுமென்றோ, வாசகர்கள் இந்த விஷயத்தை அறிய முயல்வதே தவறென்றோ கூறி விடுகின்றனர். வாழ்க்கைக் கதைக்கு முடிவு இல்லையென்றும், சம்பவங்கள் செதுக்கப்பட்ட ஒரு முடிவை அடைவதில்லை என்றும், நிகழ்ச்சிகள் தொங்கிக்கொண்டுதான் கிடக்கும் என்றும் கூறி விடுகின்றனர். அவர்களின் இக்கூற்று எப்பொழுதும் உண்மையல்ல. ஏனென்றால் எல்லோர் கதைக்கும் சாவென்ற முடிவாவது இருக்கத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் சொல்வது உண்மையாயிருந்தாலும் கூட அது நல்ல வாதமாகாது. ஒரு சிறந்த கதையைப் படைப்பது கஷ்டமான ஒரு வேலைதான். ஆனால் அதற்காக அதை வெறுப்பது நல்ல நியாயமல்ல. துன்பியல் நாடகங்கள் பற்றி அரிஸ்டாட்டில் கூறியது போல் ஒரு கதைக்கு ஒரு தொடக்கமும் நடுவும் முடிவும் இருக்கவே வேண்டும்.

கதை அமைப்புப் பற்றி இக் கருத்தைக் கொண்ட சோமர்செட் மோம் நடையைப் பற்றி, “தெளிவும் இனிமையும் எளிமையும் கொண்டதே நல்ல நடை” என்ற கருத்தைப் பல இடங்களில் வெளியிட்டிருக்கிறார். கதை, நடை என்ற இரண்டிலும் மோமுடன் எனக்கு உடன்பாடு. ஏன், இவற்றில் டிக்கென்ஸ் தொடக்கம் தாகூர் வரைக்கும் உலகின் நல்ல நாவலாசிரியர்கள் எல்லோருமே இவ்வப்பிப்பிராயத்தையே கொண்டிருந்திருக்கின்றனர். “மனக்கண்”ணில் நான் பின்பற்றியிருப்பதும் இக்கொள்கைகளைத்தான்.

நாவலே இன்று வழக்கிலுள்ள இலக்கிய உருவங்களில் மிகவும் பிந்தியது. இருந்த போதிலும் அது மிகவும் வலிமை கொண்டதாக வளர்ந்து விட்டது. இன்னும் உலகின் எதிர்கால இலக்கியம் பெரிதும் நாவலாகவே இருக்கப் போகிறதென்பதிலும் சந்தேகமில்லை. நாவல் இவ்வாறு வெற்றி கட்டி வருவதற்குக் காரணம் மனிதரில் பெரும்பாலோருக்கு நாவல்தான் வாழ்க்கை அனுபவத்துக்கே வாயிலாவது இருக்கிறது என்பதாகும். தன்னந்தனியாகத் தூரக் கிராமத்தில் வாழ்பவன் நகரத்து அனுபவங்களை நேரடியாக அனுபவிக்காமலே தான் அனுபவிக்கக் கூடியதாயிருப்பது நாவல்களின் மூலம்தான். காதலை, நேரில் அனுபவியாதவள் காதலையும், தாய்மையின் அன்பை அறியாதவள் தாய்மையையும், பிள்ளைப் பாசத்தை நேரில் காணாதவள் பிள்ளைப் பாசத்தையும், யுத்தத்தை நேரில் காணாதவன் யுத்தத்தையும், தான் நேரில் துய்த்தது போல் இன்று அனுபவிக்கக் கூடியதாயிருப்பது நாவல்கள் மூலமேயாகும். நாவல்கள் முழு உலக அனுபவத்தையுமே நமக்குத் திறந்து காட்டி நம் உளப்பண்பை விருத்தி செய்கின்றன. ஆனால் நாவலென்பது புற நிகழ்ச்சிகளை மட்டும் கூறும் ஓர் இலக்கிய உருவமல்ல. அது மனதின் உட்புற நிகழ்ச்சிகளையும் காட்டுகிறது. அதனால்தான் சர் ஐவர் எவன்சன்ஸ் என்ற இலக்கிய விமர்சகர் “நாவல் இன்று ஓர் உட்புறத் தனி மொழியாகவும் வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது” என்று கூறியுள்ளார். “மனக்கண்”ணில் பல இடங்களில் சிந்தனையோட்டங்கள் நீள வர்ணிக்கப்படுவதைக் காணலாம். பாத்திரங்களின் குண குணங்களை விளக்கிக் கொண்டு அவர்களின் அக நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொள்ள அவை நமக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன.

கதாசிரியனாகிய என்னைப் பொறுத்தவரையில் “மனக்கண்”ணை எழுதியது எனக்கு ஒரு பெரிய அனுபவம். இதற்கு முன் சிறுகதைகளையும், கவிதைகளையும், சிறுவர் நெடுங் கதை ஒன்றையும், நாடகங்களையும் எழுதியுள்ள நான் எமலி சோலாவின் “நானா” என்ற நாவலைத் தமிழ்ப்படுத்தியிருந்த போதிலும் “மனக்கண்”ணை எழுதிய போது புதியதோர் உலகில் சஞ்சரிப்பது போன்ற உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்பட்டது. பாத்திரங்களைச் சிருஷ்டித்து அவர்களைச் சமுதாயப் பின்னணியிலே உலவ விடும்போது அவர்கள் முன்னில்லாத ஒரு சக்தியையும் வலிவையும் பெற்று ஆசிரியனையே மலைக்க வைத்து விடக் கூடும் என்பதை நான் அனுபவத்தில் கண்டேன். நாவலை வாசிப்பவர்கள் மட்டுமல்ல அதை எழுதும் ஆசிரியனும் உணர்ச்சிப்

பொங்கலில் அகப்பட்டுக் கொள்ளவே செய்கிறான். இந்தக் கதையை உருவாக்கிய கடந்த ஒரு வருட காலமும் நான் “அமராவதி வளவில்” ஓர் அங்கத்தினனாகவே ஆகிவிட்டேன். ஸ்ரீதர், சிவநேசர், பாக்கியம், சுசீலா, சுரேஷ், முரளி ஆகிய யாவரும் இரவும் பகலும் என்னோடிருந்தார்கள். அவர்களின் இன்பத் துன்பங்களை நானும் அனுபவித்தேன். இப்படிப்பட்ட அனுபவமேற்பட்டு அதனை எழுத்தில் வடிப்பதற்கு எழுத்தாளன் தன் உடல் சக்தி, மனச் சக்தி, நரம்பின் சக்தி ஆகியவற்றை மிகவும் அதிகமாக ஈடுபடுத்த வேண்டியிருக்கிறது. அதனாற்றான் ஆர்னால்ட் பெனட் என்ற ஆங்கில நாவலாசிரியர் “நாவல் எழுதுவதற்கு நாடகம் எழுதுவதிலும் பார்க்க அதிக நரம்புச் சக்தி தேவைப்படுகிறது” என்று கூறியிருக்கிறார்.

“மனக்கண்”னின் பாத்திரங்களைப் பற்றிப் பேசுகையிலே, என்னைப் பெரிதும் மலைக்க வைத்தவர் சிவநேசரே. அவர் எவ்விதம் நடந்து கொள்வார் என்பது எனக்கு முன் கூட்டியே தெரியாது. பெரிய மனிதரான அவர் தன்னிஷ்டம் போல் நடந்து கொள்வார். அவரை நினைத்தால் வாசகர்களுக்கு எப்படியோ. என்னைப் பொறுத்தவரையில் எழுந்து நின்று மரியாதை செய்ய வேண்டும் போன்ற உணர்ச்சி அவர் முன்னால் எனக்கு ஏற்படுகிறது.

முன்னர் கூறிய பாத்திரங்களைத் தவிர பத்மா தொடக்கம் வேலாயுதக் கிழவன் வரை, அதிகார் அம்பலவாணர் தொடக்கம் அடுத்த வீட்டு அன்னம்மாக்கா, அவளது மகன் திராவிடதாசன், வாத்தியார் பரமானந்தர், கமலநாதன், தங்கமணி, அவள் தோழி ரெஜீனா, சின்னைய பாரதி, நன்னித்தம்பி, பேராசிரியர் நோர்த்லி போல் ஏராளமான பாத்திரங்கள் மனக்கண்ணில் வந்து சென்ற போதிலும் ‘மோகனா’ என்னும் கிளியும் ‘ஸ்ரீதர்’ ‘சுரேஷ்’ என்ற மீன்களும் என் மனதை விட்டு ஒரு போதும் அகலா. இதில் ‘மோகனா’ என்னும் கிளி மனிதரால் மாற்ற முடியாத சிவநேசரின் உள்ளத்தைத் தன் கிளிப் பேச்சால் மாற்றித் தனிப் பெருமை கொண்டதல்லவா? கருங்கல்லில் ஈரத்தைப் பெய்த கல்லுருக்கு வேலையை அது செய்திருக்கிறது.

‘மனக்கண்’ முடிவோடு நாம் ஸ்ரீதர் தொடக்கம் ‘மோகனா’ வரை எல்லாப் பாத்திரங்களிடமிருந்தும் விடை பெறுகிறோம். அத்துடன் பல்கலைக்கழகத்து நாடக மேடை தொடக்கம், தேர்ஸ்டன் வீதி, கொட்டாஞ்சேனை, மவுண்ட் வவீனியாக் கடற்கரை, நொச்சிக்கடை சுந்தரேஸ்வரர் கோவில், ‘அமராவதி வளவு’, ‘கிஷ்கிந்தா’ இல்லம்,, பம்பலப்பிட்டி ‘எஸ்கிமோ’ ஐஸ்கிரீம் பார்லர் ஆகிய இடங்களில் நாம் ஸ்ரீதருடன் சுற்றித் திரிந்ததற்கும் முடிவு வந்துவிட்டது. ஸ்ரீதரின் செயல்களில் என்னால் மறக்க முடியாத ஒன்று அவன் கால்பேஸ் கடற்கரையில் பத்மாவடன் மழை நீராடியமை. காவிய நாயகர்கள் கடல் நீராடியமையையும் புனல் நீராடியமையையும் நாம் முன்னர் பல நூல்களில் படித்திருக்கிறோம். ஆனால் ஸ்ரீதர் தான் முதன் முதலாக மழை நீராடிய கதாநாயகனென்று நான் நினைக்கிறேன். “மனக்கண்” ஒரு விரிந்த நாவல். அதில் ஓர் இதிகாசத் தன்மை இருக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்பினேன். அதில் நான்

எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறேன் என்பதை நான் அறியேன். பெரிய படாங்கில் எழுதப்பட்ட பரந்த சித்திரம் அது. ஆனால் சித்திரம் குறைவற்றதா? கலை இலக்கியத் துறைகளைப் பொறுத்தவரையில் குறைவற்ற படைப்பு எதுவுமே இவ்வுலகில் எவராலும் படைக்கப்பட்டு விடவில்லை. விக்டர் ஹியூகோ பற்றியும் டால்ஸ்டாய் பற்றியும் கூட அப்படித்தான் சொல்கிறார்கள்.

இலக்கிய விமர்சனப் பிரச்சினையான இது பற்றி இங்கே விரிவாக எழுத இடமில்லை. இன்னும் நூலாசிரியரே தந்து நூலின் சிறப்புகளையும் குறைகளையும் பற்றி எழுதலாமா என்ற இன்னொரு கேள்வியும் பிறக்கிறது. அவ்வாறு அவன் எழுத முற்படும்போது, பொய்யான அடக்கமும், தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு என்ற மனப்பாங்கும் சரியான விமர்சனத்துக்குப் பாதகமாக அமையலாம். ஆகவே “மனக்கண்”னை எவ்விதத்திலும் இங்கே விமர்சிப்பது என் நோக்கமல்ல.

தொடர் நாவல்: மனக்கண் - அத்தியாயம் 2 நான் இத்தொடர்கதையை எழுத ஆரம்பித்ததும் எனது சக எழுத்தாளரும் நாவலாசிரியருமான செ.கணேசலிங்கனின் இந்திய விஜயத்தின் பயனாக, சென்னை இலக்கிய வட்டாரங்களில் எழுந்த ஒரு கேள்வியைப் பற்றி நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஒரு தொடர் நவீனம் நல்ல இலக்கியமாக அமைய முடியுமா என்பதே அது. பத்திரிகையின் கொள்கை நாவலின் போக்கை அமுக்கலாமென்பதும், வாராந்த வாசகனின் ஆவலைத் தூண்டுவதற்காக ஓர் எழுத்தாளன் நாடகத் தன்மையற்ற இடங்களையும் நாடகமாகக் காட்ட முயலாமென்றும், இவ்விதம் விட்டுக் கொடுப்பது அவனது பண்பாகிவிட்டால் அவன் கலையில் பொய்மை புகுந்து விடுமென்றும் கணேசலிங்கன் சுட்டிக்காட்டினார். இதில் ஓரளவு உண்மை அடங்கியிருக்கிறது என்பதை நான் மறுக்க வில்லையாயினும், முழு உண்மையின் சொருபமும் அதில் இல்லை என்றே நான் எண்ணுகிறேன். ஏனெனில் இன்று உலகப் பேரிலக்கியங்களாகக் கொண்டாடப்படும் பல நாவல்கள் தொடர் கதைகளாக எழுதப்பட்டனவே. டொஸ்டோவ்ஸ்கியின் “காம்சோவ் சகோதரர்கள்” நெக்ரேசோவ் ரிவ்யூ என்னும் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த தொடர் கதைதான். எமினி சோலாவின் ‘நானா’வும் முதலில் தொடர்கதையாகவே வெளியிடப்பட்டது. டிக்கென்ஸின் ‘ஒலிவர் டுவிஸ்ட்,’ ‘நிக்கலஸ் நிக்கல்பி,’ ‘இரு நகரக் கதைகள்’ என்பனவும் ‘பென்ட்லீஸ் வீக்லி’ போன்ற சஞ்சிகைகளில் தொடர்கதைகளாக வெளியிடப்பட்டவை தாம். ஏன், தமிழகத்தின் சிறந்த நாவலாசிரியர் என்று கருதப்படும் ‘கல்கி’யின் எல்லா நாவல்களுமே ‘ஆனந்த விகடன்’ிலும் ‘கல்கி’யிலும் தொடர் கதைகளாக வெளிவந்தவை தாமே? ஆகவே ஒரு நாவல் நல்ல இலக்கியமாக அமைகிறதா அல்லவா என்பதை, அது தொடர்கதையாக எழுதப்படுகிறதா அல்லது நேரடியாகவே புத்தகமாக வெளியிடப்படுகிறதா என்பது ஒருபோதும் நிர்ணயித்து விடாது என்பதே எனது கருத்து. சிறந்த இலக்கியப் புலன்வாய்ந்த எழுத்தாளனால் சிரமமான சூழலிலும் நல்ல இலக்கியத்தைப் படைக்க முடியும்.

இவை போக முடிவுரையின் ஓர் அம்சம் நன்றி நவிலலாகும். 'மனக்கண்' நாவலை நான் உருவாக்கித் தொடர் கதையாக வெளியிடுவதற்குத் 'தினகரன்' வார மஞ்சரி எனக்களித்த வாய்ப்பை நான் ஒரு போதும் மறக்க முடியாது. இதற்காக எனது மனப்பூர்வமான நன்றியைத் 'தினகரன்' வார மஞ்சரிக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[நன்றி: தினகரன்]

பதிவுகள், ஏப்ரில்2, 2013

14. எமிலி ஸோலா: வழக்கி விழுந்த வடிவழகி 'நானா' மூலம் வையத்தைக் கலக்கிய நாவலாசிரியர்! பிரெஞ்சுப் பேனா மன்னர்களின் ஒப்பற்ற ஜோதி எமிலி ஸோலா! - அ.ந.கந்தசாமி-

[14.10.1951 ல் சுதந்திரன் வாரப்பதிப்பில் வெளியான அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் எமிலி ஸோலா பற்றிய கட்டுரையிது. சுதந்திரனில் ஸோலாவின் நாவலான 'நானா'வை மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதற்கு முதல்வாரம் 'நானா'வின் ஆசிரியரான எமிலி ஸோலாவைப் பற்றி அ.ந.க எழுதிய அறிமுகக் கட்டுரையாக இதனைக் கருதலாம் - பதிவுகள்.]

உலக எழுத்தாளர் வரிசையிலே முதலிடம் பெற்றவர்களில் ஒருவர் எமிலி ஸோலா. ஸோலாவின் வாழ்க்கை துன்பமும், துயரமும் நிறைந்தது. வாழ்க்கைப் பாதையிலே சென்று கொண்டிருக்கும்போது சற்றும் எதிர்பாராதவிதமாக இருளில் மறைந்திருந்து கள்வர்கள் தாக்குவதுண்டல்லவா? உலகத்திலுள்ள மாந்தரிலே அனேகருக்கு ஏற்படும் துன்பங்கள் இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவைதான். ஆனால் ஸோலாவோ துன்பத்தை எதிர்கொண்டழைத்த வினோதப் பிரகிருதி. 'பாதையிலே கள்வன் இருப்பான்; அதுவும் கத்தியும், ஈட்டியும், துப்பாக்கியும் தாங்கிக் காத்திருப்பான். நானோ நிராயுதபாணியாக உள்ளத்தின் துணிவொன்றே கவசமாக, சத்தியத்தின் கேடயமே காவலாகச் செல்கிறேன். கள்வன் ஆயுதபாணியாகக் காத்திருப்பது மட்டுமல்ல, என்னைத் தாக்குவதும் நிச்சயம். இருந்துமென்ன? துன்பம் நிறைந்த அந்தப் பாதையிலே செல்ல வேண்டியது உண்மை அறிந்த எனது பொறுப்பு. உலகினரென்னைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடுவர். கருங்கற்பாறையில் கவிஞன் தன் தலையை மோதினால் கவிஞனுக்காபத்தா கல்லுக்காபத்தா? என்று பேசுவர். இருந்துமென்ன? வானந்தூளாகினாலும், மண் கம்பமெய்தினாலும், என் மண்டை சுக்குநூறாகினாலும் இந்தப் பாதையால்தான் சென்று தீருவேன். ஒரு உத்தம கொள்கைக்காக என்னையே நான் பணையம் வைக்கிறேன்!' என்ற ஒரே மனப்பான்மையோடு துன்பத்தை வரவேற்கச் சென்ற தியாக புருஷர் ஸோலா.

ஆம், ஸோலா எவனோ ஒருவன் காட்டிய வழியில் சென்று துன்பத்தின் கையில் மாட்டிக்கொண்ட ஏமாளிப் பேர்வழியல்ல. தெரிந்தே துயரத்தை வரித்தவர். இது நம்மைக் கொல்லும் நாகபாம்பென்று தெரிந்துகொண்டே நல்ல பாம்பின் நஞ்சுப் பைக்கு அருகாக தமது கைகளைக் கொண்டுபோய் வைத்தவர் அவர்.

கூட்டத்தில் கூடிநின்று கூவிப் பிதற்றுகையில் எங்கோ பார்த்த குறி எவனோ ஒரு அப்பாவியைத் தாக்கி விடுகிறது. அவ்விதம் அகஸ்மாத்தாக ஏற்படும் மரணத்தையோ, காயத்தையோ வைத்துக்கொண்டு தியாகி, தீரர் என்று வர்ணிப்பது இந்த விளம்பர யுகத்தின் வியாதி. ஸோலா அந்த ரீதியில் தியாகியாகவும், தீரராகவும் மாறியவரல்ல. நெருப்புச் சுடும் என்பது தெரிந்து கொண்டே அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யத் துணிவு

கொண்ட உண்மையான வீரர் அவர்; சுருங்கக் கூறின் குழந்தைபோலத் தெரியாத்தனமாக விளக்கின் சுடரோடு விளையாடி விபத்துக்காளாகும் மட்டி 'வீரர்' பட்டியலில் அவரைச் சேர்த்து விட முடியாது.

எமிலி ஸோலாவின் முழுப் பெயர் எமிலி எட்வார்ட் சார்ள்ஸ் அண்டோயின் ஸோலா என்பதாகும். 1840-ம் ஆண்டு ஒரு இத்தாலியருக்கு மகனாகப் பிறந்த அவர் பிரெஞ்சு இலக்கியத்தின் சிரோரத்தினமாகப் பின்னால் மலர்ந்தவர். இன்று உலக மேதைகளில் தலை சிறந்த ஒருவராகவும் கணிக்கப்பெறுகிறார். ஆம் ஸோலாவின் மேன்மை அவர் எழுத்திலே இமயம்போல் நிமிர்ந்து நிற்கிறது. ஆயினும் அவரது மேன்மை அவரது தியாக வாழ்விலே தான் சூரிய கோளம்போல் சுடர்விட்டு நிற்கிறது என்று கூறலாம்.

1803 ம் ஆண்டு.

ஸோலா அப்போது பிரபலமான எழுத்தாளராகி விட்டார். அவரது நூல்களை பிரெஞ்சு மக்கள் எதிர்பார்த்து வாசிக்கும் காலம். இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில்தான் அவரது உத்தம வாழ்க்கையின் உச்சமான அச்சம்பவம் நடைபெற்றது.

கப்டின் டிரைபஸ் என்பவன் பிரெஞ்சுப் பட்டாளத்தில் ஒரு அதிகாரி. தாய் நாட்டிலே தளராத அனபுகொண்ட தேச பக்தன்.

அவன்மீது பொய்யும் புனைசுருட்டுமான வழக்கொன்றை பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தின் பெரிய அதிகாரிகள் ஜோடித்து விட்டார்கள். ஜீவாதாரமான ராணுவ ரகசியங்களை நாட்டின் எதிரிகளுக்கு விலைபேசி விறக முன்வந்த கொலைபாதகம் புரிந்தான் என்பதே குற்றச்சாட்டு.

தேசத்துரோகி என்று விசாரணைக் கூண்டிலேறி, சிறைக்கூண்டிலும் தள்ளப்பட்டுப் பின்னர் தீவாந்தர சிட்சையும் விதிக்கப்பட்டது.

முழு உலகமும் அவனைக் குற்றவாளி என்று நம்பியது. 'துரோகி உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்தவன், நாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்த நாசகாலன்' என்று பொது மக்கள் அவனை ஏசினர்.

ஆனால் 'தான் குற்றமற்றவன், நிரபராதி!' என்று அபலை டிரைபஸ் ஓலமிட்டான்.

இந்த ஓலம் எமிலி ஸோலாவின் காதில் வீழ்ந்தது. டிரைபஸ்ஸின் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்தார். நடந்த சம்பவங்களின் உண்மை விபரங்கள் யாவை என்று துருவிப் பார்த்தார்.

கடைசியில் அவர் ஒரு முடிவு கண்டார். டிரைபஸ் நிரபராதி! இதனை உலகறிய முழங்க வேண்டுமென்று விரும்பினார் அவர்.

ஆனால் நீதிமன்றமே தீர்ப்பளித்துவிட்டபின் இதைபற்றி யாருமே பேசிவிட முடியாது. கோர்ட்டை அவமதித்ததற்குக் கொடுஞ்சிறையில் துஞ்சவேண்டிவரும்.

மௌனமாய் இருக்க வேண்டியதுதான். மனதோடு புதைந்த மர்மமாக டிரைபஸ் நிரபராதி என்ற செய்தியை மறைத்துவிட வேண்டியதுதான். ஆனால் ஸோலா அவ்விதம் சத்தியத்திற்குச் சமாதிகட்டிவிட்டு வாழ்ந்திருக்கச் சம்மதிக்கவில்லை.

சாகாத சத்தியத்துக்கு பிரெஞ்சு நீதிமன்றம் சமாதி கட்டிவிட்டது. அந்தச் சமாதியைப் பொடியாக்கி சத்தியத்தை புதை குழியிலிருந்து மீட்கவேண்டும். இது ஸோலாவின் உள்ளத்தின் உயிரின் வெறித் தாகமாக ஒங்க ஆரம்பித்தது.

நீதிமன்றத்துக்கு மட்டுமல்ல அஞ்ச வேண்டியிருந்தது. பிரெஞ்சுப் பொதுமக்களைப் பார்த்தும் நடுங்க வேண்டிய நிலைமையே ஸோலாவின் நிலைமை. துரோகிக்குப் பரிந்து பேசுகிறான் என்று மக்கள் தூற்றுவர். கொபாவேசம் கொள்வர். இன்னும் என்னென்ன செய்வர் என்று கூறிவிட முடியாது.

ஸோலா இந்தப் பயங்கரப் பாதையில் வெஞ்சிறையும் மக்கள் வெஞ்சினமுமே எதிர்கொள்ளும் ஒற்றையடிப் பாதையில் கால் வைத்தார். துணிந்து நடந்தார்.

'நான் குற்றஞ் சாட்டுகிறேன்' - என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய கட்டுரையில் சட்டத்துக்கும் சர்க்காருக்கும் சவால் விடுத்தார். நீதிமன்றத்தை ஏளனம் செய்தார். வருவது வரட்டும் என்று துணிந்து நின்றார். வழக்கை உருவாக்கியவர்கள்மீதும் கூடக் குற்றஞ்சாட்டினார் அவர்.

துரோகிக்குப் பரிந்து பேசும் துரோகி என மக்கள் ஸோலாவைத் தூஷித்தனர். சத்தியத்தை நிலைநாட்டிப் புகழழடைய எண்ணும் மனிதர்கள் உலகில் ஆயிரக்கணக்கில் தோன்றாவிட்டாலும் ஓரிருவராவது அவ்வப்போது தோன்றக் கூடும். கீர்த்தியின் கவர்ச்சியின் முன்னால் கஷ்ட்டங்களைச் சகித்துக் கொள்ளும் துணிவும் தைரியமும் அவர்கள் உள்ளத்திலே தோன்றி, மலர்வதும் சாதாரணம். ஆனால் சத்தியத்தை நிலைநாட்ட முன்வந்தால் நாட்டின் இகழ்ச்சியையே அடைய நேரிடும் என்று தெரிந்தும் அந்தப் பாதையிலே செல்ல முன்வந்தவர் ஸோலா!

ஸோலாவின் வாதம் மக்களிடையே செல்லுபடியாகவில்லை. அவர்கள் டிரைபஸ் ஸோலா உருவங்களைப் போல் வைக்கல் உருவம் சமைத்துத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தினர். ஸோலா

மீது கல்லாலெறிந்தார்கள். அறிஞரின் இரத்தம் வீதியில் சிந்தியது. ' அவர் என்றும் எதிர்த்துவந்த கோடீஸ்வரக் கும்பலும் சதித்திட்டம் தீட்டி அவர்மீது வஞ்சம் தீர்க்க முன்வந்தது. போதாதற்குப் போலிசார் அவர்மீது வழக்குத் தொடர்ந்தார்கள். நீதிமன்றத்திலே' டிரைபஸ் குற்றமற்றவன். என் சிதையிலே நீதி சிறக்குமானால் போதும்! எனக்குத் திருப்தி' என்று முழங்கினார் மகாத்மா ஸோலா.

அவர் சிதைவுண்டார். எனினும் நீதி சிறந்து விடவில்லை. அவர் விடுத்த சவாலை ஏற்றுக் கொண்ட நீதிமன்றம் அவருக்குச் சிறைத்தண்டனை விதித்தது. இதனால் புரட்சிக்காரர் பலரும் செய்த வேலையையே அவரும் மேற்கொள்ளும்படி ஏற்பட்டது. பிரான்ஸை விட்டு இங்கிலாந்துக்கு கம்பி நீட்டினார் பெரியார்.

ஆனால் காலம் செல்ல நிலைமை மாறியது. பிரான்சிய அரசியலிலே மாற்றம். புதிய மந்திரி சபை ஒன்றும் உருவாகியது. உண்மையான தேசத்துரோகி எஸ்டர் ஹேஸி என்பவன் கோர்ட்டில் நிறுத்தப்பட்டான். அப்போது வெளிவந்த தகவல் மீண்டும் டிரைபஸ் பிரச்சினையை நாட்டிலே கிளப்பிவிட்டது. புனர் விசாரணை ஆரம்பித்தது.

ஸோலாவுக்கு வெற்றி! 1899ம் ஆண்டு ஸோலா உற்சாகம் நிறைந்த மனதோடு திரும்பினார். டிரைபஸ் விசாரணை நீண்டு கொண்டே போயிற்று. ஆனால் அதற்கிடையில் 1902ம் ஆண்டு ஸோலா ஒரு அடுப்பினால் ஏற்பட்ட விபத்திலே சிக்கி காலமாகி விட்டார். எனினும் அந்த மகானின் முயற்சி வீண் போகவில்லை. 1906ம் ஆண்டு டிரைபஸ் வழக்கிலே முடிவான் தீர்ப்பு வெளியிடப்பட்டது.

ஆம்! டிரைபஸ் நிரபராதி. ஸோலா பாவிக்குப் பரிந்து பேசியவரல்ல! நீதிக்குப் பரிந்து பேசியவர்! - என்று உலகம் அறிந்து கொண்டது.

அவரது கல்லறையிலே பிரபல பிரெஞ்சுக் கதாசிரியர் அண்டோஸ் பிரான்ஸ் உருக்கமான பிரசங்கம் செய்தார். ஸோலாவின் வாழ்க்கையின் பெருமையை நாடறியப் பேசினார் அவர்.

ஸோலாவின் துயர்ச் சரிதை இது. கண்ணிராலும், வீரத்தாலும், தியாகத்தாலும், அன்பாலும், நெஞ்சுரத்தாலும் சமைக்கப்பட்ட அற்புதமான சரிதம். இந்தச் சரிதத்தை உலகமறியச் செய்த எப்ருமை அமெரிக்க சினிமாத் தயாரிப்பாளர் டாரிஸ் ஸெனக்குக்கு உரியதாகும். இதுவரை வெளிவந்த வாழ்க்கைச் சரிதச் சினிமாப் படங்களிலே ஒப்பற்ற சித்திரம் என அகிலம் கொண்டாடுவது 'எமிலி ஸோலா வாழ்க்கையே'யாகும்.

எமிலி ஸோலா: ஸோலாவின் இலக்கிய வாழ்விலே இனிப் புகுவோம்.

ஸோலா இலக்கியத்திலே மோகனமான கனவுகளைத் தோற்றுவிக்கும் போக்கில்

நம்பிக்கை கொண்டவரல்ல. சாக்கடை உலகைச் சாக்கடை நாற்றத்தை நாம் உணரத்தக்கவகையில் இயற்கைத்தன்மையுடனே சமைப்பதில்தான் அவரது சிறந்த கலை வெற்றி பெறுகிறதென்று கூறலாம். 'இயற்கை வாதம்' (Naturalism) என்று அவரும் அவரது கோஷ்டியினரும் தமது இலக்கியப் பாணிக்கு நாமகரணம் செய்து கொண்டனர்.

ஸோலாவின் வாழ்க்கை பாரிஸ் குமாஸ்தாவாக ஆரம்பித்தது. சமூகத்தைத் திடுக்கிட வைத்து எழுதுவதில் அவர் சமர்த்தர். 1877ல் அவர் வெளியிட்ட 'லா அசமோயர்' நாவல் குடிகார வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பது. இதுவே அவரது புகழ் என்னும் கோட்டையின் கோபுரவாசலாக அமைந்தது எனக்குறிப்பிடலாம்.

சமுதாயம் அவர் பச்சை பச்சையாக எழுதிய விஷயங்களைக் கண்டு கொதிப்படைந்தது. சீறி உறுமியது. அவர் 'லா அசமோயர்' ஆவலை 'லா போய்ன் பப்ளிக்' என்னும் பத்திரிகையில் தொடர்கதையாக வெளியிட ஆரம்பித்தவுடனே நாடெல்லாம் அதிர்ச்சி. பத்திரிகையின் சந்தாதார்கள் சந்தாக்களை வாபஸ் பெற ஆரம்பித்து விட்டனர். 'பெரிய புள்ளிகள் கண்டனக் கடிதம் எழுதினார்கள். முடிவில் கதையை வெளியிட முடியாது எனப் பத்திரிகாசிரியர்கள் ஸோலாவுக்குத் தெரிவித்து விட்டனர்.

ஆனால் இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது ஸோலாவினதிர்ஷ்டம் என்றுதான் கூற வேண்டும். ஏனெனில் இன்னொரு சஞ்சிகை 'இதோ நான் பிரசுரிக்கிறேன்' என்று முன்வந்தது. அந்தப் பத்திரிகையின் பெயர் 'லா ரிப்பப்ளிக் டி லெட்டர்ஸ்' என்பதாகும். இதில் கதையின் பிற்பகுதி வெளியாயிற்று.

இந்த எதிர்பாராத விளம்பரத்தால் முடிவில் புஸ்தக ரூபத்தில் இந்நாவல் வெளியானபோது வெகுவிரைவாகவே ஒரு லட்சம் பிரதிகள் விற்றுப் போய்விட்டதாம்.

ஸோலா விமர்சகர்களின் எதிர்ப்பைக் கண்டு அஞ்சி விடவில்லை. துணிவே உருவான அவர் என்ன கூறினார் தெரியுமா?

'முதலில் அவர்கள் எங்களைப் பார்த்து நகைப்பதில் ஆரம்பிப்பார்கள். ஆனால் பின்னர் எங்களைப் பார்த்து 'காப்பி' அடிப்பதில்தான் அவர்கள் முடிவடைவார்கள். ஆம். இலக்கியத்திலே ஒரு புது நூற்றாண்டை நாம் சமைக்கத் தொடங்கி விட்டோம்'.

'நானா' வெளியாயிற்று!

'நானா' தான் ஸோலா வாழ்வின் பெருவெற்றி. டிரைபஸ் சம்பந்தமாக அவர் அடைந்த வெற்றியோடு சமதையாக இந்த அபூர்வமான நூலைக் குறிப்பிடலாம். நாடக் அரங்கில் நட்சத்திரமாய் ஒளிவீசிய 'நானா' விபச்சாரத்தைத் தொழிலாய் நடத்திய ஒரு

வேசி. அவளது வாழ்க்கையின் தோற்றம், மலர்ச்சி, சீரழிவு என்பனதாம் கதையின் பொருட்கள். நானா பாத்திரம் இலக்கிய உலகில் தனியிடம் தேடிக் கொண்டது.

இப்புஸ்தகம் வெளிவந்ததும் முழுப் பாரிஸ் நகரமும் புஸ்தகக் கடைகளுக்கருகே குழுமியது. முதற்பதிப்பான மொத்தம் 50,000 பிரதிகளும் வெளியான முதலாவது தினமே விற்றுத் தீர்ந்துவிட இரண்டாம் பதிப்பு 10,000 பிரதிகளை அடுத்த நாளே வெளியிடும் நிர்ப்பந்தம் பிரசுரகர்த்தாக்களுக்கு ஏற்பட்டது.

இன்று 'நானா' மொழிபெயர்க்கப்படாத வளம் பெற்ற பாஷை கிடையாது. ஆங்கிலத்தில் மட்டும் 15 லட்சம் கையடக்கப் பிரதிகள் இதுவரை விற்பனையாகியுள்ளன.

'நானா' புஸ்தகம் வேசியின் கதை அல்லவா? இது ஆசிரியரின் சொந்த அனுபவம் என்ற கயிறு திரிப்புகள் பலவும் வெளியாகின. 'நானா' என்ற வேசியோடு அவருக்கு நேரில் அறிமுகம் என்றும் அவளையே கதாநாயகி ஆக்கிவிட்டாரென்றும் வசைமாரி பொழிந்தனர்.

ஸோலாவும் 'மாடம் பவாரி' எழுதிய குஸ்தாவ் பிளாபரியும் நண்பர்கள். சிறுகதை மன்னர் மாப்பசான் ஸோலாவின் அந்தரங்க சிஷ்யர். எப்பொழுதும் ஸோலாவின் முன்னும் பின்னும் திரிவார் அவர். ரஷ்ய எழுத்தாளர் ரீடர்கினீவும் அவரை நேரிலும் வந்து தரிசித்தார்.

பிளாபரியின் இலக்கியப் போக்குக்கும் ஸோலாவின் இலக்கியப் போக்குக்கும் வித்தியாசம். இருந்தபோதிலும் பிளாபரி பிளாபரி ஸோலாவின் அகண்டாகாரமான இலக்கிய வளத்துக்கு அஞ்சலி செலுத்தினார். அவருக்குப் பிடிக்காத அம்சம் ஸோலாவின் எல்லை மீறிய - சில சமயங்களில் அருவருப்பூட்டும் யதார்த்தவாதமேயாகும். பிளாபரி ஸோலாவைப் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'கலை உலகில் கால்கள் அழுக்கடைந்த விஸ்வரூபம் அவர். அதனால் என்ன? அவர் விஸ்வரூபம் படைத்தவர் என்பதை யார்தான் மறுத்துவிட முடியும்?'

ஸோலா சிறந்த ஆசிரியர். சிறந்த மனிதர். சிறந்த ஆசிரியனுக்கும் சிறந்த மனிதனுக்கும் உலகில் மதிப்பு நிலை பெற்றிருக்கும்வரை ஸோலாவின் புகழ் குன்றிலிட்ட தீபம் போல் அமர ஒளி வீசிக்கொண்டேயிருக்கும்.

மூலம்: - 14.10.1951 ல் சுதந்திரன் வாரப்பதிப்பு

பதிவுகள் ஜூலை 2008 இதழ் 103

15. கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை நினைவுக் கட்டுரை: புத்தர் வாழ்வை விளக்கும் புதுமைத் தமிழ்க் காப்பியம். 'ஆசிய ஜோதி'யின் அருங்கனிச் சிறப்பு! - அ.ந.கந்தசாமி -

[கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை தமிழ்க் கவிதையுலகில் முக்கியமானதோர் கவிஞர். பக்திப் பாடல்கள், குழந்தைப் பாடல்கள், இயற்கை பற்றிய பாட்டுகள், மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள், காவியங்கள், தேசியம் பற்றிய கவிதைகள், சமூக நோக்குடைய கவிதைகள் , வாழ்த்துப் பாக்கள் எனப் பல்வேறு கருத்துடைய கவிதைகளைப் படைத்தவர் கவிமணி. அவரது நினைவு நாளான செப்டம்பர் 26இல் , ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகின் முன்னோடிகளில் முக்கியமானவர்களிலொருவரான அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி கவிமணியின் 'ஆசிய ஜோதி' என்னும் காப்பியம் பற்றி எழுதிய 'புத்தர் வாழ்வை விளக்கும் புதுமைத் தமிழ்க் காப்பியம். 'ஆசிய ஜோதி'யின் அருங்கனிச் சிறப்பு' என்னும் கட்டுரையினைப் பிரசுரிக்கின்றோம். புத்தரின் வரலாற்றை மையமாக வைத்து எட்வின் ஆர்னால்ட் எழுதிய ஆங்கில நூலின் மொழிபெயர்ப்பிது. அறிஞர் அ.ந.க.வின் கவிமணியின் மொழிபெயர்ப்புக் காவியமான 'ஆசிய ஜோதி' பற்றிய இக்கட்டுரை 18.2.1951, 11.3.1951 இல் வெளியான 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையில் 'கவிந்திரன்' என்னும் பெயரில் வெளிவந்த கட்டுரை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அக்காலகட்டத்தில் 'பண்டிதர் திருமலைராயர்; என்னும் பெயரிலும் 'சிலம்பு' பற்றிய கட்டுரைகளை சுதந்திரன் பத்திரிகையில் அ.ந.க. எழுதியிருக்கின்றார். - பதிவுகள் -]

அமைதி கனிந்த அவரது முகத்தைப் போலவே நாஞ்சில் கவிஞர் தேசிக விநாயகம்பிள்ளையின் கவிதையில் ஒரு அற்புதமான ஆழங்காண முடியாத பேரமைதி குடிகொண்டிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். பாரதிதாசன் தாக்கிவீசும் சண்டமாருதம் என்றால் இவர் இனிக்க வீசும் மந்தமாருதம். புதுவைப் புலவர் கொந்தளிக்கும் நீலப் பெருங்கடல் என்றால் , இவர் அமைதி நிலவி இருக்கும் ஏரி. அவர் கொள்கைகளில் புரட்சி இல்லை. கொந்தளிப்பில்லை. ஆனால் அன்பும், அழகும் , பக்தியும் , சீலமும் அவர் கவிதைகளில் இடம்பெறுகின்றன. அவரில் இளைமையின் துடி துடிப்புக் கிடையாது. ஆனால் பதட்டமில்லாத முதிர்ச்சியின் முத்திரை அங்கே இருக்கிறது. பாரதிதாசன் பக்தியைக் காய்ந்து பாடுகிறார். தே.வி.யோ அதற்கெதிரிடை. இன்றைய கவிஞரிலே பக்திரசத்தை அவரே நன்கு பாடுபவர் என்றால் அது மிகையாகாது. அவர் எழுதிய நூல்களிலே 'ஆசிய ஜோதி' , 'கீதாஞ்சலி', 'உமர் கய்யாம்', 'நாஞ்சில் நாட்டு மருமக்கள் மான்மியம்' என்பன முக்கியமானவை. இவற்றுள் கடைசி ஒன்றைத்தவிர மற்றதெல்லாம் மொழிபெயர்ப்புகள். 'பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள், தமிழ் மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்' என்றார் தேசியக் கவி பாரதியார். நாஞ்சில் கவிஞர் இதனைத் திறம்படச் செய்வதற்கு தமிழ் நாடு அவருக்குக் கடப்பாடுடையதாகும். இந்த மொழிபெயர்ப்புகள் எல்லாவற்றிலும் ஆசிய ஜோதியே தலை சிறந்தது என்பதை எவரும் ஒத்துக்கொள்ளவே செய்வர். கவிமணியைத் தவிர வேறு யாரும் இந்தக் கஷ்டமான மொழிபெயர்ப்புப் பணியை இவ்வளவு திறம்படச் செய்ய முடியுமா என்பது சந்தேகம் மட்டுமல்ல, முடியாததே என்றும் கூறிவிடலாம். மொழிபெயர்ப்பு நூல்களில் நாம்

எதிர்பார்க்கும் இடக்கர்கள் எதுவுமே இந்நூலில் கிடையா.
சரி, இனி 'ஆசிய ஜோதி' என்னும் கவிதைப் பூங்காவில் ஒரு சிறிது நாம் நுழைவோம்.
'ஆசிய ஜோதி' இந்திய நன்னாட்டில் தோன்றிய மகான்களில் ஒருவர் எனப்போற்றப்படும்
கௌதம புத்தருடைய வாழ்க்கைக் கதை. முழு ஆசியாவிலும் தன் மதத்தை
நிலைநாட்டிய 'புத்த ஞாயிறு'க்கு ஆசிய ஜோதி என்ற பெயர் பொருத்தமானதே.

தேவலோகத்தில் இறைவன் தேவர் சபையிலே தாம் மனித உருக்கொண்டு உலகில்
அவதரிக்கப் போவதாக அறிவிக்கிறார். இதைத் தொடர்ந்து கபிலவஸ்து மன்னன்
சுத்தோதனன் மனையாள் மாயா தேவியின் வயிற்றிலே ஒரு விண்மீன் வந்து புகுந்தது
போன்று அத்தேவியார் ஒரு நற்கனவு காண்கிறார்.

இந்த அதிசய சம்பவம் உலகம் முழுவதிற்குமே ஆச்சரியமான பலன்களைக்
கொடுக்கின்றது. அதை நாஞ்சில் கவிஞர் செஞ்சொற்களால் வர்ணிக்கும் அழகு
மகிழ்த்தக்கதே.

'பட்டமரங்கள் தளிர்த்தனவே - எங்கும்
பாழ்க்கிணறும் ஊறிப் பொங்கியதே.
திட்டுத் திடர் மணற் காடும் சுடுகாடும்
சில்லென்று பூத்துச் சிலிர்த்தனவே'

மாயாதேவி கர்ப்பவதியானாள். ஒரு நாள் அவள் நந்தவன மர நிழலில்
உலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது உரிய காலத்தை உணர்ந்துவிட்ட இயற்கை அந்த அற்புதக்
குழந்தையை வரவேற்கச் சித்தமாகின்றது.

'உரிய காலம் உறுவதை உணர் மரம்
மலர் முடி வணங்கி வளைந்து களித்தொரு
தழை வீடாகச் சமைந்த் நின்றது
பாரிடம்
பன்மலர் மலர்ந்தொரு பஞ்சணையாவது
பக்கத்தெழுமொரு பாறையும் பிளந்து
மதலஇயை அட்ட மஞ்சன நீரை
ஓடும் அருவியில் ஒழுக விட்டது
தேவி
நேரவு நொம்பலம் நோக்காடின்றியோர்
மகவினைப் பெற்று மகிழ்ச்சியுற்றனள்.'

ராஜ குழந்தை பிறந்தால் கேட்கவா வேண்டும்? எத்தனையோ விதமான பரிசுகளைத்

தாங்கித் தேவரும் மன்னரும், வணிகரும் வருகிறார்கள். அரண்மனைக்கு வணிகர் கொண்டுவரும் பரிசுகள் தாம் எவ்விதமானவை?

பத்து மடிப்பிலே மூடினாலும் - முகம்
பார்வை மறைந்திடாப் பட்டுக்களும்,
சித்தரச் சேலைத் தினுசுகளும் - நல்ல
செம்பொற் சரிகையுந் தாங்கிவந்தார்

பத்து மடிப்பிலே மடித்தாலும் பார்வை தெரியும் அந்தப் பட்டு எத்தகைய அற்புதமான மிருதுவான பட்டாயிருந்திருக்க வேண்டும்.

பிள்ளைக்கு நாமகரணமுமாயிற்று. சித்தார்த்தன் என்பது பெயர். பிள்ளை வளர்ந்து வாலிபமடைகிறது. அன்பே அதன் உள்ளமும் உடலுமாயமைந்துவிட்டது. ஒரு நாள் தேவதத்தன் என்ற அரசிளங்குமரன் வானில் பறக்கும் அன்னப் பறவை ஒன்றை வில்லினால் எய்து வீழ்த்துகிறான். காயத்தோடு கீழே விழுந்த பறவையை சித்தார்த்த குமாரன் கையிலெடுத்துச் சிசுருஷைகள் செய்கிறான். அதனைக் கவிஞர் அழகொழுக வர்ணிப்பது மனோரம்மியமாயிருக்கிறது.

விழுந்த அப்பறவை, மேனி முழுதும்
ஒழுகி ஓடும் உதிரம் புரளத்
துள்ளித் துள்ளித் துடிப்பது கண்டு,
சிந்தை கனிந்து, திருமா மன்னரின்,
செல்வக் குமாரன் சித்தார்த் தன்போய்,
மலர்ந்து விரியா வாழைக் குருத்தினும்
தண்ணிய கரங்களால் தாங்கி எடுத்து,
மடியில் வைத்து மார்போடு அணைத்துத்
தழுவித் தழுவித் தளர்ச்சி நீக்கினன்.
அப்பால்,
இடக்ககையிற் பறவையை ஏந்தி, அம்பினை
வலக்கை யதனால் வாங்கி, வடிந்த
உதிரம் மாற்றி, உறுத்திய புண்ணில்

தேனும் தளிரும் சேர்த்துப் பிசைந்து
பூசியே வருத்தம் போக்கினன். ஆங்கே

சித்தார்த்தன் இவ்வளவு அன்பு காட்டினான் அல்லவா? ஆனால் அவனுக்கு நோவென்பது கடுகத்தனையும் தெரியாது. நோவு எவ்விதம் இருக்கும் என்று பரீட்சை பார்க்க

விரும்பினான் அரசுமாரன், எனவே:
 பறவையின் மீது பாய்ந்த அம்பின்
 முனையைத் தனது முழங்கை யதனில்
 அழுக்கிப் பார்த்தனன்; ஐயோ! ' என்றனன்;
 பிரிந்து பின்னும் பறவையை எடுத்துத்
 தாயினும் இரங்கித் தழுவி அணைத்தனன்.

சிறிது நேரம் செல்ல தேவதத்தன் அங்கே வந்து பறவையைத் தரும்படி கேட்கிறான்.
 சித்தார்த்தன் மறுக்கிறான். ' பறவை இறந்திருந்தால் அதனை நான் உனக்குத் தந்திருப்பேன்.
 ஆனால் அது இறக்கவில்லை. உனக்கு அது உரிமையில்லை. அதனைக்
 காப்பாற்றியவனுக்கே அது உரியதாகும்' என்கிறான் அவன்.

எய்தவனுக்கே எக்காலத்தும் பறவை உரியது என்று வாதிக்கிறான் தேவதத்தன்.

சொன்ன மொழிகேட்டான் - ஐயன்
 துன்பம் மிகஅடைந்தான்;
 அன்னப் பறவையினைக் - கன்னத்தோடு
 அணைத்து வைத்துக் கொண்டான்

முடிவில் நீதிமன்றத்துக்குப் போவோம் என்று சித்தார்த்தன் சொல்ல இருவரும் அவ்வாறே
 செல்கின்றனர். அங்கு வழக்கை முடிவுகட்ட முடியாது அறிஞர்கள் - பண்டிதர்
 தவிக்கின்றனர். அப்போது ஒரு புரோகிதன்:

"உயிரைக் கொன்றிடவே - முயலும்
 ஒருவ னுக்குஅந்த
 உயிரின் மேலேதும் - உரிமை
 உண்டோ? கூறும் ஐயா!

என்று கேட்டு சித்தார்த்தனுக்கே அன்னம் உரியதென்று தீர்ப்புக் கூறுகிறான். தீர்ப்புக் கூறிய
 புரோகிதன் வடிவில் வந்த தேவன் பின்னால் மாயமாய் மறைந்துவிடுகின்றான்.

மேலே கூறிய பகுதிகளிலே கையாளப்பட்ட மேற்கோட்கள் தேசிக விநாயம்பிள்ளை
 கவிதை எவ்விதம் இருக்கும் என்பதற்கு நல்ல உதாரணங்கள். அகவற் பாவை
 அலங்காரமாக இலக்கண ஓசை மோனை நயம் சொட்டும்படி அவர் ஆசிய ஜோதியில் பல
 இடங்களில் கையாண்டிருப்பது புத்தரின் கருணை - அவரது அமைதி நிறைந்த -
 மென்மையும் , கம்பீரமும் கொண்ட தோற்ற - செயல் எல்லாம் இக்கவிதையில் நம்
 கண்முன்னே நன்கு தோன்றும்படி அதற்கேற்ற பாணியிலும், பாவத்திலும்

பாடப்பட்டிருப்பது விசேஷித்த அம்சமெனக் குறிப்பிடலாம்.

சித்தார்த்தன் பிரம்மசரியத்தைக் கடந்து கிரகஸ்தாசிரமத்தில் புகுந்துவிட்ட பின் நடந்த சம்பவங்கள் இவை.

வைசாகமதி வானிலே விளங்கி உலகை ஒளிமயப்படுத்தும் ஓர் இரவு. சித்தார்த்தன் அரன்மனைச் சுகங்களை ஒதுக்கி துறவு மேற்கொண்டு வெளியேறுகிறான். அவன் காதல் மனைவி யசோதை வயிற்றிலே கருவுற்று களங்கமில்லாமல் நித்திரையில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறாள். பார்த்தான் சித்தார்த்தன். இருந்த போதிலும் அவளது அழகிய முகம் அவனது வைராக்கியத்தைக் கலைக்கவில்லை. அதே சமயத்தில் போலித்துறவறம் பேசிப் பெண்களைப் பேயென்று காயும் பண்பில்லை சித்தார்த்தனுக்கு. உலகையே கருணை மயமாக்க எண்ணும் ஒருவனுக்கு பெண்ணில் வெறுபேற்படுவது அடுக்குமா? உண்மையை ஆராயும் தனது பணிக்கு மெல்லியலாள் குந்தகமாவாள் என்பதுதான் அவன் எண்ணம். அதனால் தான் பிரிந்து செல்கிறான். துயில்கொள்ளும் யசோதையைப் பார்த்து அவன் கூறுகிறான்:

வெறுத்தற் கரிய விண்ணமு தே! என்
அன்பின் உருவே! அசோதையே! உன்னை
மறந்து செல்ல மனந்துணி கின்றேன்;

இவ்வார்த்தைகளில் தான் என்ன தாபம்! என்ன அன்பு! அவன் மேலும் சொல்லுகிறான்:

காரிகை யேநம் காதலில் மலர்ந்த
மலரென உன்தன் வயிற்றினில் வளரும்
மகவினைக் கண்டு வாழ்த்துதற் குரிய
காலம் வரும்வரை காத்து நிற்போனல்,
மனத்தில்
கொண்ட உறுதி குலைந்து போய்விடும்.

குலைந்தால் என்ன? அதனால் உலகத்துக்கே நஷ்டம் ஏற்படும்.

உண்மை ஞானம்இவ் வுலகெலாம் ஒளிரச்
செய்வதென் கடனாம், சிறிது காலம்
பிரிகின் றேன், இதில் பிழையெதும் இல்லை,
வாய்த்த மனைவியே! வயிற்று மகவே!
தந்தையே! தமரே! தரணி மாந்தரே!
பொறுத்திட வேண்டும்; பொறுத்திட வேண்டும்.
பொறுத்துக் கொள்வது புண்ணிய மாகும்

உள்ளம் தேறினேன்; உறுதியும் கொண்டேன்.
 இனியொரு கணமும் இங்குத் தங்கிடேன்.
 யாதுந் தடையிலை; இறங்கிச் செல்வேன்.
 நீள்நில மீது நித்தியா னந்த
 வாழ்வை யடையும் வழிஇது வென்ற
 தீவிர மான தியாகத் தாலும்
 ஓய்வில் லாத உழைப்பி னாலும்
 அறியலா மென்னில் அறிந்து வருவேன்;
 வாடி வருந்தி மன்னுயி ரெல்லாம்
 அடையும் துன்பம் அனைத்தும் ஒழிப்பேன்"
 நன்று நாடிய ஞானிசித் தார்த்தனே.

மோனத்திலிருந்து அவன் நடத்திய ஆத்ம விசாரணைகள் அவனுக்கு உள்ளறிவைத் தந்தது புத்தனாக்கி விடுகிறது. இந்நிலையில் ஒருநாள் வழி நடந்த களைப்பால் பாதையிலே சோர்ந்து கிடந்தார் அவர். அப்பொழுது தாழ்ந்த குலச்சிறுவன் ஓர் ஆட்டிடையன், அவர்மீது கருணைகொண்டு தன் ஆட்டின் மடியை அவரது வாய்க்கு நேரே நிறுத்தி பாலை மெல்லக் கறந்து விடுகிறான். புத்தர் அறிவு தெளிந்தார். ஆப்பையனை நோக்கி 'கலையத்தில் கொஞ்சம் பால் தா' என்று கேட்டார்.

சிறுவன் மறுக்கிறான். ' நான் எளிய சாதி. எனது கலையத்தில் நீங்கள் உண்ணலாமா? ' என்று கூறும் சிறுவனிடம் புத்தர் கூறுகிறார் பதில்:

நெற்றியில் நீறும் - மார்பில்
 நீண்ட பூணுலும்
 பெற்றுஇவ் உலகுதனில் - எவரும்
 பிறந்த துண்டோ அப்பா!

தீண்டாமையை எதிர்த்து இதிலும் பார்க்க 'ஒழித்துக் கட்டும்' வகையில் வாதிக்க வேறு வாதங்களுண்டோ? முடிவில் சிறுவன் கலையத்தில் பால் தர அதனைக் கருணை வள்ளல் உண்டு மகிழ்கிறார்.

புத்தர் வழியோடு போய்க்கொண்டிருக்கிறார். அப்போது அவர் கண் எதிரே ஒரு ஆட்டு மந்தை எதிர்ப்படுகிறது. அத்தனை ஆடுகளும் பிம்பிச்சார மன்னனின் யாகசாலையில் பலியாவற்காகப் போகின்றன. அவற்றில் ஒரு ஆட்டுக்குட்டி நொண்டி நொண்டி நடக்கிறது. அண்ணல் அதனைத்தனது தோள்களில் தாங்கி நடக்கின்றார்.

நல்ல பக்தரான தேசிகவிநாயகம் பிள்ளைக்கு புத்தர் இளமறியோடு தோன்று இக்காட்சி

மானேந்தி ஆடும் சிவபெருமானையே ஞாபகமூட்டுகிறது.
 நெற்றியில் நீறும் - மார்பில்
 நீண்ட பூணுலும்
 பெற்றுஇவ் உலகுதனில் - எவரும்
 பிறந்த துண்டோ அப்பா!

என்று வர்ணிக்கிறார் கவிஞர்.

இந்த யாகத்தைத் தடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கிறார் புத்தர். நகர வீதிகளில் புத்தர்
 நுழைந்து செல்கையிலே பொது மக்கள் தமது கருமங்களை மறந்து அவரையே
 நோக்குகிறார்கள். அத்தகைய திவ்யமான தோற்றங்கொண்டவரல்லவா அந்தக்
 கருணை வள்ளல்.

பெண்டுகள் வாசலில் கூடிநின்றார் - இந்தப்
 பேரரு ளாளனும் யாரோன்றார்;
 கண்டவர் உள்ளம் கனியுதென்றார் - இவண்
 கண்ணின் அழகினைப் பாடும் என்றார்

கன்னி ஒருமகள் மையெழுதி - இரு
 கண்ணும் எழுதுமுன் ஓடிவந்தாள்;
 பின்னும் ஒருமகள் கூந்தலிலே - தூடும்
 பிச்சி மலர்கையில் சுற்றிவந்தாள்.
 பாலுக் கழுத மதலையுமே - ஐயன்
 பக்கம் வரக்களிப் புற்றதென்றால்,
 சேலொக்கும் மாதர் விழிகள் - அவன்முகச்
 செவ்வியில் ஆழ்வது அதிசயமோ!

கண்ணிற் கருணை விளங்குதென்றார் - நடை
 கம்பீர மாகவுங் காணுதென்றார்;
 எண்ணில் இடையனும் ஆகான் என்றார் - இவன்
 இராஜ குலத்தில் பிறந்தோன் என்றார்;
 யாகப் பசுவை எடுத்துவரும் - இவண்
 எண்ணரும் பக்தி யுடையன் என்றார்;
 மாகந் தொழுதேவ ராஜன்என்றார் உயர்
 மாதவச் செல்வன் இவனே என்றார்.
 செம்பு நிறைந்துபால் சிந்திடவே - சிலர்
 சிந்தை மறந்து கறந்துநின்றார்;

எம்பிரான் செல்லும் வழியின் சிறப்பெலாம்
எங்ஙனம் சொல்லி முடிப்பேன், அம்மா!

கடைசியில் யாகசாலையை நண்ணுகிறார் புத்தர். அங்கே கொலை பாதகம் நடக்கப் போகிறது. ஏராளமாக ஆடுகள் வெட்டுப்படப் போகின்றன. 'தீட்டிய கத்தியும் கையுமாக' விளங்கிய தீட்சிதர் ஒருவர் அவிப்பாகங்களைத் தேவர்களுக்கு அர்ப்பணிக்கிறார். அவர் கூறுவது யாகத்தின் கொடுமையை, பலியிடுதலின் கொடுமையை நன்கு உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது:-

யாகத் திறைவரே! எண்ணருந் தேவரே!
அம்பவி யாளும் அரசர் பெருமான்
பிம்பி சாரப் பெருந்தகை, இந்நாள்
மறைகளில் விதிக்கும் வழிவகை யறிந்து
முறையிற் செய்து முடிக்கும்இம் மகத்தில்

பேணி உமக்கிடும் பெரும்பலி இதுவாம்;
உயிரொடு துள்ளி ஒழுகிடும் உதிரம்
கண்களிற் கண்டு களிப்பீ ராகுக!
சீரிய குணத்துஎம் செங்கோல் மன்னன்
பாரில் செய்த பழியும் பாவமும்
தாங்கி இவ்வாடு சாவக் கையினில்
வாங்கும்இவ் வாளால் வதைத்துஅவ் ஓனையும்
எரிவாய் இடுவன், யாவும்
பொரியாய்ப் புகையாய்ப் போவது குறித்தே

இதனைக்கண்ட அன்பரசர் அதனைத் தடுக்க விரைகிறார்.

காலிலே கட்டிய
கட்டவழித்தான். - அதன்
வாயினில் கட்டும்
அவிழ்த்து விட்டான்.

சபையோரிடம் உயிர்ப்பலியின் கொடுமையை எடுத்து விளக்குகிறார். முடிவில்,

கொன்று பழிதேட வேண்டாம்ஐயா; - இனிக்
கொல்லா விரதம்மேற் கொள்ளும் ஐயா!

என்று கூறுகிறார் அவர். இந்தக் காட்சி எவ்வாறிருந்தது தெரியுமா? வாய் பேசா உயிர்களெல்லாம் வாய்பெற்றுப் பேசுவது போலிருந்ததாம் ஆது. இந்த அறிவுரை கேட்டு தீட்சிதர் வாளை எறிந்தார். அக்கினிக்குண்டம் அழிக்கப்பட்டு எல்லோரும் புத்தர் காலில் வீழ்ந்தனர். பிம்பிசார மன்னர் அதன்பின் உயிர்ப்பலியை நாட்டில் அறவே ஒழிக்க, புத்தர் ஆனந்தம் அடைகிறார்.

கவிமணியின் கதை சொல்லும் திறமை இந்தக் கவிதைகளிலே பரக்கத் தோன்றுகிறதென்பதைக் கூறவேண்டியதில்லை. மேலே கூறிய ஆசிய ஜோதிக் கதைகளைவிட அரிய கவிதைகள் 'புத்தரும், சுஜாதையும்', 'புத்தரும் மகனிழந்த தாயும்' என்பவையாகும். அவற்றை அடுத்துவரும் கட்டுரையில் பரிசீலிப்போம்.

நன்றி: சுதந்திரன் 18.2.1951 / 11.03.1951

பதிவுகள், செப்டம்பர் 26, 2013

16. 'தெணியானின் பார்க்கப்படாத பக்கங்கள்' இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்ட பக்கங்கள் மீதான மார்க்கிய ஒளிவீச்சு - முனைவர் ந.ரவீந்திரன் -

வரலாறு என்பது கடந்தகாலத்தோடு சமகால மனிதர்கள் மேற்கொள்ளும் உரையாடல்தான் என்ற ஒரு கருத்து உண்டு. ஐம்பது வருடங்களின் முன்னர் எமது வரலாறு பார்க்கப்பட்ட கோணத்திலிருந்து, அதே விடயங்கள் இன்றும் அணுகப்படும் என்பதற்கில்லை. அன்றைய காலத்தில் வரலாற்றோடு பகிர்ந்துகொண்டு பெற்றிருக்கக்கூடியவற்றிலிருந்து வேறுபல தேவைகள் இன்று எம்மைத் தூண்டும் காரணமாகப் புதிய பல விடயங்களை வரலாற்றுப் பக்கங்களிலிருந்து பெறக்கூடியவர்களாக இருப்போம். ஆயினும் இன்றைய எந்தத் தேவையிலிருந்து அதனை எத்தகைய நலன் அடிப்படையிலான கண்ணோட்டத்தில் அணுகுகிறோம் என்ற நோக்குநிலை காரணமாக நாம் வந்தடைகிற முடிவுகள் வேறுபட இடமுள்ளது. பலரும் காணத்தவறுகின்ற அம்சங்கள் சிலரால் உன்னிப்பாகக் கண்டறியப்படவும், அவை அவர்களால் முதன்முதலாய்ப் பேசுபொருளாக்கப்படுவதும் இதன் காரணமாகவே.

ஆங்கில ஏகாதிபத்திய ஒடுக்குமுறையில் குடியேற்ற நாடுகளாய்ச் சிறுமைப்பட்டிருந்த காலத்தில் எமது கடந்தகால வரலாற்றைப் பார்த்த முறை ஒருவகை; அப்போதும் பாரதி பேசாப்பொருள் பலவற்றைப் பெருமுழக்கமாக்கி "பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலமும் போச்சே, வெள்ளைப் பறங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே" எனப் பிரகடனப்படுத்தினார். இது பலதடவை கவனிக்கப்பட்டு பழங்கதையாகிவிட்ட போதும், இதனுள் ஊடறுத்துக்காண முயற்சிக்காத பார்க்கப்படாத பக்கங்கள் பல இருந்தபடியே உள்ளன. இத்தகைய "பார்க்கப்படாத பக்கங்கள்" தெணியானின் கட்டுரைகளாக ஜீவநதி வெளியீடாகி அண்மையில் எமது கரங்களை எட்டியுள்ளது. கனடாவில் வாழும் க. நவம் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள இந்நூல் 190 பக்கங்களில் வெளிப்பட்டுள்ளது.

பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு பாரதிக்குப்பின் மேலும் விரிந்த தளத்தில் இயங்கியுள்ளது; இருபதாம் நூற்றாண்டின் முப்பதாம் ஆண்டுகளில் இருந்து தமிழகத்தில் பெரியாரியமாகவும் மராட்டியத்தில் அம்பேத்கரியமாயும் வளர்ந்திருக்கிறது. இன்று இந்துத்துவ ஆட்சியில் பெரியாரிய - அம்பேத்கரிய எழுச்சி வீறுபெற்று வருவதையும் காண்கிறோம். ஆயினும் பாரதியிடம் இருந்த பார்வை வீச்சு இவற்றிடம் தொலைந்துபோய், பின்னாலே பெரும் பூதத்தை இருக்கவிட்டு, முன்னாலுள்ள சிறு பூச்சாண்டிகளோடு வீராவேசம் காட்டுவதாகவே இவையுள்ளன. ஏகாதிபத்தியம் நவபிராமணியமாகி ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களைச் சுரண்டிக் கொழுக்கும் இன்றைய வரலாற்றுக் கட்டத்தில், 'பார்ப்பானை ஐயரென்பதும் வெள்ளைப்பறங்கியைத் துரையென்பதும்' போயொழிந்து, ஆனந்தப்பள்ளுப் பாடும் சுதந்திரம் கைகூடும் என்ற பாரதியின் பிரகடனம் ஆழ்ந்த பொருள் நிறைந்த முழக்கம். அதற்கு மாறான ஒருமுனைவாதப் பார்வையின் இன்றைய முழக்கம்,

விடுதலையைத் தூரப்படுத்துவதாயுள்ளது. பார்ப்பனியம் என்ற பேரில் கரந்துறையும் பார்ப்பன எதிர்ப்பு பாரதியிடம் இருந்ததில்லை; எட்டுத்திக்கும் சென்று படித்தாக வேண்டிய அந்நியரின் சாதனைகள் பற்றிய புரிதல் பாரதிக்குத் தெளிவாக இருந்தது. ஐயர்- துரை என்று அவர்களைக் கொண்டாடும் எமது அடிமைப் புத்தியைத் தகர்த்து, முழு மானுடத்துக்குமான விடுதலையை இறைஞ்சியவராக பாரதி இருந்தார்.

மாறாக, பார்ப்பனிய எதிர்ப்பை மட்டும் பூதாகாரப்படுத்தி ஏகாதிபத்தியப் பிணைப்பைத் தகர்த்து, சோசலிசத்தை நோக்கி முன்னேறுவதை முதன்மைப் பணியாகக் கொள்ளத் தவறுவதால் பெரியாரியமும் - அம்பேத்கரியமும் வெற்றாரவார முழக்கங்களுடன் நிறைவு காண்கின்றன. மார்க்சியர்களும் அங்கே இன்று தம்மிரு தோள்களில் இவற்றைச் சுமந்தபடிதான்; அவர்கள் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பையும் சோசலிச நாட்டத்தையும் இலட்சியமாகக் கொண்டபோதிலும், தோள்களின் காவடியில் கவனம் குவியும்போது இதை மறப்பர். இதனைப் பேசுபொருளாக்கும்போது வர்க்கவாத முடக்கமாய் மார்க்சியத்தைக் குறுக்குவர். வைத்தால் கூந்தல், அடித்தால் மொட்டை என்ற நிலைப்பாடு.

விடுதலை பிளவுபடாதது; பாட்டாளி வர்க்கம் தனக்கானதாய் மட்டுமன்றி எதிரியையும் விடுதலை செய்வதற்கான இலட்சியத்தை முன்னெடுத்தது. பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு ஒரு சாதியை வெறுப்புக்குரியதாக்கி சாதிவாதத்தினுள் முடங்கும்போது அருகருகேயுள்ள சாதிகளிடையேயும் மோதல்களே பெருகி வருகின்றன. பெரியாரியத்தையும் அம்பேத்கரியத்தையும் மார்க்சியத்துடன் ஒட்டவைப்பதல்ல இன்று அவசியப்படும் பணி; அவையிரண்டையும் கடந்து சாதிச் சமூகத்தில் மார்க்சியத்தைப் பிரயோகிக்க, முதலாளித்துவ நிலைப்பட்ட பெரியாரிய - அம்பேத்கரியத் தவறுகளை விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கியவாறு, அவற்றிடமிருந்து கற்கவேண்டியவற்றை மட்டும் பெற்று, முன்னேற மார்க்சியர்கள் முயற்சித்தாக வேண்டும், இந்தியாவில்.

இலங்கையில், பெரியார் - அம்பேத்கர் அவசியப்படாமைக்கான காரணம், சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தைப் பாட்டாளிவர்க்க நிலைப்பாட்டிலிருந்து மார்க்சியர்களே இங்கு முன்னெடுத்திருந்தார்கள் என்பதாகும். சாதிவாதத்தின் தவறுகளுள் சிறைப்பட்டவாறு தமிழ் இலக்கியத்தின் மீதான புதிய கோணங்களிலான பார்வைகள் தமிழகத்திலிருந்தும் பேசப்படுகின்றன. அவை சரியான மார்க்சிய அணுகு முறையைத் தவற விடுவதனால் அவற்றால் பார்க்கப்படாத பக்கங்கள் இன்னமும் உள்ளன. வர்க்கப் பார்வையில் சாதிச் சமூகத்து இண்டு இடுக்குகளைக் கண்டு காட்டுகிறார் தெணியான் "பார்க்கப்படாத பக்கங்கள்" என்ற இந்த நூலில். இது இலக்கியச் சிந்தனைகள்(பக்கங்கள் 1-92) கலை-இலக்கிய ஆளுமைகள் (பக்கங்கள் 93-190) என்ற இரு பாகங்களைக் கொண்டுள்ளது.

"தமிழ் இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தத் தவறிய தமிழர் சமுதாயம்" என்ற முதல் கட்டுரை வர்க்கவாத முடக்கத்தை வெற்றிகொண்டு, வர்க்கப் பார்வையில் சாதிச் சமூக நிதர்சனத்தைக் காண வலியுறுத்துகிறது. இந்தப் பார்வையை வந்தடைய உதவும் பாரதியை மாற்றத்தின் திசைகாட்டியாகக் காட்டுவார். "ஆட்சியதிகார வலுவுடைய மேட்டுக்குடியினர் பற்றிப் பேசும் இலக்கியப் போக்கினில் திடீர்ப் பாய்ச்சலாக ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்தவன் மகாகவி பாரதி. 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தோன்றி 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை (1882.12.11 - 1921.09.11) வாழ்ந்த பாரதியின் வருகைக்காக தமிழ் இலக்கியம் காத்திருந்தது போலும். தமிழர் சமுதாயத்தில் பெரும்பான்மையினராக இருக்கும் சாதாரண பொதுமக்களைத் தமிழ் இலக்கியத்தினுள் பாரதி கொண்டுவந்தான்." (ப.04) என்பார். என்ன இருந்தாலும் பாரதி பிராமணன் என்பதால் சொந்தச் சாதியபிமானம் காரணமாக தவறுகள் அவரிடமும் வெளிப்பட்டதை என்பதாம் ஆண்டுகளில் காணத்தவறினோம், தலித்திய எழுச்சியோடு இப்போது கட்டுடைத்துப் பார்க்கிறோம் எனக்கூறுகிற மார்க்சியர்கள் தமிழகத்தில் உண்டு. அவர்கள் போலன்றி தெனியான் துணிவுடன் பாரதியைப் புதுயுகத்தின் முதற் குரல் எனப் பிரகடனப்படுத்துவது கவனிப்புக்குரியது.

முன்னதாக தமிழகத்தில் மார்க்சியர்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மத்தியில், அவர்களே மிகப் பெரும்பான்மையான உழைக்கும் மக்கள் என்ற வகையில் காத்திரமான பணிகளை முன்னெடுத்துள்ளனர். அவை வர்க்கப் பிரச்சனை என்ற பொருளாதாரப் போராட்டங்களாய் அணுகப்பட்டனவே அல்லாமல் சாதிய இழிவுகளுக்கு எதிரானவையாய்ப் போதிய அளவில் இணைக்கப்படவில்லை. முதலாளித்துவ நிலைநின்று பெரியார் - அம்பேத்கர் சாதியெதிர்ப்புப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தபோது, உழைக்கும் மக்களைப் பிளவுபடுத்துவதாயும் ஏகாதிபத்தியச் சார்பானதாயும் முத்திரை குத்தப்பட்டதேயன்றி, ஐக்கியப்பட அவசியமான பக்கங்கள் கண்டுகொள்ளப் படவில்லை; முதலாளித்துவச் சார்பான தத்துவக் குளறுபடிகளுக்கு எதிராக அன்று சரியாகவே போராடியபோது ஐக்கியப்படும் இடங்கள் கண்டுகொள்ளாமல் விடப்பட்டதுபோன்றே, இன்று ஐக்கியப்பட முனையும்போது அவசியமான தத்துவார்த்தப் போராட்டத்தைக் கைவிடுகிறார்கள், இந்திய மார்க்சியர்கள்.

மாறாக இலங்கையில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி உதயமான 40 களிலிருந்தே சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தை முன்னெடுத்த காரணத்தால், ஒருமுனைவாதத் தவறுகளின்றி சாதியமைப்பை வர்க்கப் பார்வையில் காட்ட இயலுமாயுள்ளது தெனியானுக்கு. பாரதி மார்க்சியரல்லாதபோதிலும் பின்னர் மார்க்சியர்கள் வந்துசேரவேண்டியிருந்த பல கோணங்களையும் பார்த்து முதற் குரல்களை எழுப்பியவராக இருந்தார். வெறும் எழுத்தில் அடங்காமல் தன் சொந்த வாழ்விலும் சாதியெதிர்ப்புக் குரலை நடைமுறைப்படுத்தியிந்தார். அதன் காரணமாகவே பாரதிதாசன் "பெரியார் சாதி முறைக்கு எதிராக போராடிய அளவுக்கும் வேகத்துக்கும் ஈடாகப் போராடியவர் பாரதி" எனக் கூறினார்.

அந்தவகையில் பாரதியை இந்திய மார்க்சியர்கள் தூரவீசிவிடுவது - அல்லது அடக்கிவாசிப்பது போலன்றி, தெனியான் இங்கே முன்னிலைப்படுத்துவது அதிசயப்படத்தக்கதல்ல. இங்கே "சாதியின் காவலர்" எனப்பட்ட நாவலரையும் அவருக்கான வரலாற்றுப் பங்களிப்பின் பேரில் மரியாதைக்குரியவராக அடையாளப்படுத்துவதில் தெனியானுக்கான மார்க்சிய அணுகுமுறை துலக்கமுறுவதைக் காண்போம். "தமிழ் நாட்டில் அச்சு இயந்திரசாலை நிறுவி, தமிழுக்கு அருந்தொண்டாற்றிய ஆறுமுகநாவலரையோ, அவரது காலத்துக்குப்பின் வாழ்ந்த ஈழத்துத் தமிழ்ப் பெரியோர்களையோ தமிழ் நாட்டார் கண்டுகொள்வதில்லை. 'நாவலர் என்றால், நாவலர் நெடுஞ்செழியனைத்தான் எங்களுக்குத் தெரியும்' என ஒரு காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் இருந்து தெரிவிக்கப்பெற்ற கருத்தினை இலகுவாக மறந்துபோய்விட முடியாது. 'ஐந்தாம் குரவர்' என யாழ்ப்பாணத்தார் தலையில் வைத்துச் சுமந்து கொண்டாடும் ஆறுமுகநாவலர் பற்றி இப்படியொரு கருத்து தெரிவிக்கப்பட்ட பொழுது, இங்கு யாரும் கொதித்தெழுந்துவிடவுமில்லை" (ப.86) எனக் கூறும்போது, ஐந்தாம் குரவர் என்ற கொண்டாட்ட உணர்வில்லை - அந்த விடயத்தில் நாவலரின் சாதி அபிமானத்தின்மீது கடும் விமர்சன அணுகுமுறையுடனேயே இதனைத் தெனியான் கூறுகிறார் என்பதனை அவரை முழுதாகப் படிக்கும்போது தெரிந்துகொள்வோம்.

இத்தகைய சாதிப் புனிதம் எங்கிருந்து வருகிறது? "பல்வேறு சிறப்புக்களை உடைய ஒருவனைப் பின்தள்ளுவதற்கு அவன் பிறந்த குலம் சுட்டிக்காட்டப்பெறுகின்றது. ஒருவன் தன்னை மேன்மைப்படுத்துவதற்கு வேறெந்தச் சிறப்புக்களும் இல்லாத இடத்து, தான் உயர்ந்த சாதியான் எனக் கூறிக்கொள்ளும் இழிகுணம் இன்றும் எம்மிடை உண்டு. இந்த இழிகுணம், சமயத்தின் பெயரால், சமயத்துக்கூடாக வெளிப்படும் அநாகரிகம் இன்னும் அழிந்துபோய்விடவில்லை. சைவ சமயம் இத்தகைய இழிந்த குணத்தினைப் பேணித் தாலாட்டி வளர்க்கும் தொட்டிலாக விளங்குகிறது. சமயச் சார்புடைய தொண்டு நிறுவனங்களுக்கு மத்தியிலும் இன்று இக்குணம் கரந்து உறைகின்றது" எனும் அவர் கருத்துடன் (ப.24) நாவலர் குறித்த மேலேயுள்ள அவதானத்தை இணைத்து நோக்குவது அவசியம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிராமணர் ஒடுக்குமுறையைப் பிரயோகிக்கும் ஒரு சமூகத்தளமாய் இல்லை. அவர்களின் பாத்திரத்தையும் ஏற்ற வெள்ளாளரே ஆதிக்கவாதச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தனர். ஏகாதிபத்திய நலனை முன்னிறுத்திய கிறிஸ்தவ ஊடுருவலுக்கு எதிரான போராட்டமாய் எமது பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கும் வரலாற்றுப் பணியை முன்னெடுத்த நாவலர், வெள்ளாளப் பிரதிநிதி என்றவகையில் அவரது அன்றையகாலகட்ட முற்போக்கு நிலைப்பாட்டுடன் கூடவே சாதியத்தை வலியுறுத்தும் தவறுகளுக்கும் உரியவராய் வெளிப்பட்டிருந்தார். அதேபோல நவீன அம்சங்களை உள்வாங்குவதில் அன்றைய இயங்கு சக்தியாக இருந்த மேற்குடியினரிடம் இரண்டக நிலை இருந்துள்ளது. பணம் காய்த்துக் கொட்டும் விஞ்ஞானக் கல்வியை வரவேற்ற

யாழ்ப்பாண மேற்குடியினர், தமிழின் முதல் நாவலைப் படைக்க இயலாதவர்களாய் இருந்தனர். கிரிஸ்தவ, இஸ்லாமிய ஆளுமைகள் அல்லது யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே உள்ளவர்களே ஆரம்பகால நாவல்களைப் படைப்பவர்களாக இருந்தனர்; "நாவலர் வழிவந்தோர் சமயம் வளர்ப்பதற்குப் புராணபடனம், கண்டனப் பிரசங்கம் என்பவற்றிலேயே கவனம் செலுத்தினர்" என்பார் தெணியான் (ப.11).

சாதியொடுக்குமுறை தனியே இந்து சமயத்தில் மட்டும் செயற்படுவதாயில்லை; ஆன்மீகத் தளத்திலும் சாதியத்தைப் புனிதப்படுத்தி நியாயப்படுத்துகிறது இந்து சமயம் என்பது மட்டுமே வேறுபாடு. சாதிமுறை வாழ்வு நிதர்சனமான பின்னணியில் இவ்வாறு மதத்தினால் சாதியக் கருத்தியல் வடிவமைக்கப்பட்டது என்ற காரணத்தாலேயே கருத்தியல் ரீதியாகச் சாதியத்தை ஏற்காத சமயத் தளங்களிலும் சாதி செயலாற்றல் கொள்ள இயலுமாயுள்ளது. "இந்து தமிழ்ச் சமூகம் சாதியப் பண்பாட்டை அடிப்படையாகக்கொண்டு கட்டியெழுப்பப்பட்டது. இந்தப் பண்பாட்டினை கிறிஸ்தவம் உள்வாங்கி இருக்கின்றது. தமிழர்கள் கிறிஸ்தவர்களாக மதம் மாறிய போதிலும் சாதியக் கட்டுமானங்களில் இருந்து முற்றாக விடுபடவில்லை" எனக் கூறி (ப.46), ஆரம்பகால கிறிஸ்தவப் பரப்புரையாளர்களான வெள்ளையர்கள் தம்மை 'ஐயர்' என அழைத்திருந்தமையை ஆதாரமாகக் காட்டியிருந்தார்.

"பார்ப்பாணை ஐயரென்ற காலமும் போச்சே - வெள்ளைப் பறங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே' என சமூக நடைமுறையை ஆக்ரோசமாக நிராகரித்துப் பாடுகின்றார் மகாகவி பாரதியார். பார்ப்பனர்களையே ஐயர் என்று அழைப்பதனை பாரதியார் வெறுத்து ஒதுக்குகிறார். அதேவேளை துரையென்று அழைக்கப்பெற்ற வெள்ளைப் பறங்கி (மேலைத்தேச மதகுரு) எவ்வாறு ஐயர் ஆனார் என்பது மிகச் சுவாரசியமான ஒன்றல்லவா!"(ப.44).

சாதியமைப்புக்கு எதிரான போராட்டத்தில் சித்தர்கள் தம்மளவில் சமூக - இலக்கியத் தளங்களில் செயற்பட்டுள்ளனர். அதன் காரணமாய் அவர்களது காத்திரமான இலக்கியப் பங்களிப்பு உரிய அளவிலான கவனம்பெறாமல் விடப்பட்டுள்ளது என விசனம் தெரிவிக்கும் தெணியான், "சமூக மேலாதிக்க சக்திகளின் நேசர்களாகச் சித்தர்கள் இல்லாத காரணத்தினால் சித்தர் பாடல்கள் அல்லது சித்தர் இலக்கியங்கள் மேலெழுந்துவர இயலாது போயிற்றுப் போலும். தமிழ் இலக்கிய உலகில் சித்தர் இலக்கியங்கள் 'கறிச் சுவை அறியாத சுட்ட சட்டி சட்டுவங்களாகத்' தொடர்ந்து இருந்து வருவதனால், யாருக்கும் எந்தவிதப் பயனும் விளையப் போவதில்லை" (ப.35)என்பார்.

இலங்கையில் முப்பதுவருடங்களாய் இரத்தம் சிந்திப் பெற்ற அனுபவங்களின் பின்னரும் தமிழ்த் தேசியத்தில் ஆண்ட பரம்பரை நலன் மேலாதிக்கம் செலுத்த இயலுமாயிருப்பது "மெல்லத் தமிழினிச் சாகும்" அறிகுறியோ என்னவோ! ஆயினும் இதனைத்

தகர்க்கும் முனைப்பு பாரதி வழியின் தொடர்ச்சியாய்த் தமிழகத்திலும் உண்டு; இலங்கையில் மேலும் காத்திரமாக மார்க்சியத் தலைமையில் இயங்கிய சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்ட வரலாற்று எழுச்சியிலும் இருந்துள்ளது. அதன் சாராம்சம் இந்த நூல். நாற்பதாம் ஆண்டுகளில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி தொடக்கம் பெற்ற காலம் முதலாயே சாதியத்துக்கெதிரான போராட்டங்களை ஆதரித்ததோடு, தலைமையேற்று முன்னெடுத்தும் வந்தது. அன்று ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் "சிறுபான்மைத் தமிழர்" எனத் தம்மை அடையாளப்படுத்தினர். "அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை" சாதியத் தகர்ப்பின் ஒரு வடிவமாக ஆலயக் கதவுகளைத் திறப்பதற்காக போராட்டங்களை முன்னெடுத்திருந்தது. இன்று வரலாறு மாறியுள்ளது; "சிறுபான்மை இனமான தமிழர்கள்" என்பதாய் ஆண்ட பரம்பரையுங்கூட ஆகியுள்ளது. அன்று ஒடுக்கப்பட்ட மக்களும் முற்போக்கு சக்திகளும் இணைந்து "அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் இந்து ஆலயங்களுக்குள் கௌரவத்துடன் சுதந்திரமாகச் சென்று வழிபடுவதற்காக ஆலயக் கதவுகளைச் சகலருக்கும் திறந்துவிடுதல்" என்பதற்காகக் குரல்கொடுத்து, விட்டுக்கொடுக்காத போராட்டங்களை முன்னெடுத்தனர். "இலங்கை இராணுவம் கைப்பற்றி முகாமிட்டுத் தங்கியிருக்கும் ஆலயங்களைக் கைவிட்டு வெளியேறி வழிபாட்டுக்காகத் திறந்துவிடுங்கள்" என்பதாக "தாழ்த்தப்பட்டோர் போல" இன்று குரல்கொடுப்பவர்களாய் அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையல்ல - சிறுபான்மைத் தமிழினத்தின் இந்துமகாசபைகளும் இந்துமாமன்றங்களுமே குரல் கொடுக்கின்றன (பக்.48-49).

இந்த நியாயமான கோரிக்கைக்குப் பெரும்பான்மை இனத்தின் முற்போக்கு சக்திகளை வென்றெடுப்பது பற்றிய அக்கறை இன்றுங்கூடத் தமிழ்த் தேசியத்திடம் இல்லை. ஒடுக்கப்படும் இனம் என்ற உணர்வின் ஏகாதிபத்தியத்தோடும் சிங்கள ஆதிக்க சக்தியோடுமே அவர்களது ஊடாட்டம். மாறாக ஆதிக்க சக்திகளை எதிர்த்து ஒடுக்கப்பட்ட மக்களும் முற்போக்கு சக்திகளும் இணைந்த போராட்டமாகவே அறுபதாம் ஆண்டுகள் வரையான சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டம் அமைந்திருந்தமையைத் தெணியான் தெளிவுபடுத்தத் தவறவில்லை. இது வெறும் சாதிவாதமாக இல்லாமல் சமகால உலகின் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான அனைத்து உலகநாடுகளின் போராட்டங்களையும் ஆதரித்ததோடு, இலங்கையினுள் முன்னெடுக்கப்பட்ட வர்க்கப் போராட்டங்களுடன் இணைந்ததாகவும் அமைந்திருந்தமை சிறப்பியல்பாகும். நாற்பதுகளில் இருந்து சரியான கொள்கைவகுப்புடன், மக்கள் விடுதலையை வென்றெடுப்பதற்கான ஏற்புடைய மார்க்கத்தில் ஐக்கியப்படுத்தவல்ல அனைத்து சக்திகளையும் ஒன்றிணைத்து, எழுபதுகளின் தொடக்கம் வரையான முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக முன்னெடுக்கப்பட்ட போராட்ட அனுபவங்கள் முற்போக்கு சக்திகளால் அற்புதமாகப் படைப்பாக்கப்பட்டுள்ளன.

அன்றைய சூழலில் தமிழகத்தின் முற்போக்கு இதழ்களான சரஸ்வதி, சாந்தி, தாமரை

போன்றன அதற்கான முக்கியத்துவத்தை வழங்கியிருந்தன. முற்போக்கு அணியில் இணைந்து இயங்காத அன்றைய இலங்கைத் தமிழின் ஏனைய படைப்பாளிகளைத் தமிழ்த் தேசியம் பேசும் தமிழகத்தவர் கண்டுகொண்டதில்லை. அவர்கள் இலங்கைத் தமிழைப் புரிந்துகொள்ளத் தனியகராதி தேவை என்றனர். எண்பதுகளின் பின் ஈழத் தமிழ்த் தேசியத்தின்பால் பெருங்கருணை எழுந்தபோது தமிழகத் தமிழ்த் தேசியர்கள் மஹாகவி போன்றவர்கள் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டதாகக் கூறி நீலிக்கண்ணீர் வடிக்கின்றனர். அன்று அவர்களால் புரியவில்லை என்ற அசட்டையீனத்துடன் புறந்தள்ளப்பட்ட இலங்கைத் தமிழில் எழுதிய மஹாகவி போன்றோரைத் தமிழகத் தமிழ்த் தேசியர்கள் இருட்டடிப்புச் செய்தனரேயன்றி, இங்கு முற்போக்குப் படைப்பாளிகளோ விமர்சகர்களோ மஹாகவி போன்றோருடன் ஐக்கியப்பட்டுச் செயற்பட்டுள்ளனர். போர்க்குணமிக்க முற்போக்குப் படைப்புகள் அன்று கவனம் பெற்ற அளவில் தமிழ்த் தேசிய உணர்வுடன் முற்போக்குப் படைப்பாளிகளுடன் கைகோர்க்கும் அளவில் 'தமிழ் இடதுசாரிப்பண்பு' மேவியிருந்த மஹாகவி போன்றோர் முக்கியத்துவம் பெறவில்லையென்றாலும், உரிய அளவில் கவனம்பெற்றிருந்தனர்.

எண்பதுகளின் பின், புலம்பெயர் ஈழத் தமிழரின் டொலரினால் விளங்கவைக்கப்பட்ட இலங்கைத் தமிழ் - புலம்பெயர் படைப்புகளில் அக்கறைகொண்டோர், முற்போக்கு இலக்கியத்தை முழுதாக இருட்டடிப்புச் செய்யவியலும் எனப்பகல் கனவு காண்கின்றனர். இத்தகைய புறக்கணிப்புப் பற்றி தெணியான் இவ்வாறு கூறுவார்: (வெறும் இந்தியத் தமிழின் நிழலாக இருந்த பக்திவிசுவாசப் பாடல்கள் நிறைந்திருந்த சூழலில்) "இத்தகைய கவிதைப் போக்குடையவர்கள் மத்தியில், தமது இலக்கிய ஆளுமை, சமூக நோக்கு என்பவை காரணமாக நீலாவணன், மஹாகவி, முருகையன் ஆகிய கவிஞர்கள் மூவரும் இலக்கிய வரலாற்றில் தங்கள் பெயர்களைப் பதிந்தவர்கள் என விமர்சகர்கள் பல இடங்களிலும் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். கே.பசுபதி, சுபத்திரன் போன்ற கவிஞர்கள், வர்க்க - சாதிய ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்துப் பாடி, போராடி வந்தார்களாயினும், விமர்சகர்களால் அத்தகைய ஓர் இடம் வழங்கப்படவில்லை. எது எவ்வாறாயினும் இவர்கள் மூவருமே தமிழ் நாட்டு இலக்கிய உலகில் அன்று பெருமளவில் அறியப்பட்டவர்கள் என்று கொள்ளுவதற்கு இயலாது" (ப. 89).

இவ்வகையில் தமிழ்ச் சமூக இருப்பின் அடிப்படையை வலியுறுத்தும் வகையில் பார்க்கப்படாத பக்கங்களை எடுத்துக்காட்டும் இந்நூல் முழுமைப் பண்பின் பகுதியாக இதனைக் கருதும் வகையில் தமிழ் இலக்கியச் சூழலின் ஏனைய பொதுப்போக்குகள் மீதும் தன் பார்வையைச் செலுத்தியுள்ளது. அவையனைத்தயும் இங்கு எடுத்துக்காட்டிவிட இயலாது. பன்முக அக்கறையுடனான இந்நூல் ஒவ்வொருவரதும் வாசிப்புக்குரியது என்பதால் உங்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டுவந்த மேற்படி அம்சங்கள் இதனைப் படித்தாகவேண்டும் என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்றே கருதுகின்றேன். விவாதப்பண்புடைய இத்தகைய நூல்மீது எதிர் விமர்சனங்கள் இருக்கவியலாது

என்றில்லை. அவை பொதுக் களத்தில் விவாதிக்கப்படுவதே ஆரோக்கியமான கலை - இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அடிகோலும்.

ஒரு விடயத்தை இங்கு சுட்டிக்காட்ட இயலும். விமர்சனம், திறனாய்வு என்பவை வெவ்வேறானவை என்பதை விமரிசகர்களே புரிந்துகொள்ளவில்லை என்பார் தெணியான். "விமர்சனமும் திறனாய்வும்" என்ற கட்டுரையில் இதனைக் கூறுகிறவரின் அடுத்த கட்டுரை "பேராசிரியர் கைலாசபதியின் மறைவுக்குப்பின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம்" என்பதாகும். கைலாசின் காத்திரமிக்க பங்களிப்பை விகசித்துக்கூறி, அவர் மறைவிற்பின் தேக்கமுறும் விமர்சனக் கலைபற்றி எடுத்துரைக்கிறார். பிரச்சனை, கைலாஸ் தனது விமரிசனம் குறித்த நூல்களுக்கான தலைப்பை திறனாய்வு என்றே வைத்துள்ளார். ஆக, புரிதலின்மை கைலாசிடமும் இருந்ததா? விமரிசனத்துக்கான ஏற்ற தமிழ்ச் சொல்லாகவே திறனாய்வு என்பதை கைலாஸ் தெரிவுசெய்கிறார். தெணியான் "திறன் ஆய்வு" என்பதை "சிறப்பினை மாத்திரம் ஆய்ந்து" முன்வைப்பதாக கருதுகிறார் (ப.78). திறனை ஆய்வு செய்தல் எனும்போது சிறப்பு - சிறப்பின்மைகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தல் என்றுதானே பொருளாகும்? விமரிசனம் ஆய்விலிருந்து வேறானது, திறனாய்வுங்கூட ஆய்வல்ல என்று கூறுதலே பொருத்தமுடையதெனக் கருதுகிறேன். ஒரு வகையில் அணிந்துரை போன்றது திறனாய்வு என்பது தெணியான் கருத்து.

இலக்கியச் சிந்தனையின் பன்முகப் பரிமாணங்களை எடுத்துக்காட்டும் தெணியான், தான் கண்டு பழகி நேசித்த ஆளுமைகள் தெரிவிலும் பல வகைமைகளை வெளிப்படுத்துகிறார். டானியல், க. கைலாசபதி, கனக செந்திநாதன், செ. கதிர்காமநாதன், புலோலியூர் க. சதாசிவம், கா. சிவத்தம்பி, சொக்கன், ராஜ ஸ்ரீகாந்தன், அல்வாபூர் மு. செல்லையா, மிருதங்கக் கலைஞர் வி.வி. காசிநாதன், சிற்பி சரவணபவன், டொமினிக் ஜீவா, கே.எஸ். சிவகுமாரன், மேமன் கவி, யாழ்ப்பாணக்கவிராயர் கே. பசுபதி, ஈழத்து நாடகத் தந்தை எம்.வி. கிருஸ்ணாழ்வார், நந்தி, கலாநிதி த. கலாமணி என்போர் இங்கு இடம்பெறும் கலை - இலக்கிய ஆளுமைகளாவர். மிகுந்த ஆளுமைமிக்க சிறுகதைப் படைப்பாளி என்ற வகையில் ஒவ்வொருவர் குறித்த சித்திரிப்பும் சிறுகதைபோலப் படிக்கும் சுவாரசியத்தைத் தருகின்றன.

முந்திய முப்பது வருடங்களின் சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டங்கள், தொடர்ந்த முப்பது ஆண்டுகளின் தமிழ்த் தேசியப் போராட்டங்கள் என்பவற்றின் அனுபவச் செழுமையுடன் தமிழிலக்கியத்தின் கடந்த காலத்தையும் சமகாலத்தையும் மறுவாசிப்புச் செய்துள்ள இந்நூல், எதிர்காலத்தை எவ்வகையில் முகங்கொள்வது, படைப்பாக்குவது என்பவற்றுக்குமான எடுத்துக்காட்டாயும் அமைந்துள்ளது. அவ்வகையில் சமூக இயங்காற்றல், கலை-இலக்கிய அக்கறை கொண்ட ஒவ்வொருவரும் கண்டிப்பாகப் படிக்க வேண்டிய நூல், தெணியானின் "பார்க்கப்படாத பக்கங்கள்".

knavam27@hotmail.com பதிவுகள், ஜூலை 8, 2015

17. சில எண்ணப்பதிவுகள்: கவிஞர் அய்யப்ப மாதவன் - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

நவீன தமிழ்க்கவிதைவெளியில் 20 வருடங்களுக்கும் மேலாகத் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டு வருபவர் அய்யப்ப மாதவன். 1966 இல் பிறந்தவர். தமிழின் முக்கிய மாற்றிதழ்கள் எல்லாவற்றிலும் இவருடைய கவிதைகள் வெளியாகி யுள்ளன. ஏறத்தாழ நவீனத் தமிழ் இலக்கிய முன்னணிப் பதிப்பகங்கள் எல்லாமே இவருடைய தொகுப்புகளைக் கொண்டு வந்துள்ளன. சிறந்த புகைப்படக் கலைஞர். இவருடைய வலைப்பூவில் காணக்கிடைக்கும் இவர் எழுதிய கவிதைகளும், எடுத்த புகைப்படங்களும் இவருடைய படைப்புக் கலைக்குக் கட்டியங்கூறுபவை.

பரதேசி படத்திற்காக இந்திய அரசின் விருது பெற்ற ஒளிப்பதிவாளர் செழியன் இவருடைய நெருங்கிய நண்பர். அய்யப்ப மாதவன் திரைப்படத்துறையில் இயங்கிவருபவர். திரைப்பட இயக்குனர் ஆகவேண்டும் என்பது இவருடைய இலட்சியம். அதற்கான எல்லாத் தகுதிகளும் இவரிடம் உள்ளன. காலம்தான் இன்னும் கனியவில்லை. [திரைப்படத்துறையில் உள்ள இவருடைய நண்பர்கள் முயன்றால் அய்யப்ப மாதவனின் கனவை நிறைவேற்ற முடியாதா என்ன?]

இவருடைய கவிதை ஒன்று குறும்படமாக வெளியாகி பரவலான வரவேற்பைப் பெற்றிருக்கிறது. கவிஞர் அய்யப்பனின் தொடர்பு அலைபேசி எண்: +919952089604. இவருடைய மின்னஞ்சல் முகவரி: iyyappan66@gmail.com.

இதுவரை இவருடைய 11 கவிதைத்தொகுப்புகள் வெளியாகியுள்ளன.

சமீபத்தில் அய்யப்ப மாதவனின் தேர்ந்தெடுத்த கவிதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு தோழமை பதிப்பக வெளியீடாக பிரசுரமாகியுள்ளது. நூல் வெளியீட்டுவிழா சென்னை ருஷ்ய கலாச்சார மையத்தில் நடைபெற்றது. அதில் கவிஞர்கள் தேவேந்திரபூபதி, அசதா, தாரா கணேசன், ரவி சுப்பிரமணியன், ரிஷி(நான்), ஓவியக்கலைஞர் செல்வம், திரைப்பட இயக்குனர்கள் சீனு ராமசாமி, மிஷ்கின், ஒளிப்பதிவாளர் செழியன் இன்னும் பலர் கலந்துகொண்டனர். டாக்டர் தர்மலிங்கம், டாக்டர் மகேஸ்வரி இருவரும் பெற்றுக்கொண்டார்கள். அய்யப்ப மாதவனின் ஏற்புரை ஆத்மார்த்தமான ஒன்றாக அமைந்தது. இந்த விழா குறித்த புகைப்படங்கள் அய்யப்ப மாதவனின் முகநூலிலும் வேறு சிலர் முகநூல் களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. அது போலவே, விழாவில்

உரையாற்றி யவர்கள் பேசிய கருத்துகளும் பதிவுசெய்யப்பட்டு வெளியிடப்பட்டால் நன்றா யிருக்கும். விழாவில் பேசிய ஓவியர் செல்வா அய்யப்ப மாதவனின் கவிதைகள் இடம்பெறும் ஓவியக்கண்காட்சி நடத்த முயற்சி மேற்கொள்ளப் பட்டுவருவதாகத் தெரிவித்தார். ஒரு நவீன ஓவியம் என்ன விலைக்குப் போகிறது என்பதோடு ஒரு நவீனக்

கவிஞனுக்குக் கிடைக்கும் சன்மானத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து இது எத்தனை அவலமான நிலைமை என்று வருந்தியது சிந்திக்கத்தக்கது. ஒரு கவிதை நூல் என்பதை ஒரு முறை காசுகொடுத்து வாங்கிவிட்டால் பின், வேண்டும்போதெல்லாம் அது நமக்கு நிழலாகும்; குடையாகும்; வலிநிவாரணமாகும்; வேறு வேறு வாழ்க்கைகளுக்கும், உலகங்களுக்கும் நம்மை இட்டுச் செல்லும்! அய்யப்ப மாதவனின் இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு அத்தகைய ஒன்று. தமிழ் ஆர்வலர்கள், கவிதை ஆர்வலர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர் களிடம் கண்டிப்பாக இருக்கவேண்டியது. நூலுக்கு அணிந்துரை தந்துள்ள மூத்த கவிஞர்கள் ஞானக்கூத்தன், கலாப்ரியாவின் கூற்றுகள் அய்யப்ப மாதவன் என்ற, கவிதையே வாழ்வாகக்கொண்ட அன்புநிறைந்த மனிதனை, அவன் கவித்துவத்தை அருமையாக அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன!

கவிஞர் ஞானக்கூத்தனின் அணிந்துரையிலிருந்து சில வரிகள்:

“தமிழ்க் கவிதையில் வாசகர்கள் படிக்கவேண்டிய கவிஞர்களின் பட்டியலில் ஒரு முறை நான் திரு. அய்யப்ப மாதவனின் பெயரைக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அப்படிக் குறிப்பிடும்போது திரு.மாதவனின் ஐம்பது கவிதைகளை நான் ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது இத்தொகுப்பின் முந்நாறுக்கும் மேலான கவிதைகளைப் படிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்ததும் தெரிகிறது மாதவன் பலமான அஸ்திவாரம் கொண்டவர் என்பது.

கவிஞர் கலாப்ரியாவின் அணிந்துரையிலிருந்து சில வரிகள்:

“முளையை காவு வாங்குகிற சமாச்சாரம் கவிதை எழுதுவது. அய்யப்ப மாதவன் இவ்வளவு படைப்புகளுக்குப் பிறகும் அசதி தோன்றாதவராக, அசதி தராத கவிஞராக இருப்பது ஒரு சிறப்பு. கவிதை என்பது நான் வாழ்ந்ததற்கான அடையாளங்கள்” என்கிறார் தோழர் அய்யப்ப மாதவன். இந்தக்கவிஞனின் அடையாளங்களை அடையாளங்கண்டு கொள்வது வாசிப்போருக்கு நிறைவைத் தரும் என்பது நிச்சயம். தோழர் அய்யப்ப மாதவனுக்கு என் மனமார்ந்த வாழ்த்துகள்”

புத்தனின் விரல் பற்றிய நகரம்

தோழமை வெளியீடு

பக்கங்கள் 450

விலை : ரூ 400.

தொடர்புக்கு: 9940165767 / 044 23662968

அய்யப்ப மாதவனின் ‘புத்தனின் விரல் பற்றிய நகரம்’ தொகுப்பிலிருந்து இரண்டு கவிதைகள்:

1. கருங்கல் பழக்கங்கள்

கருங்கல்லில் ஒளிந்திருக்கும்
கடவுளை தரிசிக்க
மணிக்கணக்கில் தவம்
மனம் பதற நிமிட நேர தரிசனம்
கைகூப்பி வணங்கினால்
கடவுளின் கூலியாள் விரட்டுகிறான்
அருள் வாங்கிப்போகிறது முகம்.
சாம்பல் பூக்கும் நெற்றியுடன்
கருங்கல் பழக்கங்கள்.

2. மிக அருகில் குழந்தைகள்

வீட்டின் அருகிலும் போகுமிடங்களிலும்
கண்களுக்குத் தட்டுப்படுகிறார்கள்
குழந்தைகள்
அப்பாவிடமும் அம்மாவிடமும்
ஏதாவது கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டும்
சிரித்துக்கொண்டும்
அழுதுகொண்டுமிருக்கிறார்கள்
சின்னச் சின்ன உருவங்களாய்
பேசும் பொம்மைகளாய் உலவுகிறார்கள்
விளையாட்டுப் பொருட்களிடையே
விளையாடப்படுகிறார்கள்
விரிந்த விரல்களிடையே
ஓர் உன்னத உலகம்
சுழன்றுகொண்டிருக்கிறது
சின்னப்பையன்
இறக்கை முளைத்த குதிரையில்
வான் வெளியில் பறக்கிறான்
நட்சத்திரங்களைப் பொறுக்கிக்கொள்கிறான்
அவனிடம்
இறக்கைகள் இருக்கின்றன
நினைத்த கணமெல்லாம்
செல்ல முடியா
இடங்களுக்குச் சென்றுவருகின்றான்

தட்டான்களோடும் விட்டில்களோடும்
 பட்டாம்பூச்சிகளிடமும்
 சிநேகம் வைத்திருக்கிறான்
 உரையாற்றுகிறான்
 எனக்கு வயதாகிக்கொண்டிருந்தாலும்
 வேறு எங்கு எங்கோ
 குழந்தைகள் பிறந்துகொண்டே
 இருக்கிறார்கள்
 என் கண் முன்னால்
 என் கைகளை விட்டு சற்று தூரத்தில்
 விளையாடிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

பதிவுகள் ஆகஸ்ட் 29, 2015

18. அவ்வை சண்முகமும், நாடக கலையும் - சுதர்சனம் கணேசன் -

நாடகம் - அறிமுகம்

முத்தமிழ் வடிவங்களில் நாடகம் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நாடகம் என்ற தனி சொல்லைக் காலத்தால் முந்தைய தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண நூல் முதன் முறையாகப் பயன்படுத்தியுள்ளது. "நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும் பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்" என்பர்.

நாடக ஆர்வம்

அவ்வை சண்முகம் இளமையில் நாடகத்தில் ஆர்வமும் ஈடுபாடும் இருந்ததை தன் வரலாற்றில் குறித்துள்ளார். சண்முகம் திரைப்படத்தில் நடிக்கத் தொடங்கிய போது கூட அவருடைய கவனமெல்லாம் நாடகத்திலேயே இருந்ததையும் தன் நாடக வாழ்க்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நாடக கம்பெனி தொடங்குதல்

அவ்வை சண்முகம் 1952ல் மதுரை ஸ்ரீபால சண்முகானந்த சபா என்ற பெயரில் ஒரு சிறுவர் நாடகக் குழுவைத் தொடங்கினார். பின் 1950ல் டி.கே.எஸ் நாடகக்குழு தொடங்கப்பட்டது.

நாடகத் தொழில் சிறப்புப் பெற்ற இடம்

நாடகத் தொழிலுக்கு அக்காலத்தில் தாய் வீடாக விளங்கியது மதுரை மாநகரமாகும். நாடக கம்பெனிகள் பெரும்பாலும் மதுரையிலிருந்தே தொடங்கும். வேறு ஊர்களில் நாடகம் தொடங்குபவர்கள் கூட மதுரை என்று போட்டுக் கொண்டதை அவ்வை சண்முகம் நாடக வாழ்க்கையின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

அவ்வை சண்முகம் நாடகத்தில் நாடக வகைகள்

பழங்காலத்தில் நாடகங்களை மூன்று வகையாகப் பிரித்திருந்தார்கள். ஒன்று பக்திரசமான புராணக்கதைகள். இவைகளை கோவிலில் நடத்தி வந்தார்கள். மற்றொன்று வீரர்கதைகள். இவை அரசர்கள் முன்னிலையில் நடிக்கப்பட்டன. மூன்றாவது அறிவுவளர்ச்சிக் கதைகள். இவைகளை மக்கள் முன்னிலையில் நடத்தி வந்தார்கள். அவ்வை சண்முகத்தின் நாடகத்தில் இலக்கிய நாடகம், சமூகசீர்திருத்த நாடகம், வரலாற்று நாடகம், புராண நாடகம், விடுதலை இயக்க நாடகம் ஆகியவை இடம்பெற்றுள்ளன.

இலக்கிய நாடகம்

இலக்கியம் சார்ந்த நாடகங்கள் இவ்வகையில் அடங்கும். அவ்வை சண்முகத்தின் முதல் இலக்கிய நாடகமான "கோவலன்"; நாடகம் தஞ்சை காமாட்சியம்மாள் நாடகக்

கொட்டகையில் நடத்தப்பட்டது. கோவலன் நாடகத்தில் பாடல்கள் அதிகம் இடம்பெற்றதையும் கோவலன் நாடகத்தில் சண்முகம் இடைச்சி வேடத்தில் “தயிர் வாங்கலையோ” என்று பாடி மேடையில் வரும்போது சபையில் சில ரசிகர்கள் சில்லறை நாணயங்களையும், ரூபாய்களையும் அவர்மீது வீசி எறிந்ததையும் மகிழ்ச்சியுடன் நினைவு கூர்கின்றனர்.

சமூகச் சீர்திருத்த நாடகம்

சமூக நிகழ்வுகளில் புதிய மாற்றத்தையும், மக்களிடையே ஒரு விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்தக்கூடிய நாடகங்கள் இவ்வகையில் அடங்கும். சிறந்த நாடக ஆசிரியரான எம்.ஆர்.சாமிநாதன் எழுதிய “ஜம்புலிங்கம்” என்னும் சமூகச்சீர்திருத்த நாடகத்தை 1934 ம் ஆண்டில் நடித்ததை தன் நாடக வாழ்க்கையில் குறித்துள்ளார். “டம்பாச்சாரி” நாடகம் தமிழகத்தின் முதன் முதலாக நடிக்கப் பெற்ற சமூக நாடகமாகும். இந்நாடகத்தின் கதை உண்மையாகவே நடந்த ஒரு செல்வச்சீமானின் கதையாகும். தாசியின் மையால் சிக்கி சீரழிந்த ஒருவரின் வரலாறு பற்றியதாகும் என்று தன் நாடக வாழ்க்கையில் விவரிக்கின்றார். அறிஞர் அண்ணாவின் “குமாஸ்தாவின் பெண்”; அல்லது “கொலைகாரியின் குறிப்புகள்”; என்னும் பெயரில் முதல் புதினம் “திராவிடநாடு” என்னும் இதழில் வாரந்தோறும்; வெளிவந்தது. இந்நாவலை நாடகமாக்கியவர் டி.கே.எஸ் குழுவினர். இது விதவை மறுமணத்தை ஆதரிக்கும் நாடகமாகத் திகழ்ந்தது.

வரலாற்று நாடகம்

வரலாற்று நாடகங்களில் இருவகை உண்டு. உண்மையான வரலாற்றை ஐயத்திற்கு இடமின்றி நிறுவப்பட்ட உண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு புனையப்படும் நாடகங்கள் ஒருவகை. கற்பனையான வரலாற்றுப் பின்னணியில் எழுதப்படுபவை மற்றொரு வகையாகும். அவ்வை சண்முகத்தின் நாடகத்தில் இந்த இருவகை நாடக அமைப்பும் உண்டு. “வீரசிவாஜி” நாடகம் 1944 ம் ஆண்டு ஜனவரியில் பாலக்காட்டில் நடந்தது. “சேரன் செங்குட்டுவன்”, “இமயத்தின் நாம்”, “மனோகரா” முதலிய வரலாற்று நாடகங்களிலும் தன் முத்திரையை பதித்தவர் அவ்வை சண்முகம்.

புராண நாடகம்

இறைச்சிந்தனையைப் பற்றி கூறும் நாடகம் புராண நாடகமாகும். இப்புராண நாடகங்கள் பழங்காலத்திலேயே இருந்தது. சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் “சதியனுசியா” நாடகம் ஒன்பதே நாளில் நடிக்கப்பட்டது பற்றியும், அடுத்து புராண நாடகம் “பக்ததுருவன்”; நாடகத்தில் ஆங்கில மொழி இருந்ததையும், மக்கள் ரசித்ததையும் தன் நாடக வாழ்க்கையில் அவ்வை சண்முகம் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவ்வை சண்முகத்தின் புராண நாடகத்தில் ஒரு புதுவித நாடகமாக உருவான நாடகம் “சிவலீலா” ஆகும்.

விடுதலை இயக்க நாடகங்கள்

விடுதலையை மையமாக வைத்து தோன்றிய நாடகங்கள் விடுதலை இயக்க நாடகங்கள் ஆகும். "கதரின் வெற்றி" ஒரு தேசிய நாடகமாகும். அவ்வை சண்முகத்தின் "தேசபக்தி" நாடகத்தில் தேசிய வீரர்களும், வீராங்கனைகளும் புனிதமான கதரிலே ஆன உடைகள் தைத்து நடித்ததையும் சுவாரஸ்யமாக அவ்வை சண்முகம் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

முடிவுரை

கலைப்பணியில் அவ்வை சண்முகத்திற்கு தனியிடம் உண்டு. இறுதி மூச்சுவரை நாடகத்திற்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர். நாடக உலகில் நடிப்பின் சிகரமாகத் திகழ்ந்தவர். இவரின் நாடக அனுபவங்களை படிக்கும் போது ஒரு மனிதனின் வளர்ச்சி சுலபத்தில் நிகழ்ந்து விடுவதில்லை அதற்கு அவன் பல இடையூறுகளையும், பல துன்பங்களையும் சந்தித்த பிறகே முழுமையான வெற்றி பெறமுடியும் என்பது புலனாகிறது.

prabuupress@gmail.com

பதிவுகள், ஆகஸ்ட் 18, 2015

19. முனைவர் பால சிவகடாட்சத்தின் சரசோதிமாலை ஒரு சமூக பண்பாட்டுப் பார்வை சோதிடமாலைக்கு ஓர் மாலையா? - த.சிவபாலு -

முகவுரை

‘சரசோதி மாலை’ என்னும் சோதிடம் பற்றிய நூல் இலங்கையில், தென்னகத்தில் அமைந்திருந்த தம்பதெனிய என்னும் வரலாற்று இராசதானியில் கி.பி. 1310 ஆண்டளவில் அரங்கேற்றப்பட்ட தமிழ் நூலாகும். பண்டைய தமிழ் நூல்களைத் தேடியெடுத்து அவற்றைப் பதிப்பிக்கும் பணி ஈழத்தவரான ராவ்பகதூர் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை மற்றும் தமிழ் பற்றுக்கொண்டவரான தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்து உ.வே.சாமிநாத ஐயர் ஆகியோரைப் பின்பற்றி பல முயற்சிகள் காலங்காலமாக இடம்பெற்றுவருவது கண்கூடு. இவ்வகையிலே ‘சரசோதி மாலை’ கொக்குவில் சோதிடப் பிரகாசயந்திர சாலையில் மூன்று முறை பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளமையை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். 1892-ல் முதலாம் பதிப்பும் 1909-ல் இரண்டாம் பதிப்பும், குரோதி வருடம் அதாவது 1925-ல் மூன்றாம் பதிப்பும் இடம்பெற்றுள்ளது. இதனை மறுபதிப்பாக உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் 2014-ல் பதிவு செய்துள்ளது. இந்த நூலை அறிமுகம் செய்யப்படுகின்ற கலாநிதி பாலசிவகடாட்சம் அவர்கள் அதனைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக “சரசோதிமாலை ஒரு சமூகப் பண்பாட்டுப் பார்வை” என்னும் படைப்பினை கனடாவில் கடந்த யூன் 6, 2015 அன்று அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

சரசோதி மாலைக்கு ஒரு மாலையா?

‘சரசோதிமாலை’ என்ற பண்டைய படைப்பின் முக்கியத்துவம் என்ன? இதனை ஏன் மீள் பதிவாக்கம் செய்யப்படவேண்டும்? இதன் பயன்பாடு எத்தகையது? நாம் வாழும் காலகட்டத்திற்கு இந்நூல் ஏற்படையதா? இது யாரைச் சென்றடையும்? என்பனபோன்ற கேள்விகள் நம்முன்னே எழுகின்றன. மனித வாழ்வு இயற்கையோடு ஒட்டியது. இயற்கையின் செயற்பாடுகளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்புகள் பற்றிய விஞ்ஞானபூர்வமான ஒரு பார்வையை அல்லது ஆய்வினை மேற்கொள்ளுவதன் மூலமே தமிழனின் பாரம்பரியத்தையும் அவனது வாழ்வியலையும் அறிந்துகொள்ளமுடியும். பதினான்காம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் ஈழத்தின் தென்பகுதியை ஆட்சிசெய்த மன்னனான பராக்கிரமபாகு சோதிட நூலான ‘சரசோதி மாலை’யை இந்தியாவில் இருந்து வருவிக்கப்பட்ட போஜராஜ பண்டிதரை ஆக்கும் வண்ணம் வேண்டியதன் பயனாக கி.பி. 1310-ல் தனது அரசவையில் அரங்கேற்றம் செய்வித்தான் என அந்த நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சரசோதி மாலை பற்றி அறிந்திருந்த கலாநிதி பால சிவகடாட்சம் அவர்கள் தனது கற்கைத்துறையான தாவரவியலை விடுத்துச் சோதிட நூல்பற்றி ஆராய முற்பட்டது ஏன்? என்ற வினாவிற்கும் அவரது ஆய்வினை நுணுகி நோக்குவதன் மூலம் அறிந்துகொள்ளமுடியும். அவரது ஆராய்வுக்கமும் தமிழர் சமூகத்தின் மீது கொண்டுள்ள பற்றுதல் மட்டுமன்றி எம்முன்னோர் எமக்காக விடுத்துச் சென்ற அறிவியல் பற்றிய உண்மைகளை உலகறிய

வைக்கவேண்டும் என்ற உந்துதலும் அவரது பெற்றோர் வாழையடி வாழையாகச் செய்துவந்த மருத்துவம், சோதிடம் போன்ற துறைகளில் பெற்றிருந்ததே தேர்ச்சியும், அனுபவமும் அறிவாற்றலும் இதற்கு அடிப்படைக் காரணிகளாக அமைந்துள்ளன என ஊகிக்க இடமுண்டு.

யார் இந்தக் கலாநிதி பால சிவகடாட்சம்

முனைவர் பால சிவகடாட்சம் அவர்கள் இலங்கையின் வடபுலத்தமைந்த சப்த தீவுகள் எனப்படும் பகுதியில் சரவணை என்னும் கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். அவரது தந்தையார் கிராமத் தலைமைக் காரராகப் பணியாற்றியதோடு கிராமிய வைத்தியராகவும் மக்களுக்கு நற்பணி புரிந்துள்ளார். அத்தோடு பிறப்புக் கான ஜாதகத்தைக் கணித்து குறித்துக் கொடுப்பதிலும், திருமணப் பொருத்தம் பார்ப்பதிலும் வல்லவராகத் திகழ்ந்துள்ளார். இவர் தனது தந்தைவழி இவற்றைக் கற்றுக்கொண்டுள்ளமையோடு அவர்களால் பேணிப்பாதுகாக்கப்பட்டுவந்து ஏட்டில் எழுதப்பட்டிருந்த மருத்துவ வாகடம், ஜோதிடம் என்பன இவரது செவிப்புல ஞானத்திற்குப் பால்வார்த்தது போன்று கட்டில அறிவையும் வளர்க்கக் காரணமாக அமைந்திருந்தது. பரம்பரை பரம்பரையாக மருத்துவத்தையும், சோதிடத்தையும் பின்பற்றி வந்த மரபில் வந்துதித்தமையும் ஒரு பின்னணிக் காரணியாகவும் அமைந்துள்ளது.

நூலின் கருப்பொருள்

இந்த நூலில் அவரது கட்டுரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து பின்வரும் தலைப்புக்களில் ஒழுங்கமைத்துத் தந்துள்ளார்:

- 1.காலக்கணித வரலாறு
- 2.சரசோதிமாலை அறிமுகம்
- 3.சரசோதிமாலையும் காலக்கணிதமும்
- 4.பண்டிகை நாள்களும் தெய்வவிரத நாள்களும்
- 5.சரசோதிமாலை கூறும் இல்லறச் சடங்குகள்
- 6.வெள்ளாண்மை
- 7.வீடு கட்டும் படலம்
- 8.மருத்துவக் குறிப்புகள்
- 9.தேசங்களின் இராசிகள்
- 10.சரசோதி மாலையைப் போன்ற பழந்தமிழ்ச் சோதிட நூல்கள்,

காலக்கணித வரலாறு

காலக்கணித வரலாறுபற்றிய அவரது பார்வையில் உலகில் தோன்றிய காலக்கணிதம் பற்றிக்குறிப்பிடும்போது கிரேக்கத்தை முதனிலைப் படுத்தியுள்ளார். அங்கு சப்தரிஷிகள் எனப்படும் அறிஞர்கள் வானிலைபற்றி தெளிந்த அறிவு பெற்றிருந்தனர்

என்பதனைக் குறிப்பிடும் அவர் லிடியா, மெடேஸ் நாடுகளுக்கிடையே நடந்த நீண்டகாலப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்த சூரிய கிரகணம் பற்றிக்குறிப்பிடுகின்றார். இதனை முன்கூட்டியே கிரேக்கத் தத்துவியலாளர்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதனையும் குறிப்பிடுகின்றார். எகிப்தில் வாழ்ந்த குளோடியஸ் தொலமியின் வானியல் அறிவு பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ள சிவகடாட்சம், பூமியைச் சற்றித்தான் கிரகங்கள் வலம்வருகின்றன என்ற கருத்தைக் தொலமி கொண்டிருந்தமையைக் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழரின் வானியல் அறிவினை சிவகடாட்சம் வியந்து உரைத்துள்ளமைக்குச் சான்றாக 1825 ல் நிகழ்ந்த சூரிய கிரகணத்தைக் குறித்துக்கொடுத்த தமிழ் சோதிடர்களின் காலக்கணிதத்தைச் சான்றாக்கியுள்ளார். இந்தக் கணிப்பீட்டிற்கும் மேலை நாட்டவர்களின்

தொழில்நுட்பவியல் கணிப்பீட்டிற்குமிடையே 4 நிமிடங்கள் மாத்திரம் வித்தியாசம் இருப்பதை அறிந்த கிழக்கிந்திய வர்த்தக் கொம்பனியின் லெப்ரினன் கேணல் ஜோன் வாரன் என்பான் வியந்து கூறியமையை சான்றாக்குகின்றார். “அதிகம் படித்திராத ஒரு தமிழ்ச்சோதிடர் ஒரு சில வாக்கியங்களை மாத்திரம் பாடமாக்கி வைத்துக்கொண்டு கிரகணம் தோன்றும் காலத்தை மிகத் துல்லியமாகக் கணித்தது வியப்பானதுதான். ஆனால் அதைவிட மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மெசப்பத்தேமியாவிலும் பின்னர் கிரேக்கத்திலும் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவின் காலக்கணதர் வராகிமிகிரராலும் பின்பற்றப்பட்ட அதே கணித முறை இன்றுவரை தொடர்ச்சியாக அறியப்பட்டும் பின்பற்றப்ப படும் வருவதுதான் எனக்கு வியப்பை அளிக்கின்றது”. என்பதனைக் காட்டி இந்திய பாரம்பரிய சோதிடக் கலைபற்றிப் பெருமிதப்படுவதற்குக் காரணமாக்குகின்றார். எனினும் இந்திய ஜோதிடக் கலைக்கு முன்னரே கிரேக்கர், உரோமர், எகிப்தியர் போன்றோர் வானியல் பற்றி அறிந்துள்ளனர் என்பதனை சுட்டிக்காட்டவும் அவர் பின்நிற்கவில்லை.

எழுதவைத்தவனும் எழுதியோனும்

‘சரசோதி மாலை’ எனும் நூலின் ஆசிரியர், பாடுவித்தவர், நிகழ்விடம் போன்ற விடயங்களை உள்ளடக்கிய பாடல் நூலின் வரலாற்றைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

உரைத்த சகவருட முறுமாயிரத் திருநூற்
 றொருநா லெட்டி லிலகுவசந்தந் தன்னிற்
 றரித்திடு வைகாசிபுதன்பனையி னாளில்
 றம்பைவளர் பராக்கிரம வாகு பூப
 னிருத்தவையிற் சரசோதி மாலையீரா
 றெய்துபடல நூற்றொன்பான் முப்பானான்காம்
 விருத்தமரங் கேற்றினாற் போச ராச
 விஞ்சைமறை வேதியானம் புலவ ரேறே!

இப்பாடலில் இருந்து இது 1310 ல் எழுதப்பட்டு அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டது என்பதும் இது பராக்கிரமபாகு மன்னனின் ஆட்சியில், அவனால் எழுதுவிக்கப்பட்டது என்பதும் போசராசன் என்னும் அந்தணரால் தொழியிரத்து முப்பத்து நான்கு விருத்தப் பாக்களினால் எழுதப்பட்டது என்பதும், இந்த நூலில் பன்னிரு படலங்களும் உள்ளதெனவும் உணர முடிகின்றது. இதனை தனது பார்வையில் வாசகர்களுக்கு ஐயம் ஏற்படாவகையில் சிவகடாட்சம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்: “சகவருடம் 1232 க்குச் சமமான கி.பி.1310 ஆம் ஆண்டின் வைகாசி மாதத்தில் வரும் நான்கு புதன் கிழம்களுள் அனுஷ நட்சத்திரமும் சேரம் நாள் ஜீன் மாதம் 10 ஆம் திகதி வரும் புதன் கிழமையே ஆகும். என ஸ்ரீரங்க ஜோதிட கணிதத்தை ஆதாரமாகக் காட்டிச் சான்று பகருகின்றார்.

காலக்கணிதமும் தமிழரும்

தமிழரின் சோதிட ஞானம் பற்றிக்குறிப்பிடப்போந்த முனைவர் சிவகடாட்சம் “புராதன இந்தியர்களின் பாலக்கணிதம் தனித்துவமான அம்சங்கள் பலவற்றை உள்ளடக்கி நிற்பதை மறுக்கமுடியாது. சந்திரனின் கலைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு திதி எனப்படும் நாள்களையும் சாந்திர மாதங்களையும் வகுத்தவர்கள் இந்தியர்களே” எனக்குறிப்பிடுவதில் இருந்து. தமிழகத்தில் மிக நீண்டகாலமாக காலண்கணித முறை பின்பற்றப்பட்டு வருவதினை அறியமுடிகின்றது. அத்தோடு 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே காலத்தைக் கணிக்கும் கலண்டர் முறையை உருவாக்கியவர்களும் இந்தியர்களே எனக்குறிப்பிட்டு அதற்கு அவர்கள் வகுத்துக்கொண்ட சதுர்யுகங்கள், மனுவந்திரங்கள், கல்பங்கள் அனைத்தும் இந்தியரின் கணிப்பு எனக்குறிப்பிடுவதில் இருந்து வானவியலில் இந்தியர்கள் முன்னோடிகளாக இருந்துள்ளனர் என உணரமுடிகின்றது. இவற்றைவிட சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் நாள், கோள், காலக்கணித முறைகளையும் அவர் ஆதாரமாக் காட்டப் பின்நிற்கவில்லை. எனினும் கிரேக்கர்களின் வானியல் அறிவியலையும் அவர் வியந்து போற்றுகின்றார். இந்தியாவில் இருந்து வானவியல் அறிவியல் மேற்கு நோக்கிச் சென்றிருத்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்தையும் எடுத்துக்காட்டும் அவரது ஆய்வுப்பணி மேலும் விரிவடையவேண்டும் என்பதனைக் கருத்துன்றிக் கவனித்தல் வேண்டும்.

தமிழர் வாழ்வியலில் சோதிடம் என்பது மிக நெருக்கமான பிணைப்பை மிக நீண்டகாலமாக் கொண்டுள்ளது. சோதிடம் மனித வாழ்வைப் பற்றிய உட்பொருளை தெளிய வைக்கின்றது என்னும் கருத்து நிலவிவருகின்றது. ஜாதகம் எழுதிவைத்தல், ஜாதகம் பார்த்தல், திருமணப் பொருத்தம் பார்த்தல், ஏர் மங்கலம் பூட்டுதல், தானியங்கள் விதைத்தல், பயிர் நாட்டல் வீடுகட்டுதல், கிணறு வெட்டுதல் போன்றவற்றுக்கு நாள்பார்த்தல் தொன்று தொட்டு தமிழர்களிடையே நிலவி வந்துள்ளது. இந்த நூலை முதன் முதலாகப் பதிப்பித்த கொக்குவில் சோதிடப் பரிபாலன மடத்தின் உரிமையாளராக இருந்து வெங்கடேஸ்வர ஐயர் தனது பதிப்புரையிலே குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனிக்கத்

தக்கது.

“சரசோதி மாலையெனும் இவ்வரிய நூல் சோதிடத்தின் ஒரு நிறை களஞ்சியம். ஒருவன், சாதாரண குடிமகனாயினும் மன்னனாயினும், அவனுக்கு இகம் பரம் ஆகிய இரண்டுக்கும் வேண்டப்படும் சோதிட நியதிகள் நிறைந்து விளங்குகின்றன. யாழ்ப்பாண விவசாய மக்களின் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய அத்தனையும் இதில் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஏர் மங்கலப் படலம், இவெர்களுக்கென்றே தனியாகச் செய்யப்பட்டது. அவ்வாறே அரசியற் படலம், அரசர்களுக்கே தனியாகச் செய்யப்பட்டது. மனைசெயற் படலம், தெய்வவிரதப் படலம், சுபாகுப்படலம், சாதகப் படலம் என்பன எல்லார்க்கும் பொதுவாகச் செய்யப்பட்டன. அதனால் எல்லார்க்கும் வேண்டப்படும் ஜோதிட விடயங்கள் யாவும் பொதிந்துள்ளது என்பது இந்நூலின் சிறப்பியல்பு.” என்பதனை நன்கு அவதானித்துள்ள சிவகடாட்சம் அவற்றில் உள்ளவற்றை அனைவரும் அறியவேண்டும் என்னும் நோக்கோடு மீண்டும் பதிப்பிக்கவேண்டும் என எண்ணங் கொண்டதன் விளைவே இப்பதிப்பாக உருவாகியது. அவரது காலக்கணிதம் பற்றிய உரையைக் கேட்டபின்னர் உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவன அறிஞர்கள் இலங்கையில் எழுதப்பட்ட அந்த நூலைப் பதிப்பிக்க அவாவுற்றனர். அவரை அழைத்துப் பல நூறு அறிஞர்கள் மத்தியில் உரையாற்றவைத்தனர். இன்று தமிழரின் வருடப்பிறப்பு சித்திரையிலா அல்லது தைமாதத்திலா? என்பதற்கான வரலாற்று ஆதாரத்தை சிவகடாட்சம் எடுத்துக் காட்டித் தெளியவைத்தமை அறிந்து இந்து நூலைப் பதிப்பிக்க முன்வந்தனர். அதற்காக அவர் ஆற்றிய உரையை ஒரு தனி நூலாக்கம் செய்யவும் முடிவெடுத்து அவரை அணுகினர். அவரது எதிர்பார்ப்புக் கைகூடுவதை மிக்க மகிழ்வோடு வரவேற்றார். தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்களுக்கு இவை கிடைக்கவேண்டும் என்னும் பொது நலன் அவரை அவ்விதம் உந்தியது. “சரசோதி மாலை - ஒரு சமூகப் பண்பாட்டு பார்வை பாகம் 1” என்ற நூலைப் பதிப்பிக்கும் உரிமையை உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்திடம் கொடுத்தார். உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்திடம் ஏன் கொடுக்கவேண்டும் நாமே பதிப்பித்திருக்கலாமே என்ற வினாவும் எழுகின்றது.

உலக விஞ்ஞானிகளை வியக்க வைக்கும் தமிழனின் பஞ்சாங்கம்! என்னும் கட்டுரையை எழுதிய ச. நாகராஜன் அவர்கள் ஒன்பது எழுத்துக்களைக் கொண்டு கிரக நிலைகளை அவதானித்து தமிழன் கணிக்கும் பஞ்சாங்கம் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“பல பிரம்மாண்டமான நவீன கருவிகளைக் கொண்டு கணினியின் துணையுடன் துல்லியமாகக் கணிக்கப்படும் கிரகணங்களைத் தமிழர்களின் பஞ்சாங்கம் அந்தக் கருவிகளின் துணை இன்றி வினாடி சுத்தமாகக் கணித்துப் பல நூறு ஆண்டுகளாகச் சொல்லி வருகிறது என்றால் அதிசயமாக இல்லை? இதை எப்படித் துல்லியமாக தமிழர்களால் கணிக்க முடிகிறது என்று உலகெங்கிலும் உள்ள வானியல் விஞ்ஞானிகளே ஆச்சரியப்படுகின்றனர்! உலகமே வியக்கும் பஞ்சாங்கம் தமிழனின் அபூர்வ

வானியல், கணித, ஜோதிட அறிவைத் தெள்ளென விளக்கும் ஒரு அபூர்வ கலை! இப்படிப்பட்ட பஞ்சாங்கம் நம்மிடம் இருப்பதை எண்ணிப் பெருமைப்படாமல் அதை இகழும் பகுத்தறிவாளர்களை தமிழர்கள் என்று எப்படிக் கூற முடியும்? இதை நாம் 'பேட்டன்ட்' எடுக்காவிட்டால் மஞ்சளைத் துணிந்து பேட்டன்ட் எடுக்க முயன்றது போல் இதையும் அமெரிக்கா உள்ளிட்ட நாடுகள் தனதுடைமையாக்கிக் கொள்ளும்!

தமிழர்களின் பஞ்சாங்கக் கணிப்பு அதிசயமான ஒன்று! அ,ஆ,இ,ஈ,உ,ஊ,எ,ஏ,ஐ ஆகிய ஒன்பது எழுத்துக்களை வைத்துக் கொண்டே பஞ்சாங்கத்தைத் தமிழர்கள் கணித்து விடுவது வியப்புக்குரிய ஒன்று. ஐந்து விரல்களை வைத்துக் கொண்டு ஜோதிடர்கள் துல்லியமாகப் போடும் கணக்கு நேரில் பார்த்து வியத்தற்கு உரியதாகும்! தமிழர் அல்லாத இதர பாரத மாநிலங்கள் காதி ஒன்பது எழுத்துக்கள், டாதி ஒன்பது எழுத்துக்கள், பாதி ஐந்து எழுத்துக்கள், யாதி எட்டு எழுத்துக்கள் ஆக 31 எழுத்துக்களைக் கொண்டு பஞ்சாங்கத்தைக் கணிக்கிறார்கள்!" என அவர் ஆதங்கப்படுவதுபோன்று பால சிவகடாட்சம் ஆதங்கமும், விசனமும் கொண்டுள்ளார். ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக கணிக்கப்பட்டு வரும் காலக் கணிதத்தை எப்படிக் கணித்தார்கள் என்பதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை எனினும் அவை சரியாக இருப்பதனைப் பார்த்து வியப்படையாமல் இல்லை என்று குறிப்பிடுகின்றார். சூரிய கிரகணம் சந்திர கிரகணம் ஆகியவற்றை இவர்கள் துல்லியமாகக் கணித்து பஞ்சாங்கத்தில் பதிவது உள்ளிட்ட ஏராளமான திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் பற்றிய உண்மைகளைப் பஞ்சாங்கம் தெரிவிக்கிறது.

முனைவர் பால சிவகடாட்சத்தின் இந்த நூலுக்கு மூவர் அணிந்துரை எழுதியுள்ளனர். உலகத்தமிழாராச்சி நிறுவனத்தின் இயக்குநர் முனைவர் கோ.விஜயராகவன், முனைவர் சி.பத்மநாதன், வேந்தர், யாழ் பல்கலைக்கழகம், முனைவர் நா.சுப்பிரமணியன் முன்னாள் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர், குடவாயில் பாலசுப்பிரமணியன், தொல்லியல் அறிஞர் ஆகிய நால்வர் எழுதியுள்ளனர். பாண்டித்தியம் பெற்ற இந்த நால்வரினதும் அணிந்துரைகள் மிகத் தாக்கமுள்ளவை, எனினும் நூலை வாசிக்கப்புகும் ஒருவனுக்கு அதனைப்பற்றிய அதிகப்படியான தெளிவைக் கொடுப்பதன்மூலம் உள்ளே உள்ளவற்றை வாசிக்காது ஆடு குழைகடித்த மாதிரி வாசகனை நுனிப்பில் மேயவைத்துவிடுமோ? என்ற எண்ணமும் தோன்றுகின்றது. மறுபுறம் சோதிடத்தில் பரிட்சயமற்ற என்போன்ற அறிவிலிகளுக்கு அது வரப்பிரசாதமாக அமையும் என்ற கருத்தும் தோன்றுகின்றது. அதே வேளை 128 பக்கங்கள் கொண்டுள்ள இந்த கட்டுரை நூலுக்கு 28 பக்கங்கள் கொண்ட அணிந்துரை சற்றுக் கனமாக அமைந்துள்ளது போலத்தோன்றினாலும் அந்து அணிந்துரைகளில் தரப்பட்டுள்ள விடயங்கள் நூலுக்குப் பிறிதான தகவல்களைக் கொண்டுள்ளமை வாசகர்களைத் தூண்டுவனவாகவும், அவர்களின் வாசிப்புத்தாகத்திற்கு வித்திடுவதாகவும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழர்களிடையே தை மாதத்திலா சித்திரை மாதத்திலா புத்தாண்டைக் கொண்டாடுவது என்னும் வினாவுக்கு விடை தருவதாக அதற்கான தொன்மை ஆவணங்கள் சான்றாகக்

காட்டப்பட்டுள்ளமை அவதானிக்க முடிகின்றது. இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை தந்தவர்களுள் உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் இயக்குநர் கோ.விஜயராகவன் அவர்கள் “சரசோதிமாலை எனும் இக் காலக்கணித நூல் கூறும் பல கருத்துக்களுள் சித்திரை முதல் நாளே தமிழ்ப் புத்தாண்டுத் தொடக்கம் எனும் தமிழ் நாட்டரசின் கருத்துக்ககு அரண் சேர்ப்பதற்கான சான்றுகள் உள்ள. சித்திரைப் புத்தாண்டு நாளில் நீராடுவதற்கான முறைகளையும் இந்நூற் பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. சிங்கள அரசர்கள் மற்றும் சிங்கள பௌத்தர்கள் மத்தியிலும் சித்திரைப் புத்தாண்டு கொண்டாடப்படுதலையும் இதன்மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம்” என தனது அணிந்துரையில் சரசோதிமாலையைச் சான்றாக்குகின்றார்.

“செந்தமிழ் இலக்கியங்கள் (சங்கம், சமண -பௌத்த காவியங்கள்) காட்டும் தமிழ்ப் புத்தாண்டு தினத்திற்குத் தமிழ்நாட்டு அரசாங்கம் மீண்டுள்ளது. கொல்லம் ஆண்டு, சக வருஷாப்தம், ஹிஜிரி வருஷம். கிறித்துவ வருஷம், ... என்பவற்றில் புத்தாண்டு தினம் கணக்கிடுதல் போல் தமிழ் புத்தாண்டு என்பது செம்மொழி வரையறை கொண்ட தமிழ் இலக்கியங்களைக் கொண்டு பார்த்தால் சித்திரை ஒன்று என நன்கு தெரிகிறது. மறைமலை அடிகள் செய்த கணக்குப் பிழையால் இந்தக் குழப்பம் (பொங்கல் = புத்தாண்டு) நேர்ந்துவிட்டது. தை 1-ஆம் தேதி திருவள்ளுவர் பிறந்தநாள் என்று அறிவித்தார் அடிகள். அதற்கு யாதொரு ஆதாரமும் இல்லை. மேலும் திருவள்ளுவர் வாழ்ந்த காலம் மறைமலையார் சொன்ன தேதிக்கு 500+ வருஷம் பிற்பட்டது. இலக்கியத்தில் மறைமலை அடிகட்கு முன்னர் தைப் பொங்கல் புத்தாண்டாக இருத்தலைக் காணோம். பாசி என்றால் கிழக்கு, ஊசி என்றால் வடக்கு என்று பிராகிருதச் சொற்கள் வரும் புற நானூற்றுப் பாடலைப் படித்ததாகப் படித்துப் பார்ப்போம். அது ஆடு என்றுகுறிப்பிடும் ஏரிஸ் (Aries) கொண்டு தொடங்கும் பாடல் அது. ஏரிஸைக் குறிப்பிட ஆட்டின் தலை “Y” யுனிகோட் சின்னமாகத் திகழ்கிறது. அந்த மேஷ ராசியில் புத்தாண்டு தொடக்கம் என்பது வசந்த காலத்தின் தொடக்கம். இப் புத்தாண்டு தமிழர்கள் வாழ்ந்து ஆட்சியில் தொடர்பு கொண்டிருந்த கேரளம், ஸ்ரீலங்கா. கம்போடியா எல்லாவற்றிலும் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது. மேலும், சமணரும். பௌத்தரும் கொண்டாடிய புத்தாண்டு சித்திரை 1 தான். பஞ்சாங்கம் வைத்தே புத்த ஜெயந்தி. பரிநிர்வாண தினம். சமணர் திருவிழாக்கள் கணிக்கப்படுகின்றன.” என டாக்டர் நா.கணேசன் அவர்கள் காலக்கணிதம் தொடர்பாக சங்ககாலப் புலவர்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை பற்றிக்குறிப்பிடும்போது சித்திரைப் புத்தாண்டு கொண்டாடப்பட்டதன் தொன்மை வரலாற்றைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். இதனை கலாநிதி சிவகடாட்சம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்: “மேட்சங்கிராந்தி நாளான சித்திரை மாதத்து முதல்நாளே புதுவருடப் பிறப்பாகக்கொண்டாடப்பட்டது. சித்திரைப் புத்தாண்டு பிறக்கவிருக்கும்போது மருத்துநீர் காய்ச்சி அந்த நீரில் தலையை நனைத்து நீராடி, புத்தாடை புனைந்து, உணவு உட்கொள்ளும்படி சரசோதிமாலையில் கூறப்பட்டுள்ளது”

சடங்குகள்

சரசோதிமாலை கூறும் இல்லறச் சடங்குகள் மக்களின் வாழ்வியலோடு ஒட்டியனவாக அமைந்துள்ளமையையும் திருமணப் பொருத்தம், பூப்புநீர்க் கொண்டாட்டம், பிறப்பு, இறப்பு ஆகியவற்றின் சடங்குகள் செய்யும் முறைகளும் அதற்கான நாட்கள் நட்சத்திரங்கள் பற்றியும் காணப்படுவதனை குறிப்பிடுகின்றார்.

வோளாண்மை செய்தற்பொருட்டு

வேளாண்மைத் துறையில் ஆசிரியருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு உள்ளது என்பதனை அவர் இவ் அதிகாரத்திற்குக் கொடுத்துள்ள முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது. ஏர்நாள், பயிர்நாட்டல், விதைத்தல், அறுவடை செய்தல், புதிரெடுத்தல் என்பனவற்றோடு பயிர்களைப் பீடைகளில் இருந்துபாதுகாத்தல், விலங்குகளிடமிருந்து பாதுகாத்தல் தொடர்பான விளக்கங்களும் தரப்பட்டுள்ளன. அத்தோடு குளம்தொட்டு வளம்பெருக்கிய இலங்கை வேந்தர்களின் கடப்பாட்டையும் மக்களுக்கு சேவை செய்யும் மன்னனின் உள்ளத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

வீடு கட்டுவதற்கான வாஸ்துசாத்திரம் பற்றிச் சரசோதிமாலை குறிப்பிடுவதனையும் அதனைக் கட்டுவதற்கான நிலத்தைத் தெரிந்தெடுக்கும் அறிவினை அக்கால மக்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதனையும் சரசோதி மாலையில் குறிப்பிட்டுள்ளமையின் விஞ்ஞான பூர்வமான அறிவாற்றலைப் பற்றிக்குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்நூல்பற்றி நல்லறிஞர்கள்

இந்த நூலைப் பற்றி பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டு அதற்குத் தகுதிச் சான்று வழங்கியுள்ளார். “இது ஓர் அருமையான ஆய்வுநூல். ஆய்வுநூல்களுக்கு ஒரு முன்னுதாரணமான நூல். ஆதாரமின்றி எந்தமுடிபும் அதிலே சொல்லப்படவில்லை. தமிழர் சமுதாயத்தின் சமய பண்பாட்டு மரபுகளையும் வாழ்க்கை முறையிமைனையும் புரிந்துகொள்ளவதிலும் கற்றறிவதிலும் ஆர்வமுடையோர் எல்லோரும் படிக்கவேண்டிய நூல். நூலாசிரியரின் புலமையும் ஆர்வமும் மொழிநடையும் எமது பாராட்டுகளுக்கு உரித்தானவை.”

ஒட்டு மொத்தமாக இற்றைக்கு 700 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நிலவிய சமுதாய அமைப்பையும் மக்கள் வாழ்வியலையும் சரசோதிமாலையின் மூலம் தெளிவாக்க முற்பட்டுள்ள ஆசிரியர், தமிழர்களின் பண்பாட்டையும் சிங்கள, தமிழ் மக்களின் வாழ்வில் முறைகளையும் சிங்கள தமிழ் மக்களுக்கிடையே இருந்த நெருக்கத்தையும், ஒற்றுமையையும், ஒத்த பண்பாட்டு விழுமியங்களையும், சோதிடத்தின்மீது மன்னர்களும் மக்களும் கொண்டிருந்த பற்றுதலையும் எடுத்தக்காட்டியுள்ளார். சோதிடம் உண்மையா? அல்லது பொய்யா என்பதற்கு அப்பால் அக்கால மக்களின் வாழ்வியலைச் சரசோதிமாலை என்னும் நூல் எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது என்பதில் நம்பிக்கை வைத்துள்ள ஆசிரியர்

அதன்வழி அக்காலப் பண்பாட்டு விழுமியங்களை அலச முனைந்துள்ளார் என்பதனை உணரமுடிகின்றது.

அண்டத்தில் இயங்கும் ஆற்றலுக்கும் உடலுக்கும் தொடர்பு இருப்பதால் அண்டம் வேறு, பிண்டம் வேறு என்னும் பாகுபாடு இயற்கை நியதியில் இல்லை. என்பதை,

"அண்டத்தி லுள்ளதே பிண்டம்
பிண்டத்தி லுள்ளதே அண்டம்
அண்டமும் பிண்டமும் ஒன்றே
அறிந்துதான் பார்க்கும் போதே"

என்று, சட்டமுனிஞானம் உரைக்கிறது. பன்நெடுங்காலமாக தமிழர் வானவியல் அறிவு மிகவும் நுணுக்கமான கணிப்பீடுகளைக் கொண்டமைந்துள்ளமையை நுணுகிப்பார்க்கவேண்டிய கட்டாயத் தேவை இன்று எழுந்துள்ளது. ஆயிரக்கணக்கான வாகடங்கள், ஏட்டுச்சுவடிகள் இன்னும் பார்க்கப்படாத நிலை காணப்படுகின்றது. இவற்றை ஆராய்வதன்மூலம் தமிழரின் நீண்டகாலப் பண்பாட்டை அறியமுடியும் என்பது எனது துணிபு.

avan.siva55@gmail.com

பதிவுகள், டிசம்பர் 15, 2015

19. கிரேக்க நாடகாசிரியர் ஹோமர் அவர்கள் எழுதிய ஒடிசி பற்றிய சுருக்க வரைவு. - முனைவர் ஆர்.தாரணி -

மிக நீண்ட பயணத்தின் பல்வேறு பரிணாமங்கள் என்பதே ஒடிசி என்ற வார்த்தையின் பொருள். காலத்தால் அழியா கிரேக்க காவியமான ஹோமரின் ஒடிசி, காப்பிய நாயகனான யூலிஸிஸ் என்ற மாபெரும் கிரேக்க வீரனின் ஒரு நெடுந்தூர பயணத்தை விவரிக்கும் விதமாக அமைந்துள்ளது. கி. மு எட்டாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற ஒடிசி ஹோமரின் முந்தைய காப்பியமான இலியட் என்ற புத்தகத்தின் தொடராக அமைகிறது. இலியட் காப்பியத்தில் கிரேக்கர்களும், டிராய் மக்களுக்கும் நடந்த ட்ரோஜன் போர் மற்றும் அதன் முடிவு பற்றி விவரிப்பதாக உள்ளது. எனினும், அதன் தொடர்ச்சிக்காப்பியமான ஒடிஸியில் கதாநாயகன் யூலிஸிஸ் (இன்னொரு பெயர் ஒடிஸிஸ்) மேற்கொள்ளும் தீரம் நிறைந்த பயணங்களை எடுத்துரைப்பதாக உள்ளது. ட்ரோஜன் போரில் மிகுந்த துணிவுடன் பங்கு பெற்று தன் கிரேக்க நாட்டுக்கு மாபெரும் வெற்றிக்கனியை ஈட்டித்தரும் யூலிஸிஸ், தன் தாயகமான இதாகாவுக்கு செல்லும் வழியில் பத்து வருடங்களாக மேற்கொள்ளும் பயண சாகசங்கள் நிறைந்த காப்பியம் என்ற வகையில் ஒடிசி புதுமைக்காப்பியமாக படைக்கப்பட்டு உள்ளது.

தன் சகாக்களுடன் தாயகம் நோக்கி புறப்படும் யூலிஸிஸ் பல்வேறு விதமான விசித்திர அனுபவங்கள் நிறைந்த நெடும்பயணம் மேற்கொள்ளுகிறான். டிராய் நகரத்தில் இருந்து பன்னிரண்டு கப்பல்களில் தன் குழுவினருடன் புறப்படும் யூலிஸிஸ் சிறு தூரம் அலைக்கடலில் கடந்த பின் ஒரு சிறிய நிலப்பரப்பை காண்கிறான். சிகானீஸ் எனப்படும் அந்நிலப்பரப்பு வாசிகள் இந்த குழுவினரை பார்த்து பக்கத்தில் உள்ள மலைகளை நோக்கி ஒடி தப்பிவிட, யூலிஸிஸ் தன் குழுவினருடன் அந்த நிலப்பரப்பில் இறங்கி அங்குள்ள பொருட்களை சூறையாடி தன் கப்பல்களை நிரப்புவதுடன், நல்ல உணவு மற்றும் வைன் முதலியவற்றை ருசி பார்த்து அனுபவிக்கின்றான்,

நீராக வழிந்து ஓடும் வைன் ருசியில் மதி மயங்கி அந்த நிலப்பரப்பில் போதையில் உறங்கும் அவர்களை, நள்ளிரவில் எதிர்பாரா விதமாக சிகானீஸ் தங்களின் கொடூரமான நண்பர்களுடன் வந்து கொலைத் தாக்குதல் நடத்தி துரத்தி அடிக்கிறார்கள். நிலைகுலையும் யூலிஸிஸ் மற்றும் அவனது சகாக்கள் கப்பல்களை நோக்கி பின்வாங்கி தப்பிக்க முனைகிறார்கள். எனினும், அவர்கள் தரப்பில் அதிக சேதம் விளைகிறது. மிகுந்த தீரம் கொண்ட பல கிரேக்க வீரர்கள் மரணிக்கிறார்கள். தப்பிக்கும் யூலிஸிஸ் தன் சகாவான யூரிலோகாஸ் மீது மிகுந்த சினம் கொண்டு யுத்தம் செய்கிறான். அவர்கள் இருவரும் சக வீரர்களால் தடுக்கப்படுவதால் மீண்டும் அமைதி நிலவுகிறது.

தெற்கு நோக்கி வட்டமிடும் கப்பல்கள், சற்றும் எதிர்பாராவிதமாய் ஏற்படும் சூறாவளிக்காற்றின் சுழற்சியால் இழுத்து செல்லப்பட்டு, லோட்டஸ் ஈட்டர்ஸ் (தாமரை

உண்ணிகள்) என்னும் தீவில் கரை சேர்கிறார்கள். தீவை சுற்றிப்பார்க்கும் யூலிஸிஸ் தன் சகாக்கள் அங்குள்ள மக்களிடம் அங்கு விளையும் தாமரை என்னும் உணவை உண்பதை காண்கிறான். அந்த தாமரை மலர்கள் போதை நிறைந்த வஸ்துக்கள் உள்ளதாக இருப்பதால், அதை உண்ணும் வீரர்கள் அதன் வசிய சக்தியில் மயங்கி தங்கள் சுற்றம் வீடு மனை மற்றும் மக்கள் அனைத்தையும் மறந்து அந்த தீவின் போதை நிறைந்த வஸ்துக்களிலேயே வாழ விழைகிறார்கள். நிலைமையின் தீவிரம் அறியும் யூலிஸிஸ் தன் மற்ற நண்பர்களுடன் தாமரை உணவில் மதி மயங்கி உள்ள வீரர்களை குண்டுக்கட்டாக தூக்கி கப்பலுக்கு எடுத்து வருகிறான்.

அதன் பின் சில நாட்கள் பயணம் செய்யும் நிலையில், அவர்கள் ஒரு விசித்திரமான ஓர் இடம் காண்கிறார்கள். அந்த இடத்தில் மிக பிரமாண்டமான ஒரு குகையின் முகத்துவாரத்தையும் பார்க்கிறார்கள். அதன் உள்ளே செல்லும் அவர்கள் அங்கே காணப்படும் ஆடுகளை வெட்டித் தம் பசியாறுகிறார்கள். துரதிஷ்டவசமாக, அந்த ஆடுகள் பாலிபீமஸ் என்ற கொடூர அரக்கனுக்குச் சொந்தமானவை என்பது அவர்களுக்கு தெரியாமல் போகிறது. கடும் கோபம் கொள்ளும் அரக்கன் யூலிஸிஸின் இரண்டு சகாக்களின் தலையை குகை சுவற்றில் மோதி இறக்க செய்கிறான். மேலும் மற்ற அனைவரையும் அந்த குகையில் அடைத்து வைக்கிறான். யூலிஸிஸ் தன் சமயோசித புத்தியினால் கடைசியில் அந்த அரக்கனை கொண்டு தன் சகாக்களை அங்கிருந்து தப்ப வைத்து மீண்டும் தங்கள் கப்பலை அடைகிறான். அடுத்து அவர்கள் கப்பல் சென்று சேரும் இடம் காற்றின் கடவுளான ஏஓலிஸ் வசிப்பிடம். ஏஓலிஸ் தன் பரிசாக ஒரு பை நிறைய காற்றை அளித்து அதனை சாமர்த்தியமாக பிரயோகித்து யூலிஸிஸின் சொந்த பூமியான இத்தாக்கா செல்ல வரம் அளிக்கிறார். ஆனால், கப்பலில் யூலிஸிஸ் உறங்கும் சமயம், அவனது சக வீரர்கள் ஆர்வக்கோளாறில் அந்த பையை திறந்து விட, கடும் புயல் காற்று ஏற்பட்டு மீண்டும் யூலிஸிஸ் ஏஓலிஸ் வசம் வந்து சேர நேர்கிறது. சினம் கொண்ட ஏஓலிஸ் மீண்டும் யூலிஸிஸுக்கு உதவ மறுக்கிறார். மனம் நொந்த யூலிஸிஸ் தன் விதியை சபித்த படி கடலில் மீண்டும் பயணம் மேற்கொள்கிறான்,

நரமாமிசம் உண்ணும் அரக்கர்கள், மாய வலை விரிக்கும் மோகினி என யூலிஸிஸ் சந்திக்கும் விசித்திரங்களின் பட்டியல் நீளுகிறது. இறந்து பாதாள உலகம் வசிக்கும் தன் தாயையும் அவன் சந்திக்க நேரும் விந்தையும் நிகழ்கிறது. பாடல்கள் மூலம் வசியம் செய்யும் மாயப்பெண், ஆறு தலையுடன் காணப்படும் நாகம் என கடக்கும் யூலிஸிஸ், ஒரு கட்டத்தில் தன் கப்பல் முழுதும் பழுதடைந்துவிட, காலிப்சோ என்ற கடல் கன்னியுடன் ஏழு ஆண்டுகள் குடித்தனம் நடத்துகிறான். ஒரு வழியாக புது கப்பலை உருவாக்கி பின் தாயகம் திரும்புகிறான். முதன் முதலாக தன் குல வாரிசான தன் மகன் டெலிமாக்கஸ் என்னும் பதினைந்து வயது சிறுவனையும், மனைவி பெனிலோபியையும் பார்த்து பூரிப்படைகிறான். டிராய் வெற்றியை தொடர்ந்து மாவீரனாக தாய்நாடு திரும்பும் யூலிஸிஸின் போக்கை அவன் பயணம் மாற்றுகிறது. பயணங்கள் யூலிஸிஸுக்கு கற்று

கொடுத்த பாடங்கள் ஏராளம். தன் பாதையில் சந்தித்த ஆபத்துகள் யூலிஸிஸை சிறந்த சாகசக்காரனாக மாற்றியது என்பதில் ஐயம் இல்லை. யூலிஸிஸின் பயணங்கள் மூலம் அவன் மிக சிறந்த மதி நுட்பத்தை அடைவதுடன், மற்ற மனிதர்களை எடை போட்டு தரம் பிரிப்பதிலும் தேர்ந்தவனாகிறான். தன் சகாக்களுக்கு நேரும் பல ஆபத்துக்களை தன் வீரத்தால், விவேகத்தால் தவிர்த்து தன் பயணத்தை தொடர முற்படுகிறான். பயணம் கொடுத்த அனுபவத்தின் காரணமாக நாட்டில் இருக்க விரும்பாமல், யூலிஸிஸ் தன் மகன் டெலிமாக்கஸுக்கு முடி சூட்டிய பின் தன் நாடு துறந்து, இலக்கற்ற குறிக்கோளுடன் கடலின் மீது மேற்கு நோக்கி மீண்டும் ஒரு நெடிய புறப்பாடு மேற்கொள்கிறான்.

பதிவுகள், ஏப்ரில் 2, 2017

20. திரும்பிப்பார்க்கின்றேன்: ஈழத்திலிருந்து ஒலித்த இலக்கியக்குரல் மல்லிகை ஜீவா - முருகபூபதி -

யாழ்ப்பாணம் அரியாலையில் நாவலர் வீதியில் அமைந்த ஸ்ரான்லி கல்லூரியில் (தற்பொழுது கனகரத்தினம் மத்திய கல்லூரி) 1962 ஆம் ஆண்டளவில் எனக்கும் எனது மச்சான் முருகானந்தனுக்கும் ஆறாம் வகுப்பு புலமைப்பரிசில் அனுமதி கிடைத்தது. அப்பொழுது எனக்கு பதினொரு வயதிருக்கும். நான் முதல் தடவையாக பனைமரங்களைப்பார்த்தது அக்காலத்தில்தான். அதற்கு முன்னர் அந்தக்கற்பகதருவை பாடசாலை பாடப்புத்தகங்களில்தான் பார்த்திருக்கின்றேன். ஈழவிடுதலைப்போராட்டம் ஆரம்பமானதன்பின்பு பல இலக்கிய மற்றும் ஆய்வு நூல்களில் பனைமரங்கள் அட்டைப்படமாகின. ரஜனி திராணகம் சம்பந்தப்பட்ட யாழ். பல்கலைக்கழக மனித உரிமை ஆசிரியர் சங்கத்தின் வெளியீடான முறிந்த பனை, மூத்த பத்திரிகையாளர் கார்மேகத்தின் ஈழத்தமிழர் எழுச்சி, செ.யோகநாதன் தொகுத்த ஈழச்சிறுகதைகள் வெள்ளிப்பாதசரம், ஜெயமோகனின் ஈழத்து இலக்கியம், பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் யாழ்ப்பாணம் சமூகம் - பண்பாடு - கருத்துநிலை உட்பட பல நூல்கள் பனைமரத்தை ஒரு குறியீடாகவே அட்டைகளில் சித்திரித்துள்ளன.

வவுனியாவைக்கடந்தவுடன் ஏ9 பாதையின் இருமருங்கும் தென்பட்ட பனைமரங்களை கல்விக்காக பயணித்த அக்காலத்தில் பரவசத்துடன் பார்ப்பேன். அவ்வாறு அந்த மண்ணில் நான் பரவசத்துடன் பார்த்த ஒரு மனிதரின் பெயர் டொமினிக்ஜீவா. எங்கள் மாணவர் விடுதியின் சார்பாக மாதாந்தம் நடத்தப்படும் ஒரு நிகழ்வுக்கு அவர் பிரதம பேச்சாளராக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அதற்கு முன்னர் நான் அவரைப்பார்த்தது இல்லை. அவர் அருந்துவதற்கு ஒரேஞ்பார்லி போத்தல் ஒன்றை மேசையில் வைத்திருந்தார்கள். வெள்ளை வேட்டி வெள்ளை நஷனல் அணிந்து வந்திருந்தார். மேடையில் உரத்த குரலில் பேசினார். அவ்வப்போது கைகளை உயர்த்தினார். அமெரிக்க முன்னாள் ஜனாதிபதி ஆப்ரகாம் லிங்கனின் வாழ்க்கைச்சம்பவங்களை விபரித்தார். சங்கானையில் நடந்த ஒரு சாதிக்கலவரம் பற்றிச்சொன்னார். எனக்கு ஏதோ கொஞ்சம் புரிந்தது. அவரது முகத்தையும் மேசையிலிருந்த குளிர்பானப்போத்தலையும் பார்க்கிறேன். அவரது நெற்றி இடைக்கிடை புடைத்து நரம்புகளும் தெரிந்தன. எனக்கு அந்த வயதில், அவர் ஏதோ கோபத்தில் பேசுவதாகவே புரிந்தது. தனது உரை முடியும் வரையில் அவர் அந்த குளிர்பான போத்தலை தொடவே இல்லை. நீண்டநேரம் பேசியும் அவரது நா வரண்டுவிடவில்லை என்பதும் எனக்கு ஆச்சரியமானது. காலப்போக்கில் சுமார் பத்தாண்டுகள் கழித்து அதாவது 1972 காலப்பகுதியிலும் அதே உணர்ச்சிப்பிழம்பாக அவர் பேசியதை கண்ணுற்றபொழுது அதற்குப்பொருள் தர்மாவேசம் என்று புரிந்துகொண்டேன். அத்தருணத்தில் மகாகவி பாரதியின்

ரௌத்திரம் பழகு என்ற சொற்பதத்தையும் தெரிந்துகொண்டிருந்தேன்.

இலங்கையில் முதல் முதலாக தமிழில் சிறுகதை இலக்கியத்திற்காக தேசிய சாகித்திய விருதைப்பெற்றவர். விருது பெற்ற அந்தக்கதைத்தொகுதியின் பெயர்: தண்ணீரும் கண்ணீரும். விருதை வாங்கிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்துக்கு ரயிலில் திரும்பிவருகிறார். ஊர்மக்கள் அச்சமயம் யாழ்ப்பாண மேயராக பதவியிலிருந்த துரைராஜாவின் தலைமையில் மாலை அணிவித்து அவரை வரவேற்கின்றனர். யாழ். ரயில் நிலையத்துக்கு சமீபமாகவே அவரது வீடு அமைந்திருக்கிறது. அவருக்கு நேரம் சொல்வதற்கு அங்கு வரும் ரயில்கள் போதும். கஸ்தூரியார் வீதியில் தந்தையாரின் ஜோசப்ஸலூனை கவனித்துக்கொண்டார். அத்துடன் எழுதத்தொடங்கினார். புத்தகக்கடை பூபாலசிங்கமும் ராஜகோபல் என்ற அன்பரும் அவருக்கு வாசிக்கும் ஆர்வத்தை தூண்டியதுடன் சிறந்த நூல்களையும் படிக்கக்கொடுத்தனர். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலும் அங்கத்துவம் பெற்றிருந்தார். ஐக்கியதேசியக்கட்சி பதவியிலிருந்த காலப்பகுதியில் ஒரு மேதின ஊர்வலத்தில் அவர் கலந்துகொண்டு தொழிலாள விவசாய பாட்டாளி மக்களுக்காக கோஷம் எழுப்பியவாறு சென்றபொழுது யாரோ எறிந்த கல் அவரது நெற்றியை பதம்பார்த்தது. யாழ்ப்பாணம் பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுசெல்லப்பட்டார். அங்கே கடமையிலிருந்த அவரது இலக்கிய நண்பரும் மருத்துவருமான டொக்டர் நந்தி அவரது காயத்துக்கு இழையும்போட்டு, மருந்திட்டு கட்டுப்போட்டு வீட்டிற்கு சென்று ஓய்வெடுக்குமாறு சொன்னார். ஆனால் இந்த தர்மாவேச சிங்கம் சும்மா இருக்குமா? அந்த இரத்தம் கசிந்த நெற்றிக்கட்டுடன் மேதின மேடைக்குத்திரும்பி, “இதோ பாருங்கள் முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் பரிசு...” என்று இரத்தம் கசிந்த நெற்றியை காண்பித்து, “சோஷலிஸம் மலரும் காலம் தூரத்தில் இல்லை” என்று ஆக்ரோஷமாக குரல் கொடுத்தார்.

இந்த வரலாற்றையெல்லாம் அவரது மல்லிகையில் 1972 இல் நான் எனது முதலாவது சிறுகதை எழுதியபின்புதான் தெரிந்துகொண்டேன். கனவுகளுடன் 1960 களில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு படிக்கச்சென்று, கனவுகளுடனேயே திரும்பியிருந்தேன். எங்கள் வீட்டிலிருந்து பார்க்கும் தூரத்தில் கடல். அந்தக்கடலின் மாந்தர்களும் கனவுகளுடன்தான் வாழ்ந்தனர். எனது கனவுகளிலும் வந்தனர். “என்னத்தைச் செல்லிய சோமலமாதாவே...” என்ற அவர்களது மொழி எனக்கோ கொஞ்சம்மொழி. நான் ரசிக்கும் பிரதேச மொழிவழக்கு. அவர்களது பேச்சுமொழியில் கனவு என்ற தலைப்பில் ஒரு சிறுகதை எழுதி மல்லிகைக்கு அனுப்பியிருந்தேன். ஆசிரியர் டொமினிக்ஜீவா அதற்கு கனவுகள் ஆயிரம் என்ற பெயரைச்சூட்டி 1972 ஜூலை மாத மல்லிகையில் அச்சிட்டு எனக்கு ஒரு பிரதியை தபாலில் அனுப்பியிருந்தார். எனது

பிறந்த நாளன்று குறிப்பிட்ட இதழ் என் வசம் கிடைத்தது தற்செயலானது. எதிர்பாராதது. அன்று முதல் அவரை பயிலத்தொடங்கினேன். உறவாடினேன். அவருடன் பயணித்த அனுபவத்தின் அறுவடையாக 2001 இல் மல்லிகை ஜீவா நினைவுகள் என்ற நூலை எழுதி அவருக்கும் வாசகர்களுக்கும் வழங்கினேன். தண்ணீரும் கண்ணீரும் கதைத்தொகுப்பைத் தொடர்ந்தும் சிறுகதைகள் எழுதிய ஜீவா, பின்னர் பாதுகை, சாலையின் திருப்பம் முதலான தொகுதிகளையும் மேலும் சில நூல்களையும் இலக்கிய உலகிற்கு வரவாக்கியவர். சாலையின் திருப்பம் தொகுதிக்கு அவரது நீண்ட கால நண்பர் ஜெயகாந்தன் முன்னுரை எழுதியிருக்கிறார். தமிழகத்தின் சரஸ்வதி (1958), தாமரை (1968) முதலான இதழ்களும் ஜீவாவின் உருவப்படத்தை அட்டையில் பிரசுரித்து அவரைப்பற்றி எழுதி கௌரவித்திருக்கின்றன. குமுதம் இலவச இணைப்பாக ஜீவாவின் அனுபவமுத்திரைகள் கட்டுரைகளை மறுபிரசுரம் செய்து விநியோகித்திருக்கிறது.

இந்தத்தகவல்கள் யாவும் கடந்தகால செய்திகளே. ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளன், பெரிய பொருளாதார வசதிகளோ, உயர்ந்த கல்விப்பின்புலமோ இல்லாமல் தொடர்ச்சியாக 45 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக மல்லிகை இலக்கிய இதழை நடத்தியிருக்கிறார் என்ற சாதனையும் இன்று காலம் கடந்த செய்திதான். இலங்கை பாராளுமன்றத்தில் விதந்து பேசப்பட்ட இலக்கியவாதியான டொமினிக் ஜீவாவுக்கு அந்தப்பெருமையை பெற்றுக்கொடுத்ததும் அவரது அயராத முயற்சியினால் வெளியாகிக்கொண்டிருந்த மல்லிகைதான். மாதாந்தம் மல்லிகையை வெளியிட்டவாறே 'மல்லிகைப்பந்தல்' பதிப்பகத்தின் மூலம் பல படைப்பாளிகளின் படைப்புகளையும் நூலுருவாக்கி விநியோகித்தார். எனது பாட்டி சொன்ன கதைகள், கங்கை மகள் என்பன மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடுகளே.

1975 இல் மல்லிகைப்பந்தல் என்ற பெயரை இலக்கிய சந்திப்புக்காகவே அவர் தெரிவு செய்திருந்தார். அந்தப்பந்தலில் யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் எனது முதலாவது (சுமையின் பங்காளிகள்) சிறுகதைத்தொகுதிக்கு வெளியீட்டு நிகழ்வை ஒழுங்குசெய்தவிட்டு, அஞ்சலட்டையில் அச்சிடப்பட்ட அழைப்பை எனக்கு அனுப்பியிருந்தார். ஆசிரியரும் எழுத்தாளருமான சு. இராஜநாயகன் நிகழ்ச்சிக்குத்தலைமை. இவர்தான் தற்பொழுது கொழும்பிலிருந்து வெளியாகும் தினக்குரல் ஞாயிறு பதிப்பின் ஆசிரியர் பாரதியின் அப்பா. அந்தப்பயணத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் டானியல், குரும்பசிட்டியில் கனகசெந்திநாதன் உட்பட பல படைப்பாளிகளை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியதும் ஜீவாதான். யாழ்ப்பாணத்தில் மல்லிகை வெளியான காலங்களில் மாதாந்தம் ரயிலேறி கொழும்பு வந்து சில நாட்கள் தங்கியிருந்து, அலைந்து திரிந்து மல்லிகை பிரதிகளையும் விநியோகித்து இலக்கிய சந்திப்புகளிலும் கலந்துகொள்வார்.

கொழும்பு மலிபன் வீதியில் மல்லிகைக்கு தேவையான வெள்ளிய அச்சு எழுத்துக்கள் மற்றும் அச்சிடும் காகிதாதிகளை வாங்கி ஏதும் யாழ்ப்பாணம் செல்லும் லொறிகளில் ஏற்றிவிட்டு மீண்டும் ரயிலில் யாழ்ப்பாணம் திரும்புவார். கொழும்பு வருமுன்னர் எனக்கு ஒரு அஞ்சலட்டையில் தனது வருகை பற்றி எழுதிவிடுவார். எங்கள் நீர்கொழும்புக்கும் வருவார். எங்கள் ஊர் கடற்கரையில்தான் இலக்கிய சந்திப்புகள் நடைபெறும். நீர்கொழும்பு முத்துலிங்கம், சந்திரமோகன். பவாணி ராஜா, சிவம், ரட்ணராஜா, மு.பஷீர், நிலாம், தருமலிங்கம், செல்வரத்தினம் ஆகியோருடன் நானும் அந்தச்சந்திப்புகளில் கலந்துகொள்வேன். அத்தகைய ஒரு கடற்கரைச்சந்திப்பில்தான் மல்லிகை நீர்கொழும்பு சிறப்பிதழ் யோசனை மலர்ந்தது. 1972 பெப்ரவரி மாத மல்லிகை, நீர்கொழும்பு சிறப்பிதழாக வந்தது. அதனை வெளியிட்டுவைப்பதற்கு மண்டபம் கிடைக்காத சூழ்நிலையில் எங்களது சூரியவீதி இல்லத்திலேயே அதனை 19-02-1972 ஆம் திகதி நடத்தினோம். எனது மைத்துனி தேவா நிகழ்ச்சியில் வரவேற்பரை நிகழ்த்தினார். தேவா தற்போது ஜேர்மனியில் ஒரு பெண்ணிய செயற்பாட்டாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர். செல்வரத்தினம் பிரான்ஸில் ஒரு ஊடகவியலாளர். கவிஞர் தருமலிங்கம் கனடாவில், பஷீர் மினுவாங்கொடையில், நிலாம் பத்திரிகையாளராக தினக்குரலில் நீர்கொழும்பு முத்துலிங்கம், சந்திரமோகன், பவாணிராஜா, ரட்ணராஜா, சிவம் ஆகியோர் மறைந்துவிட்டனர். ஜீவா யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு இடம்பெயர்ந்து கொழும்பு வாசியாகிவிட்டார். அவர் கொழும்பு வாசியாவதற்கு முன்பே நான் அவுஸ்திரேலியா வாசியாகிவிட்டேன். நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின்பு, 1990 இல் மல்லிகை 25 ஆவது ஆண்டு மலர் வெளியான சந்தர்ப்பத்தில் ஜீவாவை சென்னைக்கு அழைத்து அங்கே அவருடன் ஊர் சுற்றினேன். இந்தப்பயணத்தில் கண்ணதாசனின் மனைவியின் இறுதிச்சடங்கிலும் கலந்துகொண்டோம். இங்குதான் சிவாஜிகணேசனையும் சந்தித்தோம். ஜெயகாந்தன், சிட்டி, சிவபாதசுந்தரம், சுந்தா சுந்தரலிங்கம், மேத்தா, இன்குலாப், திலகவதி, சிவகாமி, ராஜம்கிருஷ்ணன், ரகுநாதன், பாலகுமாரன், சு. சமுத்திரம், அக்கினி புத்திரன், செ. யோகநாதன், பொன்னிலன், கண.முத்தையா, அகிலன் கண்ணன், ரங்கநாதன், நர்மதா ராமலிங்கம், குணசேகரன், அறந்தை நாராயணன், தி.க. சிவசங்கரன், வைரமுத்து, மேத்தாதாஸன், இளம்பிறை ரஹ்மான், கம்யூனிஸ்ட் கட்சித்தலைவர் நல்லகண்ணு, சி.ஏ. பாலன், உட்பட பலரை சந்திப்பதற்கு இந்தப்பயணம் பயன்பட்டது.

இலங்கையிலும் ஜீவாவுடன் பல பயணங்களை, குறிப்பாக கொழும்பில் மேற்கொண்டிருக்கின்றேன். 1972 இல் ஒரு நாள் நீர்கொழும்பு கடற்கரை மணலில் அமர்ந்திருந்தபொழுது மல்லிகை நீர்கொழும்பு சிறப்பிதழ் சிந்தனை தோன்றியதுபோன்றே, பல வருடங்களுக்குப்பின்னர் 1999 இல் நீர்கொழும்பில் அதே சூரியவீதி இல்லத்தில் நண்பர் திக்குவல்லை கமாலுடனும் ஜீவாவுடனும் அமர்ந்து

மதியவிருந்துண்டபோது உருவான சிந்தனைதான் மல்லிகையின் அவுஸ்திரேலியா சிறப்புமலர். 2001 ஆம் ஆண்டு நாம் நடத்திய முதலாவது தமிழ் எழுத்தாளர் விழாவில் குறிப்பிட்ட மலர் வெளியிடப்பட்டது. இம்மலரில், புவனா இராஜரட்ணம், நல்லைக்குமரன் குமாரசாமி, எஸ் சுந்தரதாஸ், பேராசிரியர் பொன்.பூலோகசிங்கம், பாலம்லக்ஷ்மணன், கஞ்வாஞ்சிக்குடி யோகன், உரும்பைமகள், பிரவீணன் மகேந்திரராஜா, நடேசன், ஜெயசக்தி பத்மநாதன், தி.ஞானசேகரன், கலாநிதி வே. இ. பாக்கியநாதன், கவிஞர் அம்பி, மாவை நித்தியானந்தன், அருண். விஜயராணி, மாத்தளை சோமு, கனபரா யோகன், அ. சந்திரகாசன், பேராசிரியர் ஆ.சி கந்தராஜா, ரேணுகா தனஸ்கந்தா, த.கலாமணி, முருகபூபதி ஆகியோர் எழுதியிருந்தனர்.

மலரின் முகப்போவியத்தை அக்காலப்பகுதியில் சிட்னியிலிருந்த, தற்பொழுது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஜீவநதி மாத இதழை வெளியிடும் கலாமணி பரணிதரன் வரைந்திருந்தார். குறிப்பிட்ட அவுஸ்திரேலியா மலர் இலக்கியத்தரமாகவும் கனதியாகவும் வெளியாகியது. நீர்கொழும்பு சிறப்பிதழையடுத்து திக்குவல்லை, அநுராதபுரம், முல்லைத்தீவு உட்பட பல பிரதேச சிறப்பிதழ்கள் வெளியாகின. ஆனால் அவுஸ்திரேலியா மல்லிகை சிறப்பு மலருக்குப்பின்னர் எந்த ஒரு புகலிட நாட்டினதும் மல்லிகை சிறப்பு மலர் வெளிவரவேயில்லை என்பதுடன் மல்லிகையின் வரவும் கடந்த ஆண்டு (2012) இறுதிக்குப்பின்னர் நின்றுவிட்டது என்பதும் காலத்தின் சோகம். 1972 முதல் 2012 வரையிலான 40 ஆண்டு காலப்பகுதியில் ஜீவாவின் கனவுகள் சிலவற்றையாவது நனவாக்கியிருக்கின்றேன் என்ற மனநிறைவு எனக்குண்டு. எனது கனவுகள் ஆயிரத்தை தமது மல்லிகையில் பதிந்து படரவிட்டவருக்கு நன்றிக்கடனாக அவரது சில கனவுகளையாவது நனவாக்க துணை நின்றேன் என்ற உள்ளப்பூரிப்பு எனக்கு என்றும் உள்ளது. அதில் முக்கியமானது இலங்கையில் நாம் பலர் இணைந்து 2011 இல் நடத்திய முதலாவது சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு. குறிப்பிட்ட மாநாட்டு யோசனையும் அவருடைய கொழும்பு மல்லிகை காரியாலயத்தில் எனக்கு அவரால் அளிக்கப்பட்ட ஒரு தேநீர் விருந்துபசார சந்திப்பில்தான் உருவானது.

டொமினிக்ஜீவாவுக்கு வயது எண்பதும் கடந்துவிட்டது. இயங்கிக்கொண்டிருப்பவர்களை முதுமையும் நோயும் அண்டாது என்பார்கள். அதற்கு ஒரு உதாரணமாக இவர் இயங்கினார். “எல்லாம் போதும். போதுமப்பா...” என்று என்னிடம் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறார். அவர் ஓய்வை விரும்பிய கணங்கள் அவை. ஆனால் அவர் உறங்கும்பொழுது மட்டுமே ஓய்வெடுப்பவர்.

மல்லிகை வேலைகளை முடித்து, அலைந்து களைத்து வீடு திரும்பியதும் வாசலில் கால் செருப்புகளை கழற்றிவிட்டதுடன் அனைத்துக்கவலைகளையும்

கழற்றிவிட்டுவிடும் இயல்புள்ளவர். இரவு உணவுக்குப்பின்னர் படுக்கையில் சாய்ந்தால் அவர் எந்தக்கவலையும் அற்று நித்திராதேவியுடன் சங்கமித்துவிடுவார். அதன் பின்னர் மறுநாள் காலைதான் கண்விழிப்பார். குண்டுசி விழுந்தாலும் அந்த ஓசையில் விழித்தெழும் எனக்கு, அவரது ஆழ்ந்த (இந்த விடயத்தில் அவர் கொடுத்துவைத்தவர்) உறக்கம் வியப்பானது.

இனி மல்லிகை பற்றியும் சில குறிப்புகள்: மல்லிகை இலங்கை தமிழக எழுத்தாளர்கள் பலரது உருவப்படங்களையும் அட்டையில் பதிவுசெய்து அவர்களைப்பற்றிய ஆக்கங்களையும் பிரசுரித்து வருவதையும் பெறுமதிமிக்க இலக்கியப்

பணியாக்கியிருக்கியிருப்பதும் சாதனைதான். தமிழக படைப்பாளிகள் ஜெயகாந்தன், சிதம்பர ரகுநாதன், தி.க.சிவசங்கரன், வல்லிக்கண்ணன், நீலபத்மநாபன், பேராசிரியர் நா.வானமாமலை, பா.செயப்பிரகாசம், கவிஞர் அறிவுமதி, ஓவியர் மருது, சுதந்திர போராட்ட தியாகி சிந்துபூந்துறை அண்ணாச்சி சண்முகம் பிள்ளை, ஏ.ஏ. ஹெச். கே. கோரி மற்றும் வெளிநாடுகளில் வாழும் அ.முத்துலிங்கம் (கனடா) கவிஞர் அம்பி (அவுஸ்திரேலியா) வவுனியூர் இரா உதயணன் (இங்கிலாந்து) பத்மநாப ஐயர் (இங்கிலாந்து) சேரன் (கனடா) நிலக்கிளி பாலமனோகரன் (டென்மார்க்) க.பாலேந்திரா (இங்கிலாந்து) எஸ்.பொ. (அவுஸ்திரேலியா) வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் (நோர்வே) சுதாராஜ் (மத்தியகிழக்கு) இளைய அப்துல்லாஹ் (இங்கிலாந்து) முருகபூபதி (அவுஸ்திரேலியா) கோகிலா மகேந்திரன் (அவுஸ்திரேலியா) ஆகியோரின் உருவப்படங்களையும் அவர்களைப்பற்றிய ஏனைய எழுத்தாளர்கள் எழுதிய ஆக்கங்களையும் மல்லிகை கடந்த காலங்களில் பிரசுரித்து அவர்களின் கலை, இலக்கிய, சமூகப் பணிகளை கௌரவித்திருக்கிறது. இந்த ஈழத்து இலக்கியக்குரல் தமிழகத்துக்கு இலக்கியப்பாலம் அமைத்தது. குறிப்பிட்ட அட்டைப்படக்கட்டுரைகளும் பின்னர் தனித்தனி தொகுப்புகளாக மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடுகளாக நூலுருப்பெற்றன.

அவை:-

அட்டைப்பட ஓவியங்கள் (1986)

மல்லிகை முகங்கள் (1996)

அட்டைப்படங்கள் (2002)

முன்முகங்கள் (2007)

பல்கலைக்கழகப்படங்களுக்காகவும் தேசியப்பட்டங்களுக்காகவும் பலரும் ஆலாய்ப்பறந்துகொண்டிருக்கும் காலகட்டத்தில் இலங்கையில் யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம் 2001 ஆம் ஆண்டு முதுகலைமாணி பட்டம்வழங்கி கௌரவிக்க

முனைந்து ஜீவாவுக்கு அழைப்பும் விடுத்தது.

ஜீவா என்னசெய்தார் தெரியுமா?

கல்வித்துறை சார்ந்த பட்டம் என்பதனால் அது தன்னை அவமானப்படுத்துவதற்காகவே வழங்கப்படுவதாகக் கருதி அதனை நிராகரித்தார். இவரது நிராகரிப்புத்தொடர்பாக பத்திரிகைகளில் காரசாரமான விவாதங்களும் எழுந்தன.

பின்னர் குறிப்பிட்ட விவகாரமே ஒரு நூலையே வெளிவரச்செய்தது. பட்டம் மறுதலிப்பும் பல்வேறு சர்ச்சைகளும் என்ற தலைப்பில் கவிஞர் மேமன்கவி அந்தநூலை தொகுத்திருந்தார். பல்கலைக்கழக பட்டத்தை நிராகரித்த ஜீவா பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் இலங்கை அரசின் அதியுர் விருதான சாகித்திய ரத்னா, தேசத்தின் கண் ஆகியவற்றை பெற்றுக்கொண்டார். இவை இலக்கியம் சார்ந்திருந்தமையே அதற்குக்காரணம். அச்சந்தர்ப்பத்தில் இலங்கை ஜனாதிபதியிடம் தேசத்தின் கண் விருதினைப்பெற்றுக்கொண்ட மற்றும்மொருவர் சர்வதேச புகழ்பெற்ற விஞ்ஞான எழுத்தாளர் ஆர்தர் சி. கிளார்க் ஆவார். ஜீவாவின் சிறுகதைகள் ஆங்கில, சிங்கள மொழிகளிலும் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவரது பல கதைகளின் சிங்களமொழிபெயர்ப்பு பத்ரே பிரசுத்திய. (மொழிபெயர்த்தவர் இப்னு அஸ_மத்)

ஜீவாவின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம். இதனை Undrawn Portrait For Unwritten Poetry என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவர் அவுஸ்திரேலியாவில் வதியும் எழுத்தாளர் நல்லைக்குமரன் க. குமாரசாமி. மல்லிகை இதழின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் பற்றி ஜீவா ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார். அதன் பெயர்:- அச்சுத்தாளின் ஊடாக ஓர் அனுபவப்பயணம். இலக்கிய சிற்றேடுகள் வெளியிட துணிபவர்களுக்கு இந்நூல் சிறந்த பாடநூல். இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் இலக்கியச்சிற்றேடுகள் வெளியிட்டு சிரமப்பட்டு பின்வாங்கிக் கொண்டவர்களைப்பற்றியும் ஜீவா, மல்லிகையின் 44 ஆவது ஆண்டுமலரில் நினைவூட்டியிருக்கிறார். ரகுநாதன் (சாந்தி) சி.சு.செல்லப்பா (எழுத்து) நா. பார்த்தசாரதி (தீபம்) ஜெயகாந்தன் (ஞானரதம்) கோமல் சுவாமிநாதன் (சுபமங்களா) வல்லிக்கண்ணன், விந்தன் ஆகியோரே ஜீவா நினைவூட்டுபவர்கள்.

இவர்களுடன் கவிஞர் கண்ணதாஸனையும் வேறும் சிலரையும் ஜீவா தற்செயலாக மறந்துவிட்டார். இலங்கையில் கே.கணேஷ் (பாரதி) செ.கணேசலிங்கன் (குமரன்) ரஹ்மான் (இளம்பிறை) வரதர் (வெள்ளி- புதினம்) இவர்களில்

கணேசலிங்கன், ரஹ்மான், வரதர் ஆகியோர் சொந்தமாக அச்சக்கூடமே வைத்திருந்தவர்கள். இலங்கையில் மெய்கண்டான் கலண்டர்களை வருடந்தோறும் வெளியிடும் பிரபல அச்சகத்தினரும் ; நீர்கொழும்பில் சாந்தி அச்சகத்தினரும் இலக்கியச்சஞ்சிகைகளை நடத்தி கைவிட்டவர்களே. இவற்றிலிருந்து புலனாவது.... அச்சகம் இருந்தால் மாத்திரம் ஒரு சிற்றிதழை நடத்திவிடலாம் என்பது அல்ல இங்குதான் மல்லிகை ஜீவாவின் அசுர பலம் புலனாகியது.

ஒரு காலத்தில் மல்லிகையை 'சிறுசோறு படைக்கும் சஞ்சிகை' என்று கிண்டலாக விமர்சித்த பிரபல எழுத்தாளர் எஸ்.பொ.வின் உருவப்படத்தையும் மல்லிகை பிரசுரித்து கௌரவித்திருக்கிறது. எஸ்.பொ.வுக்கு 75 வயது (பவளவிழா) எனத்தெரிந்ததும் வாழ்த்துத்தெரிவித்து கட்டுரையும் பிரசுரித்தது. காலம்காலமாக மல்லிகையுடனும் ஜீவாவுடனும் முரண்பட்டவர்கள் கூட மல்லிகையின் அட்டைப்படங்களிலும் உள்ளடக்கத்திலும் இடம்பெற்றுள்ளனர். இந்தப்பண்பு இலங்கை இலக்கிய உலகத்திற்கு மட்டுமல்ல தமிழகத்து இலக்கியவாதிகளுக்கும் முன்னுதாரணமாகும்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு தகவல்:-

கோமல் சுவாமிநாதனின் சுபமங்களாவில் ஜெயகாந்தனின் நேர்காணல் வெளிவரவே இல்லை. அதற்கான முயற்சியை பரீக்ஷா ஞாநி மேற்கொண்டபோதும் கோமல் அதற்கு உடன்படவில்லை. தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பால் இலக்கியவாதிகள் இயங்கவேண்டும் என்பதற்கும் மல்லிகை ஜீவா முன்னுதாரணமாகியிருந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் காங்கேசன்துறை வீதியில் ஒரு ஒழுங்கைக்குள்தான் முன்னர் மல்லிகை அலுவலகம் இயங்கியது. ஒருசமயம் இலங்கை இராணுவத்தின் எறிகணைத்தாக்குதலுக்கும் இலக்கானது. மல்லிகை சாதனங்கள் சேதமுற்றன. ஜீவாவும் அவருடன் அங்கே அச்சக்கோப்பாளராக பணியாற்றிய சந்திரசேகரமும் உயிர்தப்பியது ஈழத்து இலக்கியம் செய்த புண்ணியமோ தெரியவில்லை. 1995 இற்குப்பின்னர் மல்லிகை ஜீவா கொழும்பு வாசியாகியிருக்கிறார். ஆனால் இந்த இடப்பெயர்வு அவராக விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டதல்ல. மல்லிகைக்காகவே இடம்பெயர்ந்தார். தொடர்ந்தும் இயங்கினார். மல்லிகையும் மலர்ந்தது. ஆனால் தற்பொழுது மல்லிகையின் வரவு தடைப்பட்டுவிட்டது.

ஞானம் இதழில் துரைமனோகரனும் ஜீவநதி யில் ச. முருகானந்தனும் மல்லிகை மீண்டும் வரவேண்டும் என்று தமது ஆதங்கத்தை பதிவு செய்துள்ளனர். தற்பொழுது தினக்குரல் ஞாயிறு இதழில் மல்லிகை ஜீவா பற்றிய தொடரை எழுதிவரும் ஜீவாவின் உற்ற நண்பர் தெணியானும் மல்லிகை 50 ஆவது ஆண்டு மலர் வரையிலாவது வரவேண்டும் என்று என்னுடன் தொலைபேசியில் உரையாடும்

சந்தர்ப்பங்களில் சொல்வார். மல்லிகை ஜீவாவுடன் இணைந்து இயங்கிக்கொண்டிருந்த மேமன் கவி, திக்குவல்லை கமால், ஆப்தீன், ம. பாலசிங்கம், ஆகியோர் சீரான திட்டம் ஒன்றை வகுத்து செயற்படுத்தினால், மல்லிகை ஜீவாவை ஆலோசகராக்கி அவரை நிறுவனர் என்ற பெருமையுடன் கௌரவப்படுத்தி தொடர்ந்து மல்லிகையை வெளியிட ஆவன செய்யமுடியும். அல்லது இணைய இதழாக நடத்த முடியும். இறுதியாக இந்த ஆண்டு தொடக்கத்தில் கொழும்பில் நாம் நடத்திய மொழிபெயர்ப்பு நூல்களின் வெளியீட்டு நிகழ்வுக்கு அவரை அழைத்துச்செல்ல ஒரு வாகனம் ஒழுங்குசெய்துவிட்டு தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டேன். தனக்கு அன்று உடல்நலக்குறைவு என்று சொன்ன அவர், நிகழ்ச்சிக்கு வாழ்த்து தெரிவித்துவிட்டு, 1970 களில் நடந்த நீர்கொழும்பு கடற்கரையோர இலக்கிய சந்திப்புகளை நினைவுகூர்ந்தார். அவரும் என்னைப்போன்று அந்த இனிமையான பசுமையான காலங்களை தொலைதூர இடைவெளியில் பிரிந்திருந்தவாறு நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இடைவெளிகளை இணைக்கும் இயல்பு இந்த நினைவுகளுக்கு இருப்பதனால்தான்போலும் நினைக்கத்தெரிந்த மனங்களுக்கு மறக்கவும் தெரியாதிருக்கிறது.

letchumananm@gmail.com

பதிவுகள், நவம்பர் 3, 2013

21. திரும்பிப்பார்க்கின்றேன்: சமரசங்களுக்குட்படாத படைப்பாளி - பாரதி இயல் ஆய்வாளர் தொ.மு.சி.ரகுநாதன் - முருகபூபதி -

“புதுமைப்பித்தனது வாழ்க்கை தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருவரின் சோக நாடகம், உயிருள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கை” - என்று எழுதிய தொ.மு.சிதம்பரரகுநாதன் தமது 79 ஆவது வயதில் திருநெல்வேலியில் மறைந்தார் என்ற அதிர்ச்சியும் துயரமும் கலந்த செய்தியை தாங்கிய கடிதம் 2001 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் இலங்கையிலிருந்து நண்பர் கே.கணேஷிடமிருந்து எனக்கு வந்தது. வாராந்தம் கொழும்புப் பத்திரிகைகள் இங்கு திங்கள் அல்லது செவ்வாய் கிடைத்துவிடும். ஆனால் அவற்றில் இந்த மறைவுச் செய்தியை காணமுடியவில்லை. திருநெல்வேலி பெருமாள்புரத்தில்தான் இப்பொழுதும் அவர் வசிக்கிறார் என நம்பிக்கொண்டிருந்தேன். இறுதியாக 90 இல் அவரது இல்லத்திற்கு குடும்பத்தோடு விருந்தினராகச் சென்றேன். எனது அப்பாவின் வழியில் அவர் எனது நெருங்கிய உறவினர் என்பது எனக்கு எப்பொழுதும் பெருமை தரும் விஷயம். அவரது மருமகள் (மகனின் மனைவி) மாலதி ஹரீந்திரன் எனக்கு அண்ணி முறை. இந்த உறவு முறைகளுக்கெல்லாம் அப்பால் ரகுநாதனை நான் பெரிதும் மதிப்பதற்கு பல காரணங்கள் இருந்தன. அதனாலேயே அவரது மறைவின் பின்னர் எனது பறவைகள் நாவலை அவருக்கே சமர்ப்பணம் செய்திருந்தேன். புதுமைப்பித்தனின் நெருங்கிய சகாவான ரகுநாதன், அவர் குறித்து கொண்டிருந்த - எமக்குப் புகட்டும் பாடம் என்ன? என்பதையே இந்த ஆக்கத்தின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டேன். எனவே ரகுநாதன் குறித்து என்னால் சொல்லக்கூடியது இதுதான்: ‘ரகுநாதனது வாழ்க்கை சமரசங்களுக்குட்படாத ஒருவரின் துணிவு, உயிருள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு முன்னுதாரணம்.’

1956 ஆம் ஆண்டில் நான் ஐந்து வயதுச் சிறுவன். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நாடாளாவிய ரீதியில் பாரதி விழாக்களை நடத்தியபோது அதற்குப் பிரதம பேச்சாளராக ரகுநாதனை இலங்கைக்கு அழைத்திருந்தது. தமது பயணங்களின் நடுவே - நீர்கொழும்பில் எம்மையும் பார்ப்பதற்காக ஒரு இரவுப் பொழுதில் - சிலருடன் திடுதிப்பென காரில் வந்து இறங்கினார். எனக்கு அந்தச் சம்பவம் கனவாகவே நினைவில் பதிந்துள்ளது. உடன் வந்தவர்கள் யார் என்பதும் தெரியாது.

அப்பா அச்சமயம் வெளிA+ர் போயிருந்தார். எவரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் நண்பர்களுடன் படகில் புறப்பட்டு புத்தளத்தில் கரையிறங்கிய எனது அப்பா - மீண்டும் அதன் பின்னர் தமிழகம் செல்லாமலேயே நீர்கொழும்பில் 1983 இல் மறைந்தார்.

சொந்த பந்தங்களை துறந்து புறப்பட்டு வந்தவரை நேரில் பார்ப்பதற்காக வந்த - அப்பாவின் மாமன் முறையான ரகுநாதன், அவரைப்பார்க்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினார்.

மீண்டும் 1983 இல் இலங்கையில் இ.மு.எ.ச. பாரதி நூற்றாண்டை நாடாளவிய ரீதியில் நடத்திய பொழுது - ரகுநாதன், பேராசிரியர் ராமகிருஷ்ணன், ராஜம் கிருஷ்ணன் ஆகியோருடன் வந்திருந்தார்.

இச்சமயத்தில் நானும் எழுத்தாளனாக அறிமுகமாகியிருந்தேன். ரகுநாதனுடன் எனக்கு கடிதத் தொடர்புகளும் இருந்தன.

முதல் தடவை - ரகுநாதனுக்கு ஏமாற்றமளித்த அப்பா, இந்தத் தடவை - அவரை பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் 83 மார்ச் 19ம் திகதியன்று சந்தித்தார். ஆனால் அப்பாவுக்கு கண்பார்வை இல்லை. அவரது அருமை மாமனாரை பார்த்துப் பேசுவதற்காக நானே அப்பாவை கைத்தாங்கலாக அழைத்துக் கொண்டு கொழும்புக்குச் சென்றேன்.

இருவரும் ஆரத்தமூவிக் கொண்டனர். மென்மையான இயல்புகொண்ட அப்பா விம்மிவிம்மி அழுதார். அருகில் யார் யார் நிற்கிறார்கள் என்பதையும் பார்த்து அறியமுடியாத துர்ப்பாக்கிய சாலியான அவரது நிலைமையை கண்டு ரகுநாதனும் கலங்கினார்.

“உங்கள் உருவத்தை பார்க்க முடியவில்லை. உங்கள் குரலையாவது கேட்க வந்தேன்”. எனச் சொன்ன அப்பாவிடம் - “எங்கள் அண்ணனைப் பார்த்தீர்கள் தானே... கவலைப்படாதீர்கள்” என்று ஆறுதல் சொன்னார்.

ரகுநாதன் அண்ணன், எனக் குறிப்பிட்டது தொ.மு.பாஸ்கரத் தொண்டமான் அவர்களைத் தான்.

பாஸ்கரத்தொண்டமான் 1963 இல் இலங்கை வந்த சமயம் எமது வீட்டுக்கு வந்த பொழுது அப்பா ஒரு பெரிய இராப்போசன விருந்தையே அவருக்காக ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

இந்த முறை வந்த ரகுநாதனுடன் ஒரு எழுத்தாளன் என்ற உணர்வுக்கும் அப்பால் உறவினன் என்ற ரீதியில் உரையாடும், உறவாடும் வாய்ப்புக்கிட்டியது. கட்டுநாயக்க விமான நிலையத்திற்கு நானும் பிரேம்ஜியும், இளங்கீரனும், மாணிக்கவாசகரும் சென்று ரகுநாதனையும் ராஜம் கிருஷ்ணனையும் ரங்கநாதன் அவர்களின் வாகனத்தில் அழைத்து வந்தோம்.

இவர்கள் வந்தது முதல் தமிழகம் திரும்பிச் செல்லும் வரையில் நான் - வீரகேசரியில் ‘லீவு’ எடுத்துக்கொண்டு இவர்களுடன் பொழுதைக் கழித்தேன். அந்த நாட்கள் பசுமையானவை. பஸ்ஸிலும் ரயிலிலும் - வாகனங்களிலும் ரகுநாதனுடன் பயணித்த சமயங்களில் அவரிடமிருந்து நிறைய அறிந்து கொள்ள முயன்றேன்.

மட்டக்களப்பு மாவட்ட நிகழ்ச்சிகளுக்காக இரவு ரயிலில் நாம் புறப்பட்டபொழுது எம்முடன் வந்த இளங்கீரன் உறங்கினார். ஆனால் நாம் உறங்காமல் பேசிக்கொண்டே பயணமானோம்.

ரகுநாதனுக்கு சிகரட் புகைக்கும் பழக்கம். தொடர்ச்சியாக புகைக்கும் ஒரு Chain Smoker அவர். வரும்பொழுதே பல பெக்கட்டுகளை, - அவை இந்தியத் தயாரிப்புகள் கொண்டு வந்திருந்தார்.

நான் கொழும்பில் இவருக்கு Gold Leaf வாங்கிக் கொடுத்தேன். “இப்படி புகைக்கிறீர்களே... உடலுக்கு கெடுதியல்லவா..” என்ற பொழுது அவர் எதுவும் சொல்லாமல் சிரிப்பார். “பழகிவிட்டேன். விடமுடியவில்லை” என்று மட்டும் சொன்னார். 1990 இல் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து தமிழகம் சென்ற சமயம் அவரைப்பார்க்கச் சென்ற பொழுதும் அவுஸ்திரேலிய சிகரட் பெக்கட்டுகள் கொண்டு போனேன். “அங்கே கொழும்பில் வாங்கித் தந்தீர்... இப்போது அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்தா..” எனச் சொல்லி அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்.

அவர் சிரித்தால் அழகாகத்தான் இருக்கும். அந்தச் சிரிப்பு இப்போது அடங்கிவிட்டது. அவரது மறைவுச் செய்தி அறிந்தவுடன் சென்னையில் இருக்கும் நண்பர் கணேசலிங்கனுடன் தொடர்பு கொண்டு திருநெல்வேலியில் ரகுநாதன் வீட்டு தொலைபேசி இலக்கத்தைப் பெற்று அவரது மகள் மஞ்சளாவுடன் உரையாடி எனது அனுதாபத்தையும் ஆறுதலையும் தெரிவித்தேன்.

கனடாவில் வதியும் நண்பர் பிரேம்ஜியுடன் தொடர்புகொண்டு துக்கத்தை பகிர்ந்தேன். கொழும்பில் மல்லிகை ஜீவாவுடன் உரையாடி, ஏன் கொழும்பு பத்திரிகைகள் செய்தி வெளியிடவில்லை என்று கவலை தெரிவித்தேன்.

ரகுநாதன் மறைவின் பின்பு ‘நந்தன்’ 2002 பொங்கல் சிறப்பிதழில் சி.மகேந்திரன் எழுதியுள்ள இரண்டு பக்கக் கட்டுரை முக்கியமானது. புதுமைப்பித்தன் எதிர்நோக்கிய சவால்களை வேறு உருவத்தில் வேறு வகையில் எதிர் நோக்கியவர் ரகுநாதன் வணிகநோக்கில் வெளியாகும் எந்தவொரு சஞ்சிகையிலும் ரகுநாதன் எழுதவில்லை.

ஜெயகாந்தன் போன்றவர்களுக்கு அத்தகைய ஒரு தேவை இருந்தது. ஆனால் ரகுநாதன் சிறு சஞ்சிகைகளில் கதைகள் எப்பொழுதோ எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு மொழிபெயர்ப்பு - பாரதி ஆய்வுகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். தமிழ் நாடு சோவியத்நாடு -தகவல் பிரிவு - ரகுநாதனின் இலக்கிய வேட்கையை சுரண்டி எடுத்ததோ என்று எண்ணுமளவுக்கு அவரது சிருஷ்டி இலக்கியங்கள் வெளியாகவில்லை.

எனினும் மக்ஸிம் கோர்க்கியின் தாய் உட்பட பல சோவியத் இலக்கியங்களை அவர்

தமிழுக்குத் தந்ததுடன் பாரதி இயல் ஆய்வாளராகவும் பரந்தளவில் அறியப்பட்டார். கங்கையும் காவிரியும், பாரதியும் ஷெல்லியும், பாரதி காலமும் கருத்தும், பாரதியும் புரட்சி இயக்கமும், பாரதி சில பார்வைகள், பாஞ்சாலி சபதம் உறை பொருளும் மறை பொருளும் இளங்கோவடிகள் யார்?, இலக்கிய விமர்சனம் முதலானவை ரகுநாதன் எமக்கு விட்டுச் சென்றுள்ள அரிய நூல்கள்.

‘புதுமைப்பித்தன் வரலாறு’ எமக்கெல்லாம் ஒரு பாடநூல். மூன்று பதிப்புகளைக் கொண்ட இந்நூலின் மூன்றாவது பதிப்பில் - அனுபந்தமாக - சுந்தரராமசாமியின் கேள்விகளுக்கு ரகுநாதன் அளித்த பதில் பல பக்கங்களில் வெளியாகியுள்ளது. 25.06.1978
இல் இலக்கியச் சிந்தனைகள் என்ற தலைப்பில் திருச்சி வானொலி நிலையத்தில் ஒலிபரப்பான இந்த நேர்காணல் புதுமைப்பித்தனைப்பற்றிய மதிப்பீடுகளை அழுத்தமாக பதிவு செய்கிறது.

எழுத்தாளர்கள் - இலக்கிய நேர்காணல்களை எழுத முனையும் பத்திரிகையாளர்கள் அவசியம் படிக்க வேண்டிய நேர்காணல் இதுவாகும். சுந்தரராமசாமி கேட்ட கேள்விகளும் அதற்கு ரகுநாதன் அளிக்கும் ஆணித்தரமான பதில்களும் ஒரு வகையில் அருமையான இலக்கியத் தேடல்.

புதுமைப்பித்தனின் பாதிப்புக்கு தானும் கு.அழகிரிசாமியும் வல்லிக்கண்ணனும் ஜெயகாந்தனும் ஆளானவர்கள்தான் என்பதையும் ரகுநாதன் ஒப்புக் கொள்கிறார். புதுமைப்பித்தன் காவிய இலக்கிய மாந்தர்களை புதிய சிந்தனையுடன் புதிய பார்வையுடன் எவருமே நினைத்துப்பார்த்திராத முறையில் - வடிவில் “அகல்யை” “சாபவிமோசனம்” முதலான கதைகளில் சித்திரித்தது போன்று ரகுநாதனும் சில காவிய - புராண மாந்தர்களை முற்றிலும் புதிய கோணத்தில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

ரகுநாதனின் ‘வென்றிலன் என்ற போதும்’ என்ற கம்பராமாயணத் தொடரைத் தலைப்பாகக் கொண்ட கதையை டாக்டர் இரா.தண்டாயுதம் தமது தமிழ்ச்சிறுகதை முன்னோடிகள் என்ற நூலில் சிலாகித்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதனை இங்கே அப்படியே தருகின்றேன்:

“ஐவருக்கும் நான் பத்தினியானேன். எனக்கு வாய்ந்த ஐந்து கணவர்களும் என்னிடம் நடந்து கொண்ட விதம்தான் என்னைக் கர்ணனைப் பற்றிய சிந்தனைக்கு மீண்டும் இழுத்துச் சென்றது. இந்த ஐவருக்கும் மேலாக கர்ணனிடம்தான் எனக்கு மனசு ஒட்டக்கூடிய பாசம் இருந்தது. தருமபுத்திரன் ஒரு ரிஷிப்பிறவி. அவருக்கு மனைவி என்றால் சதி என்ற தெய்வீகப்பொருள். அவர் பள்ளியறையில் வைத்துக்கொண்டுகூட, திடீரென்று நீதி சாஸ்திரம் போதிக்க ஆரம்பித்துவிடுவார். பீமரோ, காதலுக்கோ

சல்லாபத்துக்கோ ஏற்றவரில்லை. இடும்பைதான் அவருக்குச் சரியான மனைவி. வில்லை முறித்து என்னை மணந்த அர்ஜுனனுக்கு நான் பலரில் ஒருத்தி, அவருக்கு சமயத்தில் ஒருத்தி வேண்டும். அது திரௌபதியானாலும் சுபத்திரையானாலும் ஒன்றுதான். நகுல சகாதேவர்கள் என் கண்ணுக்கு கணவர்களாகவே தோன்றவில்லை. மதினியின் அன்பு அரவணைப்பில் ஒதுங்க எண்ணும் மைத்துனக் குஞ்சுகளாகத்தான் தோன்றினர். இதனால்தான் இந்த ஐவரில் எவர் மேலும் அன்பு செலுத்த முடியவில்லை. உலகமும் அவர்களும் என் பரிவையும் பச்சாதாபத்தையும் எப்படி வேண்டுமானாலும் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளட்டும். எனினும் எனக்கு கர்ணன் மேல்தான் நேர்மையான அன்பு படர்ந்திருந்தது. கர்ணன் நினைவுதான் என் இளமையைக் கூடக் கட்டுக்குலைக்காமல் காத்து வந்தது. இன்று கர்ணன் மடிந்தார். அப்படியானால் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த என் வாழ்க்கைக் கனவும் இன்றோடு உதிர்ந்தது என்று தான் கொள்ள வேண்டுமா..?

கர்ணனுக்கு அர்ஜுனனுக்கும் போர் நடந்து கர்ணன் தோற்று இறந்தும் விட்டான் என்று கேள்விப்படும் பாஞ்சாலி இப்படி நினைப்பதாக உங்களால் கற்பனையாவது செய்து பார்க்க முடியுமா? இல்லை “குந்தியின் பாவம், திரௌபதியின் காதல், அர்ஜுனனின் கர்வம், தருமனின் மடமை, துரியனின் கயமை - எல்லாம் கர்ணனின் மரணத்தோடு மாய வேண்டியவைதான்” என்று எண்ணும் கண்ணனைத்தான் கற்பனை செய்ய முடியுமா? என்றெல்லாம் இரா.தண்டாயுதம் கேள்விகள் எழுப்பி ரகுநாதனின் இந்த “வென்றிலன் என்ற போதும்” - சிறுகதையை அரியதொரு படைப்பு என்று புகழாரம் சூட்டுகிறார்.

பாரதிக்கும் பாஞ்சாலியிடத்தில் பரிவு இருந்தது. அதனால் ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ எமக்கு கிடைத்தது. ரகுநாதனுக்கும் இந்த பாஞ்சாலி மீது பச்சாதாபம் இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால் வென்றிலன் என்ற போதும் - எழுதியதுடன் நில்லாமல் ‘பாஞ்சாலி சபதம் உறைபொருளும் மறை பொருளும்’ என்ற தலைப்பில் 1987 இல் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவான சொற்பொழிவாற்றினார். பின்னர் இது நூலாக வெளிவந்தது.

ரகுநாதனின் கதைகளை திறனாய்வு செய்துள்ள தண்டாயுதம் இரண்டு வகையில் அவரைப் பிரித்துப் பார்ப்பதற்கு நியாயங்கள் இருந்தன. ஆரம்பகாலக் கதைகளில் ரகுநாதன் கலைஞராக மிளிர்ந்ததாகவும், பின்னர் கொள்கையாளராக இருந்தே சிறுகதைகளைப் படைத்திருப்பதாகவும் தண்டாயுதம் சொல்வதில் உண்மை இருக்கிறது. மில் தொழிலாளர்களை பாத்திரங்களாக படைத்து ரகுநாதன் எழுதிய “நீயும் நானும்” கதையை படித்துவிட்டு அவருக்கு கடிதம் எழுதியிருக்கிறேன். அது நான் எழுத ஆரம்பித்த காலப்பகுதி. ஆனால் ரகுநாதன் எனக்கு பதில் எழுதவில்லை. தமது பிள்ளைகளின் திருமண அழைப்பிதழையே அனுப்பியிருந்தார். எனக்கும் ஏனையவர்களைப்போன்று அக்கதை குறித்து விமர்சனம் இருந்தது. ஜெயகாந்தனும் இது பற்றி கடுமையாக எழுதினார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் மத்தியிலும் இக்கதை கண்டனத்திற்குள்ளானது.

நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின்பு ரகுநாதனுடன் முதல் தடவையாக மட்டக்களப்புக்கு இரவு ரயிலில் பயணமானபொழுது நான், “அந்த ‘நீயும் நானும்’ என்ற கதை தொடர்பாக உங்களுக்கு எழுதியிருந்தேனே... ஏன் அது பற்றி மூச்சே காட்டவில்லை.” என்றேன்.

ரகுநாதன் சிரித்தார்.

தனக்கும் அந்தக் கதை குறித்து உடன்பாடு இல்லை. ஒரு வகையில் வரட்டுத்தனமான கொள்கையின் வெளிப்பாடு. அவ்வாறு எழுதியது தவறுதான் என்று ஒப்புக்கொண்டதுடன் சில போர்க்கால கதைகளை எனக்குச் சொன்னார். மட்டக்களப்பு ரயில் நிலையத்தில் எழுத்தாளர்கள் மருதூர்க்கொத்தன், மருத்தூர்கனி உட்பட பலர் ரகுநாதனுக்கு மாலை அணிவித்து வாழ்த்தி வரவேற்றனர். அன்று அட்டாளைச் சேனையிலும் கல்முனையிலும் ரகுநாதன் உரையாற்றினார். இரவு டாக்டர் முருகேசம்பிள்ளை அவர்களின் இல்லத்தில் நடந்த இராப்போசன விருந்தி ல் கவிஞரும் சட்டத்தரணியுமான அஷ்ரப்பை ரகுநாதனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தேன்.

அஷ்ரப் அப்பொழுது அரசியலுக்குள் தீவிரமாக பிரவேசிக்காத காலம். ஏற்கனவே 1972 இல் சட்டக்கல்லூரியில் அவர் விநோதன், சகுந்தலா சிவசுப்பிரமணியம் ஆகியோருடன் பயிலும் காலத்தில் ‘பூரணி’ காலாண்டிதழ் அறிமுக ஆய்வரங்கு நடந்தபொழுது அறிமுகமாகியிருந்தேன்.

கல்முனை பாரதி விழாக் கூட்டத்துக்கு வந்திருந்த அஷ்ரப் இரவு விருந்திலும் கலந்து கொண்டு ரகுநாதனுடன் கலந்துரையாடினார். அன்று இரவு மருதூர்கனியின் இல்லத்தில் தங்கி, மறுநாள் காலை மட்டக்களப்பு ஆசிரிய பயிற்சி கலாசாலைக்கு வந்து - அங்கும் ரகுநாதன் உரையாற்றினார். மதியம் மட்டக்களப்பு நூல் நிலைய மண்டபத்தில் இலக்கியச் சந்திப்பு நடந்தது. பிரபல அரசியல் விமர்சகர் தராக்கி சிவராம், எழுத்தாளர் ஞானதரன் உட்பட பலர் இதில் கலந்து கொண்டனர்.

ரகுநாதனின் ‘கன்னிகா’ நூலும் புதுக்கவிதை தொடர்பாக ரகுநாதனின் விமர்சனமும் இக்கலந்துரையாடலில் தீவிரமாக விவாதிக்கப்பட்டது. மாலை மட்டக்களப்பு நகர மண்டபத்தில் பாரதிக்கு பெருவிழா நடந்தபொழுது அங்கும் ரகுநாதன் உரைநிகழ்த்தினார். மறுநாள் காலை நண்பர் அன்புமணி எம் இருவரையும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு பஸ் ஏற்றிவிட இளங்கீரன் கொழும்புக்கு பயணமானார். மீண்டும் இந்த பஸ்பயணத்தில் எமது உரையாடல் தொடர்ந்தது. அன்று மாலை யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மானிப்பாய் எம்.பி.தருமலிங்கம் தலைமையில் பாரதிவிழா.

இரவு 8 மணிக்கு முன்பதாக கூட்டம் முடியவேண்டிய காலகட்டம். நாம் புறப்பட்ட மினிபஸ் முறிகண்டியில் பழுதடைந்து பயணம் தாமதித்தது. நாம் யாழ்ப்பாணத்தில் இறங்கியதும் நேரே - வண்ணார்பண்ணையில் இருக்கும் வரதரின் வீட்டுக்கு ரகுநாதனை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பதுதான் கொழும்பில் பிரேம்ஜி எனக்குச் சொன்ன ஆலோசனை. வரதருக்கும் இந்த தகவல் ஏற்கனவே அனுப்பப்பட்டிருந்தது. எமக்காக காத்திருந்த வரதர் ஏமாற்றத்துடன் வீரசிங்கம் மண்டபத்துக்கு புறப்பட்டுவிட்டார்.

மாலை 5 மணிக்கு மேல் யாழ் நகர் வந்தடைந்த நாம் வரதரின் வீட்டுக்குச் சென்ற போது வரதரின் மனைவி எம்மை வரவேற்று உபசரித்தார். அங்கே ரகுநாதனுக்கு எதிர்பாராதவிதமாக இன்ப அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. வரதரின் வீட்டுச் சுவரில் ஒரு படம். ரகுநாதனே எனக்கு அதனைக் காண்பித்தார். அவர் முகத்தில் பரவசம்.

1956 இல் ரகுநாதன் வந்த சமயம் யாழ்ப்பாணத்தில் வரதரின் குழந்தைக்கு ரகுநாதன்தான் ஏடுதுவக்கி வித்தியாரம்பம் செய்து வைத்துள்ளார். அந்தப்படம் 1983 இல் மீண்டும் ரகுநாதன் வந்த பொழுதுதான் பார்க்கக் கிடைத்திருக்கிறது. “இலங்கையில் எழுத்தாளர்கள் இலக்கியத்தை மாத்திரம் நேசிக்கவில்லை - எம்மையெல்லாம் இதயத்தில் சுமக்கிறார்கள்” என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறினார் ரகுநாதன்.

இந்த அரியதொரு சந்தர்ப்பத்தை 1999 இறுதியில் கொழும்பில் மல்லிகை ஜீவா, வரதருக்கு ஒரு மாலை நேர சந்திப்பை என் தலைமையில் நடத்திய பொழுது குறிப்பிட்டேன்.

ரகுநாதன், சிறுகதை, கவிதை, நாவல், விமர்சனம், நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு, திறனாய்வு, என்று பல்துறையிலும் மிளிர்ந்தவர். பின்னாளில் விமர்சனம், திறனாய்வு என்று தன்னை வரையறுத்துக் கொண்டார்.

இது குறித்து யாழ்ப்பாணம் கொட்டடியில் ப+பாலசிங்கம் அவர்களின் இல்லத்தில் ஸ்ரீதரசிங்கின் ஏற்பாட்டில் அகஸ்தியர் தலைமையில் நடந்த தேநீர் விருந்து கலந்துரையாடலில் விவாதிக்கப்பட்டபொழுது, “நான் எல்லா மரங்களையும் வெட்டிவிட்டு ஓய்ந்தவன்” என்று இரத்தினச் சுருக்கமாகச் சொல்லி தப்பித்துக்கொண்டார்.

பக்கத்திலிருந்த பேராசிரியர் ராமகிருஷ்ணன் “பலே... பலே .. ஜமாய்ச்சிட்டீர்” என்று சொல்லி சிரித்தார். நண்பர் டானியல் இல்லத்தில் மதிய விருந்துக்கு செல்ல முடியாமல் ஆனைக்கோட்டைக்கு சென்றிருந்த ரகுநாதன் அந்தக்குறையை நிவர்த்திப்பதற்காக நாம் கொழும்புக்கு புறப்படு முன்பு டானியலின் ஸ்ரார் கராஜுக்கு வந்தார். டானியல் எம்மை அங்கே உபசரித்தார்.

இத்தனைக்கும் - டானியலுக்கும் எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கும் - ரகுநாதனின் அரசியல் கோட்பாடுகளுக்கும் இடையே நிறைய முரண்பாடுகள் நிலவியிருந்தன. கொழும்பில் ரங்கநாதன் இல்லத்தில் தங்கியிருந்த ரகுநாதனை நீர்கொழும்புக்கும் அழைத்து வந்து இந்து இளைஞர் மன்ற மண்டபத்தில் “வள்ளுவரும் பாரதியும்” என்ற தலைப்பில் உரையாற்ற வைத்தேன்.

அங்கும் புதுக்கவிதை குறித்த சர்ச்சையே எழுந்தது. ரகுநாதன் தொடர்ச்சியாக புதுக்கவிதை குறித்து தமது எதிர்ப்பையும் கண்டனத்தையும் தெரிவித்தே வந்தவர். இதற்கான காரணங்களை அவர் விரிவாக தனி நூலாக எழுதாமல் விட்டது பெரியகுறை.

ஜிந்துப்பிட்டி சுப்பிரமணியசுவாமி கோயிலின் அறங்காவலர்கள் எமது எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த சிலரது நல்ல நண்பர்கள். தமிழ் நாட்டிலிருந்து பாரதி இயல் அறிஞர்கள் வந்திருப்பதை அறிந்து தமது ஆலய மண்டபத்தில் ரகுநாதன், ராமகிருஷ்ணனின் சொற்பொழிவுகளை ஒழுங்கு செய்ய வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டனர்.

இவர்கள் இருவரும் முதலில் தயங்கினர். கம்யுனிஸ்ட்டுகள் கோயில் மண்டபத்தில் போய் என்ன பேசுவது என்ற தயக்கம் மட்டுமல்ல, வெளியுயர் பயணங்கள் மேற்கொண்டு களைத்து திரும்பியிருந்த அவர்கள் ஓய்வையும் அதே சமயத்தில் பல இடங்களையும் பார்த்து ரசிக்கவும் விரும்பியிருந்தனர்.

ஆனால் சங்கமோ - அவர்களை முடிந்த வரையில் பயன்படுத்திக் கொண்டது. அவர்களும் பாரதிக்காக தமது களைப்பை ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு எம்முடன் உற்சாகமாக இயங்கினர்.

ஆலயத்தின் மண்டபத்தில் அனைவரும் தரையில் அமர்ந்திருந்தோம். ரகுநாதன் முதலாவது சொற்பொழிவாளர், அவர் பேசத் தொடங்கிவிட்டார். நான் பேராசிரியர் இராமகிருஷ்ணனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தேன். அவர் என்னைப்பார்த்து “கோயிலில் பேசக் கூப்பிட்டிருக்கிறாங்க.. என்னத்தையடா பேசுவது.. சொல்.. என்றார்”.

“விவேகானந்தர், பரமஹம்ஸர்... என்று ஏதாவது பேசி சமாளித்துவிடுங்கள்” என்று பேராசிரியரிடம் சொன்னேன்.

நான் இப்படிச் சொல்லி வாய் மூடுவதற்கிடையில் ரகுநாதன் விவேகானந்தரின் சிக்காகோ உரையைப் பற்றி ஏதோ சொல்லத் தொடங்கிவிட்டார். ராமகிருஷ்ணன் என்னை முறைத்தப் பார்த்து மெதுவாக “உன்னை உதைக்கப்போறன்டா...? என்றார்.

“நீ எனக்குக் கொடுத்த ஐடியாவைத் தான் ரகுநாதனுக்கும் சொன்னாயா...?” என்று என்

காதில் மெதுவாகச் சொன்னார்.

“ஐயய்யோ... நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை... சத்தியமாக இந்த கோயிலில் சொல்கிறேன் நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை” என்றேன். பிறகு அவர் நிதானமாகச் சொன்னார் “ரகுநாதனை நான்தான் முதலில் பேசச் சொன்னேன். அதனையொட்டி என்ன பேசலாம் என்பதுதான் எனது யோசனை. ஆனால்... இந்த ஆள் என் காலை வாறிவிட்டாரே.. இனி என்ன பேசுவது என்று என்னைப்பார்த்துச் சிரித்தார். இந்த சுவாரஸ்யத்தை வெளியில் வந்ததும் ரகுநாதன் உட்பட அனைவரிடமும் சொன்னேன் அனைவரும் சிரித்தனர். “என்னால் உதை வாங்கப் பார்த்தாய்.. எப்படியோ தப்பிவிட்டாய்” என்று சொல்லி அட்டகாசமாகச் சிரித்தார் ரகுநாதன்.

இன்று இவர்கள் இருவரும் இல்லையென்பதை கணத்துப்போன இதயத்துடன் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். ரகுநாதனின் மகன் ஹரீந்திரனின் மனைவி மாலதியும் எழுத்தாளர்தான். மாமனார் புதுக்கவிதைக்கு எதிரியாக இருந்தார். மருமகள் மாலதியோ புதுக்கவிதை எழுதும் படைப்பாளி. மாலதி, திருநெல்வேலியில் “சாராள் தக்கர்” கல்லூரியில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். “எண்ணக்கோடுகள்” என்ற இவரது புதுக்கவிதை நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதியவர் கவியரசு கண்ணதாசன். 1978 இல் இது வெளியான பொழுது கண்ணதாசன் தமிழக அரசின் ஆஸ்தான கவிஞராக இருந்தார். ரகுநாதன், தமது மருமகளின் இக்கவிதை நூல் குறித்து எந்தக்கருத்தும் வெளியிடவில்லை. மாலதியின் கவிதைகள் கண்ணதாசன், தீபம், தாமரை முதலான இதழ்களில் வெளிவந்தன. புதுக்கவிதை எதிர்ப்பாளரான ரகுநாதன் மருமகளின் நூல் குறித்து அபிப்பிராயம் எதுவும் தெரிவிக்காதமை வியப்பன்று. ஆனால் மாலதி தமது பட்டப்படிப்பிற்காக ரகுநாதனின் எழுத்துக்களையே ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டார்.

ஆனந்தவிகடன் இதுபற்றி குறிப்பிடும் பொழுது - “வழக்கமாக மாமனார்தான் மருமகளை ஆராய்ந்து தெரிவு செய்வார். ஆனால் இங்கே ஒரு மருமகளை தமது மாமனாரை ஆராய்ச்சி செய்து எழுத முன்வந்துள்ளார்” எனக் குறிப்பிட்டது. ரகுநாதன் சம்பந்தமாக இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் வெளியான கட்டுரைகள் ஏதும் இருந்தால் தமக்குத் தருமாறு மாலதி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் என்னிடம் கேட்டிருந்தார். அக்காலப் பகுதியில் நண்பர் தெளிவத்தை ஜோசப் பல மூத்ததலைமுறை எழுத்தாளர்களின் கதைகளை தினகரன் வார மஞ்சரியில் அறிமுகப்படுத்தி - எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களையும் எழுதியிருந்தார்.

ஒரு தடவை ரகுநாதனைப் பற்றியும் எழுதியிருந்தார். “தமிழ் நாட்டில் தெருவில் நிர்வாணமாய் வர மட்டும் வெட்கப்படுகிறார்கள், நானும் ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளனாக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள மட்டும் சிலர் வெட்கப்படுவதில்லை” என்று ரகுநாதன் எழுதியதாக தெளிவத்தை ஜோசப் அந்த அறிமுகக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இது பற்றி மாலதியிடம் 1984 இல் நான் திருநெல்வேலிக்குச் சென்ற சமயம் கூறினேன். தனக்கு அந்தப் பத்திரிகை வேண்டும் என்றார். ரகுநாதன் இலங்கை வந்த சமயம் இந்தத் தகவலைச் சொன்ன பொழுது - “ஜோசப் தவறுதலாக எழுதியுள்ளார். அப்படி ஒரு கருத்தைச் சொன்னவர் புதுமைப்பித்தன். இலக்கிய விமர்சனம் என்ற எனது நூலில் சிறுகதை என்ற அத்தியாயத்தில் நான் ஒரு பிரபல எழுத்தளார் அவ்வாறு சொன்னார் என்றுதான் எழுதியிருக்கிறேன். அதனை வைத்துக்கொண்டு நான்தான் அப்படிச் சொன்னதாக உமது நண்பர் எழுதியிருக்கிறார் என்றார். இந்தத் திருத்தத்தை அவரிடம் சொல்லும் என்றார் ரகுநாதன். நானும் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் இத்தகவலை ஜோசப்பிடம் கூறினேன். அவரும் தவறை ஒப்புக் கொண்டார்.

1951 இல் புதுமைப்பித்தன் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய ரகுநாதன் - சுபமங்களாவில் 1992 இல் புதுமைப்பித்தன் குறித்து சர்ச்சை எழுந்த போது வெகுண்டெழுந்தார். புதுமைப்பித்தன் மேலைநாட்டு இலக்கிய கர்த்தாக்களின் படைப்புக்களை என்றைக்குமே தமிழில் எழுதியதில்லை என்பதை ஆதாரங்களுடன் நிரூபிக்க சுபமங்கள் செப்டம்பர் அக்டோபர் (1992) இதழ்களை நன்கு பயன்படுத்தினார். பின்னர் ‘புதுமைப்பித்தன் சில விமர்சனங்களும் விஷமத்தனங்களும்’ என்ற நூலை விரிவாக எழுதினார். இதனை சென்னை நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ் வெளியிட்டது. செல்லப்பா, சிட்டி, கண.முத்தையா உட்பட பலரை ரகுநாதன் இந்த நூலில் விமர்சித்திருந்தார்.

ரகுநாதன் - இறுதிக்காலத்திற்கு சற்று முன்பாக சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சியிலும் திருக்குறள் ஆராய்ச்சியிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டவர். இளங்கோவடிகள் யார் - என்ற இவரது விரிவான நூல் வெளியாகுமுன்பே - அது குறித்து என்னிடம் பிரஸ்தாபித்தார்.

1984 இல் ஏப்ரல் மாதம் சென்னையில் இவரைச் சந்தித்த போது அவர் வீட்டிலிருந்து இந்த நூலையே எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அது வெளியானதன் பின்பு அது குறித்து விரிவான விமர்சனம் எழுதியவர் எங்கள் நுஃமான். அந்த நூலை 1990 இல் திருநெல்வேலியில் பெருமாள்புரத்தில் இருந்த பொழுது எனக்கு காண்பித்தார். இறுதியாக 1990 ஏப்ரல் மாதம் ரகுநாதனின் துணைவியார் ரஞ்சிதம் அவர்கள் உணவு பரிமாற ஒன்றாக அமர்ந்து மதிய விருந்துண்டேன். இதுவே இறுதிச் சந்திப்பு. ரஞ்சிதம் அவர்களும் இன்றில்லை. அன்புக்கணவரை வரவேற்பதற்காக ஏற்கனவே மேல் உலகம் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். மகள் மஞ்சளாவிடம் நான் தொலைபேசியில் ஆறுதல் சொன்ன போது, “அப்பா என்னுடன் தான் இறுதிவரையில் இருந்தார்,” என்று நெஞ்சு அடைக்கக் கூறினார். இதனைக் கேட்ட பொழுது எனக்கு ஏக்கமாக இருந்தது. புலம்பெயர்ந்து வாழும் எனக்கு இறுதிக்காலத்தில் அப்படி ஒரு பாக்கியம் கிடைக்குமா? என்பதே அந்த ஏக்கம்

letchumananm@gmail.com பதிவுகள், ஆகஸ்ட் 7, 2013,

22. ஜோ.டி.குருசும் ஹேமமாலினியும் ஜெயமோகனும் - - யமுனா ராஜேந்திரன் -

கருத்துக்களைக் கட்டமைப்பது என்பது விவாதங்களில் ஒரு முக்கியமான கருத்தமைவு. விவாத அடிப்படைகளையே திசைமாற்றுவது எவ்வாறு என்பதை இதனை முன்வைத்து நாம் விளக்க முடியும். ஜோ.டி.குருஸ் விஷயத்தில் இடதுசாரிகள் அல்லாது தமிழில் எழுதுகிற எந்த எழுத்தாளனும் தமது சொந்தக் கருத்துக்களை இதுவரை எழுதவில்லை. அரவிந்தன் நீலகண்டன் எழுதுவதற்கு 'லைக்' போடுகிறார்கள். அல்லது சித்தார்த் வரதராஜன் இதுபற்றி எழுதியதை 'ஷேர்' செய்கிறார்கள். ஒன்று சொந்தக் கருத்துக்கள் இவர்களுக்கு இல்லை. எழுதுவதற்கான தர்க்கம் இல்லை அல்லது வெளிப்படையான மனம் இல்லை. இவர்கள் செய்கிற வேலை மோடிக்கு ஆதரவான மனநிலையைக் கட்டமைப்பது எனும் கள்ளத்தனமான வேலைதான். அரவிந்தன் நீலகண்டன் பற்றி சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. அவர் அறிவித்துக் கொண்ட இந்துத்துவவாதி, ஆர்.எஸ்.எஸ்.செயல்பாட்டாளர். அவரை நண்பராகவும் உடன்பயணியாகவும் கொண்டவர்களைப் பார்த்து நம்மால் பரிதாபப்பட மட்டுமே முடியும். சித்தார்த் வரதராஜனை அப்படிச் சொல்லிவிடமுடியாது. குஜராத் படுகொலைகள் பற்றிய முழுமையான நூலொன்றின் தொகுப்பாளர் அவர். இலக்கியமும் திரைப்படமும் அறிந்தவர் அவர். ஷோலேவில் நடத்த ஹேமமாலினி பிஜேபியை ஆதரிப்பதால் நாம் ஷோலேவை நிராகரிக்க முடியுமா என்கிறார் அவர். பால்தாக்கரேவையும் சிவசேனாவையும் பின்னாளில் ஆதரித்த தலித் கவிஞரான நாமதேவ் தசலைப் பதிப்பித்த நவயானா ஜோ.டி.குருஸைப் பதிப்பிக்க மறுப்பது என்ன நியாயம் என்று கேட்கிறார் அவர். சாரம்சமாக, படைப்பாளியின் அரசியலுக்காகப் படைப்பை நிராகரிக்க முடியுமா? என்பது சித்தார்த் வரதராஜனின் கேள்வி.

நாமதேவ் தசல் பிரச்சினை சம்பந்தமாக நவயானாதான் பதில் சொல்ல வேண்டும். அதனோடு ஆர்.ஆர்.சீனிவாசன் கேட்கிறது போல பெரியார் புத்தகத்தை ரவிக்குமாரும் ஆனந்தமும் நடத்துகிற நவயானா பதிப்பிக்காது என்பதனோடும் இப்பிரச்சினையைச் சேர்த்து நாம் யோசிக்கலாம். ஹேமமாலினி குறித்த ஒப்பீடு பொருத்தமானது அல்ல என நினைக்கிறேன். ஷோலேவைப் பொறுத்து ஹேமமாலினி படைப்பாளர் இல்லை. திரைப்பட இயக்குனர் அல்லாத ஒருவர் திரைப்படத்திற்கான படைப்பாளி அந்தஸ்தைக் கோரமுடியாது. ஹேமமாலினி அறிவுசார்ந்த காரணங்களுக்காக அறிவுலகில் எந்த அங்கீகாரமும் பெற்றவர் இல்லை. ரஜினிகாந்த் உள்பட அரசியல் சாராத நடிக நடிகையர் சொல்கிற எதையும் அறிவுலகம் பொருட்படுத்துவது இல்லை. ஜோ.டி.குருஸ் பிரச்சினை இத்தகையது இல்லை. ஜோ.டி.குருஸ் ஒரு படைப்பாளி எனும் அளவில் வாசகர்களின் உளவியலை உருவாக்குகிறவர். கருத்துக்களை உருவாக்குபவர். அந்தக் காரணத்திற்காகவே அவருக்கு அறிவுலகில் அங்கீகாரம் கிடைத்திருக்கிறது.

அரவிந்தன் நீலகண்டனின் பதிவுகளின்படி அவர் ஏற்கனவே இந்துத்துவ அமைப்புகளில் சென்று வகுப்புகள் எடுத்திருக்கிறார். அ.மார்க்ஸ் சொல்கிறபடி இந்துத்துவ அமைப்புகளில் அவர் உரைநிகழ்த்துகிறார். சித்தார்த்த வரதராஜன் தொகுத்த குஜராத் குறித்த நூல் சொல்கிறபடி மோடி என்கிற தனிநபர் கொலைகாரனை, 'தூரதரிசனம் கொண்ட தேசத்தலைவன்' என்கிறார் ஜோ.டி.குருஸ். ஜோ.டி.குருஸ் பிரக்ஞைபூர்மான இந்துத்துவவாதியாகக் அமைப்புசார்ந்து கடந்த காலங்களில் செயல்பட்டிருக்கிறார். அதனது தொடர்ச்சியே அவரது தெளிவான அறிக்கை. அறுதியில், அரவிந்தன் நீலகண்டனுடனான உரையாடலில் அவர் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்? மோடி பரதவ மக்களின் நலன் காப்பார், அதனால் நான் அவரை ஆதரிக்கிறேன். அதாவது, 'தான் சார்ந்த சமூகத்தின் மக்களை ஒருவன் பாதுகாப்பான்' என நம்பினால், 'பிற சமூக மக்களைக் கூட்டமாகப் படுகொலை செய்தாலும்' அவனை நான் ஆதரிப்பேன் என்றுதானே குருஸ் சொல்கிறார். இதனைத் தானே இட்லர் சொன்னான். சாவர்க்கர் சொன்னான்.

சித்தார்த் வரதராஜன் மொழிபெயர்ப்பாளராகத் தார்மீக நிலைபாடு எடுத்த வ.கீதாவின் அறிக்கையையும் படிக்க வேண்டும். 'மோடியோடு தொடர்புபடுத்திக் கொள்ளும் ஒருவரோடு என்னை இணைத்துக் கொள்ள முடியாது'. தயவுசெய்து சித்தார்த் வரதராஜன், அனந்தமூர்த்தி, நந்திதா தாஸ் போன்ற எழுத்தாளர்களும் திரைப்பட நடிகையரும் சொல்வதையும் கவனமாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று மட்டுமே சொல்லத் தோன்றுகிறது. ஒரு கலைஞன் என்பவன் நிராதரவான மக்களின் பக்கம் நிற்பவன், 'தனது' மக்களின் பக்கம் மட்டுமே நிற்பவன் அல்லன். ஜோ.டி.குருஸ் கொல்லப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கிலான சிறுபான்மை இஸ்லாமிய மக்களின் பிரச்சினையில் எங்கே நிற்கிறார் என்பதை சித்தார்த் வரதராஜனுக்கு நாம் சொல்லித்தான் தெரியவேண்டும் என்பதில்லை.

நான் திரும்பத்திரும்பவும் கடந்த 15 ஆண்டுகளாகச் சொல்லிவருவதைத் தான் இப்போதும் சொல்கிறேன். இடதுசாரிகள் கலைஇலக்கியம் சார்ந்த தமது ஆசான்களின் கூர்மையான பார்வைகளைத் தொலைத்துவிட்டார்கள். எழுத்தாளர்களை அல்லது பதிப்பாளர்களைப் பகைத்துக்கொள்ள வேண்டும் எனும் காரணத்திற்காக, தம்மைப் புகழ்வதில் பெறும் புளகாங்கிதத்திற்காக இடதுசாரிகள் மிகுந்த சமரசங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பதன் விளைவுகளை இப்போது அறுவடை செய்கிறார்கள்.

மதம், இனம், சாதி, வர்க்கம், பால்நிலை என எழுத்தாளர்கள் கூர்மையாகச் சார்புநிலை எடுத்துவரும் காலம் இது. தமிழகத்தைப் பொறுத்து இந்துத்துவ கலாச்சார அரசியலின் பிதாமகன் ஜெயமோகன். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பவா செல்லத்துரை ஜெயமோகனிடம் இ.எம்.எஸ்.பற்றி புத்தகம் எழுதும்படி கேட்கிறார். பரதேசி படத்தின் கிறித்தவப் பாதியார் பாத்திரச் சித்தரிப்பில் வெளிப்பட்டது நாஞ்சில்நாடனின் முகம். இவருக்கும் இ.எம்.எஸ்க்கும் என்ன சம்பந்தம்? இவர் சாகித்ய

அகாதமி பரிசு பெற்றதும் இ.எம்.எஸ்.புத்தகம் படிப்பதாகப் போஸ் கொடுக்க அதனை இடதுசாரிகள் பிரசுரித்துப் புளகாங்கிதப்பட்டார்கள்.

கோவை ஞானியால் பிறர் உதவி இல்லாமல் எதனையும் வாசிக்க முடியாது. ஜெயமோகனின் நாவல்களை மட்டும் படித்துவிட்டு ஜெயமோகனைக் கொண்டாடும் அவர் அரசியல் பற்றி எதுவும் பேசுவதில்லை. ஜெயமோகன் எஸ்.வி.ஆர்.மீது கடும் தாக்குதல் தொடுத்தபோது எஸ்.வி.ஆருக்கு ஆதரவு கொடுத்தவர்கள் குறைவு. இப்போது ஜோ.டி.குருஸ் பிரச்சினையை முன்வைத்து மோடி ஆதரவில் ஜெயமோகனும் சாருநிவேதிதாவும் கரம்கோர்த்திருக்கிறார்கள். நாஞ்சில் நாடனுக்கும் வா.மு.கோமுவுக்கும் பிரச்சினைகளின் அடிப்படைகள் கூடத்தெரியவில்லை. ஜோ.டி.குருசின் அரசியல் நிலைபாடு எவருக்கும் ஒரு பிரச்சினையில்லை. எவரும் எந்த அரசியல் நிலைபாடும் எடுக்கலாம்; அதில் என்ன பிரச்சினை? பிரச்சினை, மோடி வெறும் அரசியல்வாதியாக மட்டும் இருக்கவில்லை என்பதுதான். இட்லரைப் போல இனப்படுகொலை நடத்திய ஒருநபர் மோடி. வளர்ச்சி பற்றிப் பேசுகிறவர்கள் இதுபற்றி என்ன சொல்கிறார்கள்?

பொதுவாக நிறைய வாசிப்பவர்களுக்குத் தெரியும், சாரு நிவேதிதா ஒரு பொருட்படுத்தத்தக்க கருத்துச் சொல்லி இல்லை. இடதுசாரி பணக்காரர்கள் மோடியைக் கண்டு பயப்படுகிறார்கள் என்கிறார் ஜெயமோகன். கார்டியன் பத்திரிக்கையை ஏகாதிபத்திய ஊடகம் என்று சொன்னவர் ஜெயமோகன். அது சரி, ஒரு சுயாதீனப் பதிப்பகமான நவயானா முடிவைக் கண்டு இவர்கள் ஏன் இப்படிப் பயப்படுகிறார்கள்? எது எவ்வாறாயினும் இந்துத்துவம் ஒரு கருத்துப்போக்காக நவீன தமிழ் இலக்கிய வெளியில் காலூன்றிவிட்டது. ஜோ.டி.குருஸ் சகா அதற்கொரு சான்று.

நான் சொல்ல வந்த பிரதானமான விஷயத்தை மறந்துவிட்டேன். மார்க்சீய ஆசான்கள் இலக்கியத்தின் சுயாதீனத் தன்மையையும் அழகியலையும் அங்கீகரித்தார்கள். அதனது வலது இடது சார்புகளையும் தாண்டி இலக்கியம் சமகாலத்தை சிருஷ்டிகரமாகப் படைக்கிறது என்றும் சொன்னார்கள். அதனது முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தவும் செய்தார்கள். இலக்கியத்திற்கும் இலக்கியவாதிகளுக்கும் சார்பு நிலைகள் இல்லை என அவர்கள் சொன்னார்களா? யதார்த்தவாதம் குறித்துக் கடுமையாக முரண்பட்ட லூகாச்சம் பிரெக்டும் கூட இப்படிச் சொல்லவில்லை. நாம் இந்தத் தரினத்தைத் தொலைத்துவிட்டோம்.

ஜோ.டி.குருஸ் பிரச்சினை தொடர்பாக ஜெயமோகன் எழுதியிருப்பதை மேலோட்டாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு அவர் கருத்துச் தந்திரத்தின் காவலனைப்போல் பேசுவதாகத் தோன்றும். இவர்தான் இந்திய ராணுவவீரன் ஒருவன் எழுதிய கடிதத்தை மேற்கோளாகக் காட்டி ஈழத்தில் இந்திய ராணுவம் பாலியல் வல்லுறவு செய்யவில்லை என எழுதியவர்.

இவர்தான் மூவர் மரணதண்டனை தொடர்பான விவாதங்களில் மரணதண்டனையை ஆதரித்து எழுதி வருபவர். இவர் அடிக்கடி சில மார்க்சியர்கள் தமக்கு ஆசான்கள் எனவும் கூறிக்கொள்கிறார். ஜெயமோகன் சொல்கிற ஆசான்கள் கறாரான அரசியல் நிலைபாடுகள் எடுக்காத, வாசிப்பில் தேங்கிப்போன பழம்பெருச்சாளிகள் என்று வேண்டுமானால் கூறிக் கொள்ளலாம்.

அ.மார்க்ஸ் பற்றிய ஜெயமோகனின் வசவுகளைப் பாருங்கள். எனக்கு ஆச்சரியமில்லை. இவர்தான் அருந்ததி ராயை குருவிமண்டை என்று சொன்னவர். இவர்தான் திகசிக்கு அளிக்கப்பட்ட சாகித்ய அகாதமி பரிசை கடைசிகால பென்சன் என்றவர். திகசி பெருந்தன்மையானவர், 'நீ பாசிஸ்ட் ஆனால் கலைஞன்' என்று சொன்னார். என்னளவில், தனது கருத்து சார்ந்த எதிரிகளை எதிர்கொள்வதில் ஜெயமோகனின் இந்துத்துவ வெறிப்பேச்சுத்தான் இப்படி வெளிப்பட்டிருக்கிறது.

“எழுத்தாளன் எதையும் சொல்லலாம். எதையும் சிந்திக்கலாம். அந்தச் சுதந்திரத்தையே இந்தியா வழங்கியிருக்கிறது. காந்தியின், அம்பேத்கரின், நேருவின் இந்தியா. எந்த அடிப்படையைக் கொண்டு நேற்று எம்.எஃப். ஹசெய்னின் கருத்துச் சுதந்திரத்தை ஆதரித்தேனோ அதே அடிப்படையைக் கொண்டு இப்போது ஜோவை ஆதரிக்கிறேன். ஹசெய்னை ஆதரித்துக்கொண்டு தஸ்லிமா நஸ்ரினுக்கு கொலைமிரட்டல் விடுப்பவர்களின் மேடையில் முழங்கும் போலிகளுக்கும் கூலிகளுக்கும் நான் சொல்வதை உணரமுடியாது. நான் பேசுவது அடிப்படை நேர்மையும் நுண்ணுணர்வும் கொண்டவர்களிடம். எழுத்தாளன் எதைச் சொல்லவும் உரிமைகொண்டவன். சமயங்களில் அவன் சொல்வது பிழையாக இருக்கலாம், கிறுக்குத்தனமாகவும் அத்துமீறலாகவும் இருக்கலாம். ஒழுக்கமீறலாகவோ அறமீறலாகவோ கூடத் தோன்றலாம். ஆனால் அவன் வெற்று அரசியல்குண்டர்களால் கட்டுப்படுத்தப்படுவானென்றால் அங்கே சிந்தனையும் கலையும் அழியத்தொடங்குகின்றன. இது இன்னும் சீனாவோ சவூதி அரேபியாவோ ஆகவில்லை என்று மட்டும் இந்தக்கும்பலுக்குச் சொல்லவிரும்புகிறேன்”.

இதை மாற்றி இப்படிச் சொல்லாம் : எழுத்தாளன் என்பவன் கடவுள். எழுத்தாளன் எழுத்தாளன் என்பவன் கொலை செய்யலாம். எழுத்தாளன் என்பவன் வல்லுறவு செய்யலாம். எவனும் அவனைக் கேள்வி கேட்க முடியாது. ஹலோ மை டியர் ஜெயமோகன், ரோமன் போலன்ஸ்க்கி அமெரிக்கச் சிறுமியை வல்லுறவு செய்ததற்காக பாரிஸில் வனவாசம் அனுபவிக்கிறார். கச்சிதமான மொழியில் எழுதப்பட்ட ஐரோப்பிய எழுத்தாளன் ஒருவனின் நாவலை அடியொற்றி விசாரித்ததில் அவன் ஒரு கொலைகாரன் என அடையாளம் காணப்பட்டான். வாஜ்பாய் கவிஞர் என்பது போல இட்லர் ஓவியன் தெரியுமா? அவனது செல்லப்பெண் லீனி ரீப்சிந்தால் ஒரு தேர்ந்த ஆவணப்பட இயக்குனர் என்பது தெரியுமா? குற்றவுணர்வில் தான் சிறுவயதில் நாசி படையில் இருந்ததை நாவலாசிரியர் குந்தர் கிராஸ் வெளிப்படுத்தியபோது அவரை

ஐரோப்பிய அறிவுலகம் கடுமையாக விமர்சித்தது தெரியுமா? இதற்கெல்லாம் பின்னிருந்த அறவுணர்வு என்ன என்பது உமக்குத் தெரியுமா?

நீங்களும் ஜோ.டி.குருசும் என்ன விமர்சனத்துக்கு அப்பாற்படவர்களா? இந்தக் கேள்விக்கு மட்டும் நீரும் உமது பரிவாரங்களும், ஜோ.டி.குருசும் பதில் சொல்லுங்கள். நரேந்திர மோடியை எதிர்க்கும் நாங்கள் அனைவரும் அவன் ஒரு இனக்கொலையாளி என்கிறோம். சுற்றி வளைத்து கதை எல்லாம் அளக்காமல், இதற்கு மட்டுமே ஒரே ஒரு வரியில் பதில் சொல்லவும். கலைஞனின் சுதந்திரம், அறவுணர்வு பற்றி பிற்பாடு பேசலாம்...

ஒரு பதிப்பகம் ஒரு எழுத்தாளரைப் பதிப்பிப்பதா இல்லையா என்பது அவரவர் விருப்பம். பதிப்பகம் நம்புகிற வெளிப்படையான விஷயங்களுக்கு விரோதமாகப் படைப்பாளி இருக்கிறார் என்பதால்தான் நவயானா ஜோ.டி.குருசை பதிப்பிக்க மறுத்தது. நவயானா ஆனந்தத்தின் அறிக்கையைப் பார்க்க அவரது நிலைப்பாடு 'சுத்துமாத்து' என்பது தெரிகிறது. கீதா தனது மொழிபெயர்ப்பைக் கொடுக்க இப்போதும் சம்மதிக்கவில்லை. வேறு வழியில்லாமல்தான் 'நிதானமாக யோசிக்காமல், கோப்பட்டு அந்த முடிவைத்தான் எடுத்துவிட்டதாக' இப்போது 'சமர்சால்ட்' அடிக்கிறார் ஆனந்த். கடேசியில் இன்னாப்பா ஆச்சு? ஆனந்தத்துக்கு பதிப்பிக்க விருப்பம். வா.கீதா ஜோ.டி.குருசுடன் பேசிவிட்டுத்தான் முடிவெடுக்க முடியும் என்று சொல்லிவிட்டார். ஜோ.டி.குருஸ் தனது நிலைப்பாட்டை மாற்றிக் கொள்கிறாரா அல்லது வா.கீதா மாற்றிக்கொள்வாரா என்பதுதான் இப்போது 'சஸ்பென்ஸ்'. அனா அரந்த் சொன்னது போல, நாம் 'இருண்ட காலத்திலிருந்துதான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்'.

நமது பல நண்பர்கள் ஒரு விஷயத்தைக் குழப்பிக் கொள்கிறார்களோ என்று தோன்றுகிறது. இலக்கியமும் அரசியலும் முற்றிலும் வேறு வேறான வெளிகள், இரண்டுக்கும் 'சம்பந்தமேயில்லை' என்கிற மாதிரி ஒரு நிலைபாடு எடுக்கிறார்கள். இவை வேறு வேறான வெளிகள்தான். 'முற்றிலும்'- வேறு வேறான வெளிகள் இல்லை. இலக்கியத்துக்கும் அரசியலுக்கும் 'நேரடியான' உறவுகள் இல்லைதான். 'உள்ளார்ந்த' உறவுகள் இல்லை எனச் சொல்ல முடியாது. இப்படியான உறவுகள் இல்லையெனில் ஏன் நாம் 'உள்ளொளி', 'சமூகச்சார்பு' போன்ற 'அடிப்படைகளிலும்' இலக்கியத்தை அணுகுகிறோம்? விஞ்ஞானத்துக்கும் அரசியலுக்கும் என்ன 'நேரடி' உறவு இருக்கிறது? அருவகணிதத்திற்கும் அன்றாட வாழ்வுக்கும் என்ன 'நேரடி' உறவு இருக்கிறது? கூடங்குளம் விஞ்ஞானத்தின் பெயரில் நியாயப்படுத்தப்படுகிறது. உலக வங்கி அறிக்கைப் புள்ளிவிவரங்களில் அருவகணிதம் பாவிக்கப்படுகிறது. இப்படித்தான் இலக்கியத்திற்கும் அரசியலுக்குமான 'சிக்கலான' உறவை நாம் நிதானமாக வாசிக்கும்போது

கண்டடையமுடியும்.

மோடியை ஆதரிப்பது எனும் பிரச்சினை தேர்தல் அரசியலும் இலக்கிய உன்னதமும் பற்றிய பிரச்சினை பற்றியதல்ல. எழுத்தாளனின் அரசியல் தேர்வுகள் குறித்த பிரச்சினையும் அல்ல. இது மூவாயிரம் இஸ்லாமிய சிறுபான்மையின மக்கள் அரசு இயந்திரத்தினால் திட்டமிட்டு படுகொலை செய்யப்பட்டது தொடர்பான அறவுணர்வு சார்ந்த பிரச்சினை. அந்த இனக்கொலை அரசுக்குத் தலைமைதாங்கிய ஒருவரை வளர்ச்சியின் நாயகன் என்றும், தூரதரிசனம் கொண்ட தேசத்தலைவன் என்று முன்னிறுத்துவது தொடர்பான பிரச்சினை. கருத்துச் சுதந்திரமும் எழுத்தாளனின் தேர்வும் என்று பேசுபவர்கள் இந்த அடிப்படையைத் தவறவிடுகிறார்கள். தமிழில் எழுதுகிற நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு சத எழுத்தாளர்கள் தமது அனுபவம் தவிர பிறர் அனுபவம் அறியாதவர்கள். பரந்த வாசிப்பு அற்றவர்கள். இவையெல்லாம் தான் பிரச்சினையின் ஆதார வேர்கள். வேடிக்கையான விஷயம், இந்தக் கிணற்றுத்தவளைகள் அரசியல் அபிப்பிராயமும் பொதுவிஷயங்கள் குறித்தும் பேசத் துவங்கிவிடுவதுதான்

rajrosa@gmail.com

22. ஏ.ஜே.கனகரத்னா: பல்துறை இணைவுப் பார்வையை நோக்கி - - யமுனா ராஜேந்திரன் -

1). மத்து : மித்ர: சென்னை: மறுபிரசுரம் : டிசம்பர் 2000. (2). மார்க்சியமும் இலக்கியமும் : சில நோக்குகள் : அலை வெளியீடு : யாழ்ப்பாணம் 1981. (3). செங்காவலர் தலைவர் யேசுநாதர் : மித்ர : சென்னை : டிசம்பர் 2000

ஏ.ஜே.கனகரத்னாஅக்டோபர் புரட்சி தொடங்கி இரண்டாயிரமாண்டு இறுதிவரையிலான ஆண்டுகள் , உலகின் மிகப்பெரிய வரலாற்று உற்பவங்களுக்குச் சாட்சியமாக இருக்கிறது. 1968 பிரெஞ்சு மாணவர் எழுச்சியும், அதைத் தொடர்ந்து சமவேளையில் முதலாளித்துவத்துக்கும், அதிகாரவர்க்க சோசலிசத்திற்கும் எதிரான கலாச்சார விமர்சகர்களும் படைப்பாளிகளும் தோன்றினர் இலக்கியவாதியான ஸார்த்தர், கோட்பாட்டாளரான மார்க்யூஸ், உளவியல் ஆய்வாளரான எரிக் பிராம், பொருளியலாளரான கென்னத் கால்பிரெய்த் போன்றவர்கள் அக்கால கட்டத்தில் முக்கியமான சிந்தனையாளர்களாக இருந்தனர். எண்பதுகள் அதிகார வர்க்க சோசலிசத்தின் வீழ்ச்சியும், தேசிய இன எழுச்சிகளின் உச்சபட்ச வீச்சும் நிகழ்ந்த ஆண்டுகளாகின. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி ஆண்டுகளில், உலக முதலாளித்துவம், 'உலகமயமாதல்' எனும் புதிய பெயராகியிருக்கிறது. சோசலிசத்தினதும் இடதுசாரிக் கோட்பாட்டினதும் கோஷங்களை இன்று மதவழிப்பெருந்தேசியம் ஸ்வீகரித்துக் கொண்டுவிட்டது. இனக்குழுக்களுக்கிடையிலான போர்களும், விளிம்பு நிலை மக்களுடைய வேட்கைகளும், பெண்விடுதலை குறித்த பிரக்ஞையும் எமது நாடுகளில் புதிய வீறுடன் எழுந்திருக்கிறது. ஏ.ஜே.யின் எழுத்துக்கள் இந்தக் கால இடைவெளியில் நிகழ்ந்த அறிவுத்துறை நடவடிக்கைகளைத் தமிழில் ஆவணப்படுத்தியிருக்கிறது. வரலாற்று உற்பவங்களுக்கு ஆதாரமாகவிருந்த, உலகைக் குலுக்கிய முக்கியமான புத்தகங்கள், தமிழ் மொழியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மார்க்சீய அழகியல் தொடர்பான விவாதங்கள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நூற்றாண்டு அறிவுப் பரப்பின் குறுக்கு வெட்டுத்தோற்றத்தை, ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக் கால கட்டத்தில் அறிமுகம் கொள்ள நினைக்கிறவர்களுக்கு நிச்சயமாகவே நாம் ஏ.ஜே.யின் எழுத்துக்களைப் பரிந்துரைக்கமுடியும்.

நமது ஆதாரமான உயிரியல் சார்ந்த வாழ்வைப் புரிந்து கொள்வதில், நமது இருத்தலுக்கு அர்த்தம் தேடும் சமூக ரீதியிலான பௌதிக வாழ்வைப் புரிந்து கொள்வதில், நமக்கு முன்னால் மிகப் பல அடிப்படைக் கேள்விகள் இருக்கிறது. உளவியல் நமது உடல் சார்ந்த உயிரியல் அர்த்தங்களை விசாரித்ததெனில், மார்க்சீயம் நமது சமூக இருப்பு சார்ந்த பௌதிக இருத்தல் சார்ந்த அர்த்தங்களுக்குப் பதிலிறுப்பதாக அமைந்தது. இயற்கைக்கும் சமூக மனிதனுக்கும் அவனது சிருஷ்டிக்கும் இருக்கும் உறவுகளைப் புரிந்து கொள்வதில் நாம் தொலைதுரம் பயணம் செய்து வந்திருக்கிறோம்.

வெறும் பொருளியல் ரீதியிலான அணுகுமுறைகள் மனிதனை இயந்திரமாகப் புரிந்து கொள்ளத் தலைப்பட்டபோது, உளவியலின் தேவையை நாம் அறிந்து கொண்டோம். உளவியல் மனிதனைச் சுற்றிய ஒரு சிறையாக ஆனபோது, உளவியலின் சார்பு நிலையைப் புரிந்து கொள்ள கலாச்சாரக் காரணிகளின் முக்கியத்தவத்தை அறிந்து கொண்டோம். கலாச்சாரக் காரணிகளைப் பற்றி நாம் புரிந்து கொள்ள முனைந்தபோது, மறுபடியும் நாம் உயிரியல் அடிப்படை சார்ந்த உயிர்க்கூற்றியல் ஆய்வுகளுக்கும், அரசியல் நிறுவனங்களின் தாக்கம் குறித்த ஆய்வுகளுக்கும் சென்றோம். மனிதனுக்கும் இயற்கைக்குமான இந்த இடையறாத லயமிக்க தேடலில், மாற்றமும் புதிய உண்மைகளும் சதா விளைந்து கொண்டே இருக்கிறது. இந்த லயத்தை உருவாக்கும் போக்கில் தான் மனிதன் அறவியலை உயர்த்திப்பிடிக்கிறான். லெனின் இதைத்தான் எதிர்காலத்தின் அழகியல் அறவியல் என்றான். பாசிசத்துக்கும் அதிகாரவர்க்க சோசலிச ஒடுக்குமுறைக்கும், இனக்கொலைக்கும் சுரண்டலுக்கும் எதிராக, இது காரணம் கொண்டுதான் மனிதன் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கிறவனாக இருக்கிறான். இந்த இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமான லயத்தையும், அவனது எதிர்ப்புணர்வையும், அவனது அழகுணர்வையும் இணைக்கும் அறிவார்ந்த அணுகுமுறையைத்தான், நாம் பல்துறைசார் அணுகுமுறை என்கிறோம். இந்த பல்துறைசார் அணுகுமுறையின் மூலமாக உலகைக் குறித்த ஒரு புரிதலை நாம் எட்டமுடிகிறது. மனிதனின் அன்னிமாதலை, இந்தச் சுயஉணர்தல் தான் கொஞ்சமேனும் அகற்றுவதாக இருக்கிறது.

எழுபதாம் ஆண்டு வெளியான 'மத்து' தொகுப்பில் பதினோரு புத்தக அறிமுகங்கள் இடம் பெறுகின்றன. புதிய இடதுசாரிகளிடம் மரியாதை கொண்ட அமெரிக்கப் பொருளியலாளர் கென்னத் கால்பிரெய்த், யூகோஸ்லாவிய மார்க்சியர் டிஜிலாஸ் பற்றிய பொருளியல் அரசியல் கட்டுரைகளோடு பிரித்தானிய யாப்பின் வர்க்கத்தன்மை பற்றிய கிரீவ்ஸின் கட்டுரையும் இடம் பெறுகிறது. இன்றைய தினம் அதிகரித்து வரும் மரபணு ஆராய்ச்சி, சூழலியல் மாசுக் கேடு போன்றவற்றை ஆராயும் முன்னோடிக் கட்டுரைகளாக, மருந்நுகர்வதை வலுப்படுத்தும் நோய்கள் எனும் பிரையன் இங்கிலீஷின் புத்தகம் குறித்த அறிமுகமும், பூச்சிக் கொல்லி மருந்நு பற்றிய ரேச்சல் கார்ஸன் பற்றிய கட்டரையும் இடம் பெறுகிறது. பிராய்டியக் கோட்பாட்டின் சமூக வர்க்கப் பின்புலத்தைப் பேசுகிறது இயான் ஸ்டீலின் புத்தகம் குறித்த கட்டுரை. ஆங்கில மொழி உலக மேலாண்மை பெற்றதின் வரலாற்றையும் அமெரிக்க இலக்கியத்தின் மீது ஆங்கில இலக்கியத்தின் செல்வாக்கு பற்றியும் பேசும் இரண்டு கட்டுரைகளில் இரண்டாம் கட்டுரை அமெரிக்க தேசிய இலக்கியம் குறித்த விவாதங்களைத் தொடுக்கிறது. ஆயிரமுக வீரன், அரசு என இரு கட்டுரைகள் நவீன வாழ்வில் புராணங்கள் பெறும் சமூகப் பெறுமானம் குறித்த கேள்விகளை எழுப்புகின்றன. சினிமா எனும் கலை ஊடகம் குறித்த கோட்பாட்டு ரீதியிலான சர்ச்சைகளை, திரைப்படம் கோட்பாட்டுக் கொத்து எனும் கட்டுரை பதிவு செய்கிறது. எண்பதுகளில் வெளியான மார்க்சியமும் இலக்கியமும் நூல் முழுக்கவும் மார்க்சிய கலை இலக்கிய அழகியல் குறித்த பிரச்சனைகளை, ரஷ்யப் புரட்சிக் காலகட்டத்தில் நடைபெற்ற

விவாதங்களைத் தொகுத்துக் கொண்டு பேசுகிறது. மூன்று மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகளும் ஒரு அசலான கட்டுரையும் அடங்கியது இந்நூல். கட்சி இலக்கியம், மனிதப் பண்பாட்டை உருவாக்கும் கலாசிருஷ்டி, இலக்கிய உடன் பயணிகள், சோசலிச யதார்த்தவாதம், நவீனத்தவ சோதனைகள் போன்ற பிரச்சினைகளை லெனின், டிராட்ஸ்கி, ஸ்டாலின் போன்ற அரசியலாளர்களும், லுனாசார்ஸ்கி போன்ற இலக்கிய விமர்சகர்களும், கார்க்கி மாயக்காவஸ்கி போன்ற படைப்பாளிகளும் எவ்வாறு அணுகினார்கள் எனும் கட்டுரை அலன் ஸ்விஞ்ச வுட்டினுடையது. சோசலிச யதார்த்த இலக்கிய வகையினத்தை மரபார்ந்த ஐரோப்பிய மதிப்பீடுகளிலான இலக்கிய வகையினத்துடன் வைத்துப் பேசுவதிலுள்ள பிரச்சினையை கேரி சொல் மார்சனும், உருவமும் உள்ளடக்கமும் குறித்து சமுத்ரனுக்குப் பதிலான மொழியாக்கக் கட்டுரையை ரெஜி சிறிவர்த்தனாவும் எழுதியிருக்கிறார்கள். இந்தக் கட்டுரைகளின் அடிப்படையில் நிலவிய மார்க்சிய இலக்கிய விமர்சனம் குறித்த தனது குறிப்புகளை மார்க்சியமும் இலக்கியமும் என கனகரத்னா பதிந்திருக்கிறார். இரண்டாயிரமாண்டு இறுதியில் வெளியாகியிருக்கும் செங்காவலர் தலைவர் யேசுநாதர் எனும் நூலில் முதல் இரண்டு நூல்களிலும் தான் ஸ்வீகரித்துக் கொண்ட கோட்பாட்டுச் சேகரத்தின் அடிப்படையிலானதும், அசலானதும் ஆன, நாவல் சிறுகதைத் தொகுப்பு விமர்சனங்கள், சினிமா விமர்சனங்கள் என பெரும்பாலுமான கட்டுரைகள் அமைகின்றன. திரைப்பட இயக்குனர்கள் கவிஞர்கள் போன்றவர்களின் நேர்முகங்களும் கடிதங்களும் கட்டுரைகளும் மொழியாக்கங்களாக இடம் பெறுகின்றன.

கனகரத்னாவின் அக்கறைகள் சஞ்சரிக்கும் தளங்களென பிரதானமாக இரண்டு பிரதேசங்களைக் குறிப்பிடலாம்: (1). ஜனநாயகபூர்வமான அரசியல் அழகியல் அமைதி கொண்ட ஒரு மாற்றுச் சமூக அமைப்பை மார்க்சீயக் கருத்தியலின் வழி உருவாக்கும் செயற்போக்கில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் பற்றியது. (2). அவர் முன்னோடியாக இருந்த யாழ் பல்கலைக்கழக திரைப்பட வட்டத்தின் நெறியாளராக, திரைப்படம் பற்றிப் புரிந்து கொள்ளலும் அறிவித்தலும் என்கிற பாங்கில் வெளியான அவரது திரைப்படம் பற்றிய எழுத்துக்களாகும். கனகரத்னாவின் தேட்டம் சமாந்தரமாக மூன்று வகைகளில் இயங்குகிறது. புத்தகச் சுருக்கங்கள் மொழிபெயர்ப்புக்கள் என இடையறாத படிப்பிலிருந்து அவர் சமகாலச் சர்ச்சைகளிலிருந்து அறிவாதாரத்தைத் திரட்டிக் கொண்டு சக மனிதனோடு பகிர்ந்த கொள்வதைச் செய்யும் அதே வேளையில் தமிழ்ச் சூழலின் பிரச்சினைகளோடு அவைகளை ஒப்பு நோக்கி தொடர்ந்த விவாதிக்க கோருகிறார். தருணங்களில் தமிழில் வெளியான படைப்புக்களை முன்வைத்து தனது கோட்பாட்டுச் சேகரத்தை நடைமுறையில் சோதித்து நம்மிடம் பகிர்ந்த கொள்கிறார்.

முதலாளித்துவத்திற்கு எதிரான மாற்றுச் சமூக அமைப்பைச் சந்திக்கும் போது நாம் பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. நிலவும் முதலாளித்தவ சமூகத்தின் மேன்மைகளாகப் பிரச்சாரப்படுத்தப்படும் விஷயங்களின் போலி

முகத்தை தரவுகளுடன் நாம் அம்பலப்படுத்த வேண்டும். இவ்வகையில் உற்பத்தி, போட்டி, சந்தை பற்றிய முதலாளியப் பிரமைகளை உடைக்க வேண்டியிருக்கிறது. நமது தானிய மற்றும் உணவு உற்பத்தினை பெறுக்குவதாகச் சொல்லப்படுகிற பூச்சுக் கொல்லி மருந்து, எவ்வாறாக நமது அடிப்படை உயிரணுக்களை பாதிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது என்பதில் தொடங்கி எவ்வாறாக பகாசுர மருந்துக் கம்பெனிகள் அடிப்படை மருத்துவ ஆராய்ச்சியைவிடவும் விளம்பரத்திற்காக பணத்தை முதலீடு செய்கிறது என அறிவுறுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. முதலாளித்துவப் போட்டி என்பது எவ்வாறாக பொருட்களின் தரம் என்பதை இரண்டாம்பட்சமாக்கி, பன்னாட்டு பகாசுர நிறுவனங்களாகத் தம்மைத் திரட்டிக் கொள்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்தியாவில் சிறுதொழில் முனைவோர் எனும் சுயதொழில் திட்டம் என்பது, எவ்வாறாகத் தாட்சர் வழியில் அமெரிக்க பகாசுர நிறுவனவழியில் தன்னைக் கட்டிக்காத்துக் கொள்ள முதலாளித்துவம் கண்டுபிடித்த சமரசத்திட்டம் என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. முதலாளித்துவம் நிராகரிக்கத்தக்கது என்பதும் அதனது சாதூரியங்கள் புதுப்புது வடிவங்களில் வரும் என்பதும் நமக்குத் தெரிந்திருக்கிறது.

சோசலிசத்தைக் கட்டுவதும் அதனது கலாச்சாரத்தைக் கட்டுவதும், அப்படியொன்றும் சாதாரணமான விஷயமாயிருக்கவில்லை. மனித குலம் தோன்றியதிலிருந்து நமக்கு விடைகாணமுடிய நிறைக் கேள்விகள் நம்மை ஆட்டுவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.. புராணங்களுக்கு என்ன அர்த்தம்? அதனது சமகாலப் பொறுத்தப்பாடு அல்லது மரபின் தேவை நவீன மனிதனுக்கு அவசியமா? மன்னன் தூரியன்- இயற்கையின் ஒழுங்கு- சமூக நிறுவனங்களின் ஒழுங்கு -அறவியலின் தேவை போன்றவை எல்லா சமூகங்களிலும் இருந்திருக்குமாயின் அன்றன்றிருந்த நம்பிக்கைகள் நிறுவனங்கள் போன்றவற்றுக்கு இருந்த ஒத்திசைவுகள் என்ன? மனிதனின் அகத்துக்கும் புறத்துக்கும் இருக்கும் உறவு உடலியல் ரீதியல் எத்தகையது? நினைவுகளும் படைப்பெழுச்சியும் காரணகாரிய அறிவும் மூளையின் செயலில் பெறும் இடம் என்ன? உளவியல் பகுப்பாய்வுகளில் அவர்தம் கோட்பாட்டு அளவைகளில் கோட்பாட்டாளனின் வாழ்வுச் சூழலும் அவர்தம் மதிப்பீடுகளும் முற்சாய்வுகளும் பெறும் இடம் என்ன? உளவியல் எனும் துறை பிற இயற்கை விஞ்ஞானங்கள் போன்றதா? கலாச்சாரப்புரட்சி சோசலிசப் பண்பாடு பற்றிய வாதப்பிரதிவாதங்கள் புதிய மனிதனை உருவாக்கியதா? நமது நூற்றாண்டின் மிகப் பெரிய கலாச்சார ஊடகங்களாக இருக்கும் இலக்கியத்துக்கும் சினிமாவுக்கும் உள்ள உறவுகள் எத்தகையவை? சோசலிச யதார்த்தவாதம் நவீனத்துவம் மாயா யதார்த்தவாதம் போன்ற விவாதங்களிலிருந்து நாம் இன்று தேர்ந்து கொள்ளக் கூடிய சாத்தியமான கோட்பாடாக இலக்கிய வகையினமாக இருப்பது என்ன? கனகரத்னாவின் எழுத்தக்கள் இத்தகைய இடையறாத தேடலில் கண்டபிடித்த கனிகள் என்று சொன்னால் மிகையில்லை.

கனகரத்னா எழுப்பிக் கொண்ட அதன் வழி தேடிய அன்றைய பதில்கள், கால ஓட்டத்தில் மாறுபட்டு வளர்ச்சி நிலையை எய்தியிருந்தாலும் அவர் மொழியாக்கிய புத்தகங்களும் கட்டுரைகளும் இன்றும் பொருத்தப்பாடுடையவைதான். கால்பிரையத் எழுப்பிய பொருளாதாரத்தை ஜனநாயகமயப்படுத்தலும் தனிநபரின் பங்கு பெறலும், எதிர்வினையும் குறித்த பிரச்சினைகளையே இன்று வேறு வகையில் அமர்த்யா ஸென் போன்றவர்கள் முன்வைக்கிறார்கள். தனிநபரின் தேர்வுக்கான வாய்ப்பு, அரசியல் சுதந்திரம் போன்றவையை உத்தரவாதப்படுத்திய பொருளியல் சுபீட்சைத்தைக் கோரும் அவர், உலகமயமாதலை சகட்டு மேனிக்கு எதிர்ப்பதையும் நிராகரிக்கவே செய்கிறார். முதலாளித்துவ எதிர்ப்பு இயக்கம் சார்ந்தவர்கள், உலகமயமாகும் மூலதனத்துக்கு ஏற்ப எதிர்ப்பியக்கமும் உலகமயமாகும் என்று வரையறை செய்கிறார்கள். திட்டமிடுதலிலும் மத்தியத்தவத்தையும் அதிகாரப் பரவலாக்கத்தையும் சமவிகிதத்தில் அமர்த்யா ஸென் பரிந்துரை செய்கிறார். சீன சோவியத் யூனியன் போன்றவற்றின் அதிமத்தியத்துவப் பொருளாதாரத் திட்டமிடலை விமர்சிக்கும் அவர், நுகர்வில் தனிநபரின் தேர்வும் சுதந்திரமும் அற்று நிலவும், முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையையும் மறுதலிக்கவே செய்கிறார்.

மிலோவன் டிஜிலாஸ் எழுப்பிய அதிகாரவர்க்கம் குறித்த கேள்விகள் சோசலிசத்தினது பிரச்சினையாக மட்டமல்ல, புரட்சிக்குப் பிந்திய காலனிய எதிர்ப்பு தேசவிடுதலை சம்பந்தமான கேள்விகளாகவும், இன்று சமகால இனவிடுதலை புரட்சிகர இயக்கங்கள் பற்றிய கேள்வியாகவும் இருக்கிறது. அதைப் போலவே கட்சி இலக்கியம் குறித்த கேள்விகளும், பொதுவான மானுடப் பண்பாட்டை உருவாக்குதலை முன்னெடுப்பது தொடர்பான டிராட்ஸ்கி லெனின் வழி கேள்விகளும், இன்றளவும் மார்க்சியக் கட்சிகளிலும் புரட்சிகர இயக்கங்களிலும் விவாதத்திற்கு உரியதாகத்தான் இருக்கிறன. அன்று கலைஞர்கள் ஸ்டாலினால் ஸைபீரியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். மாவோவின் கலாச்சாரப் புரட்சிக் காலகட்டத்தில் கலைஞர்கள் இசை மேதைகள் வேட்டையாடப்பட்டார்கள். குருப்ஸ்கயாவிடம் மாவோவிடம் மட்டமல்ல, இன்று வரை கியூபாவிலும் புரட்சிகர இயக்கங்களிலும் தடை செய்யப்பட்ட நூல்கள் திரைப்படங்களின் பட்டியல் மட்டமல்ல, கொலை செய்யப்பட்ட கலைஞர்களின் பட்டியலும் இருக்கிறது.

செவ்வியல் இலக்கியம், உன்னதம், பயிற்சி, நேர்த்தி, அழகியல் ஒருமை போன்ற மதிப்பிடுகளால் உருவாக்கப்பட்டது. ஆங்கில கலை இலக்கிய மதிப்பீடுகளும் சரி, செவ்வியல் இலக்கிய மதிப்பீடுகளும் சரி, அழகியல்மதிப்பிடுகளும் சரி, தரப்படுத்துதல் என்னும் கண்ணோட்டத்தினால் உருவாக்கப்பட்டது. காலனிய அறிவாளிகள் அதனால்தான் தென்னமெரிக்க கலைச் சின்னங்களை உருக்கி தங்கத தகடாக்கினார்கள். கோயில்களை இடித்தார்கள். ஆப்ரிக்க முகமூடிகளை எரித்தார்கள். தேர்ச்சியும் பயிற்சியும் கொண்ட பின் காலனிய சமூகங்களான நமது நாடுகளில் உருவான அறிவுஜீவி வர்க்கத்தவர்கள், நமது சமூகத்தின் மேல்மட்டத்தைச் சார்ந்தவர்கள்தான். ஆங்கில மொழிக்குப் பிரபுக்கள் எனில்,

இந்தியத் தமிழ் வாழ்வுக்கு பார்ப்பனியர்களும் மேட்டுக் குடியினரும் என வரையறுக்கலாம். தேர்ச்சி, பயிற்சி போன்றவைகளை வலியுறுத்தி, விளிம்புநிலை மக்களின் கலை இலக்கிய வெளிப்பாட்டு வடிவங்களை நிராகரிக்கிறபோது, கடப்பாடுடைய இலக்கித்திற்கான வலியுறுத்தல் எழுகிறது.

சோசலிச யதார்த்தவாதம் குறித்து கடுமையான விமர்சனங்கள் வாதப் பிரதிவாதங்கள் எழுந்த அதே வரலாற்றுச் சூழலில்தான், சோசலிச யதார்த்தவாதத்தை அந்தச் சமூக நிலைகளின் தேவையோடு புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற கேர் சொல்மொசனின் பார்வையும் முன் வைக்கப்பட்டது என்பதையும் நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். மராட்டியத்தில் தலித் இலக்கியம் தோன்றிய போது உன்னத இலக்கியர்கள் அதை முற்றும் நிராகரித்த வரலாற்றை அர்ஜுன் தாங்ளே தான் தொகுத்த விஷம்பாரித்த ரொட்டி எனும் தொகுப்பு நூலில் நூலில் விரிவாக ஆவணப்படுத்தியிருக்கிறார். தமிழகத்திலும் தலித் விமர்சகர்கள் அழகியல் உன்னதர்களிடமிருந்து இதே எதிர்ப்புக்களை எதிர்கொண்டார்கள். சோசலிஷ் யதார்த்தவாதம் பற்றிய விவாதங்களும் முடிவு பெற்றுவிடவில்லை. சமூகக் கடப்பாட்டை முன்னிறுத்திய இலக்கியம் தொடர்பான விவாதங்கள் எழும்போதெல்லாம், சோசலிஷ் யதார்த்தவாதம் பற்றிய விவாதங்கள் வருகின்றன. இன்னும் மிகச் சமீபத்தில் தலித் இலக்கியம் பற்றிய விவாதங்களில்கூட சோசலிஷ் யதார்த்தவாதம் குறித்த விமர்சனங்கள் இடம் பெற்றன. புதிய சமூகத்தை உருவாக்குவது தொடர்பான விவாதங்கள் இருக்கும் வரை, சமூகக் கடப்பாடு தொடர்பான விவாதங்கள் தொடரும் வரை, விளிம்பு நிலை மக்களின் இலக்கிய கலை வெளிப்பாடுகள் தொடர்பான விவாதங்கள் தொடரும் வரை, கட்சி இலக்கியம் இயக்க இலக்கியம் நிறுவன இலக்கியம் தொடர்பான விவாதங்களும் இருந்துதான் வரும்.

கனகரத்னா தனது பல்வேறு கட்டுரைகளிலும், நூல் விமர்சனங்களிலும் ரெஜி சிறிவர்த்தனாவின் மொழியாக்கக் கட்டுரையிலும், வலியுறுத்தும் விஷயம் ஒன்றுண்டு. வெறுமனே உள்ளடக்கத்தையும் படைப்புப் பொருளையும் மட்டுமே வலியுறுத்தம் போக்கை இருவருமே நிராகரிக்கிறார்கள். சமவேளையில் நேர்த்தியும் பயிற்சியும் மட்டுமே அனைத்தம் என்று, சமூகம் மறுத்த உள்ளீடற்ற எழுத்து வகையையும் அவர்கள் நிராகரிக்கிறார்கள். வேண்டியது உள்ளடக்கத்திற்கும் உருவத்துக்குமான இயங்கியல் செயல்போக்கேயாகும். ஜன்னலைத் திறந்து வைப்பதும் குளிர் நீரில் கால் நனைப்பதுமே இன்று தேவை. அடிக்கட்டுமானம் மேல்கட்டுமானம் போன்ற விவாதங்களும் இத்தகையவைதான். சதா எதிர்வினை புரிந்த கொண்டிருக்கும் இவற்றை உறைநிலையில் வைத்து விளக்கமுடியாது. கருத்தியலின் வலிமையையும் சில வரலாற்றுக் காலகட்டங்களில் அது பெறும் அழுத்தத்தையும், லுயிஸ் அல்துஸர் போன்றவர்கள் விரிவாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். மார்க்ஸ் இதனால்தான் கலையின் வளர்ச்சியை நேரடியாக பொருளியல் வளர்ச்சியொடு பௌதீகக் காரணிகளோடு

சமன்படுத்திப் பார்க்கவில்லை.

தொன்மங்களையும் புராணிகங்களையும் பாவிப்பது இன்று அதிகரித்து வருகிறது. ஜெயமோகனுடைய தொன்ம சித்தரிப்புக்களையும் மொழியாடல்களையும் நாம் அகண்ட இந்தியக் கதையாடலாகக் கொள்வோமாயின், கோணங்கியின் சொல்லாடல்களை தமிழின் தொன்மங்களின் சொல்லாடல்கள் அடங்கிய கதையாடலாகப் புரிந்த கொள்ளலாம். இந்தக் கதையாடல்கள் இயல்பாகவே இன்றைய உலகில் உருவாகி வரும் கருத்தியல்களை பிரதிநிதித்தவப்படுத்துவதாக ஆகிறது. மதவழித் தேசியம், இனவழித் தேசியம் என இவைகளை வரையறுக்கலாம். தொன்மங்களைப் பாவிப்பது வரலாற்றின் தொடர்ச்சியாக மனிதனை வைத்துக் காணப் பயன்படவே செய்கிறது. செம்பேன் உஸ்மானும், ரித்விக் கட்டும் மார்க்குவசும் தொன்மங்களைப் பாவிப்பதற்கும், மதவழி சனாதனி தொன்மங்களைப் பாவிப்பதற்கும் நிறைய மாறுபாடுகள் இருக்கிறன என்பதையும் நாம் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. தேசியத்துள் மோதலும் வேறுபாடு கொண்ட இலக்கிய வெளிப்பாடுபுகளின் தோற்றமே வளர்ச்சிக்கும் ஜனநாயகப் பரவலுக்கும் பரந்துபட்ட மானுடப் பங்குபற்றலுக்கும் இட்டுச் செல்லும்.

இதழியலுக்கும் இலக்கியத்துக்குமான உறவு குறித்த ஓர் கட்டுரை மிக முக்கியமானதாகப் படுகிறது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் கொலம்பிய நாவலாசிரியர் கார்ஸியா மார்க்வெஸ் ஒரு பத்திரிக்கையாளர் என்பதையும் ஹிட்டன் அஜன்டா, தி ஹீரோஸ் போன்ற நூல்களை எழுதிய ஜான் பில்ஜர்ன் எழுத்துக்கள் இலக்கியத்தரம் வாய்ந்தவை, காலத்தை மீறி நிற்பவை என்பதையும் குறிப்பட்டுச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. தான் முதலில் இதழியலாளர் பிற்பாடுதான் நாவலாசிரியர் எனும் மார்க்வெஸின் மாயா யாதார்த்தம், இரத்தமும் சதையுமான வரலாற்றைக் கலங்கடித்துவிடுகிறது என மெய்யாகவே அக்கறைப்படும் கனகரத்னா, காட்பாதர் படத்தில் வன்முறையை வழிபடுவது தொடர்பான அறவியல் கேள்வியையும் எடுத்துக் கொள்கிறார். மார்க்வெஸின் ஸ்கோர்ஸிஸின் பேட் கைஸ் படத்தில் கனகரத்னா கவலைப்படும் அறவியல் சமநிலை கலைநேர்த்தியுடன் கையாளப்படுவது இங்கு ஞாபகம் வருகிறது. சினிமாவின் தனித்துவம், கால- இட - வெளியின் கலையாக அது உணரப்படுதல், படத்தொகுப்பில் படம் உருவாவது போன்றன பற்றிய நுட்பமான அவதானங்களை, புடோவ்கின், ஐஸன்ஸ்டீன் போன்றவர்களை முன்வைத்து கனகரத்னா சொல்லிச் செல்கிறார். உன்னதக் கலைக்கும் வெகுஜனக் கலைக்குமான இடைவெளியைக் கடந்து செல்லும் ஊடகமாக சினிமாவைப் பார்க்கும் ரேமான்ட் வில்லியம்ஸின் பிறிதொரு கட்டுரையும் முக்கியமான கட்டுரையாகும்.

கனகரத்னாவின் முக்கியத்துவம் என்பது இன்றைய சூழலில் அவரது பல்துறைசார் இணைவுப் பார்வையாகும். அமெரிக்க வகையிலான கல்விப் பரவலாக்கத்தை அடுத்தும், போர்டு கம்யூனியில் கன்வேயர் பெல்ட் உற்பத்தி முறைமையை அடுத்தும் துறைகளில் சிறப்புத் தேர்ச்சி வலியுறுத்தப்பட்டு, பல்வேறு அறிவுத்தறைகளுக்கிடையிலான

இணைப்புக் கண்ணிகள் முற்றிலும் அறுக்கப்பட்டுவிட்டது. சுரண்டலின் நுட்பங்களையும், ஒடுக்கமுறையின் நுண் அரசியலையும் அறிவதனின்றும் இந்த அறிதல் முறை இன்றைய மனிதனைத் தடுத்தவிட்டது. இதனால் தான், தன்னைச் சுற்றிய சகமனிதனிலிருந்தும், சூழலிருந்தும் மனிதன் முழுக்கவும் அன்னியமாகிக் கொண்டு வருகிறான். அதிகமானவர்கள் பொருளியல் சுபிட்சத்தில் வாழுவதாகச் சொல்லப்படும் அமெரிக்காவில், சுயஅன்னியமாதல் மற்றும் சமூக அன்னியமாதல் அதிகரித்து வருவதாக உளவியலாளர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள். இச்சூழலில், வாழும் உலகு பற்றியதும் பல்துறை அறிவுத்துறைகள் பற்றியதுமான இணைப்புக் கண்ணிகளைக் கண்டடைவதன்மூலமே, ஒரு மனிதன் தனது தேர்வுமிக்க செயலை மேற்கொள்ளமுடியும். அவ்வகையில் இன்று எந்தத் துறை வளர்ச்சியாயினும், பல்துறையின் வளர்ச்சிகளையும் உறவுகளையும் அறிந்து கொள்வதைக் கோரி நிற்கிறது. அவ்வகையில் கனகரத்னாவின் எழுத்துக்களின் விமர்சன அணுகுமுறை, இவ்வாறான பல்துறைசார் விமர்சன அணுகுமுறையாக இருப்பது சந்தோஷமானதாகும்.. இவரது எழுத்து இன்றைய தமிழ்ச் சூழலில் பெறும் முக்கியத்துவம் இதன் பாற்பட்டதே என்பதைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

நன்றி: 'பதிவுகள்' பெப்ரவரி 2003 இதழ் 38

23. சங்ககால இலக்கியங்களில் அறிவியல் சார்ந்த பதிவுகள் - நுணாவிலார் கா. விசயரத்தினம் (இலண்டன்)-

சங்க இலக்கியங்களில் மிகுந்த அறிவியல் சார்ந்த பதிவுகள் செறிந்துள்ளன. அவற்றை நாம் அறிவியற் கண்ணோடு பார்ப்பதில்லை. நம்மவர்கள்; இலக்கியப் பார்வையோடு நின்று விடுகின்றனர். இலக்கியங்களில் உள்ள அறிவியல்தான் விஞ்ஞானிகளின் ஆய்வுக்கும் உறுதுணையாகின்றன. இன்றைய மக்கள், தம் வாழ்வியல் மேம்படவும், வளம் பெறவும், நலமுறவும், வசதிகள் எய்தவும், உதவக் கூடியது அறிவியலாகும். விஞ்ஞானம், நுணங்கியல், இயல்நூல், புவியியல், இயற்பியல், வேதியியல், வானியல், உயிரியல், பயிரியல், மண்ணியல் முதலான பலதுறைகளை உள்ளடக்கியதுதான் அறிவியல். இவ்வாறான அறிவியல் உருவாக, வளர, மலர உலகின் பல விஞ்ஞானிகள் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். இனி, தமிழர்களின் தொன்மை வாய்ந்த வானியல் அறிவு பற்றிய செய்திகளைச் சங்க இலக்கியத்திற் காண்போம்.

(1) தொல்காப்பியம்

இடைச்சங்க காலத்தில் எழுந்த தொல்காப்பியம் என்ற தமிழின் முதல் இலக்கண, இலக்கிய நூலைத் தொல்காப்பியர் (கி.மு.711) என்ற முதுபெரும் புலவர் யாத்துத் தந்தனர். தொல்காப்பியர் உலகிலுள்ள உயிர்களின் வளர்ச்சி பற்றி ஆராய்ந்து, உயிர்களின் பாகுபாட்டை ஓரறிவிலிருந்து ஆறறிவுவரை வகைப்படுத்தி ஒரு சிறந்த விஞ்ஞானியை விஞ்சும் முறையில் நிரல்படுத்தி மரபியலில் கூறியுள்ள பாங்கினையும் காண்கின்றோம். மரபியல் என்பது பண்டுதொட்டு வழிவழியாக வரும் முறைமை, பழக்கவழக்கங்கள் பற்றிக் கூறுவதாகும். இன்னும், உலகிலுள்ள எல்லா உயிரினங்களையும் ஆறு வகைகளில் அடக்கிய சீர் பெருமைக்குரியது. 'ஓன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு மூக்கே நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்த தினரே.' - (பொருள். 571) ஓரறிவு உயிர்களிலிருந்து ஆறறிவு உயிர்கள் வரையான உயிரினங்களையும் பின்வருமாறு தருகின்றேன்.

1. ஓரறிவு உயிர்கள் - புல், மரம், கொட்டி, தாமரை.
2. ஈரறிவு உயிர்கள் - நந்து முரள், அலகு, நொள்ளை, கிளிஞ்சில், ஏரல்.
3. மூவறிவு உயிர்கள் - சிதல், எறும்பு, அட்டை.
4. நாலறிவு உயிர்கள் - நண்டு, தும்பி, ஞிமிறு, சுரும்பு.

5. ஐயறிவு உயிர்கள் - நாற்கால் விலங்குகள், பறவைகள், பாம்பு, மீன், முதலை, ஆமை.
6. ஆறறிவு உயிர்கள் - மக்கள், தேவர், அசுரர், இயக்கர்.

தொல்காப்பியர் கருத்தை அடியொட்டி, இந்தியத் தாவர வீஞ்ஞானி மேதை ஜே. சி. போஸ் (கி.பி. 30-11-1858 - 23-11-1937) அவர்கள் தாவரங்களுக்கு வளர்ச்சி, உயிர், உணர்ச்சி, அறிவு என்பன உள்ளனவென்பதை நிரூபித்துக் காட்டிப் பரிசும், பாராட்டும் பெற்றுக்கொண்டார்.

'ஐம்பெரும் பூதங்களான நிலமும், நெருப்பும், நீரும், காற்றும், விண்ணும் கலந்ததொரு மயக்கமான நிலையில் இந்த உலகம் உண்டாயிற்று. இவைகள் யாவும் ஓர் எல்லைக்குள் அமைந்து இயங்கிக் கொண்டிருந்த நிலையில் உயிர்கள் தோன்றின.' என்ற உண்மையைத் தொல்காப்பியர் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து எழுநூறு (2,700) ஆண்டுகளுக்கு முன்,

'நிலம் தீ நீர்வளி விசம்போ டைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதிணை யைம்பால் இயனெறி வழாமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்.' - (பொருள். 635)

என்ற பாடல் வரிகளில் துத்திரம் அமைத்துச் சென்றார் என்பது பெருமைக்கும், போற்றற்கும் உரியதாகும். உலகு, நிலம், தீ, காற்று, நீர், ஆகாயம் ஆகிய ஐம்பெரும் பூதங்கலந்த மயக்க மாதலான், மேற்கூறப்பட்ட பொருள்களைத் திணையும் பாலும் வழுவதலில்லாமல், திரிவுபடாத சொல்லோடே தழுவுதல் வேண்டும் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

(2) புறநானூறு

1. கடைச்சங்க காலத்தில் எழுந்த தமிழ் இலக்கியங்களில் உள்ள அறிவியல் சிந்தனைகள் போற்றற்பாலது. அதில், எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றான புறநானூற்றில் விண்ணியல் விஞ்ஞானம் பேசப்படும் விந்தையைக் காணலாம்.

'செஞ்ஞா யிற்றுச் செலவும்
அஞ்ஞா யிற்றுப் பரிப்பும்,
பரிப்புச் சூழ்ந்த மண் டிலமும்,
வளி திரிதரு திசையும்,
வறிது நிலைஇய காயமும், என்றிவை
சென்றளந்து அறிந்தார் போல, என்றும்

இனைத்து என்போரும் உளரே, .. .' (புறம். 30 1-7)

-உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்-

(செலவும் - வீதியும். காயம் - ஆகாயம்.)

'செஞ்ஞாயிற்றின் வீதியும், அஞ்ஞாயிற்றின் இயக்கமும், இயக்கத்தால் தூழப்படும் மண்டிலமும், காற்றுச் செல்லும் திசையும், ஆதாரமின்றி நிற்கும் வானமும், என்றிவற்றைத் தாமே அவ்விடஞ் சென்று அளந்து அறிந்தவரைப் போல, அவை இப்படிப்பட்டவை என உரைக்கும் அறிவுடையோரும் உளர்' என்று விண்ணியல் விஞ்ஞானம் பேசப்படுகிறது.

2. ஐம்பெரும் பூதங்களான நிலனையும், வானையும், காற்றையும், நெருப்பையும், நீரையும் உலகம் கொண்டுள்ளது என்று புறநானூற்று நூலில் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்ற புலவர் சங்கப் பாடல் சமைத்துள்ளார்.

'மண் திணிந்த நிலனும்,

நிலம் ஏந்திய விசும்பும்,

விசும்பு தைவரு வளியும்,

வளித் தலைஇய தீயும்,

தீ முரணிய நீரும் என்றாங்கு

ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை ..' - (புறம். 02 1-6)

இதில், மண் செறிந்த நிலமும், நிலத்திலிருந்து ஆகாயமும், ஆகாயத்திலிருந்து காற்றும், காற்றிலிருந்து நெருப்பும், நெருப்பிலிருந்து நீரும் உண்டாயின என்ற அறிவியல் பேசப்படுவதையும் காண்கின்றோம். இதே பாங்கான பாடலைத் தொல்காப்பியம் - பொருள். 635 என்ற பாடலிலும் மேற் காட்டிய பகுதியிற் கண்டு மகிழ்ந்தோம்.

3. பண்டைத் தமிழர்கள் நாள், கோள், நட்சத்திரங்கள், திசைகள் ஆகியவற்றை நன்கு அறிந்திருந்தனர்.

'ஆடு இயல் அழல் குட்டத்து

ஆர் இருள் அரை இரவில்

முடப்பனையத்து வேர்முதலாக்

கடைக் குளத்துக் கயம்காயப்,

பங்குனி உயர் அழுவத்துத்,

தலை நாள்மீன் நிலைதிரிய,

நிலை நாள்மீன் அதன்எதிர் ஏர்தரத்,

தொல் நாள்மீன் துறையடியப்,
பாசிச் செல்லாது, ஊசித் துன்னாது,
அளர்க்கத்திணை விளக்காக,' -(புறம். 229 1-10)
-கூடலூர் கிழார்-

1. ஆடு - மேடராசி.
2. அழல் குட்டத்து - கார்த்திகை நாளில் முதற் கால்.
3. முடப்பனையத்து - முடப்பனை போன்ற அனுட நாள்.
4. உயர் அழுவத்து - முதற் பதினைந்தின் கண்.
5. தலை நாண்மீன் - உச்சமாகிய உத்தரம்.
6. நிலை நாண்மீன் - அதற்கு எட்டாம் மீனாகிய மூலம்.
7. தொன்னாண்மீன் - மிருகசீடமாகிய நாண் மீன்.
8. பாசி - கீழ்த்திசை.
9. ஊசி - வடதிசை.
10. அளக்கர்த் திணை - கடலாற் சூழப்பட்ட பூமி.

4. கடலாழமும், நிலப்பரப்பும், காற்றியங்கு திசையும், விரிந்த வானமும்,
செஞ்ஞாயிற்றின் வெம்மையும் ஆகிய விண்ணியல் பேசப்படுவதையும் புறநானூற்றில்
காண்கின்றோம்.

'இரு முந்நீர்க் குட்டமும்,
வியன் ஞாலத்து அகலமும்,
வளி வழங்கு திசையும்,
வறிதுநிலைஇய காயமும்,
செஞ் ஞாயிற்றுத் தெறல்' - (புறம் 20 1-4,8) -குறுங்கோழியூர் கிழார்-

5. சோழன் நலங்கிள்ளி ஆட்சியில், வானின்கண் செலுத்துபவன் இல்லாது தானே
இயங்கும் வானவூர்தியில் அன்று சென்றனர் என்று உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்
என்ற புலவர் பாடல் யாத்தார் என்பதையும் புறநானூற்றில் இருந்து
அறிகின்றோம்.

'.. .. விசம்பின்
வலவன் ஏவா வான ஊர்தி
எய்துப, என்ப,' - (புறம். 27 7-9)

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் ஆட்சியில், தூங்கு எயில், இமயத்திலே
பொறித்த விற்பொறி ஆகிய எந்திரங்களை மாறோக்கத்து நப்பசலையார் எனும் புலவர்

பாடலில் அமைத்துப் பாடியுள்ளார். அன்றைய மக்கள் விஞ்ஞானத்துடன் வாழ்ந்தனர் என்பதும் தெளிவாகின்றது.

'.. .. தூங்கெயில் எறிந்தநின் ஊங்கணோர் நினைப்பின்,

.. .. இமயம் சூட்டிய ஏம விற்பொறி,' - (புறம். 39 6,15)

6. 'ஞாயிறு போன்ற கொடையும், திங்கள் போன்ற அருளும், மழை போன்ற கொடையும் உடையவனாக நீ விளங்குக!' என்று மதுரை மருதன் இளநாகனார் என்ற புலவர் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் என்ற மன்னனைச் சூரியன், சந்திரன், மழை போன்றவற்றுடன் ஒப்பிட்டு வாழ்த்துகிறார்.

'.. .. ஞாயிற் றன்ன வெந்திறல் ஆண்மையும்,
திங்கள் அன்ன தண்பெருஞ் சாயலும்,
வானத்து அன்ன வண்மையும், மூன்றும்,
உடையை ஆகி, இல்லோர் கையற,
நீ நீடு வாழிய நெடுந்தகை,' - (புறம். 55 15-19)

(3) அகநானூறு

எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றான அகநானூறு என்னும் நூலில் அறிவியல் கூறும் பாங்கினையும் காண்போம். மழையானது பெய்யும் இடத்தை விட்டுச் சென்ற ஆகாயத்திலே, சிறு முயலாகிய மறுவானது தன் மார்பகத்தே விளங்கச் சந்திரன் நிறைந்தவனாகி, உரோகிணி தன்னுடன் சேரும் இருள் அகன்ற நடு இரவில், அதாவது திருக்கார்த்திகைத் திருவிழா நாளின் இரவில், வீதிகளிலே விளக்கேற்றி, மாலைகளைத் தூக்கி என்று, விசம்பு, சந்திரனின் குறுமுயல், அறுமீன் (உரோகிணி), திருக்கார்த்திகைத் திருவிழா நாள் என்ற பதங்களுடன் நக்கீரர் பாடலை முடிக்கின்றார்.

'.. .. மழைகால் நீங்கிய மாக விசம்பில்
குறுமுயல் மறுநிறம் கிளர, மதி நிறைந்து,
அறுமீன் சேறும் அகல்இருள் நடு நாள்,
மறுகவிளக் குறுத்து, மாலை தூக்கி ..' - (அகம். பாடல். 141 6-9)

(4) பதிற்றுப்பத்து

எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றானது பரிபாடல் நூலாகும். அதில் கூறப்படும்; விண்ணியலும், மண்ணியலும் பற்றிய செய்திகளையும் காண்போம்.

1. நிலம், நீர், காற்று (வளி), வானம் (விசம்பு) என்ற இயற்கைப் பேராற்றல்கள்,

விண்மீன்கள் (நாள்), கிரகங்கள் (கோள்), சந்திரன் (திங்கள்), சூரியன் (ஞாயிறு), பெருநெருப்பு (கனை அழல்) ஆகிய ஐந்தின் அளப்பரிய ஆற்றல்கள் பற்றிக் குமட்டுர்க் கண்ணணார் எனும் புலவர் பாட்டிசைத்துள்ளார். அக்கால மக்கள் அறிவியல் பற்றித் தெரிந்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

'நிலம், நீர், வளி, விசம்பு, என்ற நான்கின்
அளப்பு அரியையே,
நாள், கோள், திங்கள், ஞாயிறு, கனை அழல்
ஐந்து ஒருங்கு புணர்ந்த விளக்கத்து அனையை, ..' - (பாடல். 14 1-4)

2. நீர், நிலம், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் என்னும் ஐம்பூதங்களின் ஆற்றலை அளந்தறிந்தாலும், என்றும், வானில் கதிரவன் சுடர்பரப்ப, அதற்குச் சற்றே வடக்காகச் சாய்ந்துள்ள சிறப்புமிகு வெள்ளிக்கோள் என்னும் சுக்கிரன், பலன்தரும் மற்றக் கோள்நிலைகளும் பொருந்தி நின்று மழைபொழிய என்றும் பாலைக் கௌதமனார் எனும் புலவர் விண்ணியல் பேசும் பாங்கினையும் பார்க்கின்றோம். வெள்ளிக் கிரகம் நேர் கிழக்கே தோன்றாது சற்று வடக்காகத் தோன்றினால், நல்ல மழை பொழியும் என்ற வழக்கை அன்றைய மக்கள் அறிந்து வைத்திருந்தனர்.

'.. நீர், நிலம், தீ, வளி, விசம்போடு, ஐந்தும்
அளந்து கடை அறியினும்,' - (பாடல். 24 15-16)

'.. .. வயங்கு கதிர் விரிந்து வானகம் சுடர்வர,
வறிது வடக்கு இறைஞ்சிய சீர் சால் வெள்ளி
பயம் கெழு பொழுதோடு ஆநியம் நிற்ப, ..' - (பாடல். 24 23-25)

3. 'அரசே! விளைநிலம் செழித்து விளைச்சல் பெருகவும், பகை இன்றி வாழவும், உலகுக்குப் பருவமழை தவறாது, வளம் கெடாதிருக்க உதவும் வெள்ளிக்கோள் மற்றக் கோள்களுடன் பொருந்தி நிற்க, வானம் பொய்யாது பெய்து உலகைக் காக்க, நான்கு திக்கிலும் ஒன்று போல மக்கள் வாழ, ஆணைச் சக்கரம் சீராகச் சுழல, உன் முன்னோர் வழியே ஆட்சி புரிவாயாக!' என்று புலவர் கபிலர் சேர மன்னனான செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைப் போற்றிப் பாட்டிசைத்தார்.

'.. .. நிலம் பயம் பொழிய, சுடர் சினம் தணிய,
பயம் கெழு வெள்ளி ஆநியம் நிற்ப,
விசம்பு மெய் அகல, பெயல் புரவு எதிர,
நால் வேறு நனந்தலை ஓராங்கு நந்த,

இலங்கு கதிர்த் திகிரி நின் முந்திசினோரே.' - (பாடல். 69 13-17)

(5) பரிபாடல்

எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றானது பரிபாடல் நூலாகும். அதிற் காணப்படும் விண்ணியற் செய்திகளையும் இனிக் கண்டு களிப்போம்.

1. 'நிலவூழி' எனப்படும் ஊழிக்காலம் தோன்றிய பின்னரும் பலகாலங்கள் அவ்வாறே மாற்றமின்றிக் கிடந்தது. நெய்தல், குவளை, ஆம்பல், சங்கம், குற்றமற்ற கமலம், வெள்ளம் என்று சொல்லப்படும் பேரெண்களின் அளவான காலங்கள் பலவும் அப்படியே கழிந்தன. நெய்தல், குவளை, ஆம்பல், சங்கம், கமலம், வெள்ளம் என்பன பேரெண்கள்; கோடிக்கும் மேற்பட்டவை. இவ்வாறான எண்களுடன் அக்காலத் தமிழன் ஈடுபட்டிருந்தான்.

'... .. உள்ளீ டாகிய இருநிலத் தூழியும்,
நெய்தலும் குவளையும் ஆம்பலும் சங்கமும்
மையில் கமலமும் வெள்ளமும் நுதலிய
செய்குறி ஈட்டம் கழிப்பிய வழிமுறை ..' - (பாடல். 2 12-15)
-கீரந்தையார்-

2. நெருப்பு, காற்று, வான், நிலம், நீர் ஆகிய ஐம்பெரும் பூதங்கள், ஞாயிறு, திங்கள் இவை இரண்டும் ஒளிதரும் பெருஞ்சுடர்கள், அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் அறநெறித் தலைவன் அறவோன், செவ்வாய், பதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி என்பவர் ஐந்து கோள்களுக்கு உரியோர், திதியின் பிள்ளைகள் அசுரர் என்போர், விதியின் மக்கள் ஆதித்தர் பன்னிருவர் என்று கூறிக் கடுவன் இளவெயினனார் பாத்தொடுத்ததையம் காண்கின்றோம்.

'... .. தீவளி விசம்பு நிலன் நீர் ஐந்தும்,
ஞாயிறும், திங்களும், அறனும், ஐவரும்,
திதியின் சிறாரும், விதியின் மக்களும்,' - (பாடல். 3 4-6)

3. முற்பட உரைத்த ஐம்புலன்களுள், இசைமை எனப்படும் முதலான ஓசையால் அறியப்படும் வானமும் நீயே! ஓசையும் ஊறுமாகிய இரண்டானும் அறியப்படும் காற்றும் நீயே! ஓசை ஊறு ஒளியாகிய மூன்றானும் உணரப்படும் தீயும் நீயே! ஓசை ஊறு ஒளி சுவை என்னும் நான்கானும் உணரப்படும் நீரும் நீயே! ஓசை ஊறு ஒளி சுவை நாற்றமென்னும் ஐந்தானும் முற்ற உணரப்படும் நிலனும் நீயே! என்று திருமாலைப் போற்றிப் பாட்டுத் தொடுத்தவர் நல்லெழுதியார் என்ற புலவராவார்.

'.. .. முந்தியாம் கூறிய ஐந்த னுள்ளும்
 ஒன்றினிற் போற்றிய விசம்பும் நீயே!
 இரண்டி னுணரும் வளியும் நீயே!
 மூன்றி னுணரும் தீயும் நீயே!
 நான்கி னுணரும் நீரும் நீயே!
 ஐந்துடன் முற்றிய நிலனும் நீயே! ..' - பாடல். 13 17-22)

(6) தத்துவ ஞானிகள்.

நாம் வாழும் பூமி கோளமா? தட்டையா? ஏன்ற வினாவுக்கு விடை காணாது
 நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து வந்தோம். பூமி கோளம்தான் என்று பின்வரும் மூன்று தத்துவ
 ஞானிகளின் கூற்றையும் காண்போம்.

1. கிரேக்க நாட்டுத் தத்துவ ஞானியான பைதகொறஸ் (Pythagoras - கி.மு. 570 - 490)
 என்பவர் கி.மு. 500 ஆம் ஆண்டுகளில் இப் பூமியானது தட்டையில்லை என்றும் அது ஒரு
 கோளம்தான் என்றும் ஓர் உத்தேசக் கணிப்பைத்
 தெரிவித்திருந்தார்.
2. மேலும், இன்னொரு கிரேக்க நாட்டுத் தத்துவ ஞானியான அறிஸ்ரோட்டில் (Aristotle
 கி.மு. 384 - 322) என்பவர் பைதகொறஸின் கூற்றான பூமி ஒரு கோளம்தான் என்பதை
 கி.மு. 330 ஆம் ஆண்டுகளில் மேலும் உறுதிப்படுத்தினார்.
3. இத்தாலி நாட்டின் கடல்வழி வல்லுனரான கிறிஸ்தோபர் கொலம்பஸ் (Christopher
 Columbus - கி.பி. 31.10.1451 - 20.05.1506) என்பவர் உலகத்தைச் சுற்றிக் கடல்வழிப் பிரயாணம்
 செய்து பூமியானது கோளம்தான் என்று நிரூபித்துக்
 காட்டிச் சென்றார்.

நிறைவாக.

இதுகாறும், தொல்காப்பியம், புறநானூறு, அகநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல் ஆகிய
 சங்ககால இலக்கியங்களில் அறிவியல் சார்ந்த பதிவுகளை மேற்காட்டிய பகுதிகளிற் கண்டு
 மகிழ்ந்தோம். இவற்றில் காலத்தால் மூத்த நூலான தொல்காப்பியத்தை
 முதுபெரும் புலவரான தொல்காப்பியர் யாத்துத் தந்தனர். அதில், அவர் உலகின் எல்லா
 உயிரினங்களையும் ஆராய்ந்து அவற்றை ஆறு வகையாக வகுத்தும், ஐம்பெரும்
 பூதங்களான நிலம், நெருப்பு, நீர், காற்று, விண் ஆகியவை கலந்த ஒரு மயக்கமான
 நிலையில் இந்த உலகம் உண்டாயிற்று என்றும், தாம் யாத்த இலக்கிய நூலான
 தொல்காப்பியத்தில் அறிவியல் செய்திகளைக் கூறிச் சென்றுள்ளார்.

தொல்காப்பியத்தை அடுத்துப் புறநானூறு, அகநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல் ஆகிய நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள அறிவியற் செய்திகளின் சுருக்கத்தையும் காண்போம். ஞாயிற்றின் பாதை, அதன் இயக்கம், இயக்கத்தால் தூழப்படும் மண்டிலம், காற்றின் திசை, ஆதாரமின்றி நிற்கும் வானம், மண் செறிந்த நிலமும், நிலத்திலிருந்து ஆகாயமும், ஆகாயத்திலிருந்து காற்றும், காற்றிலிருந்து நெருப்பும், நெருப்பிலிருந்து நீரும் எழுந்த வரலாற்றைப் புறநானூற்றிலும், விசம்பு, சந்திரனின் குறுமுயல், உரோகிணி, திருக்கார்த்திகை நாள் ஆகியவற்றை அகநானூற்றிலும், நீர், நிலம், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய ஐம்பூதங்களின் ஆற்றல், வெள்ளிக் கிரகம் வடக்கே தோன்றில் நல்ல மழை பொழியும் என்பதைப் பதிற்றுப்பத்திலும், நெய்தல், குவளை, ஆம்பல், சங்கம், கமலம், வெள்ளம் ஆகிய கோடிக்கு மேற்பட்ட பேரெண்கள், வானமும் நீயே! காற்றும் நீயே! தீயும் நீயே! நீரும் நீயே! நிலனும் நீயே! என்று திருமாலைப் போற்றல் ஆகியவற்றைப் பரிபாடலிலும் விரிவாகக் கூறப்பட்ட அறிவியற் செய்திகளாம்.

கிரேக்க நாட்டுத் தத்துவ ஞானிகளான பைதகொறஸ், அறிஸ்ரோட்டில், ஆகிய இருவரும், இத்தாலி நாட்டின் கடல்வழி வல்லுனரான கிறிஸ்தோபர் கொலம்பஸ் என்பவருடன் சேர்ந்து மூவருமாக இப்பூமியானது தட்டையில்லை என்றும், அது ஒரு கோளம் என்றும் கண்டுபிடிக்க உதவினர்.

முதன் முதலாக அறிவியற் செய்திகளைத் தொல்காப்பியத்திற் பதிவு செய்து தடம் பதித்து மற்றையவர்களையும் ஆற்றுப்படுத்திய மாபெரும் புலவரான தொல்காப்பியரை நாம் என்றும் மறப்பதற்கில்லை. நாம் அனைவரும் அவரை என்றும் போற்றித் துதித்து வாழ்த்துவோமாக!.

wijey@talktalk.net

பதிவுகள், பெப்ருவரி 20, 2017

24. தொல்காப்பியர் காட்டும் ஐந்திணைகளின் அமைப்பும் அவற்றின் எழிலும் - நுணாவிலார் கா. விசயரத்தினம் (இலண்டன்)-

பண்டைத் தமிழ் ஆன்றோரும், சான்றோரும் தம்வாழ்வியலை அகம், புறம் என இருவகைப் படுத்தி ஆய்வு மேற்கொண்டனர். அகம் என்ற அகவாழ்வில் எழும் காதலன்பு, அன்பின் எழுச்சி, நெறியோடு சேர்ந்த வாழ்வின் தகைமை ஆகியவை இப்பகுதியிற் பேசப்படுவதைக் காணலாம். புறம் என்ற புறவாழ்வில் மேற்கொள்ளவேண்டிய முறைகள், ஆண்மை சார்ந்த பணிகள், போரியல் மரபு, கைக்கொள்ள வேண்டிய அறநெறிகள் ஆகியவை இப்புறத்திற் கூறப்படுவதைக் காண்கின்றோம். அகம் என்ற பகுதியை ஒருதலைக் காமம் என்றும், அன்புடைக் காமம் என்றும், பொருந்தாக் காமம் என்றும் மூன்று பகுதிகளாகக் காட்டுவர். இன்னும் இவற்றை முறையே கைக்கிளை என்றும், அன்பின் ஐந்திணை என்றும், பெருந்திணை என்றும் தொல்காப்பியர் (கி.மு.711) ஏழு (07) திணைகளை எடுத்துக் காட்டுவர்.

'கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப.' - (பொருள். 01)

மேற்கூறப்பட்ட ஏழு திணைகளுள், நடுவென்று கூறப்பட்ட பாலைத்திணை ஒழியக், கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு நடுவாகி நின்ற ஐந்திணைகளும், கடல்தூழ்ந்த உலகம் பகுக்கப் பட்டிருக்கும் இயல்பாகும்.

'அவற்றுள்,
நடுவண் ஐந்திணை நடுவணது ஒழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.' - (பொருள். 02)

மேற்காட்டிய 'நடுவண் ஐந்திணை' - குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்பனவாம்.

பெரியோரின் செய்யுளை ஆராய்ந்தால், முதற்பொருள் எனவும், கருப்பொருள் எனவும், உரிப்பொருள் எனவும் கூறப்பட்ட மூன்று பொருள்களுமே காணப்பெறும் என்று தொல்காப்பியர் சூத்திரம் கூறும்.

'முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை.' - (பொருள். 03) முதற்பொருள் என்பது, நிலமும், பொழுதும் இவற்றினையொட்டி அமையும் ஒழுக்கங்களாகும். 'நிலம்' என்பது குறிஞ்சியும், முல்லையும், பாலையும், மருதமும், நெய்தலும் ஆகிய ஐந்தாம்.

பொழுது என்பது, அந்த ஐவகை நிலத்தையும் சார்ந்துள்ளோரின் காமவுணர்வினைக் கிளர்ந்து எழச்செய்யும் பெரும்பொழுதும், சிறுபொழுதும் ஆகிய இரண்டுமாம். இதைத் தொல்காப்பியர் கூறும் ஒரு சூத்திரத்தில் காண்போம்.

'முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே.' - (பொருள். 04)

கருப்பொருள் என்பது, அவ்வத் திணைகட்கு உரியனவாகவும், அவற்றின்கண் உள்ளனவாகவும் விளங்கும் தெய்வம், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், புள், விலங்கு, ஊர், நீர், பூ, மரம், உணவு, பறை, யாழ், பண், தொழில் ஆகிய பதினான்கும் (14) எனக் காட்டுவர் தொல்காப்பியர்.

'தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப.' - (பொருள். 20)

உரிப்பொருள் என்பன, உள்ளத்தே மனவுணர்ச்சியின் உந்துதலால் எழும் புணர்தல், இருத்தல், பிரிதல், ஊடல், இரங்கல் ஆகியவற்றைத் தொல்காப்பியர் எடுத்துக் காட்டுவர்.

'புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே.' - (பொருள். 16)

இனி, ஐந்திணைகளின் அமைப்புகளையும், அவற்றின் சிறப்பியல்புகளையும் தனித்தனியே பிரித்து ஆய்வதுதான் இக்கட்டுரையின் நோக்காகும்.

குறிஞ்சித்திணை:- இதில் மலையும், மலைசார்ந்த இடமும்; இயற்கைச் செவ்வியிற் சிறந்தனவாய், இயற்கை வளங்கள் நிறைந்தனவாய், இளம் பருவத்தினர் உலாவும் திணையாய்க் காட்சி தரும். முருகவேளின் காத்தலைக் கொண்ட உயர்ந்த மலையாகிய இடமெனச் 'சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்' (தொல். பொருள். 05) என்று தொல்காப்பியம் கூறும். குறிஞ்சியில் புணர்தலும், புணர்தல் நிமித்தமும் நிகழ்வனவாம். தனித்து வேட்டைமேற் செல்லும் இளைஞன், புனங்காத்துத் தனித்திருக்கும் கன்னி ஒருத்தியைக் கண்டு காதலுற்று ஒன்றுபடுவான். இதற்கேற்ற நிலைக்களனும், துணியும், அமைந்துள்ளது குறிஞ்சித் திணையிலாகும்.

குறிஞ்சிக்கு உயர்ந்தோர்- பொருப்பன், வெற்பன், சிலம்பன், குறத்தி, குறவன், கொடிச்சி, வேம்பன், கொடிச்சி; தாழ்ந்தோர்;- குறவர், கானவர், குறத்தியர், வேட்டுவர், இறவுளர்,

குன்றுவர், வேட்டுவித்தியர், குன்றுவித்தியர், புள்- கிளி, மயில், விலங்கு- புலி, கரடி, யானை, சிங்கம், ஊர்- சிறுகுடி, நீர்- அருவிநீர், சுனை நீர், பூ- வேங்கை, குறிஞ்சி, காந்தள், மரம்- சந்தனம், தேக்கு, அகில், அசோகு, நாகம், மூங்கில், உணவு- மலைநெல், மூங்கில் அரிசி, தினை, பறை- தொண்டகப்பறை, முருகியம், யாழ்- குறிஞ்சி யாழ், பண்- குறிஞ்சிப் பண், தொழில்- வெறியாடல், மலைநெல் விதைத்தல், தினை காத்தல், தேனழித் தெடுத்தல், கிழங்கு கிண்டி எடுத்தல், அருவிநீர் சுனைநீர் ஆடல் ஆகியவை குறிஞ்சியின் கருப்பொருள்களாம்.

குறிஞ்சித்திணைக்குப் பெரும்பொழுதாகக் கூதிரும் (ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதங்கள்), முன்பனிக் காலமும் (மார்கழி, தை மாதங்கள்), சிறுபொழுதாக யாமமும் (இரவின் நடுக்கூறு) என்று கூறுவர் தொல்காப்பியர்.

'குறிஞ்சி,

கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர். - (பொருள். 07)

பனியெதிர் பருவமும் உரித்தென மொழிப.' - (பொருள். 08)

முல்லைத்திணை:- இத்திணையில் காடும், காடு சார்ந்த இடமும் அடங்கும். இந் நிலத்து ஆயர்களில், ஆடவர் நிரைமேய்த்தலை மேற்கொண்டு பகற்பொழுதெல்லாம் காட்டிடத்தே சென்றிருத்தலும், மகளிர் பாற்பயனைக் கொண்டு விலைமாறி வருதலும் போன்ற ஒழுக்கத்தோடு ஒட்டி நிற்பர். ஏறு தழுவி வெல்வோனுக்கே தம் மகளைத் தரும் மரபும், அவனையே விரும்பி ஏற்கும் கன்னியர் மனமும் இத்திணையின் சிறப்பான அம்சங்களாகும். இதனால், இத்திணையில் இருத்தலும், இருத்தல் நிமித்தமும் இங்குள்ளோர் மத்தியில் குடிகொண்டுள்ளன. திருமால் அல்லது நெடுமால் காத்தலைக் கொண்ட காடாகிய இடமென இத்திணையை 'மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்' (பொருள். 05) என்று தொல்காப்பியர் கூறுவர்.

முல்லைக்கு உயர்ந்தோர்:- குறும்பொறைநாடன், அண்ணல், தோன்றல் மனைவி, கிழத்தி, தாழ்ந்தோர்:- இடையர், இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர், கோவலர், பொதுவர், பொதுவியர், கோவித்தியர், புள்:- சிவல், காட்டுக்கோழி, விலங்கு:- மான், முயல், உழை, புல்வாய், ஊர்:- பாடி, சேரி, பள்ளி, நீர்:- குறுஞ்சுனை நீர், கான்யாற்று நீர், பூ:- முல்லைப் பூ, குல்லைப் பூ, தோன்றிப் பூ, பிடவம் பூ, மரம்:- கொன்றை, காயா, குருந்தம், உணவு:- வரகு, சாமை, முதிரை, பறை:- ஏறுகோட்பறை, ஏறங்கோட் பறை, யாழ்:- முல்லை யாழ், பண்:- சாதாரி, தொழில்:- சாமை விதைத்தல், வரகு விதைத்தல், அவற்றின் களை கட்டல், அவற்றை அரிதல், கடா விடுதல், கொன்றைக் குழலூதல், மூவின மேய்த்தல், கொல்லேறு தழுவுதல், குரவைக் கூத்தாடல், கான்யாற்றில் ஆடல் ஆகியவை முல்லையின் கருப்பொருள்களாகும்.

முல்லைத்திணைக்குப் பெரும்பொழுதாகக் காரும் (ஆவணி, புரட்டாதி மாதங்கள்.),

சிறுபொழுதாக மாலையும் (இரவின் முற்கூறு) என்று எடுத்துக் காட்டுவர் தொல்காப்பியர்.

'காரும் மாலையும் முல்லை.' - (பொருள். 06)

பாலைத்திணை:- குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம். நெய்தல் ஆகிய திணைகளுக்கு நிலம் ஒதுக்கப்பட்டது போல், பாலைத்திணைக்கு நிலம் ஒதுக்கப்படவில்லை. பாலை என்பது, காலப்போக்கில் குறிஞ்சியிலும், முல்லையிலும் சில பகுதிகள் முறைமுறை திரிந்து, நல்லியல்பு இழந்து, வெம்மையால் வளமை குன்றிய நிலத்தைக் குறிப்பதாகும். இன்னும் பாலை பிறந்த கதையைச் சிலப்பதிகாரத்தில் காண்போம்.

'முல்லையும், குறிஞ்சியும், முறைமையின் திரிந்து
நல் இயல்பு இழந்து, நடுங்கு துயர் உறுத்துப்,
பாலை என்பது ஓர் படிவம் கொள்ளும்.' - (காடுகாண் காதை. 64-66)

இதனையொட்டியே பிரிதலும், பிரிதல் நிமித்தமுமாகிய பெருந்துயரத்தை இத்திணைக்கு உரிமைப்படுத்தினர் எனலாம். ஆறலை கள்வரும், கொலையும், துன்பமும், வெம்மையும் இந்நிலத்தின் சிறப்பான தன்மைகளாம். பாலையைக் காக்கும் தெய்வமாக துர்க்கை அல்லது கொற்றவை உள்ளதையும் காண்கின்றோம்.

தலைமகனைப் பிரிதலும், தலைமகளை உடன்கொண்டு தமரைப் பிரிதலுமாகிய இருவகைப் பிரிவும் பாலைக்குரிய பொருளாகும் என்று புலவர் கூறுவர். இதைத் தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு செப்புவர்.

'இருவகைப் பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றலும்
உரியதாகும் என்மனார் புலவர்' - (பொருள். 13)

பாலையின் கருப்பொருள்களாக உயர்ந்தோர்:- விடலை, காளை, மீளி, எயிற்றியர், தாழ்ந்தோர்:- எயினர், எயிற்றியர், மறவர், மறத்தியர், புள்:- புறா, பருந்து, எருவை, கழுகு, விலங்கு:- வலியழிந்த யானையும், வலியழிந்த புலியும், வலியழிந்த செந்நாயும், ஊர்:- குறும்பு, பறந்தலை, நீர்:- நீரில்லாக் குழி, நீரில்லாக் கிணறு, அறுநீர்க் கூவலும், அறுநீர்ச் சுனையும், பூ:- குரா அம்பு, மரா அம்பு, பாதிரியும், மரம்:- உழிஞை, பாலை, ஓமை, இருப்பை, உணவு:- வழியிற்பறித்த பொருள், பதியிற் கவர்ந்த பொருள், பறை:- துடி, ஆறலைப் பறையும், தூறைகோட் பறையும், யாழ்:- பாலையாழ், பண்:- பாலை, பஞ்சரம், தொழில்:- போர் செய்தல், பகற் தூறையாடுதல் ஆகியன கூறப்பட்டுள்ளன.

பாலைத்திணைக்குப் பெரும்பொழுதாக இளவேனிலும் (சித்திரை, வைகாசி மாதங்கள்), முதுவேனிலும் (ஆனி, ஆடி மாதங்கள்), பின்பனியும் (மாசி, பங்குனி மாதங்கள்), சிறுபொழுதாக நண்பகலும் எடுத்துக் காட்டுவர் தொல்காப்பியர்.

'நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.' - (பொருள். 11)

'பின்பனி தானும் உரித்தென மொழிப.' - (பொருள். 12)

மருதத்திணை:- வயல் வளமும், நீர்வளமும் மிகுந்த பகுதி மருதம் ஆகும். பெருநிலக் கிழார்களும் அவர்களைச் சார்ந்து வாழும் பிற மக்களும் வாழும் ஊர்கள் பல செறிந்தது மருதம் என்பர். இங்கு வாழும் மக்கள், தம் வளமையால், காமத்தில் இறங்கிப் பரத்தமை கொள்வதும் நிகழ்வதாம். கற்புடைய தலைவியை அவனால் மறக்கவோ, வெறுக்கவோ முடியவில்லை. அவள்தான் தன் குடிமரபை வாழ்விப்பவள், காப்பவள் என்பதை அவன் உணர்வான். இதனால், அவள் ஊடி நிற்பாள். இருந்தும், ஊடியும் கூடியும் நிற்பது சகசமாகும். இது கண்டே ஊடலையும், ஊடல் நிமித்தத்தையும் மருதத்திற்கு உரிமையாக்கினர் ஆன்றோரும், சான்றோரும். இந்திரனின் (வேந்தன்) காத்தலைக் கொண்ட நன்னீர் பொருந்திய வயலாகிய மருதத்தை 'வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்' - (பொருள். 05) என்று சூத்திரம் அமைத்தார் தொல்காப்பியம்.

மருதத்திற்கு உயர்ந்தோர்:- ஊரன், மகிழ்நன், கிழத்தி, மனைவி, மனையோள், தாழ்ந்தோர்:- உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடையியர், களமர், புள்:- வண்டானம், மகன்றில், நாரை, அன்னம், பெருநாரை, கம்புள், குருகு, தாரா, நீர்க்கோழி, விலங்கு:- எருமை, நீர்நாய், ஊர்:- பேரூர், மூதூர், நீர்:- கிணற்று நீர், ஆற்று நீர், பொய்கை நீர், பூ:- தாமரைப்பூ, கழுநீர்ப்பூ, மரம்:- காஞ்சி, வஞ்சி, மருதம், உணவு:- செந்நெல் அரிசி, வெண்ணெல் அரிசி, பறை:- நெல்லரி பறை, மணமுழவு, யாழ்:- மருத யாழ், பண்:- மருதப் பண், தொழில்:- விழாச் செய்தல், வயற்களை கட்டல், நெல் அரிதல், கடா விடுதல், குளம் குடைதல், புது நீராடல் ஆகியன இத்திணையின் கருப்பொருள்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

மருதத்திணைக்குப் பெரும்பொழுதாக ஆறு பருவங்களான வைகறைக் காலமும் (இரவின் பிற்கூறு - 12 மாதங்கள்), சிறுபொழுதாக விடியலும் (பகற்பொழுதின் முற்கூறு) என்று சூத்திரம் அமைத்துக் காட்டுவர் தொல்காப்பியர்.

'வைகறை விடியன் மருதம்.' - (பொருள். 09)

நெய்தல் திணை:- கடலும், கடல் சார்ந்த பகுதியும் நெய்தல் ஆகும். கடலை வென்று, கடல்வளத்தைப் பயன் படுத்தும் ஆற்றல் மிகுந்த மக்கள் வாழும் இடமாகும். கடற்சோலை, அதன் வளம், மணல் மேடு ஆகியன மக்களை ஈர்ந்து நிற்கின்றன. கடலிற் கப்பல் செலுத்தும் தமிழரின் பழம் பெருமையையும், கடலாற் பெறும் உப்பும், மீனும் கொண்டு தம் வாழ்வை வகுத்துள்ள இயல்பினையும், மக்கள் மத்தியில் எழும் காதல் நிலைகளையும்

இங்குக் காணலாம். மீன் வளம் நாடிக் கடலிற் செல்வர் ஆடவர். அவர் குறித்த பொழுதில் வராதவிடத்தில் இரங்கலும், இரங்கல் நிமித்தமும் காட்டி வருந்தி நிற்பர் அவர் மகளிர். இதனால் இத்திணைக்கு இரங்கலையும், இரங்கல் நிமித்தத்தையும் உரிப்பொருளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. வருணனின் காத்தலைக் கொண்ட மிகுந்த மணல்பொருந்திய கடற்கரையான நெய்தலை 'வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்' - (பொருள். 05) என்று சூத்திரம் அமைத்தார் தொல்காப்பியர்.

நெய்தற்கு உயர்ந்தோர்:- சேர்ப்பன், புலம்பன், பரத்தி, நுழைச்சி, கொண்கன், துறைவன், புலம்பன், தாழ்ந்தோர்:- நுளையர், நுளைச்சியர், பரதர், பரத்தியர், அளவர், அளத்தியர், திமிலர், புள்:- கடற் காகம், அன்னம், அன்றில், விலங்கு:- சுறாமீன், உமண், பகடு, ஊர்:- பாக்கம், பட்டினம், நீர்:- உவர்நீர்க்கேணி, கவர்நீர், மணற்கிணற்று நீர், பூ:- நெய்தல் பூ, தாழம் பூ, மூண்டகப் பூ, அடம்பம் பூ, கைதை, நெய்தல், மரம்:- கண்டல், புன்னை, ஞாழல், உணவு:- மீனும் உப்பும விற்றுப் பெற்ற பொருள்கள், பறை:- மீன் கோட்பறை, நாவாய்ப் பம்பை, யாழ்:- விளரி யாழ், பண்:- செவ்வழிப்பண், தொழில்:- மீன் பிடித்தல், உப்புண்டாக்கல், அவை விற்றல், மீன் உணக்கல், அவற்றை உண்ணவரும் பறவைகளை ஓட்டுதல், கடலாடுதல் ஆகியன இத்திணையின் கருப்பொருள்களாகக் காணலாம். நெய்தல் திணைக்குப் பெரும்பொழுதாக ஆறு பருவங்களையும் (12 மாதங்கள்), சிறுபொழுதாக ஏற்படு காலமும் (பகற்பொழுதின் பிற்கூறு) என்று காட்டுவர் தொல்காப்பியர்.

'எற்பாடு, நெய்தல் ஆதல்; மெய்பெறத் தோன்றும்.' - (பொருள். 10)

நிறைவாக.

அறம், புறம் அமைத்து, ஒருதலைக் காமம், அன்புடைக் காமம், பொருந்தாக் காமம் ஆகிய மூன்றும் காட்டி, மேலும் அவற்றைக் கைக்கிளை என்றும், அன்பின் ஐந்திணை என்றும், பெருந்திணை என்றும் ஏழு திணைகளை அமைத்து, அதில் அன்பின் ஐந்திணைகளான குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் எடுத்துரைத்து, அத் திணைகள் ஐந்திற்கும் நிலம், பொழுது (பெரும் பொழுது, சிறு பொழுது) வகுத்து, திணைகள் ஐந்திற்கும் உள்ள கருப்பொருள்களாக தெய்வம், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், புள், விலங்கு, ஊர், நீர், பூ, மரம், உணவு, பறை, யாழ், பண், தொழில் (14) எடுத்துக் காட்டி, ஐவகை நிலங்களில் வசிக்கும் மக்களின் மனங்களில் எழும் புணர்தலும், புணர்தல் நிமித்தமும், இருத்தலும், இருத்தல் நிமித்தமும், பிரிதலும், பிரிதல் நிமித்தமும், ஊடலும், ஊடல் நிமித்தமும், இரங்கலும், இரங்கல் நிமித்தமும் ஆகிய பத்துவகை உரிப்பொருள்களையும் அமைத்துக் காட்டிய தொல்காப்பியர் மக்களின் வாழ்வியலை மனத்தில் இருத்திச் செயற்பட்டார் என்பது தெளிவாகத் தெளிவாகின்றது. இதனால் அவர் இன்றும் தமிழ் மக்களின் மனத்தில் பதிவாகியுள்ளார்.

**25. தமிழ் 2010 கருத்தரங்கில் டாக்டர் கலாம் ஆற்றிய உரை -
கி.பென்னேஸ்வரன் -**

10 டிசம்பர் 2010 துவங்கி 12 டிசம்பர் 2010 முடிய மூன்று நாட்கள் தில்லித் தமிழ்ச் சங்கத்தில் தமிழ் 2010 கருத்தரங்கம் மிகவும் அற்புதமாக நடைபெற்றன. முதல் நாள் கருத்தரங்கில் டெல்லி முதல்வர் ஷீலா தீஷித் சிறப்புரையாற்றி நிகழ்வைத் துவங்கி வைத்தார். தொடர்ந்து 10 டிசம்பர் 2010 (சனிக்கிழமை) காலை அழைக்கப்பட்ட அனைத்துப் படைப்பாளிகளும் டெல்லியின் தமிழார்வலர்களும் தமிழ்ச் சங்க செயற்குழு உறுப்பினர்களும் டெல்லி சுப்பிரமணிய பாரதி மார்க்கில் உள்ள பாரதி சிலைக்கு மலரஞ்சலி செலுத்தி விட்டு நேராக திருவள்ளூர் கலையரங்கத்துக்கு வந்தனர். டெல்லி தமிழ்ப் பள்ளியில் பயிலும் கழந்தைகள் வழங்கிய பாரதிபாடலுடன் அமர்வுகள் துவங்கின.

இந்த அமர்வுகள் பற்றிய அலசல்களை நாளை பார்க்கலாம். நிறைவு விழாவில் டாக்டர் கலாம் கலந்து கொண்டார். அமர்வுகளில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளைத் தொகுத் “இதுவரை, இன்று, இனி” என்ற தலைப்பில் நூலை வெளியிட்டார்.

இப்போதைக்கு நிறைவு விழாவில் டாக்டர் அப்துல் கலாம் ஆற்றிய அருமையான உரையினை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அவர் பால் மக்களுக்கு உள்ள இனம் புரியாத ஈர்ப்பு பிரமிக்க வைக்கிறதாக இருக்கிறது. அவருடைய பெயரே அவையில் பெரும் பரவசத்தினை ஏற்படுத்தியதை தமிழ்ச் சங்க அரங்கில் நேற்று மீண்டும் காண நேர்ந்தது. ஒவ்வொரு வரியிலும் வார்த்தையிலும் எழுத்திலும் இந் சமூகத்தின் மீதும் சகமனிதர்கள் மீதும் அவர் கொண்டுள்ள அக்கறை பொதிந்திருந்தது.

நாடக ஊடகத் தமிழ் குறித்த அமர்வினை நெறியாளுகை செய்ததால் தில்லித் தமிழ்ச் சங்கத்தின் நினைவுப் பரிசை அந்த மாமனிதரின் கரங்களால் பெறும் பேறு கிட்டியது.

இங்கே அப்துல் கலாம் அவர்களின் உரை -

நல்வாழ்வும், நற்பண்பும் இணைந்த நாட்டை உருவாக்குவோம்! அறிவு அற்றம் காக்கும்!

தில்லி தமிழ் சங்கம் நடத்தும் “தமிழ் 2010” கருத்தரங்கத்தின் நிறைவு விழாவில் கலந்து கொண்டு, தமிழ் அறிஞர் பெருமக்களை சந்திக்க கிடைத்த வாய்ப்புக்கு நான் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இந்த விழாவைச் சிறப்பாக நடத்தும் தில்லி தமிழ் சங்கத்திற்கு என் மனமார்ந்த நல்வாழ்த்துக்கள். கடந்த 3 நாட்கள் நடந்த பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளில் தமிழை ஆராய்ந்து, தமிழை வளப்படுத்தி, தமிழ் மொழியின் மாட்சிமையை வெளிக்கொணர்ந்து, அதன் படைப்பாக இன்றைக்கு “இதுவரை, இன்று, இனி...” என்ற புத்தகத்தினை

வெளியிடுவதில் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். 1946ல் இருந்து இன்று வரை இப்படிப்பட்ட ஒரு அறிவார்ந்த கருத்தரங்கம் இந்த தில்லி தமிழ் சங்கங்கத்தில் இப்போதுதான் இவ்வளவு சிறப்பாக நடைபெறுகிறது என்று அறிகிறேன். இதை சிறப்பாக ஏற்பாடு செய்து இப்படி பட்ட ஒரு அருமையான புத்தகத்தை வெளியிட எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிக்காக தில்லி தமிழ் சங்க நிர்வாகிகளுக்கும், குறிப்பாக பொதுச்செயலாளர் திரு சக்தி பெருமாளுக்கும் எனது பாராட்டுக்கள்.

இந்த கட்டுரைகளின் படைப்பாளிகள் தமிழ் திறனை, ஆராய்ச்சியை, கவிதை நடையை, மொழியின் திறனை, கற்பனை வளத்தை, வாழ்வின் சூழலை, இலக்கியத்தின் பல்வேறு பரிணாமங்களை, உலகமயமாகும் தமிழை, கணினித்துறையில் பல்வேறு பரிணாமம் பெற்ற தமிழை, பிற மொழிகளுடன் தமிழ் எவ்வாறு சமூக மாற்றத்தில் பங்கு பெற்றுள்ளது என்பதைப் பற்றியும், அழகாக தொகுப்பாசிரியர் திரு கோ. பாலச்சந்திரன், IAS, அவர்கள் தொகுத்தளித்துள்ளார்கள். இங்கு கணினித்தமிழில் எப்படி பல்வேறு வடிவங்கள் பெற்று இன்றைக்கு யுனிகோடாக வடிவம் பெற்றுள்ளது என்பதை பற்றியும், இன்றைக்கு உள்ள Level 2 Complex Script என்ற முறையில் தமிழ் யுனிகோடும், அதன் பயன்பாடும் மற்றும் அதில் உள்ள குறைபாடுகளையும், TACE-16 என்ற முறையில் உருவாக்கினால் அது எப்படி கணினி மட்டுமல்ல, ipad, iphone, smart phone, android போன்ற தொலைத்தொடர்பு சாதனங்களிலும் இதன் பயன்பாடு அதிகரிக்கும் என்பதைப்பற்றியும் ஒரு விவாதத்தை தொடங்கி இருக்கிறது. இதன் முடிவு 6 கோடி மக்களின் பயன் பாட்டுக்கு உபயோகமானதாக மாறும் என்பது திண்ணம். எனவே இப்படிப்பட்ட ஆராய்ச்சி கட்டுரைகளை படைத்த அத்துனைபடைப்பாளிகளுக்கும் எனது மனமார்ந்த நல்வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த தருணத்தில், “இதுவரை, இன்று, இனி...” என்ற புத்தகத்தின் தொகுப்பாளர் திரு கோ.பாலச்சந்திரன் அவர்களிடம், நான் ஓர் எண்ணத்தைபகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த தமிழ் 2010 என்ற கருத்தரங்கத்தில் கொடுக்கப்பட்ட 7 தலைப்புகளில், இனிவரும் கருத்தரங்களில், இன்னும் இரண்டுதலைப்புகளை நீங்கள் சேர்க்க வேண்டும், அதாவது, ஒன்று தமிழ் மக்களின்வாழ்க்கை தரத்தையும், தமிழ் மக்களின் சிறப்பியல்புகளையும் சித்தரிப்பாக அமையவேண்டும், இரண்டாவது தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை தரம் இன்னும் பத்துஆண்டுகளில் எவ்வாறு மேம்பட வேண்டும், எப்படி ஒரு வழமான தமிழகத்தைநாம் காண முடியும் என்ற ஆராய்ச்சி கட்டுரைகளையும் வெளியிட வேண்டும்.அதை திரு கோ.பாலச்சந்திரன் அவர்கள் அடுத்த புத்தகமாக வெளியிடவேண்டும்.இம்முயற்சிக்கு தில்லி தமிழ் சங்கம் உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும்.

உலகின் கலங்கரை விளக்கம்

அதற்கு முன்பாக, இங்கு தில்லி தமிழ் சங்கத்தில் கூடியிருக்கும் தமிழ் பெரியோர்களுக்கும், அறிஞர் பெருமக்களுக்கும், ஒரு நிகழ்ச்சியை பற்றி பகிர்ந்து கொள்ள

விரும்புகிறேன். அதாவது கடந்த டிசம்பர் 2ம் தேதி அன்று தைவான் நாட்டின் தலைநகரம், தைபேயிற்கு சென்று இருந்தேன். அங்கு நடைபெற்ற 30 வது உலக கவிஞர்கள் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டேன். அந்த மாநாட்டில் உலகம் முழுவதிலும் இருந்தும் பல்வேறு நாடுகளை சேர்ந்த கவிஞர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். சீனா நாட்டை சேர்ந்த கவிஞர்களும், அரசியல் பிரமுகர்களும் கலந்து கொண்டார்கள். அதில் நான் கண்ட நிகழ்ச்சியை தான் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். அது என்ன ஒரு நிகழ்ச்சி. அதாவது என்னுடைய நண்பர் கவிஞர் யூசி, அவர்கள் மேடையேறினார். அவர் சொன்னார், நான் 2005 ம் வருடம் இந்தியாவிற்கு சென்றேன், அங்கு என் நண்பர் கலாம் அவர்கள், குடியரசுத் தலைவராக இருந்தார். அவரிடம், கவிதையை பற்றி உரையாடிக்கொண்டு இருந்த பொழுது, காலம் என்னிடம் 2200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தமிழகத்தில் பிறந்து, இந்த உலகத்திற்கு உலக திருமறை வழங்கிய திருவள்ளுவரின், திருக்குறளை எனக்கு வழங்கினார். அதன் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பை எனக்கு வழங்கினார்.

அதை கடந்த 5 ஆண்டுகளாக படித்து உள்வாங்கி, பல்வேறு திருக்குறளின் ஆங்கில உரை நடைகளை படித்தேன், எவ்வளவு ஒரு அருமையான கருத்துக்கள் அடங்கிய காலப்பெட்டகம் அவை. அறம், பொருள், இன்பத்தை பற்றி அவர் எழுதிய 2 வரி கொண்ட குறள், 2200 வருடங்களுக்கு முன்பே வாழ்ந்த தமிழ் சமுதாயத்தின் மாட்சிமையை, அறிவார்ந்த சமூகத்தின் மகிமையின் வெளிப்பாடாக அமைந்திருக்கிறது, நாம் எப்படி வாழவேண்டும் என்பதை பற்றியும், முழு உலகத்திற்கும் பொருந்தும் வகையிலும், அது இக்கால உலகத்திற்கும் முக்காலும் பொருந்தும் வகையில் அமைந்திருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தேன் என்றார். அதற்கு அடுத்து சொன்னார், 2005ல் எனது நண்பர் கலாம், திருக்குறளை பரிசளித்து சொன்னார், இதை சீன மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுங்கள் என்று. ஆனால் திருக்குறளை படிக்க படிக்க, எனது நண்பர் கலாம் சொன்னது என்னை தூங்க விடவில்லை, இது சீன மொழி பேசும் மக்கள் அனைவரையும் சென்று அடைய வேண்டும் என்று நினைத்தேன். உடனடியாக அதை சீன மொழியில், மொழிபெயர்த்து இருக்கிறேன், அதை இன்றைக்கு எனது நண்பர் கலாம் முன்னிலையில், இந்த 30வது உலக கவிஞர்கள் மாநாட்டில் வெளியிடுகிறேன் என்று சொன்னார். உடனடியாக, அங்கு கூடியிருந்த அத்தனை உலக கவிஞர்களும், அறிஞர் பெறுமக்களும், ஆரவாரத்துடன் திருக்குறளின் சீன மொழி பெயர்ப்பை வரவேற்று அங்கிகரித்தார்கள். இது புத்தகமாக 2011 ஜனவரியில் சீனா முழுவதும் மற்றும் எங்கெல்லாம் சீனா மொழியில் பேசுபவர்கள் இருக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் சென்று அதன் மகிமையை வெளிப்படுத்தி மக்களின் வாழ்வை வளப்படுத்தும். இந்த நிகழ்ச்சி ஒன்றே எப்படிதமிழ் மொழியால் தமிழர் படைத்த திருக்குறள் உலகத்திற்கு ஒரு கலங்கரைவிளக்கம் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. அப்படி பட்ட தமிழ் வளர்த்த தமிழர்கள், எப்படி இருக்க வேண்டும்.

நல்லொழுக்கத்துடன் கூடிய உழைப்பே உயர்வு தரும் அதாவது இன்றைய சூழலில்,

தமிழர்களின் வாழ்வு எப்படி இருக்க வேண்டும். எப்படிப்பட்ட வாழ்வு தமிழுக்கும், தமிழர்க்கும் ஏற்றும் தரும். இன்றைக்கு இருக்கும் 6 கோடி தமிழ் மக்கள், 2020 ல் 10 கோடிக்கு மேலாக உயர்ந்து இருப்பார்கள். ஆனால் அவர்களது வாழ்க்கை உயர்ந்து சிறப்பான வாழ்க்கை வாழவேண்டுமானால், என்ன வேண்டும். சிறப்பாக வாழ முதலாவதாக சிறந்த கல்வி அவசியம், கல்விக் கேற்ற வேலைவாய்ப்பு அவசியம், வேலை வாய்ப்பு மட்டுமல்ல, பண்டைத்தமிழர்களுக்கிருந்த நற்பண்புகள் அவசியம், உழைப்பவரே உயர்ந்தவர் என்ற இலட்சியம் வேண்டும், தனது செயலில் நேர்மை வேண்டும், பகைக்கு அஞ்சா விவேகத்துடன் கூடிய வீரம் வேண்டும், அனைவரையும் மதிக்கும் பண்பு வேண்டும், வாழ்க்கையில் கோபத்தை தவிர்க்க வேண்டும், பயணற்ற வார்த்தைகளை சொல்லாமல் இருக்க வேண்டும், அரசியலில் நேர்மை, நாணயம் வேண்டும், தோல்வி மனப்பான்மைக்கு தோல்வி கொடுக்கும் தலைமைப் பண்பு வேண்டும், நமது முன்னோர்கள் காட்டிய அறவழியை நமது குழந்தைகளுக்கு போதிக்க வேண்டும், வாழ்க்கையில் உழைத்து செல்வம் சேர்த்தோர்களுக்கு ஈகைப்பண்பு வேண்டும், ஈகை அறிவுச்செல்வத்தை தருவதாக அமையவேண்டுமேயல்லாம், தானமாக கூடாது. இதற்கெல்லாம் ஒரு அடிப்படை பண்பு வேண்டும். என்ன அந்த அடிப்படைப்பண்பு அது. அது தான் நல்லொழுக்கம். நல்லொழுக்கம் என்றால் என்ன?

நல்லொழுக்கம்

எண்ணத்திலே நல்லொழுக்கம் இருந்தால்

நடத்தையில் அழகு மிளிரும்

நடத்தையில் அழகு மிளிர்ந்தால்

குடும்பத்தில் சாந்தி நிலவும்

குடும்பத்தில் சாந்தி நிலவினால்

நாட்டில் சீர் முறை உயரும்

நாட்டில் சீர் முறை உயர்ந்தால்

உலகத்தில் அமைதி நிலவும்.

எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படை நல்லொழுக்கம் என்பது இந்த சிறு கவிதை மூலம்

உங்களுக்கு விளங்கும் என்று நம்புகிறேன்.

நல்லொழுக்கத்துடன் உழைத்தால், நல்ல எண்ணங்கள் உண்டாகும், நல்ல சிந்தனையால், நல்ல கவிதைகள் பிறக்கும், தமிழ் மொழி இலக்கியம் வளரும், தமிழ் விஞ்ஞானம் வளரும், தமிழர் தம் தொழிலில் சிறந்து விளங்குவர், தமிழ் மக்களின் வாழ்வு சிறக்கும். நல்லொழுக்கும் உள்ள தமிழகம் உழைப்பால் சிறப்பாக வளரும். திருவள்ளுவர் கண்ட திருக்குறள் போல் மற்றுமொறு மறுமலர்ச்சிக்காவியம் பிறக்கும், தொல்காப்பியத்தைப்போல் தமிழ் இலக்கிய படைப்புகள் பலபல உண்டாகும். ஐம் பெரும் காப்பியங்கள் கண்ட தமிழகம் பல அறிய காப்பியங்களை வடிக்கும், தமிழ் மொழி சிறக்கும். அப்படிப்பட்ட தமிழகம் உருவாக வேண்டுமானால் நாம் ஒவ்வொருவரும்

நல்லொழுக்கத்தை நமது எதிர்கால சந்ததிகளான குழந்தைகளுக்கு கற்று தரவேண்டும்.

வளர்ந்த நாடும் மக்களின் நல்ல பண்புகளும்

நம் நாடு மிக வேகமாக வளர்ந்த நாடாக உருவாக எல்லாத் திறமைகளும், இயற்கை வளங்களும் உள்ளன. அரசியலில் இருப்பவர்கள், பதவியில் இருப்பவர்கள், அறிவு ஜீவிகள், தொழில் நிறுவனர்கள், செய்தி தொழில் நிபுணர்கள் இப்படிப் பலர் தங்கள் முழுத் திறனையும் கொண்டு இளைய சமுதாயத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்தால், வளர்ந்த நாட்டைச் சீக்கிரமே உருவாக்க முடியும். நல்ல எண்ணங்கள் மட்டுமே நாம் விதைப்போம். நல்லவைகளைப் பற்றியே நாம் சிந்திப்போம். நல்ல சமுதாயம் உருவாகும். இதுதான் நாம் இளைய சமுதாயத்திற்கு உருவாக்கித்தரும் சொத். இத்தருணத்தில்,, நாட்டின் பரம்பரை சொத்தாக திகழும் நல்ல எண்ணங்களை, இலக்கியத்தின் வாயிலாக எப்படி நாம் அறிகிறோம் என்பதை பற்றி நாம் பார்ப்போம். தொல்காப்பியரின் ஓர் அறிவுரை இன்றைய சூழலில் நாட்டிற்கு, தமிழகத்திற்கு மிகவும் முக்கியமானது. அதாவது எப்படிபயனுள்ளவற்றை பேசவேண்டும், எழுதவேண்டும், படிக்க வேண்டும் என்று அழகாக கூறுகிறார்.

தொல்காப்பியத்தில் பொருளதிகாரம் - மரபியல் - நூற்பா 109 இல் ஒரு அழகான விடை கண்டேன்.

"சிதைவு எனப்படுவவை வசை அற நாடின்
கூறியது கூறல், மாறுகொளக் கூறல்,
குன்றக் கூறல், மிகைபடக் கூறல்,
பொருள் இலமொழிதல், மயங்கக் கூறல்,
கேட்போருக்கு இன்னா யாப்பிற்று ஆதல்
பழித்த மொழியான் இழுக்கம் கூறல்
தன்னான் ஒரு பொருள் கருதிக் கூறல்
என்ன வகையினும் மனக்கோள் இன்மை
அன்ன பிறவும் அவற்று விரி ஆகும்"

----- (பொருளதிகாரம் - மரபியல் - நூற்பா-109).

இந்த நூற்பாவின் கருத்து என்னவென்றால்

(தொல்காப்பிய பூங்காவிலிருந்து)

முன்பு கூறியதையே பின்பும் கூறுவது என்ற கூறியது கூறல்,
முதலில் ஒன்றைக் கூறி விட்டுப் பிறகு அதற்கு முரணாகக் கூறல்,
கூற வேண்டியதை நிறைவாகக் கூறாமல் குறைவாகக் கூறல்,

ஒன்றை மிகைப்படுத்திக் கூறல்,
 பொருளற்ற செய்திகளைக் குறிப்பிடுதல்,
 கேட்போரோ, படிப்போரோ குழப்பமடையுமாறு விளக்குதல்,
 கேட்போர் செவிக்கு இனிமை கிட்டாத வண்ணம் சொல்லுதல்,
 பெரியோர் பழித்திட்ட சொல்லை; அதன் இழிந்த நிலை கருதாமல் எடுத்தாளுதல்,
 நூலின் வாயிலாக வெளிப்படுத்த வேண்டிய அறிவுரை பற்றிக் கவலையுறாமல், தன்
 கருத்தை எப்படியும் புனைந்துரைத்து இடைச் செறுகலாற்றுதல்,
 படிப்போரும், கேட்போரும் சுவைத்திட முடியாத பழுதுற்ற நிலையில்
 படைத்தளித்தல்

இந்தப் பத்து குற்றத்தைப் பேச்சிலும், எழுத்திலும், வாழ்விலும் நீக்கி விடவேண்டும் என்பது
 என்னுடைய கருத்து. அதுவும் இச்சமயத்தில், நம் நாட்டிற்கு மிகவும் முக்கியம்.
 திருவள்ளுவர் 2200 ஆண்டுகளுக்கு முன், சொல்கிறார்.

சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
 சொல்லிற் பயனிலாச் சொல். (200)

பொருள்: நாம் சொல்லும், ஒவ்வொரு சொல்லும், நமக்கும், பிறருக்கும் நன்மையையும்,
 பயனும் தருவதாக அமைய வேண்டும். பயன் இல்லாத சொற்களை ஆராய்ந்தறிந்து,
 விலக்கிவிட வேண்டும்.

ஒரு அரும்பெரும் விஞ்ஞானி பேராசிரியர் பிரம்ம பிரகாஷ் அவர்களுடன், நானும் எனது
 சக நண்பர்களும் ஒரு முக்கியமான பணி செய்து கொண்டு இருந்தோம். ஒவ்வொருநாளும்
 பல முக்கியமான முடிவுகளை எடுக்க வேண்டியிருக்கும். அவர் எங்களிடம் ஒரு சில
 வார்த்தைகள் மட்டுமே பேசுவார், ஆனால் அவர் பேசுவது ஒரு சில வார்த்தைகளே
 என்றாலும், அதன் முடிவு வெளிப்பட்டுவிடும். ஆனால் நாங்கள் பேசுவதே மிகவும் அதிகம்.
 எனவே ஒரு விஷயத்தை பற்றி பேசும் முன்பு சிந்தித்தால், அதைப்பற்றி ஞானம்
 வந்ததையும், ஞானம் உண்டானால் பயனற்ற சொற்கள் தோன்றாது, பயனற்ற சொற்கள்
 இல்லையென்றால் அங்கு காரியம் நடக்கும், செயல் நடக்கும், மிகப்பெரிய அரும் பெரும்
 செயல்கள் மக்களுக்கு பயனுள்ள விஷயங்களை ஏடுத்து செல்லும். அதனால்
 எல்லோருக்கும் நன்மை விளையும். எனவே நாம் பயனற்ற வார்த்தைகளை பேசாமல்,
 நமக்கும், நாட்டிற்கும் பயனுள்ள விஷயங்களை மட்டும் சிந்திக்க வேண்டும், பேசவேண்டும்
 அதை திறம்பட செயல் படுத்த வேண்டும். அப்படிப்பட்ட இளைஞர்களால் மட்டுமே,
 இந்தியாவின் 2020 க்குள் வளர்ந்த நாடாக வேண்டும் என்ற கனவை நனவாக்க முடியும்.

இளைஞர்களும் வளர்ந்த இந்தியாவும்

இந்தியா 2020 ல் வளர்ந்த நாடாக மாற வேண்டுமென்பதே நம் நாட்டின் குறிக்கோள்.

வளமான நாடு என்றால், பொருளாதாரம் வளமிக்க, 100 கோடி மக்கள் சிறப்பாக வாழ வேண்டுமென்பதே நமது நாட்டின் இலட்சியம். வேலை இல்லை என்ற நிலைமை மாறி, நல்ல வேலை, நல்ல கல்வி, நல்ல பயிற்சி, நல்ல இளைஞர்கள் இந்த நாட்டிற்கு தேவை. இதற்கு சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இளைய சமுதாயம், எண்ண எழுச்சியுள்ள இளைய சமுதாயம் நாட்டின் ஒரு அரும்பெரும் செல்வமாகும்.

2020 ல் எப்படி இந்தியா ஒரு வளமான நாடாக மாறவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை நான் பாராளுமன்றத்திலே உரையாற்றும் பொழுது தெரிவித்திருந்தேன். அதை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன், உங்கள் சிந்தனை ஒன்றுபட்டால், செயல் ஒன்றுபட்டால் இலட்சியம் நிறைவேறும்.

1. கிராமத்திற்கும், நகரத்திற்கும் இடைப்பட்ட சமூக, பொருளாதார இடைவெளி குறைந்த நாடாக இந்தியாவை மாற்ற வேண்டும்.
2. சுத்தமான தண்ணீர், அனைவருக்கும் தேவையான எரிசக்தி எல்லோருக்கும் சமமாக கிடைக்கும் நாடாக இந்தியாவை மாற்ற வேண்டும்.
3. விவசாயம், தொழில் மற்றும் சேவைத் துறைகள் ஒருங்கிணைந்து முன்னேற்றப் பாதைக்கு மக்களை அழைத்துச் செல்லும் நாடாக இந்தியாவை மாற்ற வேண்டும்.
4. பண்பாடு நிறைந்த தரமான கல்வி, சமூக, பொருளாதார வேறுபாட்டை மீறி அனைவருக்கும் கிடைக்கும் நாடாக இந்தியாவை மாற்ற வேண்டும்.
5. விஞ்ஞானிகளும், அறிவார்ந்த வல்லுநர்களும், தொழில் முதலீட்டார்களுக்கும் உகந்த நாடாக, ஏற்ற ஒரு இடமாக, நாடாக இந்தியாவை மாற்ற வேண்டும்.
6. தரமான மருத்துவ வசதி அனைவருக்கும், வேறுபாடு இல்லாமல் கிடைக்கக் கூடிய நாடாக இந்தியாவை மாற்ற வேண்டும்.
7. ஒரு பொறுப்பான, வெளிப்படையான, ஊழலற்ற ஆட்சி முறை நிர்வாகம் அமைந்த நாடாக இந்தியாவை மாற்ற வேண்டும்.
8. வறுமை முற்றிலும் ஒழிக்கப்பட்டு, கல்லாமை கலையப்பட்டு, பெண்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் எதிரான குற்றங்கள் இல்லாமல் ஒழிக்கப்பட்டு, சமுதாயத்தில் இருக்கும் யாரும் நாம் தனிமைபடுத்தப் பட்டுவிட்டோம் என்ற எண்ணம் இல்லாத நாடாக இந்தியாவை மாற்ற வேண்டும்.
9. ஒரு இனிமையான, வளமான, பாதுகாப்பு மிகுந்த, அமைதியான, சுகாதாரமான, வளமிக்க, வளர்ச்சி பாதையை நோக்கி பீறுநடைபோடக்கூடிய நாடாக இந்தியாவை மாற்ற வேண்டும்.
10. உலகத்திலேயே வாழ்வதற்கு ஏற்ற அருமையான நாடாகவும், வளமான இந்தியாவை நோக்கி வழிநடத்தி செல்லக்கூடிய தலைவர்களை பெற்ற நாடாக இந்தியாவை மாற்ற வேண்டும்.

மன எழுச்சியடைந்துள்ள 54 கோடி இளைஞர்கள் இந்தியாவின் மிகப்பெரிய சொத்து.

நாட்டின் சவால்களை சமாளிக்க நமது இளைய தலைமுறை எழுச்சியுறவேண்டும். கல்வி நிறுவனங்கள் மாணவ மாணவியரின் ஆராயும் மற்றும் சிந்திக்கும் திறனை வளர்க்க வேண்டும். அவ்வாறு வளர்த்தால் அது மாணவர்களின் படைப்புத்திறனையும் ஆக்கப்பூர்வமான உற்பத்தி திறனையும் வளர்க்கும். இந்தத் திறமை பெற்ற மாணவர்கள் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் தன்னிச்சையாகவே கற்கும் திறனை அடைவர்.

பூமியில் பிறக்கும் எந்தக் குழந்தையும் வாழ்க்கையில் மிகப் பெரிய அறிவாளியாகவும், விஞ்ஞானியாகவும், விளையாட்டு வீரனாகவும், கை தேர்ந்த கலைஞனாகவும், மிகச் சிறந்த எழுத்தாளனாகவும், கவிஞனாகவும், ஓர் தலைசிறந்த தலைவனாகவும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நல்ல மனிதனாக வரவேண்டும் என்பது தான் பெற்றோர்களது கனவாகும். அந்தக்கனவு நனவாவதற்கு அவர்களது பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும், அந்தக் குழந்தைக்கு அறிவூட்டி, ஆற்றல் உற்றி வளர்க்க கூடிய சூழல் தான் அந்தக் குழந்தையை நல்லவர்களாகவும், அதே சமயம் வல்லவர்களாகவும், விவேகமானவர்களாகவும் மாற்றுகிறது. அதற்கு அடிப்படை காரணமாக அமைவது தான் புத்தகங்கள்.

அரசியல் பிழைத்தோருக்கு அறம் கூற்றாவதும்.

சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது, அரசியல் பிழைத்தோருக்கு அறம் கூற்றாவதும். ஆட்சி பீடத்தில் இருந்து அரசாட்சி நடத்துபவர்கள், நாட்டை நிர்வகிப்பவர்கள், நீதி பாரிபாலனம் செய்பவர்கள், தவறு இழைத்தால், அந்த அறமே, (தர்மம்) எமனாக மாறி விடும் என்று தமிழ் இலக்கியம் நமக்கு முன்பே வழி காட்டியிருக்கிறது. தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர், இளங்கோவடிகள், இந்தமூவரும் வெவ்வேறு, காலங்களில், மக்கள் சிறப்பான வாழ்க்கை வாழ்வதற்கும், மிகவும் நல் ஒழுக்கத்துடன் இருப்பதற்கும், நல்ல செயல்களை செய்வதற்கும், அருமையாக மக்களுக்கு புரியும் படி அறிவுரைகள் கூறியுள்ளார்கள். அதாவது நேர்மை, நல்லொழுக்கம், தெளிவான எண்ணம், நாம் செய்யும் செயலில் நேர்மை இருக்க வேண்டும் என்பதை விளக்கி கூறியுள்ளார்கள். அதாவது ஒரு வளமான இந்தியா, பொருளாதாரத்தில் மட்டுமல்லாமல், அறிவு, மற்றும் நல்லொழுக்கத்திலும் உயர்ந்து, ஒரு நல்ல மேன்மையான மக்களாக வாழ்ந்துகாட்ட வேண்டும்.

மனச்சாட்சியின் மாட்சி

இன்றைய நம் நாட்டின் சூழ்நிலையை பார்க்கும் பொழுது நாம் ஒவ்வொருவருக்கும் பலவிதமான எண்ணங்கள் தோன்றும், நம் நாடு இன்னும் 10 ஆண்டுகளில் பொருளாதாரத்தில் வளமான நாடாக மாறலாம். ஆனால் நம் இளைய சமுதாயம் எல்லோரும் நல்லொழுக்கம் உள்ள நல்ல சமுதாயமாக மாறவேண்டும், அப்படி உழைத்து, நல்லொழுக்கத்துடன் வாழும் சமுதாயம் மட்டுமே, நம் எதிர்கால சந்ததிகளுக்கு ஒரு நல்ல நாட்டை, அமைதியான தேசத்தை, வளமான தேசத்தை விட்டு செல்ல முடியும். இந்த

கருத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக, நான் படித்த புத்தகத்தில் இருந்து ஒரு சம்பவத்தை உங்களுக்கு விளக்குகிறேன்.

சமீபத்தில் ராமகிருஷ்ண இயக்கத்தை சேர்ந்த துறவி சமர்பண் எழுதிய “Tiya : A Parrot's Journey Home” என்ற புத்தகத்தை படித்தேன். சில புத்தகங்கள் என்னை மிகவும் கவர்ந்தவை, எனக்கு மிகவும் நெருக்கமானவை. அந்த புத்தகங்கள் எனது தனிப்பட்ட நூலகத்தை அலங்கரிக்கும். அப்படி ஒரு புத்தகம் தான் இந்த புத்தகம். தியா என்ற இந்த புத்தகம் மனசாட்சியை பற்றியதாக இருப்பதால் நாம் ஒவ்வொருவரையும் தொடுகிறது. இதை மிக அழகாக எழுதியிருக்கிறார் துறவிசமர்பண். அதாவது தியா என்ற பச்சைக்கிளியின் வாழ்க்கை பயணத்தில், நடந்தபல சுவையான நிகழ்ச்சிகளை, அருமையாக விளக்கி உள்ளார். அதை நான் உங்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இதை பச்சைக்கிளி மட்டும் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை, ஆனால் இந்த புத்தகத்தை படிக்கும் ஒவ்வொரு வாசகரும் உணர்வார்கள். அதில் என்னை கவர்ந்த ஒரு முக்கியமான செய்தி என்னவென்றால்,

“நீ தனித்துவமானவன், என்பதை நீ உணரவேண்டும்.
உன்னை பற்றி நீ உணர்ந்ததை காட்டிலும், நீ மேலானவன் என்பதை உணர்
உன்னை பற்றி நீ அறிந்த அடுத்த வினாடி, உனது செயல்
நீ எண்ணியதை காட்டிலும் மேலாக சாதிக்க வைக்கும்”.

இப்பொழுது எனக்குள் ஒரு எண்ணம் தோன்றுகிறது. எப்படி நாம் நமது மனசாட்சியை பக்குவப்படுத்துவது. என்று என்னை நானே கேட்டேன். மனசாட்சி நம்மை நல்வழிக்கும் இட்டுச்செல்லும், இல்லை என்றால் அது விரும்பிய வழிக்கும் இட்டுச்செல்லும், என்பதை இந்த புத்தகத்தில் வரும் சம்பவங்கள் விளக்குகிறது. அதாவது அதில் அடிமைப்பட்டு கூண்டுக்குள் அடைபட்ட கிளிக்கு கிடைத்த அருமையான செய்தி என்னவென்றால்.

“அற்ப காரண, காரியங்களுக்கு கண்ணீர் விட்டு பொழுதை கழிப்பதைக்காட்டிலும், வாழ்க்கையில் செய்ய வேண்டிய நல்ல காரியங்கள் அதிகம். இப்படி பட்ட இடத்தை விட்டு வெளியேறு சீக்கிரம்.”

என்ன ஒரு அருமையான செய்தி. எண்ணம் பெரிதாக இருந்தால் நம்மால் சாதிக்க முடிவது அதிகம். இந்த புத்தகம் எதைப் பற்றி பாடுகிறது

“வாழ்வின் கசப்பான மற்றும் இனிப்பான அனுபவங்களுக்கும்,
வாழ்வின் சந்தோஷத்திற்கும், துக்கத்திற்கும்,
வாழ்வின் சிரிப்பிற்கும், கண்ணீருக்கும்,

வாழ்வின் இன்பத்திற்கும், வலிக்கும் துன்பத்திற்கும்,
கடலின் பேரலைகள் எப்படி கடலின் ஆழத்தை கண்டதில்லையோ
அதைப்போல் இவை எல்லாவற்றிற்கும்
நாம், நாம் மட்டுமே, காரணம்”

முடிவுரை

தியா என்ற புத்தகத்தில் ஒரு முக்கிய கருத்து என்னவென்றால், அந்த பச்சைக்கிளியின் கருத்தாக, துறவி சமர்ப்பண் சொல்லுகிறார், நீ உன்னதமானவன் என்பதை உணரவேண்டும் என்று. துறவி சமர்ப்பண் எழுதிய “Tiya : A Parrot's Journey to Home” என் மனதை மகிழப்படுத்தியது, மனசாட்சியின் மனதை பற்றி அறிந்து கொள்ள உதவியது. மனசாட்சி என்பது, இதயத்தின் ஆத்மா, மனித இதயத்தில் இருந்து சுடர் விட்டு வழிகாட்டும் ஒரு பேரொளி. வாழ்க்கை எப்படி உண்மையோ அதைப்போன்றது அது. நேர்மைக்கு புறம்பாக சிந்தித்தாலோ, நடந்தாலோ அது தன் எதிர்ப்பைக்காட்டும். மனசாட்சி என்பது நமது பாரம்பரியத்தில் வந்துதித்த ஒன்று, தப்பையும், சரியான வற்றையும் நமக்கு சரியான நேரத்தில் உணர்த்தும் ஒரு அறிவார்ந்த மரபணு உண்மை. நமது குற்றங்களை பதிவு பண்ணும் ஒரு வாழ்க்கை புத்தகம். சார்பற்ற சாட்சியாக மனசாட்சி விளங்குகிறது. அது நம்மை பயமுறுத்தும், நம்பிக்கையை டுக்கும், பாராட்டும், தண்டனை அளிக்கும், நம்மை கட்டுக்குள் வைக்கும். ஒரு தடவை மனசாட்சி உறுத்தினால் அது எச்சரிக்கை, மறுமுறை உறுத்தினால் தண்டனை. கோழை கேட்பான், இது பாதுகாப்பானதா, பேராசாக்காரன் கேட்பான் - இதனால் எனக்கு என்ன லாபம் என்று, தற்பெறுமைக்காரன் கேட்பான், நான் மகானாக முடியுமா என்று, இச்சையானவன் கேட்பான், அதில் என்ன சந்தோஷம் உண்டு என்று, ஆனால் மனசாட்சி ஒன்று தான் கேட்கும், அது சரியா என்று, ஆனால் ஒட்டு மொத்தமான பதில் என்ன - தன் மனசாட்சி படி நேர்மையாக நடப்பது ஒன்று தான். எனவே இன்றைய இளைஞர்கள், நாளை தலைவர்கள் தன் மனசாட்சி படி நேர்மையாக நடப்பது ஒன்றுதான், நாளை இந்தியாவை நிர்மாணிக்கமுடியும். அப்படிப்பட்ட மனசாட்சி கொண்ட இளைஞர்களால், தலைவர்களால் மட்டுமே இந்த நாட்டை வளமான நாடாக மாற்ற இயலும்.

எனவே தமிழ் 2010 என்ற கருத்தரங்கம் போன்று பல்வேறு கருத்தரங்கள், முயற்சிகள், விழிப்புணர்ச்சி முகாம்கள் நாடெங்கும் நடந்து, தமிழ் மக்களை சமுதாயமாற்றத்திற்கு வித்திடவேண்டும், அப்படிப்பட்ட அறிவார்ந்த முயற்சியை ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து, வளப்படுத்த வேண்டும் என்று இங்கு கூடியுள்ள தமிழாய்ந்த ஆன்றோர்களையும், சான்றோர்களையும் கேட்டுக்கொண்டு, உங்களை அனைவரையும் வாழ்த்தி விடை பெறுகிறேன். நன்றி வணக்கம்.

raghavanthambi@gmail.com